

Mê Diệt

Contents

Mê Diệt	2
1. Chương 1-1: Review	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	14
7. Chương 6	19
8. Chương 7	22
9. Chương 8	26
10. Chương 9	29
11. Chương 10	32
12. Chương 11	35
13. Chương 12	39
14. Chương 13	45
15. Chương 14	49
16. Chương 15	52
17. Chương 16	54
18. Chương 17	58
19. Chương 18	62
20. Chương 19	64
21. Chương 20	68
22. Chương 21	72
23. Chương 22	76
24. Chương 23	82
25. Chương 24	88
26. Chương 25	93
27. Chương 26	96
28. Chương 27	98
29. Chương 28	101
30. Chương 29	104
31. Chương 30	107
32. Chương 31	110
33. Chương 32	113
34. Chương 33	117
35. Chương 34	120
36. Chương 35	123
37. Chương 36	127
38. Chương 37	130
39. Chương 38	133
40. Chương 39: End	140

Mê Diệt

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Phong Tình Cung Thể loại: Thanh xuân, nữ truy nam, 1×1, HE Độ dài: 39 chương Vụn vặt trên đời này đều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-diet>

1. Chương 1-1: Review

Vào những năm tháng thanh xuân đẹp đẽ, bạn có bao giờ gặp một chàng trai với đôi mắt to đen láy u buồn, với dáng vẻ ưu thương xa cách, với sự dịu dàng ấm áp khó phai?

Có một chàng trai như thế trong “Mê Diệt”.

“Cậu ấy bởi vì chính nỗi ưu thương kín đáo của mình mà trở cao quý, lại bởi vì sự cao quý ấy mà già nua...”

Lâm Tịnh Minh xinh đẹp, tự tin, tài năng và tỏa sáng rực rỡ đã phải lòng một cậu trai kỳ lạ như thế vào những năm tháng đại học tràn trề sức xuân tươi đẹp của mình.

Tịnh Minh là một nữ sinh viên ưu tú luôn giành hạng nhất nhì trong các kỳ thi. Tịnh Minh là một cây bút viết truyện kiếm hiệp online nổi tiếng nhiều fan. Tịnh Minh là một hot girl chưa một mảnh tình vắt vai những thường xuyên từ chối những lời tỏ tình khiến bao cậu trai tan vỡ trái tim. Tịnh Minh là một cô nàng tự tin, kiêu ngạo, hoạt bát dám thể hiện cái tôi của mình mà không kiêng dè rèm pha. Tịnh Minh cũng là một cô nàng bao dung, độ lượng khi không phán xét những kẻ ác ý với mình.

Thế rồi, một nữ sinh trong sáng rực rỡ như cô đã lần đầu tiên để ý cậu bạn nhóm trưởng ban nhạc đầy bí ẩn, để ý bởi vì cậu ấy quá bí ẩn, thậm chí để ý trước cả khi biết mặt cậu chỉ vì cảm giác, cậu trai ấy chắc hẳn có cả một tuyển tập chuyện xưa phủ đầy bụi hồng sau mình.

Cậu ấy chẳng phải người đẹp nhất, không có đường nét hoàn hảo đẹp đẽ như Thư Yển, không có dáng vẻ bụi đời tuấn tú như Khải Ngai, chỉ đơn giản là một chàng trai có đôi mắt thật đen, thật to và một dáng vẻ u buồn, cao quý. Cậu ấy tên là Lận Lâm, một cái tên trúc trắc khó đọc.

Hắn là cậu ấy sẽ rất xa cách, rất lạnh lùng, rất quái đản, rất xua đuổi người khác có phải không? Không hề, cậu ấy tử tế, dịu dàng, biết cách chăm sóc người khác, lại cực kì kiên cường và có tinh thần trách nhiệm vô cùng. Cậu ấy có thật nhiều bí ẩn đằng sau mình. Chuyện bạn gái cũ, chuyện bạn gái bây giờ, căn bệnh kì lạ, bí mật về cha mẹ. Nổi tự ti, nỗi sợ hãi, niềm kiêu hãnh, sự quật cường. Con người cậu ấy như chia thành hai nửa, một nửa mục ruỗng yếu ớt chực vỡ tan, một nửa kiên cường bất khuất dám đứng lên chống chọi. Cậu ấy cô đơn nhưng cũng lựa chọn sự cô đơn.

Mạnh mẽ xông vào thế giới u ám ấy, dùng sinh mệnh rực rỡ lập lánh xán lạn của mình để chiếu sáng sự tăm tối trong con người Lận Lâm, Tịnh Minh từng bước bóc lấy củ hành Lận Lâm, chạm tới tâm hồn cậu. Mỗi lần bóc một lớp là một lần nước mắt đầm đìa, cô chưa bao giờ từng bỏ cuộc, chưa từng ngừng nói tới thích cậu, tới yêu cậu. Thật ấu trĩ phải không, nói liên tục “tớ yêu cậu” mà không sợ bị chán ghét? Đó là sức mạnh tuổi trẻ, thích là làm, còn thích là còn làm, chẳng nghĩ suy đắn đo chi hết, yêu là dốc hết bầu nhiệt huyết.

Lận Lâm đã phải lòng một Tịnh Minh như thế, một Tịnh Minh hoạt đáng yêu, một cô gái ngây thơ trong sáng mà thông minh hiểu biết. Nhưng cậu cũng giãy giụa, bóng tối trong lòng cậu khiến cậu sợ hãi, nổi tự ti khiến cậu e ngại, sợ rằng mình sẽ luôn đem lại bất hạnh cho người mình yêu thương, sự kiêu ngạo khiến cậu không muốn mình bị bỏ rơi lần nữa, không muốn giao ra trái tim để rồi phải chịu đau đớn.

Dùng hai năm hạnh phúc để đổi lấy một lần chia tay dứt khoát. Liệu cậu có thực sự rời bỏ được cô, lời nguyện về cái chết, sự bất hạnh của những người thương yêu cậu liệu có còn ám ảnh? Người con gái mạnh mẽ, trong sáng, dũng cảm ấy có chạm tay được vào hạnh phúc? Chàng trai với vết thương đầy mình liệu có

mở ra căn phòng u ám, thực sự đón ánh dương ấm áp chiếu vào, không sợ hãi không nghi ngại, thực sự ôm người con gái mình yêu vào lòng, bây giờ và mãi mãi?

Để anh đọc cho em nghe bài thơ năm 16 tuổi anh đã viết:

”Mộng Giang Nam thuở bé, chỉ muốn được hái sen.

Trai mười hai để chỏm, bờ dương xanh mưa bụi.

Thuyền trắng xuôi Giang Tô, trắng bạc nhuộm tà áo

Chợt nghe khúc ca cổ, Ngô Việt đà ngàn năm.”

Một câu chuyện không dài (13 chương dài) nhưng đẹp dễ và tinh tế, để lại dư âm cho người đọc. Motip truyện cũng chẳng có gì mới, mối tình học trò, cô gái ánh sáng, chàng trai bóng tối, tìm hiểu bí mật, yêu nhau, chia ly, tan rã rồi hợp. Thế nhưng cái cách Đăng Bình thổi hồn cho nhân vật, họa nên ý thơ cho câu chữ thật dễ chịu. Rõ ràng là một truyện ngược, nữ truy nam thật vất vả, có cả những cô gái đại dột, cả những người trẻ vô tâm độc ác, thế nhưng bầu không khí truyện vẫn nhẹ nhàng, lãng đãng. Có không khí tươi mới, sống động của tuổi trẻ, lại có cái nhói đau, không phải tê tái mà chỉ nhói lên, hoặc âm ỉ, đó là nỗi đau thanh xuân.

Tất cả những con người của thanh xuân, dù có phạm lỗi lầm thế nào, qua ngòi bút của Đăng Bình, ta có thể cảm nhận được sự bao dung, sự cảm thông của cô ấy dành cho nhân vật. Tuổi trẻ thừa tình lực, tuổi trẻ không lý lẽ, tuổi trẻ thật nhạy cảm, tuổi trẻ quen phóng đại cảm xúc, tuổi trẻ nắng mưa thất thường, tuổi trẻ ồn ào, tuổi trẻ trầm lắng. Tất cả đều hiện lên dưới ngòi bút triu mến, vị tha của Đăng Bình, cho nên dù nữ chính bị cự tuyệt rất nhiều lần, dù nam chính thật bất hạnh, dù có người đã chết, dù có người bị thương, câu chuyện không hề tạo cảm giác âm u dồn nén, bi thảm bức bối. Cái kết trọn vẹn, đẹp dễ giống như nụ hoa cuối xuân hé nở, giống như cầu vồng sau mưa, khiến tất cả mọi người đều nhẹ nhõm, nhân vật nhẹ nhõm, độc giả nhẹ nhõm!

2. Chương 1-2

Câu chuyện bắt đầu từ nơi này.

Ánh mặt trời ban trưa, trong bóng râm dưới tầng ký túc xá của đại học Z, bên cạnh lan can bằng sắt chỗ gốc cây, có một nam một nữ đang đứng giằng co nhau.

Cô nữ sinh khoanh tay trước ngực, đứng thẳng nghiêng đầu nhìn cậu nam sinh với vẻ chăm chú.

Cậu nam sinh cũng cứng người dừng đó, nhìn thẳng vào cô nữ sinh, mặt mày xanh lét.

Một cơn gió quét qua mang theo cảm giác lạnh lạnh, hai người đều không nói gì, một lát sau, cô nữ sinh hỏi: “Cậu muốn thế nào?”

Cậu nam sinh nói, “Thứ con gái như cậu ấy, chỉ một buổi chiều thôi tôi cũng vớt được chục đứa rồi!” Giọng nói đầy vẻ tức giận.

Cô gái nhướn mày, buông lỏng tay, “Cứ tự nhiên.”

“Lâm Tịnh Minh! Tôi chưa từng thấy đứa con gái nào nhiều chuyện như cô!” Cậu nam sinh kia chỉ vào cô bằng ngón giữa, “Cô nhớ kĩ cho tôi, thứ con gái như cô cả đời này cũng chẳng có thằng nào thèm đâu, đến lúc đó có muốn khóc cũng chả kịp!”

Nữ sinh tên “Lâm Tịnh Minh” kia nghiêng đầu nhìn cậu ta, là cậu ta theo đuổi cô ba tháng đó có nhớ không hả?

Cậu nam sinh kia ném chai nước suối trong tay xuống đất, khiến nó kêu “Bốp” một cái, nước bắn tung tóe đầy đất, sau đó liền quay người bỏ đi, nhanh chóng rời khỏi kí túc xá nữ.

Cô hằng còn nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng cậu ta mà nhún vai. Ánh mặt trời rọi lên bộ đồ màu vàng nhạt của cô, làn da trắng nõn mượt mà, dáng người không cao lắm, khoảng 1m58, nặng 88 cân (44 cân Việt), ăn mặc hợp thời trang, tóc nhuộm màu nâu buộc túm lại thành đuôi ngựa, còn đeo một chiếc kẹp tóc rực rỡ. Làn da dưới ánh nắng giữa trưa lại càng tuyệt vời, đó là một cô gái xinh đẹp, người theo đuổi cô nhiều vô số. Cô đã xinh đẹp, thành tích lại còn tốt, giữ kỉ lục vượt 3 cấp của đại học Z, lại còn là một người giỏi văn chương – Lâm Tịnh Minh là một tác giả tiểu thuyết online nổi danh trên mạng. Bút danh của cô là Lạc Nhạn, rất nổi tiếng, thỉnh thoảng lại có mấy kẻ không biết tên chạy tới đại học Z tìm Lạc Nhạn, ngay cả bà quản lý cổng trường cũng biết Lạc Nhạn chính là Lâm Tịnh Minh.

Nhưng nam sinh trong đại học Z có một nhận thức bí mật chung: Con gái kiểu nào cũng chẳng khó theo đuổi được như Lâm Tịnh Minh, ai tán đổ được Lâm Tịnh Minh thì phải đãi tiệc. Sau khi mọi người đề ra nhận thức chung như vậy thì người theo đuổi cô càng nhiều hơn, chủ yếu là vì “Tôi cực với người nào đó rằng chắc chắn tôi sẽ tán được Lâm Tịnh Minh”, nhưng bất kể là vì điều gì, tóm lại là cô rất kiêu kì, làn sóng theo đuổi cùng lắm cũng chỉ càng thêm thúc đẩy bản tính kiêu căng của cô mà thôi.

Lâm Tịnh Minh kiêu căng nhưng lại chẳng hề đáng ghét. Tất nhiên là vẫn có nhiều người ghét cô, ví như bạn cùng lớp của cô, Lâm Vi, chẳng có ai trong khoa ngoại ngữ này không biết là Lâm Vi mâu thuẫn với Lâm Tịnh Minh cả, những câu về Lâm Tịnh Minh từ miệng Lâm Vi ra chẳng có lấy một ý tốt nào, kinh điển nhất là một câu mà Lâm Vi nói về Lâm Tịnh Minh, “Đừng có kiêu căng thế, một ngày nào đó cũng chỉ là đồ bỏ của đám đàn ông mà thôi.” Còn Lâm Tịnh Minh thì trông thấy Lâm Vi liền đi đường vòng. Cô có một nguyên tắc, thà rằng đánh nhau với nam sinh khoa thể dục còn hơn là cãi nhau với bất cứ nữ sinh nào.

Trời bất chợt đổ cơn mưa, cô thoáng nhìn lên, vẫn còn có mặt trời, - mưa ban trưa - người ta nói người gặp phải mưa ban trưa là người thất tình, cô nào có thể lường vậy đâu chứ? Đang định quay lại kí túc xá ngủ trưa, vừa đi được hai bước, cô đã trông thấy có hai cậu nam sinh đeo Guitar và đàn điện tử trên lưng, ngay giữa trưa nóng nực mà lại mặc bộ đồ cha sứ kì lạ, hai người rảo bước qua kí túc xá nữ - trông rất điển trai! Cô nhìn người ta chăm chú không rời mắt được, nhìn một lát liền tỉnh ra: đây là thành viên trong ban nhạc của trường, “Trúc”, xem ra ngày mai là trận đấu chính thức, hôm nay đang diễn tập.

Cậu trai đeo đàn điện tử thấp hơn cậu đeo đàn Guitar nửa cái đầu, nhưng hai người đều rất cao, khoảng hơn 1m75. Đầu tóc cậu trai đeo đàn guitar đến là rực rỡ, nhuộm đủ các màu hồng hồng tím tím, tóc dài ra nên đã cắt một chút, còn đuôi tóc vẫn có màu hồng, thoát nhìn trông rất lãng tử.

“Trương Khải Ngai!” Đằng sau có một cô gái mặc đồ yêu tinh vừa đuổi theo vừa kêu lên, “Thư Yển! Trương Khải Ngai!”

Mắt Lâm Tịnh Minh sáng ngời, “Yêu tinh! Yêu tinh yêu tinh!”

Cô gái mặc đồ yêu tinh quay đầu lại, “Ôi, Tịnh Minh đó à, ui cha, bộ đồ này đáng yêu ghê! Sao cậu vẫn phải hóa trang đáng yêu thế này?” Nói xong cô ấy bật cười đến là to.

Cô gái trong đội xướng ca “Trúc” này là “Phỉ Đồ Mị”, một cái tên kì lạ, nghe nói bố mẹ cô ấy đều là nghệ sĩ, có thể là tư duy của nghệ sĩ khác người thường, ngay cả cái tên cũng thể hiện đầy nghệ thuật nên đã đặt thế này chẳng. Phỉ Đồ Mị hát rất hay, là một trong những giọng hát chính của “Trúc”. Có lần, một nam sinh tham gia thi đấu trong trường đã nói, “Cậu đúng là đồ yêu tinh tuyệt phẩm”, từ đó về sau, “Yêu tinh” liền trở thành biệt danh của cô nàng. Cô ấy cũng rất đẹp, có điều sau khi tẩy lớp trang điểm, tháo trang sức ra rồi thì lại chẳng còn xinh đẹp bằng Lâm Tịnh Minh nữa, là con gái phải biết cách ăn mặc.

Người mà Lâm Tịnh Minh kéo lại đang mặc một bộ đồ con cá màu vàng, áo ngắn, có đeo thắt lưng, “Đáng yêu quá đi mất! Các cậu đang tập à? Sao lại mặc thế này?”

Phỉ Đồ Mị nhún vai, kéo hai cậu nam sinh đằng trước qua, “Người cao là Trương Khải Ngai, cậu có thể gọi cậu ta là ”Trương Đáng Yêu“, ngoại hiệu của cậu ta đó, có điều cậu ta lại là anh lạnh lùng trong đội, tay Guitar của nhóm, người thấp là Thư Yển, ngoại hiệu là ”Ngã Ngựa“, tay đàn điện tử, là báu vật của đội chúng tớ đó.” Sau đó cô lại chỉ vào Lâm Tịnh Minh, nói với hai cậu bạn đẹp trai, “Không cần tố giới thiệu

đâu nhỉ? Lâm Tịnh Minh, niềm hạnh phúc trong ác mộng của đám nam sinh đại học Z, là người đẹp và cũng là người tài nổi tiếng.”

Người vừa cao lại vừa gầy là Trương Khải Ngai khẽ gạt đầu một cái, vì cậu ta cao ít nhất 1m8 nên cái gạt đầu này có vẻ gì đó trầm tĩnh ừ ừ. Lâm Tịnh Minh lại cảm thấy cậu nam sinh này rất ưa nhìn, tuy mặt không đẹp nhưng vóc người lại khá ổn, hơn nữa còn có vẻ trầm tĩnh, đúng là một anh chàng lạnh lùng mê hoặc. Cô dời mắt qua Thư Yển, vừa nhìn đã lập tức nở nụ cười - đúng là một nam sinh đáng yêu!

Nếu như không có Lâm Tịnh Minh cô ở đây thì chắc người đẹp nhất đại học Z lại thành nam rồi nhỉ? Lúc nhìn rõ mặt Thư Yển là cô đã chắc chắn rồi. Thư Yển này có dung mạo cùng kiểu với cô, làn da trắng ngần mịn màng, khuôn mặt đẹp.

Vẻ đẹp ngây thơ trong sáng, nhưng vừa nhìn là cô đã biết không thể thân cận quá - mặt tươi cười nhẵn nhụi, dịu dàng ngoan ngoãn nhưng đôi mắt lại phức tạp.

“Chúng ta đã gặp nhau trong hội đèn lồng tối trung thu rồi đó.” Thư Yển nói, sau đó hơi khom người chào theo kiểu Nhật, “Chào bạn.”

“À –” Cô nhớ lại trung thu năm ngoái, trong trường mất điện, cô và đám nữ sinh trong kí túc xá xách đèn lồng có nến bên trong tới bãi cỏ trong trường ngắm trăng. Có ba nam sinh cũng tới góp vui, nói chuyện phiếm một chốc, cô cảm thấy ba người này đều rất khá, lịch sự quan tâm. Nhưng có một người cầm đèn lồng nhỏ hơi tối, không nhìn rõ mặt, cũng không nhớ là một trong ba nam sinh đó, “Là cậu à?” Cô nở nụ cười, “Sao cậu biết là tôi? Tôi nhớ là tôi không xưng tên mà nhỉ?”

Thư Yển hơi mỉm cười.

Cô phải công nhận lúc cậu bạn này cười lên rất khiến cho tim người ta lạc nhịp, nụ cười rất lịch thiệp, không hèn mọn cũng không nịnh bợ, là một người thông minh, “Yêu Tinh, ngày mai là bọn cậu thi đúng không?”

Phỉ Đồ Mị gạt đầu, “Nếu phát huy được như bình thường thì chắc sẽ đoạt giải quán quân đó.”

Cô nhún vai, “Đương nhiên.” Lại liếc nhìn quần áo của Phỉ Đồ Mị, “Các cậu hát bài gì?”

“Chúng tớ hát khúc ”Bohemian Rhapsody” của Vương Phỉ, khá là khó đấy.” Phỉ Đồ Mị rất hào hứng, “Phải hát chân thành, bài hát này nói về một đứa trẻ nói với mẹ về nạn kì thị chủng tộc, tớ thấy câu này rất đau đớn, I” m just a poor boy, I need no sympathy Because I” m easy come, easy go A little! high little low Anyway the wind blows doesn” t really matter to me To me...” Cô ấy nói xong thì liền bắt đầu hát, giọng thanh thanh nuột nà, mặc dù không lớn nhưng dường như lại vang rất xa.

Cô vừa hát thì Trương Khải Ngai cũng mở túi Guitar, lấy đàn ra gảy theo, “Mama, just killed a man Put a gun again! His head Pulled my trigger now he” s dead...” Lần đầu tiên Lâm Tịnh Minh nghe thấy giọng cậu ấy, trầm thấp tĩnh mịch, rất cuốn hút, nghe cậu ấy hát có cảm giác như tâm trạng bị kéo xuống theo vậy

“Mama, life had just begun But now I” ve gone and thrown it all away...” Thư Yển cũng hát theo. Du dương... đây chính là hai chữ mà Lâm Tịnh Minh nghĩ đến ngay lập tức lúc cậu ta bắt đầu hát, nếu như giọng Trương Khải Ngai khiến cô như rơi xuống địa ngục thì giọng của Thư Yển lại lập tức nâng cô lên thiên đường, giọng Phỉ Đồ Mị theo sát, cao vút, “Mama-Didn” t mean to make! you cry If I” m not back again “this time tomorrow Carry on carry on as if nothing really matters...”

“Yêu Tinh, cậu phải mở giọng hơn nữa, nghe vẫn như vậy, cậu muốn bọn tớ phải luyện với cậu bao nhiêu lần nữa?” Chợt Trương Khải Ngai nói trầm thấp, “Từ ”tomorrow” kia lại sai rồi.”

“Được rồi được rồi, các cậu hát tiếng anh mà, chẳng phải là cũng sẽ có nhiều người không hiểu sao?” Lâm Tịnh Minh ngắt lời cậu ấy, “Tớ thấy bài ”trăm năm cô đơn” kia của Vương Phỉ cũng hay mà, có phải là có đối thủ rất mạnh không?”

“Có một nhóm bên học viện Luật rất giỏi.” Phỉ Đồ Mị bị mắng cũng chẳng giận, làm mặt quỷ với Trương Khải Ngai, “Trước kia tớ học kinh kịch, bây giờ hát thường hay bị chê khiến họ mắng, bọn họ đều giỏi lắm.”

“Yêu Tinh cũng không cố ý, dù sao thì vẫn còn hai ngày, không cần vội.” Thư Yển nói, “Với lại cũng chẳng phải Yêu Tinh hát câu đó, đến lúc biểu diễn chính thức...”

“Đến lúc đó cậu ấy hát phụ, nếu hát không tốt thì sẽ không hay lắm, ảnh hưởng không tốt, lúc đó cậu có chắc hát tốt được không?” Giọng Trương Khải Ngai vẫn âm trầm như cũ, “Nghe các cậu hát rất lệch.”

3. Chương 2

Phỉ Đồ Mị le lưỡi với Thư Yển, tạm thời đã chọn Thư Yển sẽ hát vai cậu bé da đen, nhưng vẫn còn chưa phải quyết định cuối, hai người đều bị Trương Khải Ngai mắng - nhưng người kia đúng là có tư cách mắng thật, trong nhóm Trúc, cậu ấy là người có cảm giác về giọng tốt nhất.

Thư Yển cũng le lưỡi theo, “Thật ra tớ đề nghị Hội trưởng hát, cậu ấy hát tốt như thế, đến cả anh Khải cũng nói là hay, tại sao cậu ấy không hát?”

“Hội trưởng à?” Lâm Tịnh Minh hỏi, “Các cậu còn có Hội trưởng nữa à? Vậy là có năm người trong nhóm à?”

“Ừ, có một Hội trưởng.” Thư Yển nói, “Cậu có xem Hunter x Hunter không? Trong băng Con Nhện có một Hội trưởng đó, đội chúng tớ có người rất giống Hội trưởng kia, nên giới Cosplay cũng gọi cậu ấy là Hội trưởng.” Cậu ta tự vẽ một hình chữ thập trên trán mình, “Lạnh lùng lắm nha, ở chỗ này của cậu ấy có dán một chữ thập màu đen, rất nhiều người trong giới Cosplay tìm đến cậu ấy xin chữ kí.”

“Đừng có nghe Ngã Ngựa nói linh tinh, người phải kí tên nhiều nhất là cậu ấy đấy, cậu ấy cosplay Kurapika lạnh lùng!” Phỉ Đồ Mị cười cười đẩy Thư Yển một cái, “Nam sinh đội tớ kinh điển lắm, sao nào, có hi vọng theo đuổi cậu không?”

Cô nhướn mày, “Ngày mai tớ sẽ đi xem các cậu thi đấu.”

“Được rồi, quyết định vậy đi, mai tớ đưa vé cho cậu,” Phỉ Đồ Mị kéo hai cậu đẹp trai, “Chúng tớ đi trước đi, còn phải chọn trang phục nữa, trang phục này không hợp ngày mai.”

“Được, mai gặp nhé.” Lâm Tịnh Minh trở lại kí túc xá, nhìn đồng hồ đã thấy bốn giờ, cô lấy điện thoại trong túi ra thì thấy 4 tin nhắn, vừa đọc vừa bước lên cầu thang.

Mưa ban trưa bên ngoài vẫn rơi, nhưng sân nhà đã khô rồi, mặc dù mưa nhưng trời vẫn khô hanh, thậm chí hơi nóng, người ta nói người gặp mưa ban trưa là người thất tình, cô thì lại gặp được hai anh đẹp trai.

Hội trưởng à, cô nhớ tới Hội trưởng phải đối mặt với cái chết kia, làn da tái nhợt, mái tóc đen nhánh, một đôi mắt đen lúc lờn người ta vẫn có thể chân thành đến vậy, quần áo đắt tiền, vẻ cao quý vương chút ưu thương, nếu phải nói anh giống kiểu gì - Lâm Tịnh Minh tròn tròn mắt - vậy chắc chắn là giống một tên biến thái.

Phỉ Đồ Mị kéo Thư Yển và Trương Khải Ngai về phòng Cầm thay quần áo, bọn họ diễn tập trong sảnh, phòng Cầm nhỏ đến mức chỉ chứa được năm người, lại còn có một thành viên tự nguyện tham gia hát hợp xướng, thật ra trong cuộc thi ngày mai, “Trúc” báo danh một vở nhạc kịch, lần này rất rầm rộ, tin rằng cầm chắc giải thưởng rồi.

Điện thoại bỗng rung lên, Phỉ Đồ Mị nghe máy, “Alo, Hội trưởng à? Chuyện gì thế? Trang phục ấy hở, không được, em cảm thấy trang phục này không hợp với bài hát, còn việc anh muốn Ngã Ngựa hát chính nữa, đến lúc đó ai Kevboards? Tại sao anh không hát? Thật ra hình tượng của Ngã Ngựa cũng chẳng hợp với bài này... Vâng, ngày mai anh đi đâu ạ?”

Trương Khải Ngai nghe đến đó thì lông mày hơi nhích lên, Thư Yển nói, “Mai Hội trưởng phải tới bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Trương Khải Ngai chau mày, “Tới bệnh viện làm gì?”

“Cạnh Lan lại nhập viện rồi.” Thư Yển nói, “Mấy hôm nay Hội trưởng vẫn ở bên cạnh cô ta, ngay cả diễn tập cũng không tới.”

Trương Khải Ngai liếc Thư Yển, dường như tin bất quá gì người này cũng biết. “Cô nàng đấy thật phiền phức.”

“Kính nhờ, đó là bạn gái Hội trưởng đó. Cậu đừng có nói xấu người ta thế có được không ạ?” Phỉ Đồ Mị cười theo, vừa nói xong liền cúp điện thoại, “Mấy hôm nay Hội trưởng sẽ ở lại bệnh viện, vì không luyện với mọi người nên sợ tiết tấu không khớp, bèn bảo Ngã Ngựa lên.” Cô nhìn mặt với Thư Yển, “Hội trưởng tin cậu nhất đấy, cậu đừng có khiến chúng tớ thất vọng, không thì đến lúc đó đội mình sẽ cho cậu biết tay.”

Thư Yển cũng le lưỡi theo cậu ấy.

“Hề Cạnh Lan thật phiền phức.” Trương Khải Ngai nói trầm thấp. “Cứ nằm viện mãi, ai mà biết thật hay giả.”

“Suyt!” Phỉ Đồ Mị nhìn ngang nhìn dọc, duỗi một ngón tay ra đặt trên môi, “Khụ khụ, chúng ta nói lén thôi, thật ra tớ cũng hiểu... Cô bạn kia chả xứng với Hội trưởng của chúng ta gì cả, nhưng chẳng biết tại sao lại ở bên nhau, kì lạ thật.” Nói xong cô nhìn qua Thư Yển.

Thư Yển mỉm cười liếc cô ấy, có vẻ hơi xảo trá, “Cậu nhìn tớ làm gì?”

“Nói mau!” Phỉ Đồ Mị nhéo làn da nuột nà của cậu ta, “Chắc chắn cậu biết tại sao cô bạn kia lại cướp được Hội trưởng của chúng ta, nói mau nói mau.”

“Cạnh Lan à,” Thư Yển hơi nhướn mày, vẻ mặt kín như hũ mít, trông hơi gian xảo.

“Thật ra chị họ của Cạnh Lan mới là bạn gái của Hội trưởng. Có điều các cậu đọc báo chắc cũng biết, trong trường cấp ba Cơ Dương, một nữ sinh nhảy lầu tự tử vì trượt đại học.”

“A! Tớ nhớ rồi, Lý... Lý gì ấy nhỉ... Lý Sâm!” Phỉ Đồ Mị kêu lên.

“Nữ sinh này là người đoạt giải đặc biệt của thi văn năm đó, kết quả lúc thi đại học, điểm văn thấp quá kéo theo các môn khác nên không đỗ đại học, cuối cùng nhảy lầu tự tử. Nghe nói các thầy chấm thi năm đó đều bị thẩm tra hết. Nữ sinh kia lại là bạn gái của Hội trưởng à? Tớ nhớ là Hội trưởng có tốt nghiệp từ trường Cơ Dương đâu nhỉ!”

“Bọn họ yêu qua mạng...” Thư Yển nói, Lý Sâm có một nick name rất nổi tiếng, tên là “Bình Sa”.

“Bình Sa và đoàn trưởng yêu ảo rất sớm, tin tự sát hai năm trước thật sự rất nổi.” Thư Yển mở to hai mắt, từ từ hít một hơi, nói, “Cạnh Lan là em họ của Lý Sâm, phải chăng vì mối quan hệ với Lý Sâm nên Hội trưởng xem cô ấy như thế thân à?”

“Hừ.” Trương Khải Ngai hừ một tiếng trầm thấp, “Tẻ nhạt.”

“Nhưng tớ chả vừa mắt Hề Cạnh Lan... à, nói đến nick name, Lý Sâm là ”Bình Sa“, Tịnh Minh là ”Lạc Nhạn“, Bình Sa Lạc Nhạn, các cậu nghĩ hai cô ấy có phải bạn không nhỉ?” Phỉ Đồ Mị cười, “Nói thật tớ thà Hội trưởng hẹn hò với Tịnh Minh còn hơn, tuy Tịnh Minh có vẻ huyênh hoang nhưng cũng chả kinh khủng như Hề Cạnh Lan - Cô nàng kia đáng sợ quá, tớ sợ cô ấy.”

“Cậu nên hi vọng là Hội trưởng chả yêu ai trong số họ cả.” Giọng Thư Yển bằng phẳng như đang nói một chuyện râu ria, “Ai cũng hi vọng mình có được thứ tốt nhất, nếu không thì cũng mong người khác không có được...”

“Ngã Ngựa!” Phỉ Đồ Mị nhéo mặt cậu ta, “Cậu nói lại thử xem!”

“Ha ha... đùa thôi đùa thôi...”

“Tẻ nhạt.” Trương Khải Ngai lại hừ lạnh tiếp.

Hiển nhiên là Lâm Tịnh Minh không ngờ có người đang dựa vào nick name của cô để suy đoán, lúc cô về ký túc xá thì đã bốn giờ rồi, năm giờ nhà ăn mới mở, bây giờ mà lại đi ngủ thì muộn quá. Cô bèn bật máy tính lên lướt xem số người đọc, lúc này ít người onl, cô ngáp dài, cô bèn lướt lướt chung quanh, thấy một topic là “Tôi từ chối”.

“Tôi bị vứt bỏ, bị bán đứng, bị cảm hận, bị sợ hãi, vì xấu xí, sa đọa, giết người, say rượu ngã xuống một tòa nhà bẩn nhất thành phố trong ngõ, trời mưa to, chuột chạy đầy đất, nữ thần chết chóc bước tới chỗ tôi, vươn tay ra, ”Đi cùng ta, ta cho ngươi hạnh phúc.” Tôi đứng dậy cắn lấy cổ cô ta, nói: “Tôi từ chối.”

Đây là phần cuối của “tôi từ chối”, thật ra đây không phải là một câu chuyện ma, nhưng cô luôn nhớ đến câu “Đứng lên cắn lấy cổ nữ thần chết chóc” kia, vì câu này nên toàn bộ câu chuyện trở nên yêu ma hơn. ID viết truyện này là “Bình Sa”, rất nổi tiếng, nhưng đã là chuyện hơn hai năm trước rồi, bây giờ ID “Lạc Nhạn” của cô nổi tiếng hơn “Bình Sa” nhiều. Rất nhiều người comment rằng câu chuyện này thật biến thái, lại có người quá đáng hơn, còn nói vốn Lý Sâm sẽ tự sát, vì có thể thấy được dấu hiệu từ trong truyện này, nói là tư tưởng của cô ấy thật biến thái, tự sát là vì tự đưa mình vào ngõ cụt. Nhưng từ góc nhìn của Lâm Tịnh Minh thì bài viết này chẳng hợp phong cách bình dị của “Bình Sa” Lý Sâm gì cả. Có vẻ giống người khác vào ID của cô ấy để đăng lên hơn. Truyện của Lý Sâm trên mạng có chỉ ít mấy chục bộ, nhưng cô lại chỉ nhớ kĩ bộ “Tôi từ chối” mà cô cho rằng giả mạo này. Người viết bộ này chắc chắn là nam, cô cho rằng nếu là nữ thì lúc gần chết chắc chắn sẽ nghĩ đến thượng đế chứ không phải nữ thần, bộ truyện tự cho là đúng thế này, chắc chắn là do một cậu trai biến thái viết, nhưng cô thích tư tưởng này. Nó không giống với kiểu nam chính trong các tiểu thuyết bình thường, gặp nữ thần thì chỉ muốn lên giường, gặp trắc trở chỉ mong người ta cứu, chắc là vì anh ta không miêu tả rõ tại sao phải từ chối, cũng chẳng như mấy truyện khác, trước tiên phải viết nam chính đau đớn thế nào, như để được đồng tình rồi mới từ chối nên cô rất ấn tượng. Có lẽ sự kiêu ngạo này không xuất phát từ tự cao mà là từ tự ti. Chàng trai chẳng biết kiêu ngạo vì tự ti hay tự phụ, lại không nói lý này, chẳng những không cần người ta cứu mà ngay cả chúa cứu thế, anh ta còn muốn cắn chết. Sự oán hận gì thế này? Mọi người đều nói bộ truyện này trả lời tại sao Lý Sâm phải tự tử, nhưng cô lại thấy đây là sự oán hận của một người đàn ông, hơn nữa sự oán hận này lại còn rất đáng sợ.

Di chuột một cái, cô viết một bài mới đăng ảnh của cô lên. Lâm Tịnh Minh rất thích chụp ảnh, cô thích đăng ảnh mình lên mạng. Tuy Lạc Nhạn rất nổi tiếng nhưng khen có chê có, người ghét cô cũng nhiều, cô cũng chẳng quan tâm, cô chỉ thích xem người ta khen cô xinh đẹp, ghen tị vẻ đẹp của cô, đó là quyền của tất cả các cô gái xinh đẹp, hư vinh cũng chẳng có gì là xấu, đó là quyền tự do của cô, người khác có quyền gì mà chỉ trích rằng cô nên đăng ảnh lên mạng hay không! Không thích thì đừng có nhìn, cô vẫn đăng như cũ.

Bấm “Đăng bài” xong có chọn “Thể loại”, cô nhấp đúp một cái, ảnh đăng xong liền chuyển đến mục “Tác giả nổi tiếng”, trong đó có tên Bình Sa. Cô tò mò mở ra xem, lúc mở ảnh ra thì hơi ngơ ngẩn một chút.

Một cô gái rất bình thường, nhìn có vẻ phúc hậu, mũm mĩm đáng yêu, nụ cười rộ lên làm lộ lúm đồng tiền bên trái, dáng vẻ dịu dàng đôn hậu, điềm tĩnh, không hiểu sao lại tự tử vì không đỗ đại học, hoàn toàn không nhìn ra được là cô ấy có tính cách kịch liệt như thế.

Con người đúng là động vật kỳ lạ, thường làm ra những chuyện mình không tưởng nổi. Cô tắt ảnh đi, tự xem hình mình, ừ, một cô gái đáng yêu đội mũ màu vàng nhạt, đứng dưới cây lê trong công viên phủ trắng tuyết, thoạt nhìn cảm giác dễ chịu hơn Lý Sâm nhiều.

4. Chương 3

“Tịnh Minh, vừa rồi có một nam sinh gọi cho mày đấy, chửi bới tao cả buổi, ôi chao”, Cô bạn cùng phòng thò đầu xuống từ trên giường tầng, “Lại là nam sinh không theo đuổi được mày nên bị tổn thương tự trọng à? Tề nhạt thế, chung phòng với mày chả biết đã nhận bao nhiêu cuộc gọi kiểu này rồi, bao giờ thì mày có bạn trai chính thức thế hả? Không thì cả ngày cứ nhận phải điện thoại quấy rối này mất thôi.”

Lâm Tịnh Minh đưa tay tóm lấy lọn tóc rũ xuống của Thẩm Thịnh Như, cười nói: “Muốn tìm BF (Boy Friend) cũng phải tìm ai đó được được chứ, mày cũng biết tao ít phục ai mà, bây giờ nam sinh trong trường ngây thơ lắm. Tao muốn tìm một người bạn trai thành thực, có nền móng sự nghiệp, có chí, phải có trách nhiệm, phải thương tao, phải đi dạo phố shopping với tao, phải có phòng có xe, bây giờ có phòng có xe cũng

chẳng phải yêu cầu quá cao. Đương nhiên là không được xí trai, cũng không được đẹp trai quá làm tao không có cảm giác an toàn.

Thẩm Thịnh Như nghe vậy thì tròn tròn mắt, “Mày cứ từ từ mà tưởng tượng nhé, nếu trên thế giới này có người như thế thì đã cưới mấy mình tinh làm vợ rồi. Nhiều điều kiện cộng lại như thế thì không có đâu, tao khuyên mày nên thực tế một chút thì hơn.” Cô ấy ra sân thượng đánh răng, “Vì mày cứ như thiếu nữ mơ mộng thế nên mới chẳng vừa mắt ai đó.”

“Tao là cô gái giỏi giang hai mươi tuổi, đáng đẹp, xinh xắn như thế, tài hoa đầy mình, mày lại nói tao là thiếu nữ mơ mộng...” Lâm Tịnh Minh tạo dáng trước máy tính, thường thức vẻ đẹp của mình, sau đó cười, “Ôi chà - Thịnh Như, tao biết mày nói đúng, nhưng tao còn trẻ, sao không thể nghĩ thế chứ? Không nghĩ thì sẽ không thành hiện thực được.”

“Thế mới nói nhiều người ghét kiểu con gái này lắm.” Thẩm Thịnh Như đánh răng xong thì tắt nước, cười nói, “Nếu không phải mày cùng phòng với tao thì chắc chắn tao sẽ rất ghét kiểu người cậy nổi tiếng mà huyênh hoang như mày, chả biết chữ khiêm tốn viết thế nào cả. Nhưng nếu nói trên lương tâm thì quả thật mày không khoác lác.”

Lâm Tịnh Minh cười hì hì cầm lược chải đầu, quay lại nhìn cô ấy, “Bây giờ mày cũng hiểu ra là tao đáng ghét lắm rồi à?”

Thẩm Thịnh Như le lưỡi, “Không ghét, so với thứ con gái tự cao mà tỏ vẻ khiêm tốn thì mày đáng yêu hơn nhiều, hơn nữa có thể tùy tiện dìm hàng mày, chả giống mấy cô gái khác, vừa nói cô ta không tốt là cô ta liền tức đến nổi ối máu trong lòng, nổi giận lôi đình, hôm sau lại tìm đủ mánh khéo tới giết tao.”

“Tao thích người khác nói tao tốt, nhưng cũng chẳng ghét người ta nói tao xấu.” Lâm Tịnh Minh nhún vai, “Tao nghĩ đó là quyền của mỗi người, chỉ cần đừng để tao nghe tận tai là được, đương nhiên với Thịnh Như mày thì không thể rồi.” Cô nhào qua ôm lấy Thẩm Thịnh Như, mặt cọ lên người cô ấy, “Anh là chồng em, chồng nói thì vợ nghe tất nhiên là vui rồi.”

Thẩm Thịnh Như là “ông chồng” đầu tiên mà Lâm Tịnh Minh “cưới”, cô nàng này còn có bốn người chồng, năm người tình, còn có hai bà vợ trên mạng. ttm nhéo cằm cổ trắng ngần của Lâm Tịnh Minh, ra vẻ độc ác, hung dữ tròn mắt, “Anh nghe nói gần đây em thân thiết với Yêu Tinh lắm hử, có phải lại định thông đồng dụ dỗ cô ấy làm tình nhân không? Trèo tường ngay trước mặt anh, em nghĩ anh là người chết đó à?”

Lâm Tịnh Minh cười đành cô ấy một cái, “Yêu Tinh là của ban nhạc mà, à, nói đến ban nhạc Trúc,” Cô chợt đứng lên, “Trương Khải Ngai trong nhóm bọn họ ngẫu quá đi thôi! Siêu siêu ngẫu! Tao đề cử mày nên xem cậu ấy, có cần tao dắt mối cho không? Tao nhìn đã biết đó là một chàng trai tốt, hơn nữa còn chưa có bạn gái, theo đuổi cậu ấy đi, chẳng phải mày thích mấy anh ngẫu nhất à? Nghe nói còn có tài lắm đó!”

“Tao nghe nói nổi tiếng nhất nhóm họ là cậu bạn hơi giống mày kia kìa, tên gì tao quên mất rồi.” Thẩm Thịnh Như nói, “Thư Yển, cậu ta là tinh hoa của Trúc đó! Chưa từng nghe nói đến Trương Khải Ngai.”

“Thư Yển kia thoát nhìn không đơn thuần đơn thuần đâu.” Lâm Tịnh Minh chỉ vào mắt mình, “Tao nhìn đã biết rồi, tao thích đàn ông đơn thuần, người phức tạp quá là tao vừa thấy đã sợ rồi, một người đàn ông to đầu, mang nhiều tâm tư như thế làm gì.”

“Này! Mày nói thế sẽ khiến người ta tổn thương đó!” Thẩm Thịnh Như cười, “May mà Nghiêm Hoa không ở đây, cậu ấy mà nghe được thì tối nay mày khỏi ngủ nhé, cậu ấy sẽ làm phản dưới giường mày đó, cậu ấy là fans trung thành của Thư Yển, A di đà phật, may mà tao không có cảm giác gì với Thư Yển cả.”

“Vậy à, tối nay tao phải dìm hàng Thư Yển với cậu ấy mới được.” Lâm Tịnh Minh nói rồi cười, “Chẳng phải trong ”Trúc” còn có một Hội trưởng gì đó à? Tao nghe đám Yêu Tinh nói thì hình như họ đều rất phục Hội trưởng kia, là ai thế? Sao tao chưa nghe tới bao giờ nhỉ?”

“Hội trưởng à? ”Trúc” có năm người, Yêu tinh, Thư Yển, Trương Khải Ngai, còn có Phương Hồng của học viện Dược nữa, người cuối cùng là ai thì tao không nhớ.” Thẩm Thịnh Như không biết, “Lạ quá, sao lại không nhớ nhỉ, hình như lần nào cũng đứng cuối sân khấu, chưa bao giờ hát chính, chỉ toàn hát phụ thôi, sao chẳng có ấn tượng gì thế nhỉ?”

“Tao biết Phương Hồng của học viện Dược,” Lâm Tịnh Minh phẩy tay, “Là đứa gốc thi cuối kì nào cũng giúp người khác gian lận.”

Thẩm Thịnh Như chợt cười, “Mày cũng đừng nên nói ác độc vậy chứ, là người tốt bụng, bạn tao không giỏi lắm, cậu ấy làm xong bài liên chạy tới giúp bạn tao, nói sao cũng là người tốt bụng, bây giờ càng lúc càng ít người thế này, phải nên quý trọng bảo vệ thật tốt mới đúng, chẳng biết thưởng thức nhân tài gì cả.”

“Hội trưởng là người thần bí thật đó,” Lâm Tịnh Minh hứng thú chống cằm, “Tao lên mạng tìm.” Cô nói xong liền search trên mạng, một lát sau thì thấy Yêu Tinh, Thư Yển, Trương Khải Ngai, Phương Hồng, Lận Lâm... Ôi trời ạ! Chẳng trách không ai gọi tên cậu ấy cả, hai chữ này siêu khó đọc, phải tao thì tao gọi Lâm Lâm cho xong, đã họ Lận lại còn tên Lâm, gọi tên mà suýt cắn phải lưỡi.”

“Đọc tên cậu ta đã là một kiểu tra tấn rồi! Sao lại có cái tên thế này nhỉ? Bố mẹ đặt tên kiểu gì vậy, tao cứ tưởng tên của Yêu Tinh đã là kì dị lắm rồi.” Thẩm Thịnh Như gác cằm lên vai Lâm Tịnh Minh xem máy tính, “Vào xem ảnh thử xem.”

Mở ảnh lên, là một tấm hình chụp sườn mặt, người trong ảnh vừa quay đầu lại.

“Ảnh đây à?” Thẩm Thịnh Như nhìn kĩ bức hình kia, “Sao lại thấy như đang khóc thế nhỉ?”

“Làm gì mà quá đến nỗi khóc chứ?” Lâm Tịnh Minh zoom ảnh lên xem thử có nhìn rõ được không, “Đồng tử lớn thật, chẳng trách người ta nói cậu ấy giống Hội trưởng, mắt đen đến nỗi sắp không có cả tròng trắng nữa luôn,”

Đặc điểm lớn nhất của anh chàng trên ảnh là đôi mắt to, đồng tử lớn, đen vô cùng, mắt mở to đen đặc, vì quá đen nên chẳng thấy ánh sáng gì, thoạt nhìn có mấy phần u sầu.

“Lận Lâm này... Cứu vớ, tao cứ gọi cậu ấy là Hội trưởng là được rồi.” Thẩm Thịnh Như nói, “Có phải nhà có điều kiện không? Có khí chất quá!”

“Quả nhiên có vẻ giống Hội trưởng, dáng vẻ cao quý, kì tài cosplay.” Lâm Tịnh Minh xem ảnh mà lấy làm lạ, “Là một chàng trai kiểu u sầu, có điều tao vẫn thấy Trương Khải Ngai của đội họ đẹp trai nhất. Nam sinh u buồn và nam sinh gian trá, đều hẹp hòi như nhau cả, tao không thích.”

“Thật ra cũng chẳng đẹp trai lắm, Trì Yên còn xinh đẹp hơn cậu ta nhiều, có điều lại mang khí chất cao quý sậu muộn. Cũng hấp dẫn lắm.” Thẩm Thịnh Như nói, “Trong ”Trúc” này ai cũng hát hay cả, chọn đi chọn lại trong năm người này, ai cũng là người tài hoa, đồ gốc Phương Hồng kia chẳng phải cũng đẹp trai à? Chỉ có điều trước đây không biết cậu ta hăng hái làm việc nghĩa như thế, nếu phải so ra thì tao thích Phương Hồng, cậu ấy đơn thuần, rất tốt.”

“Tao không thích đồ gốc.” Lâm Tịnh Minh nhướn mày, “Tao thích Trương Khải Ngai, cái kiểu đẹp này dễ chán lắm.”

“Mày còn nói cái gì mà phải có chí, có nhà có xe.” Thẩm Thịnh Như lại trợn mắt tiếp.

“Tao nói thích thôi chứ có nói lấy cậu ta đâu!” Lâm Tịnh Minh la lên, nhéo cổ Thẩm Thịnh Như, “Mày thì sao? Có phải vừa ý Phương Hồng thật rồi không?”

Mặt Thẩm Thịnh Như đỏ bừng, “Này! Mày...”

“Tao đoán đúng rồi!” Lâm Tịnh Minh cười ha hả, “Tao quả là thiên tài! Không sao không sao, ngày mai tao đi nói với Yêu Tinh, bọn tao sẽ làm mối cho mày!”

5. Chương 4

“Chết tiệt, Lâm Tịnh Minh, cô ta tự cho bản thân mình là gì chứ hả? Thế mà dám đá mình trước mặt mọi người!”

Trên đường đến lớp học, một nam sinh đang ôm trái bóng rổ vừa đi vừa mắng chửi, người đi chung với cậu ta đang thả hồn theo mây gió, tựa như vốn dĩ chẳng hề chú ý lắng nghe.

“Khải Tử, nếu anh không cho cô ta một bài học thì anh không mang họ Cao.” Nam sinh ấy khẽ xoay trái bóng trên đầu ngón tay, “Cậu đi cửa đổ cô ta cho mình, sau đó lạnh lùng đá cô ta.”

Người đang loạng choạng đi trước nam sinh họ Cao ấy nửa bước chững là Trương Khải Ngai, còn người vừa nói chuyện chính là Cao Trọng Hi thuộc đội bóng rổ. Trương Khải Ngai ở chung một ký túc xá với Cao Trọng Hi, thường chơi bóng với đội bóng rổ. Cậu ta gọi Cao Trọng Hi là “anh Hi”, còn Cao Trọng Tử lại gọi cậu ta là “Khải Tử”. Hai người làm bạn từ khi trao đổi kỹ thuật chơi bóng với nhau, nên quan hệ lúc chơi bóng rất tốt.

Trương Khải Ngai chỉ buồn bực cúi đầu mà đi, nghe Cao Trọng Hi nói thế lại càng im lặng.

“Khải Tử, chú nói câu anh yêu em với đứa con gái đó đi, sau đó liền cho cô ta một cái tát.” Cao Trọng Hi nói.

Trương Khải Ngai vẫn giữ im lặng.

“Chú thiếu anh hai bữa ăn khuya đó, còn có chuyện lần trước với cô gái kia nữa, chú đúng thật là không đủ tình anh em, không chịu dạy dỗ cô ta thay anh à?!” Cao Trọng Hi nói, “Này – chú không chịu thật sao?”

Vẫn không nói gì.

“Khải Tử quả nhiên là túp người đàn ông trưởng thành, dèch - thôi để chú đi nhờ vả người khác cho cô ta một bài học, anh tuyệt đối không tha cho con ả chết tiệt ấy đâu! Anh nhất định phải khiến cô ta hối hận như anh vậy!”

“Lâm Tịnh Minh thế nào rồi?” Cuối cùng Trương Khải Ngai cũng mở miệng nói một câu.

Cao Trọng Hi lấy một thứ trong túi ra, món đồ ấy khẽ đong đưa lay động. Trương Khải Ngai nhìn thoáng qua, đó là hai sợi dây, một là sợi dây chuyền, còn lại là lắc chân, cả hai đều ánh bạc lấp lánh, còn đính hai viên ngọc bích ở trên. Cậu nghe Cao Trọng Hi nói: “Đây là đồ của mẹ anh, bà ấy mất sớm để lại hai thứ này, thế mà Lâm Tịnh Minh chết tiệt ấy lại bảo không cần.”

“À.” Trương Khải Ngai không nói gì, hai tay dứt vào túi quần, đi thêm một chốc nữa liền đến một ngã rẽ, lúc hai người phải tách ra đi đến hai lớp học khác nhau, cậu ta chợt buột miệng nói: “Vậy thì cũng không thể trách cậu ấy được.” Sau đó liền bỏ đi.

“Anh rất khó chịu khi cô ta đá anh, vậy mà cô ta còn buông lời xúc phạm mẹ anh nữa.” Cao Trọng Hi vẫn đứng đấy nói với Trương Khải Ngai, “Đúng là đồ chết tiệt.”

Trương Khải Ngai khẽ phát phát tay, xem như cậu ta nghe được rồi, sau đó cậu ta bước vào lớp học, biến mất khỏi tầm mắt của Cao Trọng Hi.

“Haizz.” Cao Trọng Hi xoay người đi đến lớp học, đầu ngón tay chú ý chuyển quả bóng rơi xuống đất, lăn trên bãi cỏ. Cậu ta đeo balo nhảy lên vườn hoa, vươn tay định lấy lại quả bóng nhưng bỗng nhiên trông thấy trong bụi cây có một đôi chân, dọa cậu ta hú vía một phen. Khi cậu ta nhìn kỹ lại mới thấy có người ngồi ngay đó, “Hề Cạnh Lan?”

Người ngồi đấy chính là một nữ sinh xoã tóc dài, mặc chiếc váy nữ tính màu xanh nhạt.

Làn da trắng bệch, dáng vẻ điềm tĩnh lại thanh tú, khiến người khác nhìn thấy mà phải thương tiếc. Lúc đầu cô nàng ôm đầu gối ngồi trong bụi cây ở vườn hoa nhìn rất đẹp, nhưng đối với người định đến nhặt bóng lại nhìn thấy chân trước mới thấy người như Cao Trọng Hi thì còn tưởng mình gặp ma giữa ban ngày.

“Không lên lớp à?” Cậu ta rất quen thuộc với ban nhạc “Trúc”, Hề Cạnh Lan là bạn gái của Lận Lâm.

Đương nhiên cậu ta biết, vốn định nhặt bóng rồi đi nhưng dù gì cũng phải tùy tiện trò chuyện vài câu.

Trong đôi mắt của Hề Cạnh Lan bỗng nhiên có hai giọt lệ tràn mi, sau đó cô ta gục đầu giấu gương mặt vào hai cánh tay mà khóc.

Cao Trọng Hi bước đến vỗ đầu cô: “Đã xảy chuyện gì thế?”

“Lâm không quan tâm đến mình. Rõ ràng anh ấy biết mình đang tức giận, nhưng anh ấy không thèm hỏi tiếng nào mà bỏ đi mất.” Hề Cảnh Lan thấp giọng nói, giọng nói rất nhỏ nhẹ êm tai.”

“Loại đàn ông đáng chết này, trời sinh con gái là để cưng chiều, người đàn ông không đau lòng cho con gái thì không được xem là đàn ông.” Cao Trọng Hi nói.

Hề Cảnh Lan khẽ nói: “Lâm đúng là không đau lòng cho mình, hôm nay anh ấy muốn đi diễn tập.”

“Để mình đi đánh cậu ta cho cậu.” Cao Trọng Hi nhặt được bóng liền nhảy xuống vườn hoa bỏ đi.

Vương phải loại con gái như Hề Cảnh Lan mới đúng là xui xẻo! Cao Trọng Hi ôm quả bóng đi đến lớp học, thầm nghĩ rằng: Bạn đau lòng cho cô nàng thì cô ấy liền cảm thấy sợ hãi, có phải bạn sẽ cực khổ lắm không? Bảo rằng không hi vọng bạn thay đổi quá nhiều vì cô ấy. Chỉ cần bạn không quan tâm đến cô ấy một chút thì cô ấy bắt đầu nghi ngờ có phải bạn không yêu cô ấy không? Tức cảnh sinh tình đa sầu đa cảm, tâm trạng không tốt liền thể hiện về mặt bị thương, nếu như không ai quan tâm thì cô nàng bắt đầu ngã bệnh nhập viện.... Loại con gái này còn đáng sợ hơn Bạch Cốt Tinh nữa, cậu ta vẫn luôn bội phục Lận Lâm sao có thể kiên nhẫn chịu đựng loại con gái này lâu đến thế.

Cao Trọng Hi bỏ đi, hiển nhiên là cậu chỉ ứng phó qua loa cho qua chuyện. Hề Cảnh Lan ngơ ngác dõi theo bóng lưng chạy trốn của cậu ta, vành mắt đỏ hoe, nước mắt lại rơi nữa. Cô ta đáng sợ đến thế sao, khiến người khác ghét bỏ đến mức độ này sao? Rốt cuộc là cô ta đã sai ở đâu chứ?

Một lát sau!

“Này?” Phía sau vang lên tiếng nhai khoai tây chiền răng rắc, có người chậm rãi đi từ phía sau vườn hoa tới, tò mò hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Hề Cảnh Lan ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt cô ta là một nữ sinh gầy teo, trong tay cầm một túi khoai tây chiền vừa đi vừa ăn, đường nét khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, nổi bật là khí chất rực rỡ như ánh ban mai, trên người mặc một chiếc áo thun màu cam ngắn in một hàng chữ to “Không yêu em thì em làm thịt anh đây” với một chiếc quần short đen trắng in đầy chữ cái chỉ dài bảy phân, sau lưng còn đeo một chiếc balo treo một con gấu koala nho nhỏ, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu của một cô gái còn ở độ tuổi thanh xuân. Cô ta nhìn gương mặt này rất quen thuộc, từng người một lúc rồi mới chợt nhớ ra đây là Lâm Tịnh Minh, cô ta từng trông thấy hình ảnh của cô gái này trên website của trường nhưng cô ta không quen biết cô ấy. Hề Cảnh Lan quay đầu đi lau nước mắt, sau đó cũng không nói lời nào.

Lâm Tịnh Minh đứng bên cạnh cô ta một lát nhưng lại nhận ra rằng cô ta không để ý đến cô, chỉ dành nhún vai. Cô vốn định làm người tốt lắng nghe câu chuyện trong lòng thiếu nữ xinh đẹp đang đau buồn này, nhưng kết quả là thiếu nữ xinh đẹp ấy không để ý đến cô. Không để ý đến cô thì thôi, cô đến thư viện đọc sách vậy, thế là cô chả buồn để ý người đẹp “Lâm Đại Ngọc” đang ngồi bệt dưới đất nữa.

Cô vừa xoay người bỏ đi được 7-8 bước, bỗng nhiên con đường bên kia thấp thoáng một bóng người, khi hai người đi lướt qua nhau, cô vừa thoáng liếc mắt nhìn anh, lại vô duyên vô cớ giật mình trong lòng – người này –

Người này không vui về gì nhỉ!

Cô dừng bước, quay đầu nhìn anh, hình như hơi quen, là ai đấy nhỉ?

Vừa đi lướt qua cô là một nam sinh cao tầm 1m75, dáng người rất gầy, đầu tóc đen nhánh đến lạ thường, lúc đi đường mắt chỉ chăm chăm nhìn về phía trước, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Gương mặt ấy không phải là nổi bật xuất sắc nhất, thậm chí còn không đẹp bằng Thư Yển, nhưng lại có một cảm giác tuần tú, đồng thời cũng rất cao quý. Vì đau thương mà cao quý, lại vì cao quý mà già nua – vừa trông thấy anh, trong lòng Lâm Tịnh Minh lập tức hiện lên câu nói như thế, cô liền tỉnh ngộ: đây chính là Hội trưởng!

Lận Lâm bước đến trước mắt nữ sinh đang khóc, hai tay đút vào trong túi quần: “Y tá đang tìm em đó, về đi!”

Nữ sinh Lâm Đại Ngọc ấy lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Để em chết đi là được rồi.”

Khi vừa nghe được câu này, phản ứng đầu tiên của Lâm Tịnh Minh đó là – trên thế giới này còn có loại người như thế sao? Không phải đang diễn phim truyền hình chứ? Thấy cô mở to hai mắt, xoay đầu lại nhìn

chằm chằm bọn họ, “Hội trưởng” Lận Lâm không thể hiện cảm xúc gì, chỉ nói: “Đứng dậy.”

Cô nữ sinh ấy che mặt: “Anh để em chết đi.”

Vậy anh cứ để cho cô ấy đi chết đi!

Lâm Tịnh Minh nghe mà muốn thổ huyết, đầu ra nữ sinh quái dị đến vậy? Thật sự muốn chết mà lại nước mắt đầm đìa nói với người khác là “để em chết đi” sao? Đối với loại người này nên đá cô ta một cước, sau đó hỏi cô nàng cần dây thừng hay loại dao to để bổ dừa hấu? Nếu nhảy lầu thì để cử các tầng từ tầng 20 đổ lên, nếu nhảy xuống biển nên uống thuốc ngủ trước, nếu như thế mà vẫn không chết thì có thể lên bìa tạp chí làm người nổi tiếng được rồi đấy.

Lận Lâm không nói gì, đương nhiên cũng không hề bảo Hề Cảnh Lan đi chết, anh đứng thẳng người trước mặt Hề Cảnh Lan đợi cô.

Lâm Tịnh Minh ngẩn ra đứng phía sau ngẩn nhìn, thật sự ra cô không hề thích loại nam sinh “đau buồn” chút nào, nhất là còn thêm cả vẻ “cao quý” thì tội lỗi càng nặng hơn – chính cô cũng ghét sự đau buồn chẳng hề cao quý ấy. Thật ra bị thương mà tỏ ra cao quý cũng được, dù sao trong lòng cô cũng chỉ là làm ra vẻ mà thôi, nhưng nhìn thấy Hề Cảnh Lan đứng kế bên Lận Lâm, tự nhiên cô chợt có một cảm giác trông cậy si – đẹp trai quá đi mất, đối với loại con gái thế này hẳn là nên như vậy! Tuyệt đối đừng quan tâm đến cô ta, vừa quan tâm thì cô ta sẽ càng nghiêm trọng hơn, đến lúc đó liền nói một câu: “Em chết đi, anh được tự do rồi đó.” Chẳng phải sẽ càng buồn nôn hơn hay sao?

Cô đang lén lút gạt đầu liên tục, cảm thấy Lận Lâm vô cùng đẹp thì Hề Cảnh Lan chợt nói: “Nếu như em chết đi, có phải cũng sẽ vĩnh viễn chiếm một vị trí trong lòng anh như chị họ không?”

Phun máu ba thước – Lâm Tịnh Minh suýt nữa thì bật cười thành tiếng, hoá ra là tình tay ba à? Hoá ra trong lòng Hội trưởng đây đã có người khác sao? Hoá ra nữ sinh này là người thứ ba chen chân vào à?

Lúc cô đang cười thầm thì Lận Lâm nói: “Y tá đang tìm em, nhanh lên, em mau về đi, đừng để mọi người lo lắng.” Giọng nói của anh rất ôn hoà, nghe rất thuận tai, lại toát lên một cảm giác hơi lạnh lùng.

Lâm Tịnh Minh khẽ nhú mày, không hề quan tâm như thế... Bỗng dưng cô cũng hơi đồng tình với bạn nữ ấy, dù thế nào đi chăng nữa cũng là bạn trai cơ mà? Sao lại tuyệt tình như thế chứ, không hề kiên nhẫn chút nào!

“Có phải em chết đi thì sẽ được anh nhớ cả đời không?” Hề Cảnh Lan lại rơi nước mắt, “Tựa như chị ấy chết đi nên anh vĩnh viễn không quên được chị ấy... Nếu như em cũng chết đi thì sao? Có phải em chết đi, anh cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên em không?”

Lâm Tịnh Minh ngẩn ngơ, chưa kịp phản ứng cô đang nói gì, Lận Lâm đã trả lời: “Anh sợ em.”

“Em không muốn anh sợ em!” Hề Cảnh Lan nín lấy tay Lận Lâm khổ sở vai nài, “Em muốn anh yêu em!”

“Woa –” Lâm Tịnh Minh vừa tự giải thích cho mình về đôi “tình yêu đắng cay” này. Hoá ra ở giữa cặp “tình nhân” này còn có một câu chuyện xưa đau lòng không thể tùy tiện bật cười. Hoá ra là có người chết, nhưng lại nghe cô ấy nói “Em muốn anh yêu em.” Thì lại lại không nhận được phải cười xòa, cô thật sự không chịu nổi, ắt hẳn cô gái này xem phim truyền hình nhiều lắm nên mới nghĩ mình là nhân vật nữ chính trong câu chuyện xưa bị thương.

Lận Lâm kéo cô ta đứng lên từ dưới đất, anh không hề nói gì, chỉ phủi bụi trên người cô ta rồi nắm tay cô ta đến phòng y tế của trường học. Nữ sinh ấy dựa vào Lận Lâm thật chặt, nhưng anh ấy không hề nhìn đến cô ta, ánh mắt chỉ nhàn nhạt nhìn con đường phía trước, không biết suy nghĩ chuyện gì.

Hai người đi lướt qua Lâm Tịnh Minh, không hề liếc mắt nhìn cô.

Cô bỏ một miếng khoai tây chiên vào miệng, dõi theo bóng lưng của bọn họ. Âm thanh “răng rắc” vang lên, như thể cô ăn không biết vị. Nữ sinh ấy tự cho mình là nhân vật nữ chính đáng thương rất hài hước, còn có nam sinh kia thì ừ ừ, tâm trạng phức tạp không biết đang suy nghĩ gì. Cô không thích bọn họ, nhưng có lẽ ở bọn họ toát lên một mùi vị của sự khổ đau, mặc kệ là vì lý do gì thì vẫn như một cảm giác rất buồn bã, khiến cô cảm thấy vô cùng thất vọng: tại sao lại đau khổ mà nghiêm túc như thế? Nữ sinh này thích Lận Lâm thì không nói, nhưng rõ ràng Lận Lâm không thích cô ta, tại sao lại không chia tay? Nếu đã không

có tình cảm thì tại sao phải ép buộc để ở bên nhau? Cô biết đứng nhìn câu chuyện của người khác thật sự không hay, nhưng do cô tò mò thôi mà. Cô không thể nói mình có thích Lận Lậm không, nhưng lần đầu tiên gặp đã có một sức cuốn hút hấp dẫn mãnh liệt đến thế – ánh mắt đen nhánh không hề loé lên một tia sáng nào toát lên một sự đau buồn cao quý, còn có nữ sinh bên cạnh luôn miệng nói “Nếu như em chết đi, có phải anh sẽ vĩnh viễn nhớ đến em không, giống như anh vĩnh viễn không quên chị ấy”, tất cả mọi chuyện tạo nên một sức cuốn hút mãnh liệt – Đối với Lâm Tịnh Minh thì sau lần đầu tiên gặp mặt này, Lận Lậm đã trở thành một câu chuyện của cô.

Anh là một câu chuyện chân thật, quả là có sự cuốn hút vô cùng đối với cô nàng Lâm Tịnh Minh thích viết truyện lại hay thêm dặt mòng đẹp.

Trong lòng cô, anh không phải chiếm một vị trí đơn giản như một người đàn ông.

Lận Lậm là một câu chuyện.

Chắc là vì cô chưa từng yêu đương bao giờ nên mới cảm thấy tình yêu giống như một vở bi kịch ư? Cô tiếp tục ăn khoai tây chiên của cô mà vẫn không hề cảm nhận được vị.

Buổi sáng cô có 3-4 tiết học, nên lúc đi học liền gửi tin nhắn cho Phỉ Đồ Mị: “Hội trưởng có bạn gái à?”

Phỉ Đồ Mị nhanh chóng trả lời lại: “Có” sau đó lại gửi thêm một tin, “Sao cậu biết?”

“Tớ nhìn thấy anh ấy đi chung với một nữ sinh.”

“Hề Cạnh Lan.” Phỉ Đồ Mị trả lời.

“Hình như không thân mật thì phải?” Lâm Tịnh Minh nhiều chuyện hỏi.

“Rất tẻ.” Phỉ Đồ Mị ác ý nói đùa, “Kịch liệt đề cử Hội trưởng của chúng ta.” Lại nói thêm một câu, “Anh ấy là người đàn ông tốt đó.”

Lâm Tịnh Minh đang gõ bàn phím định nhắn là: “Mình cảm thấy khá hứng thú với Trương Khải Ngai.”, Phỉ Đồ Mị đã gửi hàng loạt tin nhắn tới, “Bây giờ anh ấy đang ở một mình trong nhà trọ sinh viên gần trường”, “Anh ấy có thành tích rất tốt, còn đang làm việc part-time tại một công ty Internet nữa.”, “Đồng thời lại rất quan tâm đến con gái, là người đàn ông rất galăng.”, “Anh ấy còn rất giỏi giang nữa.”,... Lâm Tịnh Minh ngừng tay gõ bàn phím, nghi ngờ cô gái ấy có phải rất dư tiền điện thoại đúng không? Làm gì có kiểu gửi tin nhắn như thế này chứ, đây rõ ràng là cứ như đang nói chuyện phiếm trên lớp mà!! Lận Lậm đối xử khách sáo với bạn gái như thế cũng không sai, đối với một người như Hề Cạnh Lan mà nói thì không cãi nhau đã là tốt lắm rồi. Nhưng với một tính cách lạnh lẽo như thế mà lại nói anh dịu dàng quan tâm, ga lăng thì khiến cô khó lòng mà tin được. Nam sinh ấy quả thật là tựa như một tảng băng đeo một lớp mặt nạ của người nổi tiếng, mà lại chẳng phải loại người có vẻ ngoài lạnh lùng như băng kia, tận đáy lòng lạnh lùng băng giá không hề có chút tình cảm nào mới là đáng sợ. Cuối cùng Phỉ Đồ Mị đã nhắn xong tin nhắn cuối cùng, cô ấy nói: “Hôm nay sau khi diễn tập xong bọn mình sẽ đến Lam Ba ăn, cậu cũng đi nữa nhé.” Lâm Tịnh Minh buồn cười, cô nàng này rõ là muốn mai mối cho cô với Hội trưởng đây mà, buổi chiều đi ăn với bọn họ hử? Xem mắt sao? Cô suy nghĩ một lúc bèn đáp: “Mình đi. Mấy giờ thế?”

“5h30 ở Lam Ba, gặp ở cửa nhé.” Phỉ Đồ Mị trả lời, “Trước hết là như thế này đi.”

6. Chương 5

Cô vừa định tắt điện thoại thì lại nhận được một tin nhắn mới, người gửi chính là một số điện thoại lạ cô chưa từng thấy, “Hôm nay 4h30 gặp ở trước toà nhà tự học.” Cô từng nhận được rất nhiều tin nhắn theo đuổi, mở đầu không phải “Anh yêu em”, thì cũng là “Anh là XXX, lần đầu tiên gặp em ở YYY anh đã cảm thấy em rất đặc biệt” v.v.. Nhưng tin nhắn hẹn cô ra gặp mặt thế này thì chưa từng thấy bao giờ, cô nhắn trả lời: “Anh là ai?”

Bên kia trả lời: “Trương Khải Ngai.”

Cô vô cùng bất ngờ khi nhận được dòng tin nhắn chỉ vỏn vẹn 3 chữ ấy, cô có rất có hảo cảm với nam sinh này nên động lòng mà trả lời lại: “Được.”

Sau đó cô liền lầy lăm lăm, tại sao lúc ấy cô không hề nghĩ đến: Bọn họ diễn tập đến 5h30, sau đó mới đi ăn ở Lam Ba, như thế thì thời gian diễn tập sẽ vào ở trước 5h15, vậy sao tay ghita của ban nhạc Trúc là Trương Khải Ngai có thể hẹn gặp mặt cô vào lúc 4h30 được chứ? Xem như anh ta chỉ nói vài câu với cô, nhưng chẳng lẽ thời gian diễn tập chỉ từ sau 4h30 đến trước 5h15 sao? Thời gian chỉ vỏn vẹn 45 phút thì tập được gì đây? Nhưng mà lúc ấy cô đã cất điện thoại vào để giáo viên không nhìn thấy. Cô khá đặc ý vì quả nhiên Trương Khải Ngai cũng có cảm giác với cô, nhưng lại không cần thận nghĩ sâu xa hơn.

Đến 4h30 chiều, Lâm Tịnh Minh đến toà nhà tự học đúng giờ để đợi người. Cô vốn rất ít khi đợi người khác, thông thường đều là nam sinh đợi cô, nhưng lần này lại là ngoại lệ. Anh họ của cô ở Áo cũng là một tay guitar cừ khôi, ngay từ bé cô đã rất thích anh họ, hồi 7-8 tuổi cô đã thường xuyên nhìn anh ấy với ánh mắt ngưỡng mộ. Bây giờ anh họ đi Áo đã gần được 8 năm rồi, cô cũng bỏ quên guitar rất nhiều năm rồi, nhưng cô thích Trương Khải Ngai và tài guitar của anh cũng như sự ngưỡng mộ với anh họ vậy.

Đã qua thời gian hẹn gặp mặt, gần 4h40 rồi mà mãi không thấy người tới. Đối với một người vô cùng kiêu ngạo tự mãn như Lâm Tịnh Minh thì chờ đợi 10 phút đã là khách sáo lắm rồi, từ trước đến nay nếu đã đến giờ hẹn mà chưa thấy người xuất hiện thì cô sẽ bỏ về ngay, Cô nhìn xuống đồng hồ đeo tay, tính sẽ đợi đến 4h45, nếu Trương Khải Ngai không xuất hiện thì cô sẽ đi về, sau đó gọi điện thoại cho cô nàng giả vờ đáng yêu kia.

Đến 4h45, cô gọi điện cho Phỉ Đồ Mị: “Tút... TUT... TUT...” Không ai nghe máy.

Chuyện gì đã xảy ra thế này? Chẳng lẽ cả ban nhạc Trúc của đại học Z bị người ngoài hành tinh bắt cóc cả rồi sao? Cô thất vọng nhìn điện thoại rồi tắt máy, nhưng bỗng nhiên chợt cảm giác có gì đó không ổn, thì sau lưng có một bàn tay vươn ra bịt miệng cô. Trong phút chốc mà tim cô suýt nữa ngừng đập, “Á...” Cô ra sức giãy dụa, xoay đầu lại nhìn mới thấy đây là Cao Trọng Hi, cậu ta muốn làm gì đây? Cậu ta điên rồi sao?

Cao Trọng Hi ôm chặt lấy Lâm Tịnh Minh: “Đồ gái điếm nhà mày, tao bảo mày đến thì mày không đến, đổi lại một người đàn ông khác thì mày liền xuất hiện...”

Lâm Tịnh Minh vốn đang sợ hãi, nghe nói thế liền tức giận, người đàn ông này điên mất rồi, chẳng hiểu tại sao! Cô há miệng cắn bàn tay của cậu ta, thế là Cao Trọng Hi buông cô ra nhưng lại nhân tiện tát cho cô một cái. “Bốp” một tiếng, Lâm Tịnh Minh chỉ cảm thấy choáng váng, lùi bước về sau, khiếp sợ nhìn Cao Trọng Hi: “Mày bị điên rồi hả?”

Cậu ta lạnh lùng nói: “Chẳng qua tao chỉ muốn thử xem mày có khó cửa đổ đến thế không, đối với ai cũng thế thôi, nhưng sự thật đã chứng minh mày là đồ gái điếm.”

Qua chừng ấy năm, cô chưa từng nghe người khác mắng mình như thế, cô sững sờ không nói nên lời đứng trân trân một lúc mới nói; “Loại người nhanh mềm nhanh miệng như mày... mày có còn là đàn ông không hả?”

Cao Trọng Hi bước tới bóp cổ cô, siết càng lúc càng chặt: “Mày nói tao là thằng bụi đời –”

“Chẳng lẽ tao không thích mày cũng không được sao.... Mày biến thái quá....” Lâm Tịnh Minh cố gắng gỡ tay cậu ta, nhưng Cao Trọng Hi vốn chơi bóng rổ nên sức tay khá mạnh, chỉ cần một tay đã đủ bóp chết cô rồi, khiến cô còn phải nghi ngờ mình có thể bị cậu ta bóp chết không? Trong thời gian 3 tháng Cao Trọng Hi theo đuổi cô, cô chỉ cảm thấy nam sinh này cố chấp đến đáng sợ, đồng thời cũng ngoan cố đến nực cười, cô không ngờ đến sau khi mình nói, “Em vĩnh viễn không thể thích anh, sợi dây chằng và lác chân này em cũng không cần.” Nam sinh trồng cây si luôn cam lòng đứng đợi cô 2 tiếng dưới ký túc xá lại trở nên như thế này.

“Mày nói tao là thằng bụi đời, vậy thì tao bụi đời cho mày xem.” Cao Trọng Hi cười lạnh, sau đó cúi mặt xuống hôn cô.

Cô sợ đến gần cả người, uống công bình thường cô tự cho mình thông minh mạnh mẽ, đến khi bị một nam sinh cưỡng hôn thì không biết nên xử lý thế nào. Nhìn thấy gương mặt của Cao Trọng Hi đang tiến lại gần,

cả gương mặt cô liền tái mét lại, còn chưa kịp hét lên thì nước mắt đã trào ra.

Cao Trọng Hi nhìn thấy cô khóc bèn dừng lại một chút.

Một giọng nói vang lên, bỗng nhiên có một cánh tay khoát lên vai Cao Trọng Hi.

Cao Trọng Hi quay đầu lại nhìn, buông Lâm Tịnh Minh ra – cánh tay đang khoát lên vai cậu có ngón áp út khá dài giữa các móng tay khác được cắt dũa ngay ngắn.

Anh hùng cứu mỹ nhân chính là Lận Lâm.

Lâm Tịnh Minh ho khan lùi về phía xa xa, hai chân muốn nhũn cả ra, cô mở to mắt nhìn Lận Lâm không biết từ đâu xuất hiện, trong lòng lại rối loạn không biết là cảm giác gì, nước mắt trên mặt vẫn đang rơi.

Cao Trọng Hi hất tay Lận Lâm ra, tay vuốt tóc một cái, dáng vẻ hết như một tên lưu manh: “Hội trưởng, sao ở đây có người đẹp là ở đó anh liền xuất hiện thế, em đang tán gái liên quan gì đến anh chứ?”

Hôm nay Lận Lâm mặc cả người một màu xanh đậm, cụ thể hơn là một màu kem phối với màu xanh đậm, tuy nhìn hơi cũ nhưng khiến khí chất bí thương lặng lẽ ấy càng thêm nổi bật.

Hôm nay cô mới chú ý tới. Ngón áp út bên tay phải của Lận Lâm được để móng dài và cắt dũa rất ngay ngắn, hết như móng tay của con gái, đẹp tựa ngọc, nhưng không biết tại sao anh lại để như thế. Người đàn ông này từ đầu đến chân đều bí ẩn như một mê cung, mỗi một sợi tóc mỗi một lần hít thở đều như câu chuyện cũ.

Anh nói: “Cãi nhau ở đây sẽ lúng túng lắm đấy. Trọng Hi, em muốn cô ấy thế nào thì em nói ra đi, đừng làm chuyện bí ối như vậy.”

Cao Trọng Hi lạnh lùng nhìn anh, sau đó nhìn lên bầu trời: “Em bí ối ư?”

Lận Lâm cười cười: “Thôi quên đi, muốn cô ấy xin lỗi em phải không, đừng tiếp tục gây chuyện nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả.” Dứt lời, anh bèn quay sang nói với Lâm Tịnh Minh, “Này, qua đây một chút.”

Đây là câu nói đầu tiên của Lận Lâm với cô “Này, qua đây một chút”. Không hề có ý đặc biệt yêu thích hay nịnh nọt gì cả, chỉ là một câu đối thoại với một vật thể đang tồn tại là cô. Lâm Tịnh Minh đã nghe không biết bao nhiêu lời nói nịnh nọt lấy lòng, đồng nghe cũng nghe không ít lời mắng chửi châm chọc ganh ghét cô, thế nhưng giọng điệu bình thường thế này là lần đầu tiên cô nghe thấy. Cô hơi ngẩn ra không biết nên bước đến đây thế nào, lại chợt nghe Lận Lâm nói: “Sợi dây chuyền và lắc chân của Trọng Hi đưa cho cô là di vật của mẹ cậu ấy, cậu ấy thật sự rất thích cô, nên khi cô từ chối nó khiến cậu ấy rất đau lòng.”

Cô bỗng cảm thấy hơi áy náy, không biết hai sợi dây chuyền và lắc chân tầm thường ấy lại là vật quan trọng như thế, cô còn cho là vật rác rưởi gã mua ở đâu đó: “Xin lỗi, tôi không biết đó là di vật của mẹ anh, nếu biết thì tôi đã không vứt nó lại cho anh, vô cùng xin lỗi.” Dứt lời cô liền cúi người xin lỗi Cao Trọng Hi, sau đó liền đứng thẳng người lên lườm cậu ta.

Trên cổ của cô vẫn còn vết tích ngay đấy, cô liếc cậu ta, nói: “Chuyện khác tôi sẽ không xin lỗi, tôi không sai.”

Cao Trọng Hi cười lạnh nhìn chằm chằm Lận Lâm: “Hình như anh biết rất rõ chuyện của em đúng không?”

Lận Lâm đáp: “Anh chỉ nghe nói mà thôi, người biết rõ chuyện của em không phải là anh.”

Cao Trọng Hi lạnh lùng nhìn anh, sau đó lại nhìn Lâm Tịnh Minh, đột nhiên kéo tay cô qua nhanh chóng hôn một cái: “Tôi thích tính mạnh mẽ này của em, tạm thời chuyện này cứ tính thế này đi, sau này đừng chọc tới tôi nữa.” Cậu ta cầm lấy quả bóng để bên cạnh, vừa dẫn bóng vừa đi.

Vì Cao Trọng Hi vừa hôn cô, nên khi cậu ta vừa đi, Lâm Tịnh Minh liền lấy khăn giấy lau sạch đôi môi của mình. Lận Lâm cũng xoay người chuẩn bị bỏ đi. Cô vội vàng lau miệng, thấy thế bèn kéo tay anh lại: “Đợi một chút!”

Lận Lâm đứng lại nhìn cô: “Có chuyện gì à?”

Chuyện gì ư... Bất chợt cô cũng không suy nghĩ ra chuyện gì, chỉ là theo bản năng không thể để anh đi như thế. Trên miệng còn dính mảnh khăn giấy, nhưng cô vẫn nở nụ cười rục rờ đáng yêu nhất: “Cám ơn anh đã cứu em.”

Trong lòng lại thầm cảm thấy buồn nôn – cách bắt chuyện thật quê mùa, nhưng so với cô thì những cách bắt chuyện khác trong tiểu thuyết còn sến súa hơn, không có điểm sáng không có chí khí, không có tình thần, cũng chẳng hề quyết đoán.

”Đây là trường học, giáo viên cũng hay lái xe qua đây, để người khác trông thấy thì không tốt lắm. Tôi cũng chỉ đi ngang qua đây mà thôi, dù toà nhà tự học khá vắng vẻ, nhưng trước cổng cũng là đường giao thông trọng điểm, đây là con đường ngang qua trường Nam Bắc nên xe cộ lưu thông rất đông.

Cô biết trong mắt người này, tài năng và gương mặt của cô cũng chỉ như không khí mà thôi, nhưng cô thật sự muốn gần anh thêm chút nữa nên bèn cố gắng suy nghĩ chủ đề để nói: “Anh phải đi diễn tập sao?” Cô cố gắng giữ nụ cười rục rờ của mình, tựa như không hề bị câu trả lời của anh đả kích.

”Tôi đi tìm bạn Yêu Tinh, nghe bảo là định đi ăn.” Nhân cách của anh không tệ, mặc dù cô nhìn ra được anh không hề hứng thú muốn nói chuyện phiếm với cô nhưng vẫn đáp lại rất khách sáo và lễ phép, cũng rất có kiên nhẫn. Thảo nào Yêu Tinh nói anh là người đàn ông rất rất tốt.

Lâm Tịnh Minh tiếp tục bắt chuyện: “Yêu Tinh cũng mời em đi ăn, chúng ta cùng đi đi.”

Anh cười cười: “Cô là Lâm Tịnh Minh học khoa ngoại ngữ sao?”

Cô hơi dắc ý, quả nhiên anh biết tên cô, “Đúng là em, chúng ta vừa gặp nhau sáng nay.” Cô vừa đi vừa cười, cố gắng quên sạch chuyện xui xẻo ban nãy.

Anh lại cười: “Ừ.”

Sau đó, không hề có thêm câu đối thoại nào nữa, cô nhanh miệng nói: “Anh không cảm thấy một người đi đường đứng nhìn hai người rất kỳ lạ sao? Nếu như là em thì em đã đuổi bóng đèn tò mò ấy đi rồi.”

”Nhưng bóng đèn không chịu đi, tôi biết làm sao đây?” Cuối cùng anh cũng nở một nụ cười chân thật, “Con trai không so đo với con gái như thế.”

Cô chú ý đến giọng điệu vô cùng bình tĩnh của anh khi nói “con trai đối với con gái”, “Này, anh có để ý đến những tin đồn không?”

Cô nói: “Không biết nguồn tin ở đâu mà nói Tạ Đình Phong là người chín chắn đến thối nát, anh có biết giọng điệu của anh cũng toát lên một cảm giác như thế không?”

Lần này Lận Lâm mới bật cười thật: “Chín chắn đến thối nát? Tôi đâu già như thế chứ?!”

Hoá ra anh cũng biết nói đùa à? Cô còn tưởng rằng anh luôn hết sức chăm chú suy nghĩ về tâm sự của mình, không quan tâm đến chuyện gì cả, “Không phải không phải... Mà buổi sáng em... xin lỗi, em chỉ là rất tò mò thôi.”

”Không sao.” Ánh mắt của Lận Lâm như một mặt hồ đang yên ả bỗng chợt gợn sóng lăn tăn: “Em là bạn của Yêu Tinh à?”

”Yêu Tinh muốn giới thiệu em cho một nam sinh tùy tiện nào đó trong Trúc, cô nàng biến thái kia, không lo theo đuổi anh đẹp trai của mình mà cứ nhiệt tình muốn làm bà mai.” Nói rồi cô lại lấy khăn giấy ướt ra lau tiếp, “Đúng rồi, chiều nay bạn gái của anh có đi không?”

”Cạnh Lan à? Cô ấy còn nằm viện.” Từ đầu đến cuối, giọng điệu của anh vẫn đều đều nhưng cảm giác bình tĩnh như thế mới khiến người khác cảm thấy lạnh lùng, tâm trạng của anh như một mặt nước ao thu tĩnh lặng, rất khó dao động, luôn khách sáo với người khác.

”À, sức khỏe của cậu ấy không tốt sao ạ? Có nặng lắm không?” Trong lòng Lâm Tịnh Minh thầm nghĩ: quả nhiên là Lâm Đại Ngọc mà.

”Ừ, hình như trong máu thiếu chất gì đó, thường xuyên phải truyền nước biển.” Lận Lâm đáp.

“Ừa? Anh là bạn trai của cậu ấy lại không biết...” Lâm Tịnh Minh buột miệng nói, đến lúc dứt lời mới cảm thấy xấu hổ, nên bèn dứt khoát đóng vai cô gái ngây thơ: “Anh quá đáng lắm đấy.” Câu này uốn éo đến nỗi cả cô còn run rẩy.

Hiển nhiên Lận Lâm biết rõ cô buột miệng nói lại vờ đóng vai ngây thơ vô tội, chỉ cười nói: “Tôi không biết thật.”

Cô bị nhìn thấu nên không giả vờ nữa, lè lưỡi nói: “Đúng là đồ bạn trai vô tình vô nghĩa.”

“Con gái không nên nói dối.” Hình như tâm trạng của Lận Lâm rất tốt.

“Này, từ trước đến giờ em không thích nói dối, con người của em chính là như thế, nói dối chẳng có ý nghĩa gì cả, dù giả vờ có tốt đi nữa thì ở bên nhau lâu dài chẳng phải cũng bị vạch trần sao, không thú vị chút nào.” Cô đứng dừng nói, “Giả mù sa mưa chẳng thú vị chút nào, em biết em không tốt đẹp gì, nhưng em vui vẻ là được.”

“Em còn là một cô bé nữ sinh thôi.” Anh cười.

Cô khinh bỉ: “Chẳng lẽ anh là đàn ông trưởng thành ư?”

Lận Lâm nhướn mày: “Ít nhất là tôi lớn hơn em, chín chắn đến thối nát đấy.”

“Này này này, đàn ông thù dai rất nhỏ mọn đó.” Cô cười to, “Tôi cho em sáng nay nhìn thấy anh còn nghĩ rằng: ầy, một nam sinh có khí chất đau buồn thế! Bây giờ hình tượng của anh trong lòng em đã sụp đổ hoàn toàn.”

“Đẹp trai đến mức hình tượng sụp đổ luôn à?” Anh lại tiếp tục cười.

Cô tiếp tục khinh bỉ: “Là loại người tiểu nhân hẹp hòi nhỏ mọn thù dai rắm thối.”

“Không phải chứ?” Anh nói, “Tôi còn tưởng ấn tượng của em về tôi rất tuyệt chứ.”

“Tại sao?”

“Tôi đã cứu em mà.” Anh nhướn mày cười.

Lúc anh nhướn mày cười, cuối cùng Lâm Tịnh Minh mới phát hiện ra trên người nam sinh này không chỉ có vẻ “bí ẩn”, hay “hẹp hòi”, mà còn là “đau khổ”, “cao quý”v.v.. một tổ hợp vô cùng kỳ lạ. Anh khẽ nhướn mày, khí chất liền hơn hẳn vẻ u uất của Trương Khải Ngai, đáng vẻ cười nói âm thầm ấy, hoá ra lúc một nam sinh trầm tính trêu chọc người khác chính là khí chất càng thêm phong lưu phóng khoáng – cô đặc ý khi nghĩ ra được cụm từ này, làm tăng thêm khí chất phong lưu phóng khoáng, ha ha.

“Tại sao không nói gì?” Hai người đã đến đại sảnh của sân diễn.

“Bị anh mê hoặc đấy.” Cô nói thật, đánh cược rằng Lận Lâm chắc chắn sẽ không tin, sau đó lại hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“5h, còn sớm.” Lận Lâm nói, “Cùng vào xem chút đi.”

“Được.” Cô nhanh chân chạy lên bậc, đi thẳng vào phía trong.

Đúng là một cô gái nhiệt tình năng động và tự tin, mà lại không tỏ vẻ kiêu cách. Lận Lâm chậm rãi bước lên bậc thang, nhìn cô mới phát hiện rằng hoá ra mình cũng chỉ vừa tròn 20, thế nhưng tại sao bắt tri bắt giác giống như đã sống hơn một đời rồi? Anh bước vào bên trong, thấy mọi người đang tụ tập đùa giỡn.

Bọn họ thấy anh liền gọi một tiếng “Hội trưởng” khiến anh bật cười.

“Hội trưởng, anh xem Tiểu Yến Tử bị bôi bôi trát trát thành dáng vẻ thế này sao?” Phỉ Đồ Mị kéo một người bị trát phấn đen như đất nồi trước mặt Lận Lâm, “Người da đen bị kéo lên pháp trường, ha ha.”

7. Chương 6

Lận Lận còn chưa trả lời, Lâm Tịnh Minh đã bật cười trước: “Ôi trời ơi, làn da của cậu ấy không khác mình lắm, các cậu dùng gì để biến cậu ấy thành ra như thế này vậy?”

Phỉ Đồ Mị đắc ý gõ gõ hai chiếc lọ: “Phấn mắt Mỹ Bảo Liên đó, hiệu quả rất tốt, sau khi lên sân khấu còn bắt sáng nữa.”

“Ha ha ha...” Lâm Tịnh Minh bước đến chỗ Phỉ Đồ Mị, “Yễn Yễn cậu không cần để ý đến cậu ấy, cô gái này đã chà đạp cậu rồi, cậu nhanh chóng giữ cậu ấy lại cho cậu bôi trát lại đi này, mình có hộp phấn mắt 6 màu đây.” Cô lấy một hộp phấn mắt 6 màu trong balo ra, rồi chạy đến giữ Phỉ Đồ Mị lại, bôi bôi trát trát cho cô nàng.

“Này.” Phỉ Đồ Mị vừa tránh né vừa cười, “Từ khi nào mà Tiểu Yễn Tử lại biến thành Yễn Yễn nhà các cậu rồi hả?”

“Cậu ấy nào phải thái giám, sao lại gọi người ta là Tiểu Yễn Tử kia chứ?” Lâm Tịnh Minh tuyên bố, “Thư Yễn cậu nói có đúng không? Cậu cam tâm chịu đựng đám người tởn nạt này bắt nạt sao? Mình biết tên Thư Yễn này vừa nghe là biết thuộc người có tri thức, bố mẹ cậu hẳn là đã suy nghĩ rất lâu... Nếu bọn họ nghe được tên Tiểu Yễn Tử này chắc sẽ tức chết mất thôi...”

“Thuộc người có tri thức à...” Phỉ Đồ Mị tò mò, “Có tri thức là sao?”

Lâm Tịnh Minh đắc ý nói: “Họ Thư bắt nguồn từ họ Yễn, hai họ này đều là quốc danh đó.”

“Gì chứ?” Phỉ Đồ Mị không hiểu lắm, “Tịnh Minh cậu có bị lẩn thẩn không, nghiên cứu những thứ này làm gì chứ?”

“Đúng không hả?” Lâm Tịnh Minh hỏi Thư Yễn

Thư Yễn bị bôi trát như Bao Công này giờ nghe thấy bèn nháy mắt đáp: “Cậu nói thử xem?”

“Nhất định là như thế!” Lâm Tịnh Minh vô cùng có lòng tin với bản thân, “Mấy ngày trước mình search tìm ra lúc đang viết tiểu thuyết võ hiệp, không thể nào sai được.”

Lận Lận thoáng bất ngờ: “Em cũng viết tiểu thuyết võ hiệp sao?”

“Em là Lạc Nhận, anh biết Lạc Nhận không?” Cô chỉ tay vào bản thân, nhấn mạnh, “Lạc Nhận viết tiểu thuyết huyền huyền và võ hiệp.”

Dựa theo tính cách rêu rao của Lâm Tịnh Minh mà Lận Lận chỉ biết tên của cô mà không biết cô viết võ hiệp sao? Chuyện này quả nhiên rất kỳ lạ. Đồ Mị ngắt lời giải thích: “Tịnh Minh viết tiểu thuyết huyền huyền và võ hiệp, rất nổi tiếng trên mạng, rất nhiều tác phẩm được đăng trên tạp chí, là một bông hoa tài nữ của đại học Z chúng ta, Hội trưởng anh không biết sao?”

Anh nhìn Lâm Tịnh Minh bằng ánh mắt là lạ, khiến Lâm Tịnh Minh cảm thấy tâm trạng không tệ lúc đầu của anh bị sa sút trở nên vô cùng u buồn, “À, lâu rồi anh không xem văn học mạng.”

Bầu không khí bỗng xui xuống khi nói đến chủ đề này, Lâm Tịnh Minh cảm giác như một đợt gió lạnh vừa thổi qua – ít nhất là tự cô nghĩ như thế – bao trùm trên đầu bọn họ là chủ đề văn học mạng tựa như một thứ cấm kỵ không thể nhắc đến. Thế là cô bèn vãn hồi lại bầu không khí, quát to một tiếng: “Tởn rồi!”

“Đi thôi, luyện tập đến đây cũng ổn rồi.” Phỉ Đồ Mị nói tiếp theo, “Tiểu Yễn Tử đi rửa mặt, Phương Hồng và Khải Ngai thu dọn đồ đạc, chúng ta đến Lam Ba thôi.”

Lâm Tịnh Minh đứng bên cạnh đợi bọn họ cùng đi ăn, nhân tiện ngắm người trong mộng của Thẩm Thịnh Như là Phương Hồng. Soái ca đẹp trai lại đáng trí, nhìn anh ta dọn quần áo lại quên quần, dọn nhạc cụ thì quên chiếc túi, dọn rác thì quên chiếc nắp, càng nhìn càng buồn cười, một mái tóc hơi dài giống như quên cắt, trong lòng cô khẽ cười thầm, một nam sinh như thế mặc dù rất đáng yêu nhưng dẫn về nhà làm chồng thì chắc chắn tức giận đến phụt máu, vẫn nên giữ mối quan hệ bạn bè sẽ tốt hơn.

Chấm dứt cuộc tán gẫu, một đám người lần lượt kéo đến quán bar Lam Ba gần trường đi ăn. Dù Lam Ba mang danh là quán rượu, nhưng dường như chỉ tiếp học sinh, sinh viên; không phải là một nơi lộn xộn, tuy nhiên trên cơ bản vẫn là một quán coffee khá đắt đỏ.

Bọn họ định uống rượu và ăn kem sau bữa cơm chiều, nên bèn xuất hiện một màn gọi đồ tráng miệng thức uống bát nháo. Lâm Tịnh Minh gọi một phần “Đồng Kinh lệ ảnh”, vì nghe tên có vẻ hay hay, nhưng kết quả khi được bưng ra thì chỉ là một phần kem phủ kem tươi rắc đầy kẹo dẻo và marshmello khiến cô thất vọng vô cùng, chỉ có thể nhìn người khác ăn banana split(*). Cô ghét nhất là kẹo dẻo và marshmello, lúc nhìn lên sang phần của người khác lần thứ ba.

(*) Banana split:

Lận Lận đẩy phần The Wonderful Wizard of Oz của anh đến cho cô.

Đó là một phần salad rau củ, ở giữa là kem, còn có sốt chocolate phủ phía trên, một nửa là vị mặn từ món salad, một nửa là vị ngọt từ kem và chocolate, không hề thêm rượu vào. Cô tò mò múc một muỗng nếm thử, hương vị rất mới lạ. Cô để ý Lận Lận là nam sinh duy nhất không uống rượu, thế là cô bèn hỏi: “Anh không biết uống sao?”

Lận Lận cười cười, “Trước đây từng uống, giờ đã bỏ rồi.”

“Hoá ra vẫn còn người có nghị lực từ bỏ một thứ gì đó.” Cô nói, “Bố em bảo muốn cai thuốc, nhưng cai hai mươi mấy năm vẫn còn đang cai. Cô con gái của mẹ bạn em nói muốn giảm béo, mỗi lần đều nói ”Bắt đầu từ mai em sẽ ăn uống điều độ, chiều nào cũng sẽ đi chạy bộ“, nhưng buồn cười nhất là em họ của em.” Cô lại múc thêm một thìa salad ăn rồi mới nói, “Thằng bé có ý nguyện to lớn là phải chăm chỉ học hành, mua một đồng sách tham khảo về, nhưng xưa giờ lại lười biếng không chịu làm bài tập, mỗi lần mua đều mua bản tốt nhất mới nhất, sau đó đến khi hết hạn không còn xuất bản nữa sẽ bán lại cho người khác.”

“Nghị lực vốn là chuyện mài mòn tính kiên nhẫn của con người.” Lận Lận nói, “Chưa sống hết một đời, em sẽ không biết mình đã từ bỏ hay chưa.” Anh nghiêng ngẫm, cũng múc một thìa salad lên ăn.

Lâm Tịnh Minh buồn cười: “Anh viết văn à? Nói chuyện cứ như từ trong văn chương ra vậy, một đời quá dài, mặc dù em cảm thấy từ giờ đến cuối đời giống như cái chết rất đáng sợ, nhưng em vẫn cảm thấy một đời quá dài, nên em thích nói một đời là thế nào thế kia.” Cô ăn một lát cà chua, sau đó lại nói, “Có lẽ dăm ba năm sau, em sẽ cảm thấy bản thân của dăm ba năm trước là một người hoàn toàn xa lạ, chuyện đã từng kiên trì trước đây, sau này anh sẽ không cảm thấy buồn cười ư? Huống chi là cả một đời?” Cô nhún vai nói, “Em không tin vào hai chữ mãi mãi, nên em không có nghị lực.”

Đám người Thư Yển, Phương Hồng, Phỉ Đồ Mị bên cạnh đang chơi đánh bài Poker. Lận Lận nói: “Chuyện tốt sẽ không đi theo em đến suốt cuộc đời đâu, nhưng chuyện xấu thì có đấy. Tôi hỏi em chuyện này.” Giọng điệu của anh khi nói chuyện không khiến cô thấy thuyết phục lắm, là bị quan hay lại là trêu chọc?

“Em tin tình yêu không?”

Cô nghĩ một lát rồi đáp, “Không tin.”

Ánh mắt của Lận Lận chợt trở nên tối tăm và sâu hút không thấy đáy, cô chợt phát hiện ra rằng ánh mắt của anh lúc nào cũng có một lớp sương mù, mà bây giờ nó không còn nữa, khiến cô vừa nhìn đã nhìn thấu được tâm can của anh. Ánh mắt ấy giống một vũng nước sâu đen nhánh không thấy đáy, nhưng lại giống như một con quái thú sống ẩn dật trong đấy, trở mình kích động càn quấy, nên tâm trạng không thể bình tĩnh được, “Tôi cũng không tin.”

“Vậy tại sao anh lại có bạn gái?” Cô lờm anh, “Đúng là đồ nói xạo.”

“Tôi lừa em ấy.” Anh thần nhiên đáp, “Tôi gạt người ấy rằng tôi yêu em.”

“Bây giờ cậu ấy phát hiện ra anh không yêu cậu ấy đúng không?” Lâm Tịnh Minh nhớ lại khung cảnh buổi sáng mình đã chứng kiến, “Anh yêu chị họ của cậu ấy.”

Lận Lận bình tĩnh đáp, “Tôi không tin vào tình yêu.”

Cô rất nhạy bén, tự mình suy luận ra thì thoáng ngạc nhiên, “Chẳng lẽ anh cũng không yêu chị họ của cậu ấy sao?”

Lận Lâm yên lặng, đó chính là ngầm thừa nhận.

“Anh không phải gay đó chứ?” Cô không nói anh vô tình, lại bật cười nói: “Anh không yêu con gái, vậy còn đàn ông thì sao?”

Anh bị cô chọc cười, “Lý luận Gay là thứ tình yêu không phân biệt nam nữ đúng không? Nếu như tôi là gay, hẳn là nên tín ngưỡng tình yêu trên hết thấy chứ.”

Cô cảm thấy vô cùng buồn cười, mặc dù chủ đề đang nói chuyện không nên cười, “Đến giờ em vẫn chưa yêu đương ai cả, mặc dù có rất nhiều người không tin, bọn họ nghĩ Lâm Tịnh Minh hẳn là có nhiều kinh nghiệm tình trường, nhưng thật ra em chẳng có gì cả.” Cô thoải mái ăn hết trong đĩa của Lận Lâm, “Thịnh Như nói em vừa yêu cầu quá cao, không thực tế, hơn nữa em còn không tin vào tình yêu. Cậu ấy rất có lý, bảo mỗi con người đều là tổ hợp của tự ti và tự luyện, yêu cầu người khác quá cao là tự luyện, không tin người khác đổi xử chân thành với mình là tự ti.” Cô nhai xong miếng bắp cải trong miệng thì nói tiếp, “Nên em yêu đương không thành.”

Anh nghe cô nói, cảm thấy vô cùng thú vị, nhướn mày hỏi: “Tình yêu... không phải là ước muốn của đa số con gái ư?”

Cô gật đầu, đáp: “Thế nhưng ước muốn của mỗi người đối với tình yêu lại khác nhau, trí tưởng tượng của em quá phong phú, nên em luôn cảm thấy yêu đương là một chuyện rất đau khổ, sẽ thay đổi tất cả mọi thứ của em. Bây giờ em đang rất vui vẻ, tại sao phải thay đổi chứ?” Cô nghịch ngợm mỉm cười, “Tại sao phải thay đổi chứ? Hả? Đôi khi em có nghĩ đến một tương lai rất xa rất xa, đó là nếu như cả đời này em không kết hôn, có lẽ mỗi ngày đều sẽ rất sung sướng, rất vui vẻ, muốn làm gì thì cứ làm, nếu phải yêu đương kết hôn rồi sinh con thì vui vẻ được bao nhiêu chứ, có phải độc thân sẽ tốt hơn không? Thế nhưng vì là con gái, nếu như không yêu đương, không được làm cô dâu bước vào lễ đường, không sinh con, cả đời chỉ có một lần cứ trôi qua thế này, chẳng phải sẽ đáng tiếc lắm sao?” Cô nhăn mũi, “Có lẽ đến khi em độc thân đến già cũng sẽ cảm thấy hối hận nhỉ?”

Anh tổng kết lại: “Suy nghĩ của em đó là em muốn yêu đương, muốn làm cô dâu, muốn sinh con, nhưng lại muốn sống cuộc đời độc thân.” Anh lại bổ sung thêm một câu, “Thế này, yêu đương rồi chia tay, làm cô dâu rồi ly hôn, sinh con rồi đưa đến cô nhi viện.”

Cô bất ngờ, cười ha hả đấm anh một phát, “Đánh chết anh đi! Mệt em còn đang nói chuyện nghiêm túc với anh mà!”

Lận Lâm cười: “Chẳng qua là em chưa gặp được người em thích thật lòng mà thôi, gặp rồi sẽ chẳng muốn độc thân nữa đâu.” Ăn thêm một miếng salad, anh lại nói, “Em rất hạnh phúc.”

Cô gật đầu: “Mẹ em cũng bảo em như thế, thậm chí kể cả Yêu Tinh, Thịnh Như cũng vậy. Rất nhiều người hâm mộ em.” Cô đưa mắt nhìn anh, chợt phát hiện ra lớp sương mù đã quay về, “Còn anh thì sao? Anh không hạnh phúc sao?”

Anh dừng một chút, mỉm cười đáp: “Tôi cũng rất hạnh phúc.”

Cô lại nói: “Đúng vậy, Yêu Tinh nói thành tích của anh rất tốt, biết ca hát, còn đang làm thêm ở một công ty Internet, sống một mình, rất nhiều người thích anh nghe lời anh, anh còn có một cô bạn gái xinh đẹp như hoa tình thơ ý họa nữa...” Cô cố ý nói.

Anh cũng biết là cô cố ý nói khích anh. Lâm Tịnh Minh là một cô gái rất thông minh, nhưng cũng rất nhạy cảm. Anh suy nghĩ chốc lát mới đáp: “Em cảm thấy tôi không hạnh phúc sao?”

Cô nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp như một đoá hoa đang nở rộ, “Lần đầu tiên em gặp anh, em đã cảm thấy anh là một nam sinh có vẻ đau buồn, nên đương nhiên là không hạnh phúc rồi.” Cô chột chột mi tâm của mình, “Chẳng phải mọi người đều nói anh giống Hội trưởng sao? Hội trưởng bang Con Nhện, một người đàn ông xui xẻo như vậy đương nhiên là không hạnh phúc rồi.” Sau đó cô lại gian xảo cười hì hì hỏi một câu, “Em muốn biết câu chuyện đau lòng chôn chặt trong lòng người đó là gì ạ? Em có thể nghe chuyện xưa không?”

Anh mỉm cười, “Tôi từ chối.” Nói rồi anh uống một hớp nước lạnh.

Nghe được ba chữ “tôi từ chối”, lòng cô bỗng nhiên nhảy dựng lên, kêu lộp bộp, như một sợi dây vô hình bắt nguồn từ ba chữ “tôi từ chối” ấy mà đầu buộc chính là từ Lận Lậm tự phụ và cả tự ti. Cô đột nhiên mở miệng nói, “Anh có xem diễn đàn văn học Bình Sa không?”

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Lận Lậm, vẻ mặt anh bỗng nhiên trở nên tái nhợt, đám người đang chơi bài poker bên kia cũng dừng lại, trong khoảng khắc này cả bầu không khí sững lại, im lặng đến mức tưởng chừng như có thể nghe thấy tiếng động của kim rơi. Lận Lậm Minh chợt đẩy bàn đứng dậy ngay lập tức, “Em đi toilet.”

Thư Yển và Phỉ Đồ Mị nhìn nhau, sau đó lại cùng nhìn Lận Lậm tái nhợt cả mặt mày, trong lòng thầm gíu tay like một cái cho Lận Lậm Minh ứng biến nhanh, lại ngạc nhiên sao cô có thể nói đến chủ đề văn học mạng rồi? Nhưng quen biết Lận Lậm đã hai năm, thế mà bọn họ chưa từng nhìn thấy vẻ mặt khó coi này của anh, trong lòng anh Bình Sa Lý Sâm... quan trọng như thế sao? Bạn gái quen qua mạng, lại chưa gặp mặt được mấy lần, vậy mà sau hai năm nghe đến tên của cô nàng vẫn còn biến sắc đến thế ư? Hội trưởng quả là một người đàn ông si tình!

Lận Lậm Minh đi toilet khá lâu vẫn chưa về, một lát sau chuông điện thoại của Phỉ Đồ Mị vang lên, cô bắt máy: “Alo?”

Giọng nói của Lận Lậm Minh hoà cùng tiếng tạp âm của ô tô ồn ào: “Mình nói sai rồi, không dám về, nên mình đi đây.”

Phỉ Đồ Mị giật nảy mình, “Bây giờ đã hơn 9h rồi, bên ngoài rất tối, cậu về một mình rất nguy hiểm đó.”

“Không sao.” Cô sảng khoái đáp, “Gặp biến thái thì mình đạp một cước cho chết gã thôi, sau đó đi tìm chú cảnh sát.”

“Không phải là vấn đề gặp biến thái, nếu lỡ gặp phải cướp thì làm sao bây giờ?” Phỉ Đồ Mị nói, “Cậu về đây đi?”

“Để mình đưa cậu ấy về.” Trương Khải Ngai đột nhiên đứng bật dậy nói rồi bỏ ra ngoài.

“Người giả vờ đáng yêu bảo muốn đưa cậu về, cậu đứng đợi một lát.” Phỉ Đồ Mị dặn dò Lận Lậm Minh không nên chạy lung tung, cô nhìn Trương Khải Ngai bỏ ra ngoài rồi lại nhìn Thư Yển, thầm thở dài một hơi, “Hội trưởng, Lận Lậm bảo cậu ấy có việc quan trọng phải về trước.” Câu này vừa nghe đã biết là nói dối, nhưng còn có thể nói gì nữa đây?

Thư Yển ném bộ bài Poker trước mặt Lận Lậm, khoé miệng cong lên tạo thành một nụ cười vô cùng đáng yêu, “Tham gia đi, bọn em đang chơi 80 điểm đó.”

Lận Lậm cười cười, cầm xấp bài lên bắt đầu chia.

Cả buổi tối ấy sau khi Lận Lậm Minh đi về thì hầu như cũng chẳng có gì thay đổi, ngoại trừ vẻ mặt hơi tái nhợt của Lận Lậm thì không có gì khác cả. Thư Yển và Lận Lậm chơi 80 điểm đến 12h đêm. Lận Lậm thật đáng sợ, sao anh có thể kiên nhẫn chơi bài poker trong lúc lòng đang tràn đầy tâm sự cơ chứ? Rõ ràng là chuyện tình của Bình Sa Lý Sâm và Lận Lậm rất đau khổ, nhưng anh vẫn có thể mỉm cười ngồi đây chơi bài, bất kể nói thế nào đi nữa vẫn là khí chất, khiến người khác không biết nên khuyên anh dừng thế nào, chỉ có thể tiếp tục chơi với anh.

8. Chương 7

Vài ngày sau, Lận Lậm Minh như biến mất bên cạnh “Trúc”. Lại thêm vài ngày nữa, khoảng nửa tháng sau khi ăn cơm ở Lam Ba, tới kì thi giữa kỳ, Phỉ Đồ Mị mới “Không thể buông tha” Lận Lậm Minh, vội vàng lao vào đám người đang chuẩn bị vào phòng thi, vội vàng hẹn một câu: “Thi xong đợi cậu ở cửa ra vào.”

Hai giờ mười lăm phút sau.

Lâm Tịnh Minh chờ ở cửa ra vào, thấy Phỉ Đồ Mị ra bèn cười, “Thi thể nào rồi?”

“Khá ổn, không trượt đâu.” Phỉ Đồ Mị nhìn nụ cười vẫn sáng lạn của cô, dường như tâm tình khá tốt, “Sao cậu lại bỏ về, tớ còn tưởng cậu bị Hội trưởng dọa nên thấy chúng tớ là bỏ chạy nữa chứ.”

“Nào có nào có!” Lâm Tịnh Minh nở nụ cười, “Là do tớ hồi linh tính, xấu hổ quá.” Nói xong lại yên lặng, “Đạo này tớ cãi nhau với biên tập tạp chí... Ồi chao, nhiều việc quá nên không tới tìm cậu.”

“Cãi nhau với biên tập à?” Phỉ Đồ Mị nhìn cô với vẻ kì lạ, “Từ trước tới nay tớ chưa nghe nói cậu cãi nhau với ai bao giờ.” Tuy Lâm Tịnh Minh rất kên kiệu nhưng quả thật là ít cãi nhau với người khác, “Chuyện nghiêm trọng lắm à?”

“Tớ đã viết một câu chuyện buồn,” Lâm Tịnh Minh nói, “Biên tập muốn tớ sửa bản thảo lại, tớ không chịu.”

“Hể, cậu viết gì?” Phỉ Đồ Mị lại càng hoảng sợ, thường thì Lâm Tịnh Minh đều chỉ viết những câu chuyện thanh xuân đầy mơ mộng, đọc sẽ thấy vui vẻ, lần đầu tiên nghe nói đến “truyện buồn”, tuy rằng cô không đọc truyện Lâm Tịnh Minh viết.

“Tớ viết về một người đàn ông yêu một cô gái, sau đó hại chết cô ấy,” Cô nói, “Biên tập bảo tớ mà viết truyện như thế thì sẽ bước lên con đường tà đạo, nói rằng tạp chí không nhận bản thảo này, bảo tớ cảm khái nhiều quá nên mất đi cái đặc sắc của thanh xuân, còn nói mở đầu nặng nề, vào đề chậm quá, còn muốn tớ đổi thành thể loại thần bí bí tráng gì đó chứ. Tức chết tớ rồi.”

Gân xanh trên trán Phỉ Đồ Mị đang nhảy nhót, cười gượng, “Cậu... Sao đột nhiên lại viết thể loại này?” Cô thật đồng tình với biên tập của Lâm Tịnh Minh, tạp chí kia thuộc loại giả tưởng mà, cô ấy cũng chẳng hiểu nổi Lâm Tịnh Minh viết cái gì nữa, đúng là... tà đạo lệch lạc.

“Yêu một người và việc có giết chết người đó hay không là hai việc khác nhau à?” Lâm Tịnh Minh mở to đôi mắt sâu sắc, “Sao không thể yêu một người, rồi vì không cùng lập trường nên giết chết cô ấy mà không do dự chút nào chứ? Tại sao lại không thể?”

“Có phải cậu viết về sát thủ được rèn luyện không?” Phỉ Đồ Mị cười khổ, “Điều cậu nói có thể xảy ra, nhưng dù sao cũng rất xa chuẩn mực đạo đức mà người bình thường chấp nhận được. Dù tạp chí có đăng thì người đọc cũng chẳng đọc được, cậu phải nghĩ trên lập trường của tạp chí nữa chứ.”

“Nhà triết học Hegel nói, lúc bạn có thể cảm nhận được mình còn sống nhất chính là khi nắm giữ tính mạng của một sinh vật khác, thì ra lúc giết chết một sinh vật khác thì có thể cảm nhận được mình “còn sống”. Vì thế tớ cảm thấy việc hại chết nữ chính cũng là một cách thể hiện tính độc chiếm hoặc ham muốn sinh tồn của nam chính.” Lâm Tịnh Minh vẫn không chịu nhận sai.

“Trời ơi cậu nghĩ cái gì đó.” Phỉ Đồ Mị kêu rên, “Dù sao thì đây là lần cậu cãi nhau à? Lần đầu bị mắng thì rõ là cậu có chỗ sai rồi, sao lại nghĩ đến việc viết một câu chuyện thảm thương đến vậy chứ? Tớ nhớ trước đây cậu vẫn thích viết về mấy anh đẹp trai áo trắng và mấy cô gái cơ mà, thêm cả mấy bạn đẹp trai dễ khiến người ta tưởng tượng chuyện ái muội nữa? Viết truyện như thế hay hơn, cậu không hợp với mấy kiểu thâm trầm này đâu.”

“Sao tớ biết? Lúc gõ phím tớ liền nghĩ đến kiểu này, tớ chán viết về mấy anh đẹp trai áo trắng rồi.” Lâm Tịnh Minh nhớ tới một chuyện buồn cười, “Yêu Tinh Yêu Tinh, tớ bảo, tớ nghĩ ra một câu tổng kết rất hay cho mấy anh đẹp trai áo trắng kia: Áo trắng bay bay, đứng đó thổi sáo.” Ha ha ha...” Cô cười đau cả bụng, “Cậu có đọc anh hùng xạ điêu không? Chẳng phải trong đó Hoàng Dược Sư cũng thổi khúc Bích Hải Triều Sinh à? Tuy diễn khá nhưng thổi sáo lại thành thổi tiêu rồi, đây là thường thức đó.”

“Tớ thấy tâm trạng của cậu không tồi lắm, viết mấy cái chuyện biến thái đó làm gì?” Phỉ Đồ Mị cũng cười theo, “Lại nói, trước đây tớ có đọc một truyện online là “Thối sáo“, bây giờ tớ biết rồi.” Cô ấy nói với vẻ nghiêm trang, “Không phải cô ấy thổi sáo thật, mà là nằm trên giường thổi.”

“Ha ha ha...” Lâm Tịnh Minh cười đến kiệt sức, “Được rồi được rồi, cười đến nỗi đuổi hết phiên muộn rồi. Yêu Tinh, nể tình tớ phiên muộn lâu như thế, viết hẳn một câu chuyện biến thái khiến biên tập mắng, cậu có thể kể chuyện về Hội trưởng cho tớ biết được không?”

“Chuyện của Hội trưởng à?” Phỉ Đồ Mị lập tức hốt hoảng, nhìn trái ngó phải, nhỏ giọng hỏi, “Rốt cuộc là cậu biết bao nhiêu rồi?”

“Tớ chỉ biết là bên cạnh Hề Cảnh Lạnh và Hội trưởng còn có chị họ của cô ấy nữa, cô chị họ kia chết rồi.” Lâm Tịnh Minh nói, “Mọi người thì đều sợ nói đến văn học mạng, Hội trưởng viết truyện online à? Hay là cô chị họ kia viết truyện online?” Cô đoán rất thông minh, “Chết vì truyện online à? Không thể nào?”

“Bạn gái của Hội trưởng là Lý Sâm.” Phỉ Đồ Mị nhỏ giọng, “Bình Sa Lý Sâm, cậu đừng nói là cậu không biết đó nhé?”

Lâm Tịnh Minh giật mình, dường như đột nhiên nghĩ luôn đến truyện “Tôi từ chối” hôm đó, chẳng lẽ... “Lý Sâm...” Cô ngơ ngác nói, “Trái đất này nhỏ thật, Hội trưởng và Lý Sâm là một đôi à?”

“Đúng vậy, cụ thể là gì thì tớ không rõ, hình như chỉ có Hội trưởng mới biết chuyện gì đã xảy ra thôi.” Phỉ Đồ Mị thấp giọng, “Dù sao thì Lý Sâm cũng chết rồi, việc này khiến Hội trưởng rất tổn thương, nói về truyện online, Bình Sa hay Lý Sâm gì đó, sẽ khiến sắc mặt anh ấy khó coi cả ngày, tuy không làm gì cả... nhưng bọn tớ cũng không nhắc đến chuyện đau lòng của anh ấy.”

“Nghe nói vì không thi đỗ trường S nên Lý Sâm mới chết. Trục giác của tớ thật kì lạ.” Lâm Tịnh Minh nhìn Phỉ Đồ Mị với ánh mắt tinh tường, “Nhưng lúc đó cô ấy đoạt giải văn như thế, cô ấy muốn học trường nào cũng được. Nếu tớ nhớ không nhầm thì đại học Z cũng gửi thư mời cho cô ấy, nếu cô ấy đồng ý thì sẽ được tuyển thẳng, bao nhiêu điểm cũng được, chỉ là phải học khoa Văn học Hán ngữ thôi. Sao cô ấy lại phải tự tử nhỉ?”

“Đại học Z gửi thư mới cho cô ấy à?” Phỉ Đồ Mị ngạc nhiên, “Tớ không biết, vậy thì sao cô ấy phải tự tử?”

“Tớ nhớ rõ lắm.” Lâm Tịnh Minh nói, “Trường cấp 3 của tớ cũng có người tham gia thi với Lý Sâm nhận được thư mời của đại học N, điểm anh ta thi cũng không cao lắm, nhưng đại học lại chú ý nhân tài, chỉ cần chọn khoa tiếng Hán hoặc là văn học hiện đại đều được hết.” Cô nói với vẻ nghi ngờ, “Rõ là tớ nhớ năm đó người được giải nhất là Lý Sâm, đại học Z gửi thư mời, người thứ hai là ai thì quên tên rồi, được đại học T mời. Hai người đoạt giải ba đều được đại học N mời, nói vì thành tích đặc biệt, sợ khiến người khác thấy không công bằng nên không công khai rầm rộ. Nhưng có chuyện này thật.”

Phỉ Đồ Mị ngẩn tò te rồi cười gượng, “Chẳng lẽ không phải cô ấy tự tử vì không đỗ đại học S? Đại học Z cũng có kém đại học S mấy đâu, chẳng nhẽ vì chuyện viết truyện ngày đó ép đến nổi tức chết à?”

Lâm Tịnh Minh chau mày, “Thật sự có kiểu người như vậy à? Không muốn vào đại học danh tiếng, vì một bài thi văn lên đại học kém đến khó tin nên đi nhảy lầu à? Tớ thà tin rằng vì nguyên nhân khác, chẳng hạn như tự tử vì tình còn dễ tin hơn.”

“Thất tình...” Phỉ Đồ Mị hơi rùng mình, “Chúng ta đổi nơi khác nói chuyện được không?”

Lâm Tịnh Minh suy nghĩ một chút, “Chúng ta đến Trạch Phong đường rồi nói.”

Hai người đeo ba lô sách đến Trạch Phong đường, nơi đây là một tòa nhà cũ của đại học Z, ít ai lui tới, nếu có thì cũng chỉ là mấy đôi tình nhân.

Hai người ngồi trên cầu thang đá cao mấy trăm bậc nói chuyện tiếp.

“Tịnh Minh, cậu muốn nói... vì thất tình nên Lý Sâm mới tự tử ư?” Phỉ Đồ Mị thấp giọng hỏi, “Cái chết của Lý Sâm có liên quan tới Hội trưởng à? Trời ạ, không phải cậu viết truyện như thế là muốn nói Hội trưởng hại chết Lý Sâm đó chứ?” Phỉ Đồ Mị nhớ đến tiểu thuyết của Lâm Tịnh Minh mà thoáng rùng mình.

“Hội trưởng nói với tớ rằng anh ấy không tin vào tình yêu.” Lâm Tịnh Minh cũng hạ giọng, “Tớ hỏi anh ấy rằng chẳng lẽ anh ấy cũng không yêu chị họ của Hề Cảnh Lạnh, anh ấy đồng tình.”

“Cậu tin lời Hội trưởng à?” Phỉ Đồ Mị cắt lời cô, từ tốn nói, “Tịnh Minh, cậu nhớ trong Hunter, cảnh động lòng nhất của Hội trưởng xuất hiện lúc nào không?”

Lâm Tịnh Minh từ từ cảm thấy lạnh cả người, nhỏ giọng: “Lúc anh ta lừa cô bé kia, lấy trộm năng lực tiên tri của cô ấy mà còn rơi nước mắt.”

“Lâm...” Phỉ Đồ Mị nói, “Lúc lừa người ta cũng rơi nước mắt. Nên bọn tớ mới gọi anh ấy là Hội trưởng, anh ấy là một người đàn ông tốt, đối xử với người khác rất tốt, nhưng cũng có thể lừa người khác,” Im lặng một chốc, cô ấy lại nói, “Về chuyện của bản thân... Nếu cậu hỏi, anh ấy sẽ lừa cậu.”

“Anh ấy lừa tớ ư?” Lâm Tịnh Minh không tin được, ngày đó lúc Lận Lâm nói “Tôi không tin vào tình yêu”, ánh mắt anh rất bình tĩnh chăm chú, tựa như một ly rượu nho trong suốt, để ở nơi âm u hẻo lánh, có ánh sáng xuyên qua, bình tĩnh sáng ngời, là ánh sáng trong bóng tối.

“Tớ không biết, chắc anh ấy lừa cậu? Nhưng cũng có thể là thật. Nếu anh ấy không lừa cậu thì chắc Lý Sâm... thật sự chết vì anh ấy, nếu như anh ấy lừa cậu...” Phỉ Đồ Mị lắc đầu, khẽ nói, “Chẳng lẽ anh ấy muốn khiêu khích cậu à? Chẳng nhẽ... anh ấy có Lý Sâm, lại có Hề Cảnh Lạnh mà còn chưa đủ sao?”

Lâm Tịnh Minh từ từ lắc đầu, “Tớ cảm thấy anh ấy không lừa tớ... Lý Sâm chết vì anh ấy à? Vì thế mỗi khi nhắc tới cô ấy, Hội trưởng mới phản ứng như thế, tớ đoán vậy.”

“Không phải cô ấy chết vì thi trượt đại học mà chết vì Hội trưởng ư?” Phỉ Đồ Mị ngơ ngác, “Thật vậy sao? Lúc đó bọn họ đã xảy ra chuyện gì?”

“Tớ không biết...” Lâm Tịnh Minh thấp giọng nói, “Ngoại trừ Hội trưởng ra, thì chẳng ai biết được...”

“Cạnh Lan vì anh ấy, cũng sắp điên rồi.” Phỉ Đồ Mị nói, “Tớ không biết tại sao Hội trưởng lại đồng ý yêu cô ấy, khiến cô ấy thường phải vào viện, cứ dăm ba bữa lại khóc lóc, tớ thấy mệt lắm.” Cô ấy chống trán, “Tớ chẳng biết anh ấy có ý gì cả...”

Lâm Tịnh Minh nở một nụ cười khổ gần như lạnh lẽo. “Người đàn ông kì lạ, như thể muốn hại chết tất cả những cô gái yêu anh ta vậy.”

“Không! Tớ vẫn thấy chuyện với Cạnh Lan chủ yếu là do vấn đề của cô ấy, tớ chỉ thấy lạ, rõ là Hội trưởng biết cô ấy sẽ trở nên như thế, sao lúc trước không từ chối, bây giờ cũng chẳng chia tay? Không phải chia tay rồi sẽ tốt hơn sao, cho bất cứ ai?” Phỉ Đồ Mị thở dài một hơi, nhắm mắt lại, “Chẳng qua nếu không phải Cạnh Lan yêu anh ấy thì chắc giờ tớ đã ngã vào đó rồi, như thế thì bây giờ chỉ khổ tớ thôi.”

“Nói cứ như anh ấy là cây thuốc độc vậy.” Lâm Tịnh Minh cười trầm thấp, “Chắc anh ấy có nỗi khổ riêng, có lẽ việc Lý Sâm tự tử là vấn đề của Lý Sâm, việc Cạnh Lan nổi điên là vấn đề của Cạnh Lan.”

“Vậy sao?” Phỉ Đồ Mị mở to mắt, “Cậu tin thật à? Xem biểu hiện thì Hội trưởng là một người đàn ông tốt, thực tế thì... tớ không biết anh ấy là kiểu người gì.”

“Vậy mà cậu còn dám đẩy tớ qua yêu anh ấy à?” Lâm Tịnh Minh đùa, “Cậu hại tớ à?”

Phỉ Đồ Mị kinh ngạc, lắc đầu nở nụ cười, “Tớ không nghĩ nhiều đến thế, tớ chỉ thấy...” Giọng cô ấy hơi ảm đạm, “Tớ chỉ thấy chắc cậu thật sự có thể yêu anh ấy, hai người rất xứng đôi.”

“Chúng tớ rất xứng đôi à?” Lâm Tịnh Minh cao giọng. “Cậu nhìn đâu ra thế?”

Phỉ Đồ Mị lại càng ngạc nhiên, cô ấy không ngờ Lâm Tịnh Minh lại phản ứng kịch liệt như thế, mãi lâu sau mới nói.

“Cảm thấy hai cậu rất xứng đôi, hai cậu đứng với nhau tựa như đang yêu nhau ấy.”

Lâm Tịnh Minh lườm Phỉ Đồ Mị, một lát sau mới thở dài một hơi, “Được rồi, vì những lời nói này của cậu, tớ sẽ nhảy vào hố lửa này.”

“Hả?” Phỉ Đồ Mị há hốc mồm, “Cậu nói gì cơ?”

Lâm Tịnh Minh ôm Phỉ Đồ Mị, tựa đầu lên vai cô ấy, “Tớ thích Hội trưởng, thật đấy.”

Phỉ Đồ Mị ôm lấy cô, chợt không biết nói gì, mãi sau chỉ nói một câu, “Có phải tớ hại cậu rồi không?”

Lâm Tịnh Minh tựa trên vai cô ấy mà lắc đầu, chẳng nói gì nữa.

Phỉ Đồ Mị nhìn bóng hai người trên bậc thang, Lâm Tịnh Minh yêu rồi, vốn là một tin tức lớn, cứ nghĩ cô gái này yêu sẽ hoành tráng lắm, cái gì mà tìm một anh giáo sư nào đó lãng mạn, có thể tạo nên một câu chuyện yêu đương thầy giáo và học sinh tài giỏi lưu danh muôn đời, kết quả là lại yêu như

thế, lại còn yêu bạn trai người khác, hơn nữa lại còn là một tình yêu nhìn như không có kết thúc gì tốt đẹp cả.

9. Chương 8

Lâm Tịnh Minh và Lận Lâm, chẳng biết Lận Lâm sẽ cho người con gái thứ ba yêu anh này một kết quả thể nào. Chẳng hiểu sao Phi Đồ Mị lại nghĩ đến Lão Râu Xanh(*), cái tên giết vợ thành tính kia, chẳng biết sẽ cho người vợ thứ bảy một kết thúc thể nào...

Sau khi nói chuyện cô thích Lận Lâm, Lâm Tịnh Minh trốn “Trúc” rất xa. Sau lần ăn cơm ở Lam Ba hôm đó, Trúc đi thi được giải ba, mọi người đều khá sa sút. Bọn họ là nhóm biểu diễn đầu tiên, thường điểm của nhóm thi đầu không cao, đây là chuyện không có cách nào khác. Bây giờ đã qua hơn nửa tháng, phát tiền và phần thưởng rồi, vốn nói cùng đi ăn cơm nhưng Lâm Tịnh Minh cũng không đến.

Cô không đến, ngược lại Trương Khải Ngai cứ hỏi, “Dạo này Lâm Tịnh Minh thế nào rồi?” Lại bị Phương Hồng dừng dừng nói, “Cậu nhớ cô ấy thế cơ à?”, Vậy mà Trương Khải Ngai lại im lặng, bị người ta cười nhạo rằng cậu ta thăm mền Lâm Tịnh Minh. Lận Lâm không hỏi chuyện về Lâm Tịnh Minh, Hề Cảnh Lạnh xuất viện, anh mua đĩa CD tặng cho cô ta, cô ta cũng chẳng muốn sống muốn chết nữa, thời gian cứ thế trôi qua.

Hơn nửa tháng nay, Lâm Tịnh Minh cũng không viết truyện, ngày nào cũng lên mạng, xem tv, thỉnh thoảng mở “Tôi từ chối” hôm đó ra đọc, được một chốc lại tắt, rồi lại bật, sau đó lại tắt. Người trong ký túc xá đều biết cô thích Lận Lâm, cô vẫn không giấu được tâm sự gì như trước, nhưng mấy lần nằm nói chuyện trong ký túc, cô thấy nên để chuyện này qua đi thì tốt hơn. Nghiêm Hoa và Tiêu Hiểu Nguyệt trong ký túc đều gửi ảnh từng người anh họ và bạn học qua cho cô, hi vọng cô thích một nam sinh khác, nhưng đành kết luận vì bây giờ cô đang thích Lận Lâm nên nhìn ai cũng chẳng có hứng, giống như việc đi dạo phố thấy thích một đôi giày thì nhìn những thứ khác chẳng có hứng gì nữa cả.

“Cứ tiếp tục như thế thì vợ chúng ta thành cô thiếu nữ u sầu mất thôi.” Thẩm Thịnh Như thở dài với Tiêu Hiểu Nguyệt, “Làm thế nào bây giờ?”

“Để nó đi nói rõ với Hội trưởng kia à? Hết hi vọng thì sẽ không như thế nữa.” Tiêu Hiểu Nguyệt cũng buồn rầu, “Dù sao thì với tính tình của Tịnh Minh, chắc cũng dễ hết hi vọng, tỉnh táo lại thôi.”

“Được thế thì tốt quá, lúc trước tao còn tưởng là không phải thích lắm nên không để ý, tao không biết Lận Lâm quan trọng với nó như thế.” Thẩm Thịnh Như thở dài.

“Mày hỏi tao thì tao hỏi ai? Hỏi mười người rằng liệu Lâm Tịnh Minh có thể si tình với một nam sinh như thế hay không thì cả mười đều sẽ nói không.” Tiêu Hiểu Nguyệt thở dài theo, “Nào thấy nó như thế bao giờ, vẫn còn đeo tai nghe, xem tivi, xem phim, ăn bánh bích quy nhân vị chân giò hun khói mới ra nhất của Khang Sư Phụ, dường như chẳng có gì kì lạ cả. Nhưng nào có ai không biết bình thường Lâm Tịnh Minh sống rất có quy luật chứ, nửa đêm viết truyện, ngày ngủ, hai giờ chiều mới dậy, bé ngoan chăm chỉ như thế. Bình thường nửa tháng thể nào nó cũng viết ra mấy câu chuyện hiệp khách áo trắng rồi? Thế mà dạo này nó ngủ lúc 12h30, sáng tám giờ dậy, dậy thì xem phim Hồ sơ X, chẳng biết định xem như thế đến bao giờ.

Thẩm Thịnh Như bước qua đặt tay lên vai cô, kết quả lại khiến cô hoảng hốt, nhưng ngẩng đầu lên vẫn tươi cười. Lâm Tịnh Minh nghiêng đầu cười, sau đó lại xem tiếp. “Chờ tao xem xong tập này sẽ liếc mắt đưa tình với hai đứa mày.” Thẩm Thịnh Như đánh cô một cái, cười mắng, “Chưa thấy mày như thế bao giờ, yêu đương còn chờ người ta giục à? Gọi mày đi tỏ tình biết chưa?”

“Đợi tao xem xong tập này.”

3h chiều, Lận Lâm đeo ba lô đứng giữa tầng một chờ Lâm Tịnh Minh.

Anh nhận được tin nhắn của Lâm Tịnh Minh, bảo có chuyện muốn nói với anh.

“Hội trưởng.” Lâm Tịnh Minh đến rất đúng giờ, thấy anh liền nở nụ cười đáng yêu, “Anh chờ lâu chưa?”

Lận Lâm mỉm cười, nói đơn giản: “Chưa.”

“Em có lời muốn nói với anh.”

“Gì thế?”

“Em biết anh sẽ không chia tay với Cạnh Lan.” Cô nói, đứng trước mặt Lận Lâm, mắt nhìn sàn nhà nhưng lại chẳng xấu hổ gì. “Em cũng biết chuyện của anh và... Lý Sâm...”

“Ừ.” Đường như Lận Lâm vẫn còn đang mỉm cười.

“Em muốn hỏi anh, nếu em nói em cũng thích anh thì... chúng ta có thể không?” Cô hỏi, ngẩng đầu.

“Hử?” Đường như anh bất ngờ, hơi ngơ ngác.

“Em không cho anh thời gian suy nghĩ, em chỉ hỏi anh có thể không thôi. Có, anh vứt bỏ Hề Cạnh Lan rồi chúng ta ở bên nhau, không, vậy xem như em chưa nói gì cả.” Lâm Tịnh Minh nói.

Tóc cô bay bay dưới ánh mặt trời, lấp lánh ánh nâu. Cô kẹp một chiếc kẹp tóc hình con cá màu đỏ, trông rất ngây thơ nhưng lại phần chần hơn bất kì ai.

Lận Lâm yên tĩnh một chốc rồi nói: “Không.”

Cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen nhánh của Lận Lâm, đường như đôi mắt đó vẫn chẳng có ánh sáng gì, cao quý nhưng đầy u buồn hết như Hội trưởng vậy, đen tuyền, sâu không thấy đáy, cô không nói nổi cảm giác với đôi mắt này là gì. “Lận Lâm.” Chợt cô gọi tên anh, rất nghiêm túc.

Lận Lâm nhướn mày, “Anh xin lỗi.”

Cô cười cười, “Nếu quả thật thấy có lỗi thì anh kể chuyện về anh và Lý Sâm cho em nghe đi.” Cô đi lên năm bậc thang rồi ngồi xuống.

Nhìn dáng vẻ của cô như thể không cho Lận Lâm cơ hội từ chối.

Có vẻ như anh rất bất đắc dĩ, hoặc chỉ hơi bất đắc dĩ, hoặc cũng có thể là tỏ vẻ như thế, sau đó leo lên bậc thang, ngồi xuống cạnh cô, “Em muốn... biết chuyện gì?”

“Em muốn biết chuyện của anh và Lý Sâm.” Cô rất ngang ngược.

“Em không lịch sự.” Anh nói.

“Em tò mò.” Cô trả lời, “Biết chuyện của anh rồi em không ngủ được.”

Lận Lâm lại cười cười, “Anh từ chối.”

“Anh hại chết cô ấy à?” Cô cắt lời Lận Lâm, hỏi.

Sắc mặt của anh trở nên kì lạ, lại càng thâm sâu hơn nhìn Lâm Tịnh Minh, khẽ nói: “Sao em lại nghĩ thế?”

“Em biết rõ không phải cô ấy nhảy lầu vì không đỗ đại học S.” Cô nhếch môi, “Đại học Z từng mời cô ấy, muốn cô ấy về đây học khoa chữ Hán, mấy điểm cũng được, vốn điểm cô ấy chỉ chênh 3 điểm, cũng chẳng phải là kém lắm.”

Anh nhìn cô, “Em rất thông minh.”

“Rất nhiều người đều nói em thông minh.” Cô nói, “Không phải cô ấy chết vì chuyện thi văn? Anh vứt bỏ cô ấy, nên cô ấy mới tự tử sao?”

Lận Lâm khẽ lắc đầu, hơi run lên, đôi mắt chứa ánh sáng vẫn rất kì dị.

“Không phải.”

“Vậy sao?” Cô thấp giọng hỏi, “Tại sao cô ấy lại tự tử?”

Lận Lâm im lặng, 3h25 chiều, mặt trời hơi đỏ về phía Tây, thời tiết không còn nóng quá nữa.

Tất cả đều mang lại cảm giác sạch sẽ sáng ngời, trừ đôi mắt của Lận Lâm, ánh mắt anh lạnh lẽo, như thể chìm trong đầm nước lạnh giá sâu trong hang động vậy.

“Bọn anh chơi một trò chơi.” Anh bắt đầu nói, giọng điệu rất bình tĩnh. “Em đã từng nghe nói đến Văn Phong chưa?”

“Diễn đàn Văn Phong, em biết, em cũng chơi trên đó.” Cô nói.

Anh cười cười, Em biết “Fenrir” không?”

Cô hơi ngẩn ra, “Fenrir? Anh là Fenrir?”

Fenrir là truyền kì của diễn đàn Văn Phong, hơn hai năm trước, Fenrir đã viết một bộ truyện tên là “Thần Oán” trên diễn đàn, khiến dân mạng xôn xao, cuối cùng đã được xuất bản thành tiểu thuyết, còn được chuyển thể thành manga. Sở dĩ Văn Phong nổi tiếng như vậy phần lớn cũng nhờ vào “Thần Oán” và Fenrir. Anh chỉ viết một truyện này rồi liền không hề xuất hiện trên bất cứ diễn đàn nào nữa. Đã hai năm trôi qua, dần dà bớt đi những người thảo luận về anh, nhưng “Thần oán” ngày nào vẫn mãi là tác phẩm kinh điển của Văn Phong. Lúc Lâm Tịnh Minh tham gia vào Văn Phong, Fenrir đã không xuất hiện nữa rồi, cô không hề ngờ rằng... Lận Lận=Fenrir? Fenrir là quái vật sói, kẻ phản nghịch trong thần thoại Bắc Âu của Arthur, hung thủ giết chết người đứng đầu thần tộc Arthur là Odin, mà Fenrir lại là cháu trai của Odin. Lúc trước cô đã nghĩ chắc hẳn cái người lấy bút danh là Fenrir này rất biến thái, chẳng ngờ được cô đã quen Fenrir lâu vậy rồi mà không hề biết gì cả.

Lận Lận cười cười, “Là anh.” Anh không nhìn cô, chỉ nhìn những bậc thềm đá, “Bọn anh quen nhau qua Văn Phong, khi cô ấy đang viết ”Đích tôn nhà giàu” thì anh đang viết cái kết của “Thần oán”.

“Đích tôn nhà giàu” là một tiểu thuyết võ hiệp rất nổi tiếng của Lý Sâm, Lâm Tịnh Minh thoáng lặng im, “Đều là người giỏi văn chương.”

“Bọn anh nói chuyện phiếm trên Văn Phong,” Anh nói tiếp, giọng điệu vẫn rất bình tĩnh, “Cô ấy thực nữ, nhưng cũng rất to gan.”

“Cô ấy theo đuổi anh à?” Lâm Tịnh Minh hỏi.

Lận Lận cười cười, không trả lời. Lại nói tiếp: “Quen được mấy tháng, Văn Phong có một buổi offline.”

“Anh đi à?” Cô hỏi nhưng lại thẳm mắng mình hỏi linh tinh.

“Anh đi.” Anh trả lời đơn giản, thoáng dừng một chút. “Cô ấy cũng đi.”

Vẫn là nói linh tinh. Lúc này Lâm Tịnh Minh cũng chẳng nghĩ trong lòng nữa, cô nói thẳng: “Nói thừa.”

Lận Lận vẫn cười nhưng lại chẳng có chút vui vẻ nào, lần đầu cô nhận ra có người cười mà còn u buồn hơn không cười. “Bọn anh chơi một trò chơi...” Giọng anh trầm xuống, trở nên sâu muộn vô cùng, “Năm đó anh 18 tuổi, cô ấy cũng 18, lúc bấy giờ, cô ấy vừa tham gia đợt kiểm tra sức khỏe định kì của trường. Thật ra phần lớn những người tham gia buổi offline Văn Phong năm đó đều học cấp 2 cấp 3, lớn nhất cũng chỉ là năm 3 đại học.”

“Tổng cộng có 8 người bằng tuổi anh, bọn anh chơi một trò chơi rất tẻ nhạt.” Đôi mắt bình thường đã to lại nhìn cô u uất hơn, nhìn một lát đã khiến cô lạnh run, anh nói, “Em có nghe nói, hay từng trông thấy trên tv, một đám người trẻ tuổi có hơi phản nghịch, ương bướng cầm kim tiêm đi đâm người khác, sau đó nói với họ rằng ”đây là kim tiêm lây bệnh AIDS trong người tôi” chưa?”

Chú thích:

(*) Lão Râu Xanh: Râu Xanh, trong tiếng Pháp là Barbe-bleue, tiếng Anh là Bluebeard, là nhân vật trong cuốn “Những câu chuyện của Mẹ Goose” của tác giả người Pháp Charles Perrault, xuất bản năm 1697, Charles Perrault cũng là tác giả của các câu chuyện cổ tích nổi tiếng như Cô bé Lọ Lem, Người đẹp ngủ trong rừng...Truyện Râu Xanh là truyện viết về một nhà quý tộc hung bạo và người vợ tò mò của ông ta.

Râu Xanh là một người giàu có nhưng lại bị người khác e ngại bởi ông ta có một bộ râu xanh xấu xí khủng khiếp. Râu Xanh đã cưới vợ ba lần nhưng không ai biết những gì đã xảy ra với những người vợ này, chỉ biết rằng họ tự dừng...mất tích...do đó các cô gái trong vùng đều tránh né ông ta. Khi Râu Xanh đến thăm gia đình một người hàng xóm và hỏi cưới một trong hai cô con gái, các cô đều hoảng sợ và tìm cách thoái thác.

Nhưng cuối cùng cô út cũng đồng ý bởi bị thuyết phục vì gia tài kếch xù của Râu Xanh. Sau lễ cưới cô út chuyển đến sống với ông ta.

Một thời gian rất ngắn sau đó Râu Xanh nói rằng mình phải đi xa một thời gian. Trước khi đi ông ta trao lại tất cả những chiếc chìa khóa của lâu đài cho người vợ mới, trong số chìa khóa đó, có một chiếc chìa là chìa khóa của một căn phòng nhỏ mà ông ta cấm tuyệt đối cô không được mở.

Gần như ngay sau khi chồng đi khỏi lâu đài, sự tò mò muốn được nhìn thấy những thứ trong căn phòng cấm đã thách thức sự kiềm chế của người vợ, nhưng vì lời chồng cấm, cô ta không dám mở. Cho đến khi người chị của cô lúc đến thăm cô đã thuyết phục cô thỏa mãn sự tò mò bằng cách mở cánh cửa căn phòng.

Khi mở cửa căn phòng cấm, cô phát hiện ra bí mật khủng khiếp: Sàn phòng nồng nặc mùi máu và kinh khủng hơn là tử thi của những người vợ cũ của chồng cô thì bị treo trên các bức tường. Hoảng sợ, cô khóa cánh cửa lại, nhưng vì run sợ, cô đánh rơi chùm chìa khóa trên sàn và máu dính vào chùm chiếc chìa khóa, cô vội vàng tẩy rửa, nhưng không hiểu sao, mọi chìa khác đều được rửa sạch, riêng chiếc chìa khóa mở căn phòng khủng khiếp thì không hiểu sao không thể rửa sạch được. Râu Xanh bất ngờ trở về và ngay lập tức biết những gì vợ mình đã làm. Trong cơn giận dữ mù quáng ông ta dọa chặt đầu cô ngay tại chỗ. Người vợ liền tự khóa mình trên ngọn tháp cao nhất của lâu đài cùng với người chị gái của cô. Họ chỉ còn biết chờ 2 người anh trai đến cứu trong khi Râu Xanh, tay cầm kiếm, đang cố phá tung cánh cửa. Vào giây phút cuối cùng, khi Râu Xanh sắp tung ra đòn kết liễu thì những người anh trai xông vào lâu đài và giết chết ông ta trước khi ông ta kịp chạy trốn.

Người vợ thoát chết là người duy nhất thừa kế gia tài to lớn của Râu Xanh. Cô dùng một phần làm của hồi môn cho người chị gái, một phần khác để mua chức đại úy cho những người anh trai và phần còn lại để cưới một người quân tử thực sự, người khiến cô quên đi những kí ức tồi tệ về Râu Xanh.

10. Chương 9

Mặt Lâm Tịnh Minh thoát cái trắng bệch, không tin nổi trơn to mắt, “Các anh chơi trò này à?”

Lận Lâm cười cười, “Em nói xem?” Giọng anh vẫn bình tĩnh, lúc này cô đã nghe ra được sự bình tĩnh này cặn kẽ cái chết, “Bọn anh chỉ đánh bài tú lơ khơ thôi, lúc đó lần đầu uống say, chắc cũng là lần đầu tất cả mọi người uống say chẳng? Cứ chơi cứ chơi, có người đề nghị rằng ai thua sẽ bị tiêm một mũi, coi như là phạt.” Anh nói từ tốn, “Bọn anh đều uống say, không ai phản đối cả, tất cả mọi người đều high, cuối cùng, cô ấy thua, anh dùng kim tiêm đâm cô ấy một mũi.”

“Sau đó thì sao?” Cô mở to mắt, “Không phải là mũi tiêm đó lây bệnh AIDS thật đấy chứ?”

Anh cười rất bình tĩnh, nhưng lại khiến cô cảm thấy sự thâm trầm chìm sâu trong sự bình tĩnh đó, như đang đau khổ quay cuồng dưới đáy hồ sau, sự đau đớn kia đã mãnh liệt đến mức tỉnh mạch rồi, “Đương nhiên là mũi đó không dính bệnh AIDS, bọn anh chơi tú lơ khơ, uống rượu xong thì ai về nhà nấy. Hôm sau cô ấy hỏi anh tối qua anh có hôn cô ấy không? Anh nói không nhớ, cô ấy bèn nói cô ấy thích anh, hỏi anh có thể làm bạn trai của cô ấy không...”

Anh vẫn nói với vẻ bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay Lâm Tịnh Minh đã rịn mồ hôi từ bao giờ. Cô vươn tay ra nắm lấy cổ tay anh, giữa ban ngày ban mặt mà cô như nghe phải chuyện ma, chỉ thấy lông tơ cả người dựng đứng, rất đáng sợ.

“Anh nói không thể.” Anh không di chuyển, để yên cho cô nắm, “Cô ấy hỏi tại sao, anh bảo chẳng tại sao cả, anh không tin vào tình yêu. Cô ấy lại nói không thể thử xem à? Anh nói anh không có cảm giác như thế với cô ấy, cô ấy là người bạn không quân giới tính của anh. Cô ấy không nói gì... Sau đó...” Anh dừng một chút, dường như cô có thể nghe được tiếng răng anh va lập cập, hơi lạnh mà ngay cả mặt trời chiều tháng 4 tháng 5 không thể ủ ấm truyền tới từ trên người anh, “Sau đó... không biết cô ấy hỏi ai chuyện mũi tiêm kia, khoảng hơn một tháng sau. Lúc đó còn cách một hai ngày nữa là thi tốt nghiệp trung học rồi, cô ấy hỏi một người bạn không biết tên trên mạng rằng ”Mũi tiêm đó là mũi gì?” Kết quả là người nọ lại xấu xa

nói rằng đó là mũi tiêm của người bị AIDS,” Im lặng một chốc, anh thở dài, “Sau đó kì thi đại học của cô ấy liền tan tành.”

“Trời ạ, không phải cô ấy tin thật đấy chứ? Sao lại thế được...” Lâm Tịnh Minh kêu lên, “Đấy rõ là nói đùa mà!”

Anh nhìn cô với vẻ kì dị, “Nhưng cô ấy bị bệnh thật, mấy hôm thi đại học cô ấy vẫn bị bệnh, sắc mặt rất khó coi, thường bị nôn, người suy yếu, cô ấy nói với anh rằng cô ấy nghi ngờ mũi tiêm kia có dính bệnh AIDS thật.”

“Bệnh mà không tới khám bác sĩ à?” Cô hỏi.

Anh nhắm mắt lại, rồi lại mở ra. “Cô ấy nghi mũi tiêm kia có vấn đề, hôm đó cô ấy gạt bố mẹ để đi offline, có bố mẹ nào dễ dàng tha thứ cho con gái ngoan ngoãn đã gần tốt nghiệp mà còn đến quán bar chứ? Cô ấy không dám nói với bố mẹ, cũng chẳng dám tới bệnh viện, cô ấy sợ bị AIDS thật.”

“Không thể nào! Lý Sâm nghĩ nhiều thế?” Cô hỏi, “Cô ấy không biết... chỉ nghi ngờ mình bị AIDS mà đi nhảy lầu ư?”

Dường như anh không nghe cô nói, hai tay chống gối khép lại, mắt nhìn bậc thềm đá, từng bậc thang chính tề khiến người ta có cảm giác thần thánh, “Anh khuyên cô ấy đi khám...”

Giọng anh hơi thay đổi, cô cảm thấy như anh đang khóc, hoặc cũng sắp khóc rồi, liền bắt giác nắm chặt cổ tay anh, “Anh khuyên cô ấy đến bệnh viện, nhưng cô ấy không đi à?”

Anh lắc đầu, đưa một tay lên đỡ trán, “Anh nói cô ấy biết rằng không phải AIDS, anh khuyên cô ấy đi khám nhưng cô ấy không dám... Cô ấy không biết nên nói với bố mẹ rằng mình bị bệnh lạ bằng cách nào, anh bảo đấy không phải là bệnh lạ... Không, anh muốn nói với cô ấy rằng không phải bệnh lạ, nhưng từ đó về sau, cô ấy đã không duy trì nổi nữa rồi...” Anh hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, “Lúc đó bọn anh không có điện thoại, cũng chẳng có số điện thoại nhà của nhau, cô ấy không tìm anh, anh cũng chẳng tìm được cô ấy...”

Chợt anh ngừng đầu nhìn cô, anh không khóc, nhưng đôi mắt kia đen đến đáng sợ, “Đương nhiên anh biết... có một loại bệnh, chỉ cần chứa 0. 00004 ml máu dính virus là đã bị lây bệnh rồi... Cô ấy không bị AIDS, mũi tiêm kia cũng chẳng phải do ai đùa dai cả...” Anh nói, giọng bình bình đến đáng sợ, “Bệnh của cô ấy là do anh lây, mũi kim kia đâm rách tay anh, đem đó say quá.”

“Cô ấy không tiêm vắc-xin phòng bệnh sao?” Lâm Tịnh Minh phản bác theo bản năng. “Người nhiễm bệnh viêm gan B nhiều lắm, đâu chỉ có mình anh.”

Anh nhìn cô với ánh mắt kì lạ, mãi sau mới nói: “Vắc-xin không có tác dụng 100%, em có biết virus viêm gan B có thể dẫn đến bao nhiêu bệnh về gan không? Có một biểu hiện là viêm gan kịch phát cấp tính, chỉ cần 10 ngày thôi là sẽ dẫn tới bệnh não... Đến lúc đó sẽ xảy ra rất nhiều... rất nhiều chuyện kì lạ.” Anh lại hơi dừng một chút rồi bồi thêm một câu, “Trong người anh có virus viêm gan B, chỉ cần dẫn đến viêm gan kịch phát là chỉ trong vòng ba ngày sẽ dẫn tới bệnh não, có thể là virus trên người anh bị biến dị?”

Câu cuối lướt rất nhẹ, anh hít sâu một hơi, khẽ giải thích: “Ví dụ như... tính tình điên cuồng, không phân biệt được ngày đêm, có vấn đề về định hướng và khả năng tính toán, hoặc ví dụ như bực bội, mắt mờ... không biết mình đi tới đâu... hoặc không biết mình leo lên chỗ nào...”

Lời anh nói khiến Lâm Tịnh Minh kêu lên một tiếng hoảng sợ, “Anh nói Lý Sâm vì bị bệnh nên đầu óc có vấn đề, leo lên lầu tự tử ư?” Việc này thật tàn nhẫn quá! Lý Sâm không muốn chết, không muốn tự tử, vì bị Lận Lâm lây căn bệnh đáng sợ nên khiến thần kinh cô ấy không bình thường dẫn đến bị ngã chết ư! Việc này quá... đáng sợ...

Anh chớp mắt nhìn cô, “Sau một năm Lý Sâm nhảy lầu, năm anh lên năm nhất đại học, chẳng hiểu sao bố anh lại bước lên làn đi bộ lúc đèn xanh nên bị xe tông chết. Nghe nói mấy hôm trước khi bị tông xe, ban ngày mà ông ấy cũng tưởng ban đêm...” Anh không tỏ vẻ gì, chỉ nói tiếp, “Anh chưa nói Lý Sâm chết như thế, anh chỉ nói có lẽ... có lẽ thật ra cô ấy chưa từng nghĩ tới chuyện tự tử...”

“Là anh hại chết cô ấy à?” Nhịp tim của cô dần bình thường trở lại, nghe câu chuyện rộn cả người, sự thật khiến cho người ta khiếp sợ, chỉ đơn giản là một nữ sinh nhảy lầu tự tử vì trượt đại học mà lại có nhiều điều kì lạ khúc chiết như thế...

“Là anh hại chết cô ấy.” Anh nói bình tĩnh, “Sau khi cô ấy bệnh, bọn anh có cơ hội nói chuyện một lần, nếu lúc đó anh nói với cô ấy rằng cô ấy bị viêm gan B chứ không chỉ khuyên cô ấy đi khám thì chắc đã chẳng có chuyện gì.”

“Sao anh không nói với cô ấy?” Cô hỏi.

“Anh sợ cô ấy sẽ sợ anh.” Anh nói, vừa nhanh vừa trấn tĩnh, “Anh sợ cô ấy biết anh lấy cho cô ấy, sau khi đi khám sẽ ghét anh.”

“Anh yêu cô ấy à?” Cô nhìn anh, hỏi.

Anh tránh đi, “Không yêu.”

“Cô ấy do anh hại chết.” Cô nói với vẻ kiên định.

Anh hơi choáng váng, gật đầu, “Có lẽ cô ấy chưa từng nghĩ đến cái chết, là do anh hại cô ấy.”

“Anh có từng nghĩ có lẽ cô ấy thật sự không biết gì cả mà thật sự muốn tự tử không?” Cô cầm cổ tay anh, khẽ vuốt ve đầu anh, “Thử nghĩ cô ấy muốn tự tử thật xem, anh sẽ thấy khá hơn một chút.”

Anh mỉm cười, nụ cười rất cao quý, nói: “Anh không ngờ cô ấy sẽ tự tử.”

“Anh cứ nhận lỗi về mình như thế sao?” Cô hạ giọng, “Những chuyện xảy ra với Lý Sâm đều là lỗi của anh hết à? Chẳng phải do ý trời hay gì khác ư?”

“Khác là cái gì? Số mệnh ư?” Anh cười, “Anh không tin vào số mệnh,” rồi lại thở dài một hơi, nói: “Huống chi cũng chẳng phải chỉ có mình Lý Sâm.”

“Cạnh Lan à?” Cô nghĩ, “Sao anh lại ở bên cô ấy? Hai người không hợp nhau.”

Anh im lặng, sau đó cười cười, “Anh rất sợ người khác nói chuyện chết với anh.”

Cô thấy khó hiểu, nhưng lại nhanh chóng thông minh nhận ra, “Anh sợ Cạnh Lan uy hiếp anh bằng câu “Để em chết đi cho rồi” à?”

Anh gật đầu, cười, “Buồn cười lắm đúng không?”

Cô ngẫm lại, thừa nhận, “Buồn cười, nhưng em hiểu.” Cô lại nghĩ, “Đến giờ Cạnh Lan vẫn không nhận ra là cô ấy đang uy hiếp anh à? Cô ấy không tự tử thật chứ, chỉ là lời nói lúc đau lòng thế thôi, anh đừng tin.”

Anh không nói gì, lại cười, “Anh có lỗi với cô ấy.”

Cô khẽ gật đầu, “Anh nên kiên quyết chia tay thì sẽ tốt với cô ấy hơn, vốn hai người không hợp nhau.”

“Cô ấy sẽ phải vào viện.” Anh nói, “Cô ấy sẽ thật sự sinh bệnh nên phải nằm viện.”

“Vậy cứ để cô ấy bị bệnh rồi nằm viện đi, qua một thời gian lại tốt thôi, cùng lắm chỉ mấy năm thôi mà.” Cô nói, “Nếu không anh muốn cô ấy khóc đến bao giờ? Anh không yêu cô ấy, chẳng yêu chút nào. Tuổi xuân của con gái không thể phí hoài cho anh được, rất không công bằng, nhất là một cô gái xinh đẹp như Cạnh Lan, anh muốn cô ấy lãng phí thêm bao nhiêu năm vì anh nữa?”

Anh cười.

“Nếu anh sợ phải nói... thì em nói giúp anh.” Cô nói, “Em sẽ giúp anh nói với cô ấy rằng bọn anh chia tay.”

“Em rất kì lạ.” Anh không đáp, chỉ nhìn cô với ánh mắt đầy hứng thú, “Em không sợ à?”

“Sợ anh à?” Cô nở nụ cười, “Em có tiêm vắc xin phòng Viêm gan B, em không tin chuyện xui xẻo như thế lại rơi vào em, em không sợ anh lây bệnh, anh cũng đâu cầm xilanh tiêm cho em.”

Bốn giờ chiều rồi.

Ánh mặt trời lúc bốn giờ dần dịu dàng hơn, rọi lên đôi má hồng hồng của cô nữ sinh đang cười cười đáng yêu.

“Em rất đáng yêu.” Anh nói.

Cô chun mũi, le lưỡi, “Em thế này sẽ càng đáng yêu hơn.”

Anh bị cô trêu lại nở nụ cười, “Ồ cạnh em như thế sẽ khiến tâm trạng tốt hơn hẳn vậy.”

Cô nhướn mày, “Đương nhiên rồi, em tốt hơn Lý Sâm, tốt hơn Cảnh Lan, em là tốt nhất.”

“Sau này nếu rảnh thì nói chuyện phiếm.” Anh nói rồi đứng lên sửa sang quần áo, “Cũng sắp phải về rồi.”

Cô cũng đứng lên, “Em sẽ không nói chuyện của anh ra đâu.”

Anh cười cười, “Chưa có ai dám hỏi anh như vậy giống em.”

Cô hào phóng nói: “Em đặc biệt mà.”

Anh quay người lại phát tay, “Hẹn gặp lại, lần sau rảnh thì nói chuyện.”

“Em sẽ chờ anh trên Văn Phong.” Cô kêu lên với bóng lưng của anh, “Trong chat room.”

Lận Lâm quơ tay lên, chẳng biết là từ chối hay tỏ vẻ anh không nghe thấy, dần dần đi xa.

Cô tỏ tình bị từ chối, nhưng cô rất vui.

Lận Lâm hại chết Lý sâm. Anh liên lụy tới Cảnh Lan, nhưng cô vẫn rất vui.

Cùng trò chuyện với anh về chủ đề mà anh chưa từng nói với anh, cô cảm thấy Lận Lâm là người tốt.

11. Chương 10

Rất nhiều ngày sau đó, cô đều đợi Fenrir xuất hiện trong chatroom, thế nhưng Lận Lâm lại không lên. Phí Đồ Mị gọi điện thoại hỏi rốt cuộc cô và Lận Lâm thế nào rồi. Cô ấy bảo cô rằng dạo này hình như tâm trạng của Lận Lâm rất tốt. Cô đáp rằng không có gì hết, cô bị Lận Lâm vất sang một bên rồi. Phí Đồ Mị nghe thấy thế bèn lấy làm lạ rằng sao cô lại có vẻ vui sướng thế? Cô đáp không gì hết, có lẽ là tâm trạng của cô bây giờ tốt như người đang yêu, cô còn nói thêm nếu cô là hồng nhan tri kỷ của anh thì có thể sẽ làm bạn với nam chính một đời một kiếp như trong tiểu thuyết, khoảng thời gian ở bên cạnh nam chính còn nhiều hơn cả nữ chính. Phí Đồ Mị nghe vậy liền bị nghẹn họng một hồi lâu không nói nên lời, sau đó mới lên tiếng mắng Tịnh Minh rằng cô bị điên à? Cô bật cười một tiếng, cuối cùng cũng nhận mình đang đùa thôi, nói không có chuyện gì hết, mọi chuyện lúc này đang rất tốt, tất cả đã qua rồi.

Cô lấy mỗi tình đầu trong sáng của mình để đổi lấy một câu chuyện xưa kinh dị. Thỉnh thoảng cô có suy nghĩ như này, nếu như câu chuyện ấy xảy ra với cô thì cô sẽ làm sao đây? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra, cuối cùng lại cảm thấy bản thân vô cùng may mắn khi chuyện này không xảy ra với cô, hại chết một người... Có lẽ do người trong lòng vì mình mà chết dần chết mòn, thậm chí bản thân đến chết cũng không hiểu tại sao lại thành ra thế này. Lúc Lận Lâm là người tốt thì sẽ đau khổ đến đâu đây? Cô dần dần có thể giải thích cho bản thân sự đau thương chất chứa trong ánh mắt ấy của Lận Lâm, khí chất như thế không phải là do hôm nay tâm trạng anh không tốt, mà chính là do câu chuyện của Lý Sâm ở ngay đây, khuất sâu trong nơi tận cùng của ánh mắt ấy, con quái thú sống ẩn dật càn quấy trong đó, đấy là Lý Sâm.

Ngày 21 tháng 5, 9h20 sáng. Hôm nay là thứ bảy, chuông điện thoại bàn của ký túc xá vang lên.

“Reng..... reng....”

Mấy hồi chuông vang lên, nhưng bốn cô nàng trong ký túc xá còn đang lười biếng nằm trên giường không ai chịu nghe, rõ ràng mọi người đều bị đánh thức bởi tiếng chuông, nhưng lại nằm trên giường xem thử sự

nhấn nạt của bản thân sẽ đến đâu, xem ai không chịu được mà ngồi dậy đi nghe máy. Trong lòng mỗi người đều thầm mắng: sáng sớm thế này không biết người ta đang ngủ sao? Gọi lâu như thế sao còn chưa cúp?

Không dễ gì tiếng chuông mới kết thúc, nhưng lại nhanh chóng vang lên một lần nữa.

Chẳng lẽ có chuyện khẩn cấp gì như thiên tai ập đến cần thông báo sao? Cuối cùng Thẩm Thịnh Như cũng không chịu đựng được tiếng chuông điện thoại thúc giục ấy nữa, bèn đứng lên nghe, do vừa rời giường nên cô nàng khá tức giận, giọng nói còn buồn ngủ, giọng điệu ngái ngủ yếu ớt nói: “Alo?”

Trong lòng thầm mắng bà đây cũng không tin rằng mày không biết bây giờ mọi người đang ngủ!

Đầu bên kia vang đến một giọng nam trầm thấp: “Tôi là Trương Khải Ngai, xin hỏi Lâm Tịnh Minh có ở đây không?”

Thẩm Thịnh Như thoáng ngây người, “À...”, cô ấy chặn ống nghe lại ngẩng đầu nhỏ giọng nói, “Vợ ơi, điện thoại của Trương Khải Ngai nè! Mày lại trêu ghẹo ai nữa rồi?”

“Tao nào có?” Lâm Tịnh Minh thắc mắc, cô ngồi dậy bước tới chỗ Thẩm Thịnh Như, “Sao anh ta có được số điện thoại kí túc xá chúng ta nhỉ? Tao nhớ là chưa cho anh ta số điện thoại kí túc xá mà! Mày nghe rõ ràng không phải giọng của Cao Trọng Hi, chứ lần trước gã ta dọa tao chết khiếp một phen!”

“Tao còn không nhận ra giọng nói của Cao Trọng Hi sao? Mau xuống đây đi đồ heo lười!” Thẩm Thịnh Như đặt điện thoại trên bàn rồi sau đó bèn bỏ đi đánh răng rửa mặt.

“Alo?” Lâm Tịnh Minh đầu bù tóc rối chạy đến chỗ điện thoại, vừa nghe vừa cầm lược chải tóc.

“Trương Khải Ngai.” Giọng nói ở đầu bên kia vang lên.

“À có chuyện gì đấy?” Cố nuốt nửa bữa buộc miệng nói ra “Lần trước anh cho Cao Trọng Hi mượn điện thoại suốt nửa hại chết tôi rồi”, suy đi nghĩ lại một chút, giọng điệu cô cũng không thể nào dịu dàng được.

“Ra ngoài một chút đi!” Cậu nói, “Tôi sẽ đợi em ở Hồ Tiểu Dạ.”

“Bây giờ sao?” Cô nhìn đồng hồ, “Bây giờ đã hơn 9 giờ rồi, đợi em đánh răng rửa mặt thay quần áo ít nhất cũng phải hơn 20 phút, đến Hồ Tiểu Dạ cũng tầm nửa tiếng, bây giờ anh đang đợi em sao?”

“Tôi đợi em, không gặp không về.” Sau đó cậu liền cúp máy.

Lâm Tịnh Minh trợn mắt hốc mồm nhìn ống nghe điện thoại trong tay, dạo này cô có số đào hoa thế nhỉ! Chỉ hi vọng không phải là hoa đào nát... À... Cũng không tính là hoa đào nát nhưng kết quả đều khiến cho cô rất thất vọng!

“Trương Khải Ngai hẹn tao ra ngoài, chúng mày nghĩ tao có nên đi không?”

“Đi đi, anh ta đang đợi mày kìa.” Tiêu Hiểu Nguyệt ngồi trên giường nói, “Quyển rũ một soái ca về đây! Nếu như mày không muốn thì tặng cho tao cũng được.”

Lâm Tịnh Minh phun máu: “Thế chẳng phải bạn trai mày sẽ bay từ Thượng Hải về đây giết tao ư? Sao tao dám tìm người về quyến rũ mày chứ? Trái lại thì sao mày không quyến rũ một anh đẹp trai về đây tặng cho tao này?”

“Cho xin đi, nói đến cơ hội gặp được anh đẹp trai thì trên đời này người nào nhiều hơn mày được chứ...” Tiêu Hiểu Nguyệt nói, “Mày không đi tìm anh đẹp trai thì anh đẹp trai cũng tìm đến mày thôi! Đi đi, Thịnh Như, đá đứa con gái kia ra ngoài cho tao, không nên nhìn nó đắc ý khoe khoang kích thích những người bình thường như tụi mình.”

“Tuân lệnh!” Thẩm Thịnh Như vừa bước chân ra khỏi phòng tắm, chỉ tay ra ngoài ban công, ân cần nói: “Mẹ nữ, nhường cho mày đây.”

**

Lúc Lâm Tịnh Minh đến hồ Tiểu Dạ thì đã gần 10h.

Trương Khải Ngai đứng bên hồ, dáng người cao gầy, hôm nay cậu mặc một chiếc áo thun trơn màu đỏ, bóng lưng đẹp như trong tranh vẽ, nhưng có vẻ cậu đang thấp thỏm không yên. Lâm Tịnh Minh bước tới phía trước, “Trương Khải Ngai.”

Cậu xoay người lại, “Chào em.”

“Buổi sáng tốt lành.” Cô nói một câu nhằm chán nhất.

Trương Khải Ngai nửa xoay người, hơi cúi đầu, mái tóc hơi dài phủ hết trán, cô cảm thấy hành động cúi đầu ban nãy rất chất, giống như bài hát “Sói phương Bắc”, là một cảm giác rất hoang dã. Một lát sau cậu mới ngẩng đầu lên, “Làm bạn gái của tôi đi!”

Dáng vẻ cậu ngẩng đầu lên trông rất hoang dại, cô rất thích khí chất đẹp trai cuồng dã như thế này, nhưng cô không hề vui vẻ chút nào khi nghe thấy cậu nói ấy, một lát sau, cô đáp: “Xin lỗi, em...”

“Vì hội trường sao?” Cậu cắt ngang lời cô, giọng nói rất trầm, không hề nghe ra chút tình cảm nào.

Cô ngẩn ra: “Cũng... không phải.... thật ra...”

“Thật ra là gì?” Cậu lấy một điều thuốc từ trong túi quần, châm lửa rồi hít một hơi, phun một làn khói ra.

“Thật ra em rất ghét nam sinh hút thuốc.” Cô nói ngay không chút nghĩ ngợi, tuyệt đối là thật lòng.

Cậu nhìn cô, chăm chăm vào đôi mắt của cô, dập thuốc lá: “Tôi có thể cai thuốc vì em.”

Tim cô như thoáng ngừng đập một nhịp, bên tai đột nhiên vang vọng một câu nói “Không sống hết một đời em sẽ không biết đến hai chữ từ bỏ”, cả người lạnh run như có một cơn gió vừa thổi qua đóng băng ngũ tạng của cô, “Em không thích anh.”

“Em thích tôi.” Cậu bước đến trước mặt cô, “Tôi cũng thích em.”

Cô bị ép buộc phải đối diện với đôi mắt hẹp dài ấy, vẻ ngoài của Trương Khải Ngai rất bình thường, nhưng ngũ quan ấy có một hương vị mà cô không thể nào nói ra được, đôi mắt đen láy mê hoặc người khác phải ngẩn nhìn. Nhưng không giống với đôi mắt đen của Lân Lâm, ánh mắt của Trương Khải Ngai toát lên một sự cuốn hút rất riêng của đàn ông, tràn ngập sự tự tin và ánh sáng rực rỡ, không hề có một điểm chung nào với đôi mắt to ảm đạm kia. Cô không giải thích được tại sao mình lại nhớ đến đôi mắt ngập nước ảm đạm ấy của Lân Lâm, thế là cô buồn bực, xoay đầu tránh tầm mắt của Trương Khải Ngai, “Em không có cảm giác với anh.”

“Vì hội trường sao?” Trương Khải Ngai không hề buộc cô phải xoay đầu lại, thấp giọng hỏi.

“Anh cứ xem như thế đi.” Cô nói, “Em cũng không biết nữa.”

“Anh ấy sẽ không thích em đâu.” Cậu nói.

Lâm Tịnh Minh nhún vai, “À...” Cô thở dài một hơi, “Thế thì sao chứ?”

Trương Khải Ngai chăm chú nhìn cô, “Em có thể yêu anh ấy, nhưng hãy ở bên tôi.”

Cô ngạc nhiên không hề nghĩ đến chuyện hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của cậu, “Anh nói gì cơ?”

Trương Khải Ngai bước thêm một bước lại gần cô, áp trán mình lên trán cô, giọng nói trầm thấp, “Em có thể yêu anh ấy.” Cậu nói, giọng điệu nhàn nhạt bất cần đời, nhưng lại vô cùng chân thành, “Nhưng em không thể ở bên anh ấy được.”

Cô nghe thấy tiếng hít thở thật sâu của cậu, âm thanh ấy khiến cô thoáng giật mình, sự chấn động ấy từ trong lồng ngực theo các dây thần kinh truyền lên trán làm cô sợ hãi, “Anh có ý gì?”

“Anh ta sẽ hại chết người khác đó.” Cậu nói, “Xem như anh ta chưa từng muốn thế đi, nhưng loại người như anh ta sẽ hại chết người khác. Tôi không nói không thể yêu anh ta, chỉ là em phải ở bên tôi.” Cậu ngừng đầu, ôm vai Lâm Tịnh Minh kéo cô vào lòng mình,

“Ở bên anh ư, em không biết anh đang nói gì cả.” Thực tế cô đã kinh hồn bạt vía từ lâu, nãy giờ cứ để đầu óc trên mây, mơ màng nhìn thấy cậu cười cười, khi một nam sinh nở nụ cười lúc tâm trạng đang sa sút nhất

trông đáng thương vô cùng. Cậu lại hít sâu một hơi, vỗ vai cô và nói, “Tôi không nói gì nữa, tôi thích em, rất thích em.”

“Đúng là đồ tự luyện!” Sau cùng cô cũng mở miệng nói chuyện, “Vốn không hề cho em từ chối.” Cuối cùng cô cũng đã để ý đến hành động và phương thức bày tỏ của nam sinh này, trực tiếp thẳng thắn như thế, không hề cho cô một cơ hội để giải thích. Trên người Trương Khải Ngai toát ra một thứ khí phách bá đạo, cậu không thường mở miệng, nhưng vừa mở miệng đã không cho người khác cơ hội nói gì cả.

Trương Khải Ngai cười cười, vứt bỏ điều thuốc trên tay, “Ai mà chẳng phải là đồ tự luyện chứ?” Cậu nhìn Lâm Tịnh Minh chăm chăm, cô lại ngẩn người, trừng mắt nhìn cậu, “Anh có thể yêu em.” Cô bắt chước theo giọng điệu của Trương Khải Ngai, “Nhưng lúc em muốn được ở một mình, anh không được xuất hiện bên cạnh em.”

Cậu lại bật cười, xoa đầu cô, “Em đúng thật là trẻ con.”

“Ok.” Cậu trả lời, “Khi nào em muốn được ở một mình thì anh sẽ không xuất hiện bên cạnh em.”

Quả nhiên cuối cùng cô cũng nở nụ cười, “Trương Khải Ngai à, anh cứ như thế này không khéo em sẽ yêu anh thật đấy!”

Trương Khải Ngai vứt cả bao thuốc vào thùng rác, “Em sẽ yêu anh thôi!”

Cô nói thật, ngay lúc này cô chẳng hề có chút cảm giác nào với Trương Khải Ngai cả, nhưng sau này liệu cô có yêu cậu không? Bây giờ cô hi vọng sau này sẽ yêu, nhưng có lẽ cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được Lận Lâm, lại có lẽ là do cô không can đảm, không dám cố gắng, để biến thành con quái thú thứ hai dưới đáy mắt của Lận Lâm. Cô nghĩ, chắc là mình không yêu anh đến thế.

“Anh phải lên lớp rồi.” Trương Khải Ngai đeo balo lên vai phải, “Hết giờ học anh sẽ đến tìm em.” Hai tuần trước cậu vừa chọn một lúc 6 môn học nên cần hoàn thành đủ các tín chỉ cho học kì này.

Cô gật đầu, “Nhắn tin cho em đi.”

Cậu cứ đi như thế.

Trương Khải Ngai không phải là một người dài dòng, cô đánh giá người này rất đàn ông, khí chất kiêu ngạo có sẵn trong xương máu, ít nói, lại cực kỳ bá đạo, thích làm theo ý mình.

Có lẽ sẽ có người nói cậu hệt như một con sói xanh.

Nhưng Lâm Tịnh Minh cô lại nghĩ cậu giống một con hổ có độc thì đúng hơn, càng hoang dã càng khó khống chế hơn con sói xanh, đồng thời lại có sở trường về phục kích.

Trương Khải Ngai là một người đàn ông không nói lời nào nhưng lại có sở trường về phục kích, cậu theo đuổi mục tiêu vừa bắn đã trúng bia.

Gần na ná như cô.

Cô thích sự thô bạo ấy, nhưng tại sao loại khí chất này không xuất hiện trên người Lận Lâm chứ? Nhớ lại lúc cô nhận ra mình không yêu anh đến thế, nhưng rốt cuộc vẫn là có yêu anh.

Nếu như nói Lý Sâm là nỗi đau của Lận Lâm thì Lận Lâm lại chính là nỗi đau của Lâm Tịnh Minh.

Rõ ràng chuyện này cứ như một vòng luẩn quẩn, chỉ là cô không muốn thừa nhận nó chút nào, bây giờ cô chỉ muốn bản thân mình yêu Trương Khải Ngai mà thôi.

12. Chương 11

Sáng hôm ấy gần 10h30, cô thật lòng muốn yêu Trương Khải Ngai, hệt như đoá hoa vào sáng ngày nọ phải lòng những giọt nước, tựa như đám mây vào sáng sớm hôm ấy rung động trước bầu trời trong xanh.

Đáng tiếc, những chuyện xảy ra sau này chứng minh: cô không làm được.

Buổi chiều hôm nay Lâm Tịnh Minh có tiết học môn tự chọn.

“Tịnh Minh à, có chuyện lớn rồi.” Lúc tan học, Lâm Tịnh Minh còn chưa bước chân ra khỏi cửa đã nhìn thấy Phỉ Đồ Mị từ xa xa chạy tới đứng ngơ vô số người, nhưng vẫn anh dũng xông về phía cô.

Cô nàng chạy đến giữ lấy Lâm Tịnh Minh, “Có chuyện lớn xảy ra rồi, cậu biết không?”

“Chúng mình trúng xổ số à?” Cô nói đùa.

Phỉ Đồ Mị sững sốt, lắc lắc người cô, “Gì mà trúng xổ số chứ? Cậu còn nói đùa được ư? Hề Cạnh Lan tự sát rồi!”

“Gì cơ...?” Cô vẫn còn sững sờ, “Chết chưa?”

Phỉ Đồ Mị ngạc nhiên trợn mắt nhìn cô, “Gì mà chết chưa hả? Cậu có chút cảm thông nào không thế?!”

“Tại sao cô ta lại tự sát?” Cuối cùng Lâm Tịnh Minh cũng tỉnh táo lại, nhận ra Phỉ Đồ Mị không hề nói đùa, “Không phải Lận Lâm đối xử với cô ta rất tốt sao?” Hề Cạnh Lan tự sát ư? Nói thật là cô rất ngạc nhiên, thậm chí là ngạc nhiên đến mức khiếp sợ, tại sao? Tại sao chứ? Chẳng phải Lận Lâm rất sợ người bên cạnh mình chết hay sao? Tại sao Cạnh Lan lại tự sát?

“Sao mình biết chứ? Hôm qua là sinh nhật của cô ta, lúc thổi nến cắt bánh vẫn còn bình thường, sáng hôm nay cô ta dùng dao cắt cổ tay, dọa bạn cùng phòng sợ chết khiếp.” Nét mặt của Phỉ Đồ Mị còn hiện lên sự hoảng sợ chưa biến mất, “Dù không chết thì vết dao cũng cắt từ đây đến đây.” Cô nàng dùng tay diễn tả, kéo một đường hết động mạch của cẳng tay, “Cô ta cắt như thế, không phải trên TV đều cắt một đường ngang qua động mạch chủ ngay cổ tay sao? Cô ta lại cắt thẳng, đáng sợ thật ấy, không nói đùa được đâu.”

“Tại sao cô ta phải tự sát?” Đột nhiên Lâm Tịnh Minh toát mồ hôi lạnh, một cơn gió thổi qua khiến cô cảm thấy lớp mồ hôi ấy còn lạnh lẽo hơn băng, “Vì hội trưởng ư?”

Phỉ Đồ Mị thở dài, “Không phải vì hội trưởng thì chẳng lẽ là vì thi cử học hành sao?”

“Hội trưởng đâu? Anh ấy thế nào rồi?” Lâm Tịnh Minh lại tiếp tục hỏi.

“Đã đến bệnh viện rồi, không biết thế nào rồi.” Phỉ Đồ Mị lắc đầu, “Từ sáng đến giờ cứ như nam chính thâm tình trong TV canh giữ bên giường của Cạnh Lan, không ăn gì cả.” Ánh mắt của cô nàng thoáng ảm đạm dần, “Thật ra hội trưởng đối xử với Cạnh Lan rất tốt, nhưng chỉ là anh ấy....”

“Chỉ là anh ấy không yêu cô ta mà thôi.” Lâm Tịnh Minh cắt ngang lời cô, khe chau mày nói tiếp, “Xem như mình đã biết chuyện nhưng không biết nên giúp bọn họ thế nào, cậu muốn mình....”

“Chẳng phải cậu thích anh ấy sao? Chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ cậu không hề có một chút suy nghĩ nào ư? Hơn nữa –” Phỉ Đồ Mị nhìn cô thở dài, “Lẽ nào cậu không biết rằng mọi người đều biết chuyện cậu thích anh ấy sao? Cậu... cậu... Tất cả mọi người đều cho rằng cậu là loại người rất chủ động, Cạnh Lan tự sát, cậu cho rằng mọi người sẽ nghĩ thế nào?”

Bỗng nhiên Lâm Tịnh Minh trợn to hai mắt, “Không phải do mình châm ngòi ly gián, chuyện Hề Cạnh Lan muốn tự sát đâu hề liên quan gì đến mình chứ?”

Phỉ Đồ Mị cười khỏ, “Đó là bọn mình biết chuyện không hề liên quan đến cậu, nhưng những người khác không biết.... Cả buổi sáng nay mình đã nghe nói rất nhiều về việc cậu làm người thứ 3 thế nào, nguồn gốc câu chuyện Hề Cạnh Lan tự sát và làm sao cậu chặt đứt cây cầu được(*), cậu muốn nghe không?”

(*) Ý nói Lâm Tịnh Minh xen ngang, chen chân vào mối quan hệ của Hề Cạnh Lan và Lận Lâm.

“Không cần.” Lâm Tịnh Minh giơ hai tay ra vẽ đầu hàng, “Bây giờ– tất cả mọi người đều cho rằng mình khiến cho cô ta phải tự sát sao?”

“Ít ra cậu cũng phải biết có vài người...” Phỉ Đồ Mị nhấn mạnh, “Có một số người nghĩ như thế.”

Nét mặt của Lâm Tịnh Minh hiện lên năm chữ không thể tưởng tượng nổi, hai mươi năm qua cô sống rất thuận buồm xuôi gió, đây là lần đầu tiên bị người khác nghi ngờ bịa đặt vô căn cứ như thế này, cô chưa nghĩ gì nhiều đã bật cười, “Mọi người đã xem phim truyền hình nhiều quá rồi thì phải?”

“Cậu không giận sao?” Trái lại, Phỉ Đồ Mị thở phào một hơi, “Mình còn tưởng cậu sẽ tức chết chứ!” Lâm Tịnh Minh thường tự cho mình là một người không tầm thường, nhưng Phỉ Đồ Mị biết cô nàng rất tự phụ, cô ấy còn tưởng bị nói như thế thì Tịnh Minh sẽ giận tím mặt nổi trận lôi đình, nhưng hình như kết quả đã vượt ngoài sự dự đoán của cô ấy.

Lâm Tịnh Minh nhún vai, “Người khác thích nghĩ thế nào thì nghĩ, mình không xen vào.” Nhìn đường đến bệnh viện, cô buồn bực nói, “Lần này hội trưởng lại gặp phải xui xẻo nữa rồi, mình không nghĩ ra lý do tại sao Cảnh Lan lại muốn tự sát?! Đúng là người phụ nữ khó hiểu.” Bỗng nhiên cô hạ quyết tâm, “Mình đi thăm cô ta, hỏi xem chuyện gì đã xảy ra?!”

“Này? Cậu đi thăm cô ta ư?” Phỉ Đồ Mị bắt đầu cảm thấy hình như cô nàng này hơi có vấn đề, “Cậu đi thăm cô ta thì sẽ không kích thích cô ta đến mức lại muốn tự sát lần hai đó chứ? Cậu đi thăm cô ta, mọi người lại nói cậu đến phòng bệnh của người ta để diễn võ giương oai đó...”

“Diễn võ giương oai?” Lâm Tịnh Minh nói đi thì đương nhiên dời bước đi đến bệnh viện, nghe thấy thế bèn quay lại, “Mình đi nói chuyện rõ ràng, là hội trưởng không quan tâm đến mình, để cô ta yên tâm không tự sát nữa, đây là chuyện có đức mà, ai dám nói mình diễn võ giương oai chứ?”

“Này!!” Phỉ Đồ Mị muốn đuổi theo, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không thích hợp, bèn dậm ra chán nản từ bỏ. Dõi theo bóng lưng của cô đi về phía bệnh viện, trái tim lại bất ổn như thế, cô nàng Tịnh Minh này không có vấn đề gì thật ư? Đi nói cho Hề Cảnh Lan rằng Lận Lâm không thích cô. Đây không phải là phong cách của Tịnh Minh, tại sao cô nhìn bóng lưng ung dung đến bệnh viện của cô nàng liền cảm thấy có một cảm giác thê lương thế này nhỉ? Tịnh Minh yêu Lận Lâm, nhưng rốt cuộc là yêu nhiều bao nhiêu? Lại có thể không quan tâm đến những chuyện xung quanh? Nhưng cô có thể không quan tâm được bao lâu đây?

Lúc cô đi trên đường lại bất chợt ngẫm lại những lời ban nãy, có lẽ Phỉ Đồ Mị nói đúng, dường như tất cả mọi người đi lướt qua cô đều thì thầm to nhỏ gì đó, cũng như ánh mắt của mọi người nhìn cô rất kỳ lạ. Từ trước đến nay, cô luôn cảm thấy ánh mắt của mọi người khi đi lướt qua cô đều là hâm mộ, sùng bái hay ganh tỵ gì đó, nhưng đến bây giờ cô mới biết hoá ra ánh mắt của con người còn có sự kỳ lạ như thế, hình như còn dễ giết chết người khác hơn là ma quỷ. Cô không biết ánh mắt ấy là ảo giác của mình hay là thật, nhưng chính bản thân cô cũng nghi ngờ: có phải trong một lúc vô tình nào đó, mình đã uy hiếp Hề Cảnh Lan khiến cô ta phải tự sát không?

Hoá ra cảm giác phạm tội là như thế này.

“Két” một tiếng, cô hỏi thăm được số phòng bệnh của Hề Cảnh Lan rồi đi thẳng đến đó, đẩy cửa bước vào. Ngay khi vừa vào phòng, điều đầu tiên cô nhìn thấy đó là Lận Lâm đang ngồi bên giường, có một quả táo đã được gọt một nửa, trên giường trống không, đệm chăn được xếp rất ngay ngắn, Hề Cảnh Lan không ở đây.

“Này...” Tiếng đẩy cửa vang to, khiến người ta hơi hãi hùng khiếp vía, Lâm Tịnh Minh hoảng hốt, “Cô ta đâu rồi?”

Lận Lâm ngẩng đầu, anh không nhìn về phía cửa mà lại nhìn bàn để đồ trên giường, anh bỗng nhúc nhích ngón tay, một nửa quả táo đang gọt ấy đã bị thâm, xem ra anh đã dùng tay rất lâu.

“Bố mẹ của em ấy đã đưa em ấy về nước rồi.”

Lâm Tịnh Minh thở phào một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cũng trút bỏ được gánh nặng trong lòng, đột nhiên cảm thấy những lời cô tưởng tượng mình sẽ nói trong lúc này đi đường chợt tan thành mây khói, cô không biết nói gì với Lận Lâm cho phải, “Này!”

Lận Lâm giương mắt nhìn cô, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên, hành động này khiến cô nhận ra Lận Lâm hoàn toàn khác xa với Trương Khải Ngai. Lâm Tịnh Minh nhìn hành động giương mắt rồi ngẩng đầu của anh không dời. Lận Lâm làm việc rất từ tốn, thông thả, nhịp điệu lúc nào cũng hơi dơ dãi, nhưng lại

khiến người khác cảm thấy vừa đúng. Anh không bao giờ vứt đồ đạc hay to tiếng, đồng thời cũng không dùng ánh mắt sắc bén ép buộc người khác, khá trầm tĩnh, lại hay cười, một nam sinh như thế, tại sao xung quanh anh lại xuất hiện nhiều chuyện đau lòng đến vậy? Cô không nghĩ ra vì sao.

“Bố Cạnh Lan làm thủ tục tạm nghỉ học cho em ấy, em ấy cần nghỉ học một năm.” Anh nói, giọng anh vẫn như thế, không hề toát lên chút xúc động nào, vẫn kèm theo ý cười như cũ.

Nhưng cô nhìn thấy trên mặt anh có vài vết bầm, rõ ràng là vết tích bị người khác đánh, “Bố cô ta đánh anh ư?”

Anh chỉ cười cười, không nói gì.

Cô lấy một chiếc ghế tới ngồi xuống, nhìn anh chăm chú.

Sau khi bị nhìn suốt 8s, cuối cùng Lận Lâm cũng mỉm cười, “Làm gì đấy?”

“Tại sao cô ta lại muốn tự sát?” Lâm Tịnh Minh chống cằm nhìn anh, “Do anh sao?”

Anh im lặng một hồi lâu rồi mới khẽ gật đầu.

“Tại sao?” Cô không hề cảm thấy kỳ lạ.

“Hôm qua là sinh nhật của em ấy.” Lận Lâm bỗng nhúc nhích tay đặt quả táo lên bàn, “Anh nói chúng ta chia tay đi...”

“Chẳng phải anh không nói lời chia tay với cô ta là do anh sợ cô ta tìm đến cái chết sao?” Trí nhớ của Lâm Tịnh Minh không tệ, có thể so sánh với ổ cứng máy tính.

“Không phải em đã nói em ấy tìm đến cái chết chỉ là lời nói suông, hơn nữa chia tay rồi sẽ tốt hơn cho em ấy sao?” Anh lẳng lẳng nói, rút tay khỏi quả táo.

Cô và anh đối diện nhau. Cô á khẩu không trả lời được, một hồi lâu sau cô mới nói, “Sao anh lại nghe lời em chứ?”

Anh im lặng, chỉ nhếch môi cười cười rồi nói, “Không biết nữa.... Đột nhiên cảm thấy rất có lý, nên nói thôi.”

Cô nhìn anh chăm chăm, ánh mắt của lúc này chắc chắn là rất hung dữ, như chủ mưu không cam lòng phạm tội bèn kéo đồng phạm xuống nước theo, cuối cùng vẫn mềm lòng thở dài một hơi, “Dù sao thì.... Dù sao thì cuối cùng cô ta vẫn còn sống, dù bị bố mẹ đón về nhưng vẫn còn khá tốt.”

Anh vẫn nhếch miệng cười cười, “Ha ha.”

Cô cũng bắt chước cười ha ha theo anh, “Em rất khoan dung với bản thân.”

“Nhưng lại có yêu cầu nghiêm khắc với người khác?” Anh nói đùa.

Chuyện cười lỗi thời này không hề buồn cười chút nào, nhưng cô vẫn không nhịn được mà bật cười, “Ha ha. Bất luận thế nào đi nữa thì hai người cũng chia tay rồi, Cạnh Lan về nhà có bố mẹ chăm sóc cũng tốt mà? Mấy năm nữa sẽ quên sạch về anh thôi.”

“Chuyện của bản thân mình qua lời nói của người khác nghe có vẻ chẳng đau khổ gì cả.” Anh nói.

“Anh có ý gì đây?” Cô ngơ ngác, giọng điệu của Lận Lâm không nghe ra ý mỉa mai, nhưng còn lạnh lùng hơn mỉa mai. Anh chấp nhận hiện thực này, còn giá lạnh hơn nước.

“Không có gì.” Anh lại nhếch môi cười cười, lần này Tịnh Minh thấy rõ ràng, nụ cười này càng lạnh lùng hơn ban nãy. Đường như anh đã đặt Hề Cạnh ở nơi miệng vết thương lòng, ngay tại nơi khuất sâu dưới đáy mắt của anh.

“Được rồi... Dù sao cô ta cũng đi rồi, anh được giải thoát rồi.” Cô đối mặt với một Lận Lâm như thế này, cảm giác lặp đi lặp lại khiến cô quen rồi, anh để tâm hồn lơ lửng trên mây, mơ mơ màng màng, không biết để ở chốn nào, “Dù thế nào thì cô ta cũng không chết....” Thậm chí cô còn cảm thấy rất khó để giao tiếp với anh, không biết anh đang treo ngược tâm hồn ở cành cây nào, không biết là anh có để tâm hay không, cũng chẳng biết anh có đang lắng nghe không..

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, “Alo?” Cô vừa trả lời vừa vươn tay vuốt vuốt mái tóc sắp rụng gần hết của mình, “À, bây giờ em đi ngay, em sẽ đến đó nhanh mà, cứ như vậy nhé!” Cúp máy rồi, cô tránh né ánh mắt của Lận Lâm, nghiêng đầu sang một bên.”

“Bạn trai tìm em rồi, em đi đây.”

Lận Lâm mỉm cười, lịch sự hỏi, “Bạn trai em? Chúc mừng nhé!”

“Là Trương Khải Ngai.” Cô rất muốn dùng giọng điệu thản nhiên để trả lời anh, nhưng khi lời nói đến miệng lại trở thành giọng điệu nôn nóng vội vàng, cô dừng lại một chút. Toàn bộ bầu không khí trong căn phòng như đang gián tiếp muốn đuổi cô đi đi, “Em đi đây.”

Sau đó cô chạy trốn chết.

Lận Lâm đưa tay cầm lấy quả táo trên bàn, ngón tay khẽ động đẩy khiến quả táo vừa cầm lên đã rơi xuống đất, vỡ ra. Anh lẳng lặng nhìn quả táo vỡ vụn trên sàn, có lẽ người khác nhìn thấy anh đều cho rằng anh đang có rất nhiều tâm sự, nhưng chỉ mình anh mới biết bản thân mình không nghĩ gì cả, chỉ là nghe được vài âm thanh –

“Tại sao cô ta lại muốn tự sát? Do anh sao?”

“Em rất khoan dung với bản thân.”

“Nhưng lại có yêu cầu nghiêm khắc với người khác?”

“Anh có ý gì đây?”

“Chuyện của bản thân mình qua lời nói của người khác nghe có vẻ chẳng đau khổ gì cả.”

Thêm một vài tiếng động lộn xộn khác nữa.

Đột nhiên một âm thanh từ xa xăm vang lên, “Lận Lâm, mũi tiêm ấy có vấn đề, em bệnh rồi...”

Thật ra anh là một người rất lạnh lùng, anh sẽ không nổi điên lên, anh vĩnh viễn sẽ không nổi điên, anh sẽ vĩnh viễn trầm tĩnh như thế, anh vĩnh viễn không thể yêu được em ấy, anh sẽ không bao giờ tin vào tình yêu như thế.

Cho nên....

Câu chuyện của anh là một bi kịch ư?

Anh nhặt quả táo lên vứt vào thùng rác, vang lên một tiếng “bịch”, hết như tiếng nhịp tim anh đang đập, khiến cả căn phòng đều bị chấn động.

13. Chương 12

Sau khi Lâm Tịnh Minh nghe điện thoại của Trương Khải Ngai gọi đến, liền vội vàng đến tiệm cơm gặp cậu. Anh bảo: “Đi đi!”

Cô như được đại xá, bỏ trốn khỏi nơi đó. Sau khi rời khỏi bệnh viện tầm 10m, cô thở dài một hơi, tâm trạng bỗng trở nên tốt hơn nhiều, rời xa Lận Lâm, không khí chưa hẳn là kỳ lạ lắm, trời xanh nước biếc xanh thắm, thế giới này vẫn tốt đẹp như thế.

Cô vừa bước vào tiệm cơm thì liền kêu lên một tiếng, giữa tiệm là một chiếc bàn đặt một chiếc bánh gato ba tầng!

Bánh gato màu hồng phủ một lớp kem màu trắng như tuyết, ba tầng bánh kem đều có trang trí hình cánh hoa theo hiệu ứng từ nhạt đến đậm, được làm từ kem bơ cô thích nhất. Xung quanh chiếc bàn đặt bánh gato có khá nhiều nữ sinh tò mò hiếu kỳ vây lại xem, bàn tán xôn xao. Bên cạnh chiếc bàn là Trương Khải Ngai đang ngồi đấy, tay ôm một chiếc gối. Cậu vẫn im lặng suy sụp tinh thần như thế, và vẫn mặc chiếc áo

thun trơn màu đỏ hồng sáng, trông có vẻ khá lồi thối lếch thếch. Cô còn nhìn thấy một bình hồng trà không đường đặt bên cạnh chiếc bánh.

Hôm nay là sinh nhật của cô!

Cuối cùng Lâm Tịnh Minh cũng nhớ ra, kỳ lạ là hôm qua cô vẫn nhớ hôm nay là sinh nhật mình nhưng đến giờ lại quên bồng đi mất! Hoá ra sinh nhật của cô chỉ cách Hề Cảnh Lan một ngày, Hề Cảnh Lan cắt cổ tay vào ngày sinh nhật của mình, còn cô lại có bánh gato lãng mạn như thế...

Khi cô vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, trong đầu cô chợt nảy ra suy nghĩ như thế. Lạ thật, sao Trương Khải Ngai biết cô thích ăn kem bơ nhỉ? Hơn nữa sao lại biết cô thích uống hồng trà không đường? Mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cô vẫn bước tới tỏ vẻ đã chấp nhận bữa tiệc này, quan sát đánh giá chiếc bánh gato một chút, “Bánh gato của hiệu Williams sao?” Cô nhận ra, bật cười nói.

Tiệm bánh ngọt Williams nổi tiếng vô cùng. Nhận được chiếc bánh sinh nhật như thế khiến cô nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, cảm giác được làm nữ vương gần như bị cô quên mất nay đã trở lại, và cảm giác ấy vô cùng đặc biệt khi được một người như Trương Khải Ngai tổ chức cho cô.

“Sinh nhật vui vẻ nhé!” Giọng Trương Khải Ngai vẫn trầm thấp như thế, cậu đưa một tấm thiệp chúc mừng cho cô, sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt như hồ hững, nhưng lại khiến cho ai nấy chung quanh đều nhận ra sự bá đạo trong đây – đây rõ ràng chính là đang tuyên bố cho thiên hạ biết rằng Lâm Tịnh Minh là người của cậu!

“Sinh nhật vui vẻ!” Cô chủ động bước lên thơm lên gò má của cậu, “Em rất vui!”

Trương Khải Ngai vươn tay nắm chặt gáy của Lâm Tịnh Minh, kéo cô vào lòng, một tay còn lại thấp nển, khẽ nói với Lâm Tịnh Minh: “Em cầu nguyện đi.”

“Cầu nguyện...” Cô nhắm mắt lại, chớp chớp vài lần liền mở mắt, “Thứ gì em cũng có cả rồi, không còn điều gì để ước cả–nên em bằng lòng–sinh nhật năm sau anh cũng tặng em một chiếc bánh gato như thế.”

Trương Khải Ngai bật cười một tiếng, “Anh không cho phép điều ước này, năm sau anh tặng em hai chiếc bánh như thế này luôn.”

Cô cười to, “Vậy chẳng bằng anh đưa tiền mua bánh cho em luôn đi?”

Đám học sinh bu xung quanh xem được một trận cười to, cô thần nhiên thoải mái, mỉm cười chấp nhận bọn họ đứng xem. Trương Khải Ngai đợi cô thổi tắt nến và cắt bánh, sau đó phân phát ra, mỗi người đi ngang qua đều nhận được một đĩa. Dù chỉ có một chiếc bánh gato và một bình hồng trà, nhưng lại chẳng hiểu sao chia ra được tận mấy trăm đĩa bánh, hoá ra chiếc bánh ba tầng này cũng có trọng lượng phết. Sau khi chiếc bánh gato ấy bị chia ra thành hàng trăm đĩa, câu chuyện tình lãng mạn của Trương Khải Ngai và Lâm Tịnh Minh cũng lan truyền theo đấy. Dù mọi người đều không nói ra miệng, nhưng cùng ngầm hiểu rằng đây là cách sống của hai người thích rêu rao, không quan tâm đến miệng đời. Có vài người bẩm sinh không thích mình bị người khác chú ý đến, nhưng cũng có vài người thích bản thân mình như là một vì sao được mọi người vây xung quanh, và đương nhiên không thể nghi ngờ Trương Khải Ngai và Lâm Tịnh Minh đều thuộc loại thứ hai.

Sau khi chia bánh và ăn xong, Trương Khải Ngai mới nói: “Tới Lam Ba đi!”

Cô đang thoả mãn ngồi cắn ống hút, nghe cậu nói thế bèn nhả ống hút ra nói, “Bây giờ đi sao?”

Cậu kéo cô đứng dậy rồi lôi tay cô đi ra ngoài, “Anh khiêu vũ cho em xem.”

“Được được!” Cô vui vẻ, Trương Khải Ngai nhảy rất đẹp, mỗi khi ban nhạc “Trúc” thi đấu đều là do cậu nhảy chính, thế nên cô bỏ lại bình hồng trà và đi theo cậu.

Khi vừa đi ra khỏi tiệm cơm, phía đối diện có một người đang bước tới, thấy hai người bọn họ đang đi liền có ý hơi nhường đường.

Người đó rất lịch sự, lại biết phi lễ chó nhìn nên không hề ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Thậm chí, người ấy còn tạo cho người khác một cảm giác như sẽ bỏ quên người đó. Một người đi đối diện với cô, nhưng lại nhường đường vô cùng tự nhiên, lướt ngang qua như một cơn gió, đến cả cái bóng cô cũng

chưa kịp thấy. Lâm Tịnh Minh bị Trương Khải Ngai kéo đi, cô tình cờ nghiêng đầu sang nhìn thấy sườn mặt và bóng lưng của người đó.

Lận Lận!

Bỗng nhiên cô giật tay mình ra khỏi tay Trương Khải Ngai, dõi theo bóng lưng của anh đi vào tiệm cơm. Anh lại biết cô đang nhìn anh, lúc bước vào liền xoay đầu nhìn cô cười cười, sau đó hoà vào đám đông trong tiệm.

Trương Khải Ngai thấy thế bèn dừng sức, nên Lâm Tịnh Minh lại bị cậu kéo đi.

Nhưng trong lòng cô dường như vẫn chưa rời khỏi bóng hình ấy, lúc này đây cô nhận ra rõ ràng là trong cô chỉ có Lận Lận, và cô chỉ nhớ mỗi khoảng khắc khi Lận Lận đi lướt qua hai người bạn cô, khi anh nhường đường, động tác hoàn hảo tựa như ánh tà dương.

Nếu quan sát kỹ sẽ dễ thấy cô đang nhìn như không nhìn, không biết đang để hồn ở nơi đâu, cứ mỗi 3-5s lại mỉm cười. Bài hát thứ hai chính là “Đồ Mi nở rộ” của Vương Phi, khi cô nghe đến câu hát “Ai đã từng tàn nhẫn, ai lại là Thượng đế, chúng ta từng chờ đợi kỳ tích sao, sau cùng chỉ còn một mình luyến tiếc bất bề...”, chẳng hiểu sao lại rung mình, bên tai từ từ vang lên một câu nói lạnh buốt cả tim gan, “Đây là đang nói về cô!”

“Tịnh Minh?” Trương Khải Ngai xoa xoa đầu cô.

“Quả nhiên chuyện của bản thân mình qua lời nói của người khác nghe có vẻ chẳng đau khổ gì cả!” Cô lắc đầu, thấp giọng nói, “Em có thể hiểu được, thật ra người khác chẳng có ác ý gì cả, chẳng qua chỉ là nhiều chuyện mà thôi!”

“Trông em rất suy sụp đấy.” Trương Khải Ngai đẩy một ly nước có còn đủ thứ màu sắc đến trước mặt cô, “Uống một chút đi.”

Cô liền cầm lên ực một phát cạn cả ly, cười cười, “Tửu lượng của một nữ sinh bình thường cũng khá như nam sinh vậy.”

Mái tóc của Trương Khải Ngai hơi dài che khuất đôi mắt của cậu, nhưng vẫn để lộ một ánh mắt vô cùng sắc bén, “Anh uống cũng khá, để anh uống với em.” Bình thường, cậu hay tiếc chữ như tiếc vàng.

Cô cười cười, tựa lên vai của Trương Khải Ngai, “Này Khải Ngai, anh rất tốt, đối xử với bạn gái cũng rất tốt, vô cùng lãng mạn, lại biết ân cần quan tâm, có phúc lắm mới có anh là bạn trai.” Bờ vai của Trương Khải Ngai rất rộng, dù không có da có thịt nhưng dựa vào vô cùng dễ chịu, khiến cô có một cảm giác rất thoải mái, an toàn.

“Cô gái Cảnh Lan kia rất phiền phức, chuyện cô ta muốn tự sát không liên quan đến em.” Ly nước vừa rồi cậu đưa cho cô có độ cồn khá cao, nên cậu biết cô đã hơi say.

Tầm mắt của cô khẽ lướt qua vành tai của cậu, “Anh biết em đang nghĩ gì chứ? Em không hề nghĩ đến Cảnh Lan, em thật sự không quan tâm đến cô ấy, cô nàng Lâm Tịnh Minh nổi danh là vì tư lợi... Nhưng em không hề cảm thấy tội lỗi chút nào, em chỉ nghĩ rằng lời đồn đại này sẽ lan truyền bao lâu đây...”

Cậu nhìn cô chăm chú, trong giây phút ấy, cô gần như suýt mềm lòng mà nảy sinh tình cảm với người đàn ông tốt này. Trương Khải Ngai là một người bá đạo như thế, nhưng lại chân thành lo lắng cho cô đến thế, cô như say khướt tựa sát lên người cậu, cô hỏi, “Tại sao anh lại thích em?”

Lòng ngực của Trương Khải Ngai chấn động vang lên một tiếng ầm, đúng lúc này lại có người tới rót rượu, khiến cô không nghe được cậu nói gì, chỉ biết là một câu khá ngắn. Đầu óc choáng váng, mặt mày nóng bừng, nên cô cũng lười hỏi lại, dù sao cũng không có gì ngoài thích dung mạo xinh đẹp và tài năng của cô, chứ còn gì nữa đâu? Cô còn ưu điểm gì nữa? Nhất thời cô không nghĩ không ra, cô tựa vào vai của Trương Khải Ngai, cảm thấy cảnh sắc xung quanh muôn màu muôn vẻ, mơ mơ màng màng khiến cô không nhìn rõ được, nên cứ nhắm mắt lại và ngủ. Cô say rồi!

Sau khi cô say khướt, một người khác từ bàn khác đi tới chỗ Trương Khải Ngai, “Khải Tử, quả nhiên thằng nhóc này sẽ tìm được bạn gái mà, ngay còn Lâm Tịnh Minh mà còn dụ về tay được, chẳng qua anh Hi chỉ muốn cậu dụ người đến thôi, chú mày đúng là cố gắng...” Nói rồi vỗ vào vai cậu một phát, sau đó lại có thêm

bốn người vây xung quanh cậu, lạnh lùng nói, “Anh Hi và lão đại ra ngoài chơi bài rồi, chú mày không nên quên ai là người tài trợ chi phí và chi phí cho Trúc là ai, bảo chú đi cứu một cô gái để chơi đùa qua đường mà cũng nghiêm túc đến thế ư?”

Trương Khải Ngai đỡ Lâm Tịnh Minh nằm lên chiếc bàn bên cạnh, sau đó đứng chặn ngang gương mặt của Lâm Tịnh Minh, “Người phụ nữ mà anh Hi không theo đuổi được, mày cũng dám thích sao?” Một người khoanh tay ôm ngực nói.

“Cô ấy là người con gái của tao.”

“Người anh Hi theo đuổi mà mày cũng dám mơ tưởng à.” Một trong bốn người kia khoanh tay trước ngực.

Dáng người cao gầy của Trương Khải Ngai đứng trước mặt bốn người kia như một cây gậy trúc, cậu nhỏ giọng nói lại, “Cô ấy là người con gái của tao, không nghe thấy à?”

“Mày thật to gan!” Trong bốn người kia, có một người có giọng nói cực kỳ to, “Dám nói như thế với chúng tao.” Nói xong liền đá một cái, vừa nhanh vừa ác trúng ngay bụng của Trương Khải Ngai, khiến cậu ngã “Ầm” một cái vào sô pha, sau đó lại bước lên tóm lấy cổ áo cậu, trầm giọng nói. “Lần sau đừng để tao nghe thấy tiếng mày nữa, nghe chưa?”

Câu trả lời đáp lại của Trương Khải Ngai chính là một quyền đánh vào bụng dưới của người nọ, khiến cả quán Lam Ba đều im lặng, có mấy vị bảo vệ đứng bên cạnh, dù có lòng muốn ngăn cản nhưng lại không dám, bởi đây là khách quen từ đại học Z, đều là sinh viên. Cô tiếp tân trông coi điện thoại mang máng nghe thấy tiếng người ồn ào.

Bên tai cô vang lên tiếng ong ong, đều là nụ cười lạnh buốt của Lận Lâm và những chuyện được cho là vô vị, nhạt nhẽo, sự thô lỗ sắp biến thành sự đau khổ tuyệt vọng không hề hợp với tính cách bẩm sinh của cô, còn khiến cô đau đầu, hoảng hốt hơn cả rượu.

“Không thì chúng ta đến nơi khác để tiếp tục?” Trương Khải Ngai đá người nọ một cước khiến gã té nhào lên bàn, mọi người trong quán nhìn thấy cảnh tượng ấy liền hoảng sợ nhưng không ai dám lên tiếng, dẫn đến cả quán bar đang sôi động ồn ào trở nên im lặng như tờ. Trương Khải Ngai dùng một tay đẩy gã, khiến bốn người nọ hoảng sợ co giò chạy khỏi đó. Vì chuyện này mà mọi người xôn xao, có người đòi báo cảnh sát, có người lại bảo không thể.

Trương Khải Ngai biết Cao Trọng Hi hay đi giao du với các bang phái lưu manh, những gã ấy học theo Hồng Kông bày trò hắc bang như diễn xiếc khi từ lâu rồi, lúc trước hắc bang chính là học theo TV, còn bây giờ thì TV lại ăn theo hắc theo, cậu trầm giọng ừ một tiếng, trong lòng vô cùng khinh bỉ, thực tế đúng là hoang đường.

Cậu đi ra góc hẻm nhỏ phía sau Lam Ba với bọn họ, còn chưa mở miệng nói gì thì bốn người họ đã cùng nhau xông lên, đám đánh tung quyền về phía cậu. Âm thanh đám đá vang lên rất rõ trong đêm khuya yên tĩnh, nhưng không hề có tiếng rên rỉ hay hò hét, cho nên nghe chỉ giống như tiếng đập chân bông hay đám bao cát, vang lên cực kỳ rõ ràng, tuy nhiên không hề khiến cho người khác phải chú ý.

“Ầm” một tiếng, Trương Khải Ngai đánh một gã té nhào xuống đất, cầm chai coca cola thủy tinh đập vào đầu gã, đánh đám đến mức như thế này, mỗi người vốn dĩ đều bị điên cả rồi, chỉ nhớ rằng không nên mở miệng la hét để không gây sự chú ý cho người ngoài và cảnh sát, ngoài ra chính ra liều mạng đánh cho đối phương phải thua, nếu không –

Cậu cầm chai thủy tinh đập hai lần thì bị ba người còn lại nhào tới tóm lấy, tiếp theo cậu như một con cua giãy dụa không ngừng, còn xoay đầu tìm xem tay của gã nào đang giữ chặt cậu. Người bị nện ban nãy đang nằm trên mặt đất cố gắng hít thở, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo hẳn.

Tất cả những mớ lộn xộn vừa rồi bắt đầu trở nên bạo lực hơn, đã quên mục đích bọn họ đánh nhau vì lý do gì, chỉ còn nhớ rõ cảm giác bị đánh vào người.

Con người cũng là một loài động vật, từ cuộc ẩu đả này có thể khơi dậy được bản năng tiềm tàng của dã thú, đây vốn bắt nguồn từ đi săn, nhưng sau đó bị biến thành một trò chơi kích thích.

“Cảnh sát tới, mau dừng tay, dừng tay lại!!” Đột nhiên đầu hẻm vang lên tiếng “tách tách” của máy chụp hình, đèn flash loé lên, trong không gian yên tĩnh ấy vang lên tiếng bước chân không chỉ của một người.

Năm người bọn họ đang đánh nhau liên giạt mình, bốn gã nọ vút Trương Khải Ngai xuống đất rồi chạy trốn chết. Ánh trăng lạnh lẽo hắt xuống mặt đất trong ngõ nhỏ ấy, nổi bật là Trương Khải Ngai đang nằm trên mặt đất thở dốc, như một con cá bị mang lên khỏi mặt nước sắp chết ngạt vì thiếu oxy.

“Khải Ngai!!” Có hai người nhanh chóng chạy đến chỗ cậu, người đầu tiên đỡ Trương Khải Ngai dậy kiểm tra xem cậu có bị thương chỗ nào nghiêm trọng không, ấn ấn mấy lần thì nhận ra chỉ là vết bầm, không sao cả. Trương Khải Ngai ngồi dậy thở phì phò nhìn người thứ hai đang đứng bên cạnh.

Người nọ cầm máy chụp ảnh, vừa rồi đang xem lại ảnh chụp bốn người vây đánh cậu ban nãy, bây giờ lại ngồi xổm xuống lo lắng nhìn vết thương của cậu. Anh bị thương và hơi trầy da, bây giờ còn đang chảy máu, tuy nhiên dù nhuộm đỏ chiếc áo đang mặc nhưng vẫn khó nhìn ra. Người này vô cùng bình tĩnh, bất luận đi đến đâu vẫn luôn tỉnh táo đến kỳ lạ, hơn nữa còn luôn mỉm cười, chính là Lận Lâm. Trương Khải Ngai cúi đầu không nói lời nào, quệt máu trên khoé miệng, vẫn tiếp tục im lặng.

Người cùng đi với Lận Lâm chính là Thư Yển, cậu ta nhú mày, “Cậu làm gì thế... Bọn họ là ai?”

Trương Khải Ngai vẫn không nói gì.

Lận Lâm đưa máy ảnh cho Thư Yển, lấy cuộn phim ra và nói, “Ảnh chụp trong này, nếu như lần sau gặp lại thì em giao nộp thứ này cho công an.” Nói rồi anh đưa lại cho Thư Yển, đây không phải thứ anh mang theo.

Trương Khải Ngai nhận lấy cuộn phim, này giờ vẫn giữ im lặng vì trận ẩu đả đột nhiên lên tiếng nói một câu, “Tịnh Minh vẫn còn đang ở Lam Ba.”

“Tịnh Minh?” Thư Yển hỏi một tiếng, “Hồi tầm hơn 7h, cậu ấy gửi tin nhắn cho mình bảo muốn mượn máy ảnh, nên mình đến Lam Ba mà không thấy cậu ấy, đến lúc đi về mới nhìn thấy cậu và đám người kia đang đánh nhau.”

“Cậu ấy không ở Lam Ba sao?” Gương mặt của Trương Khải Ngai lập tức đen thui như đất nồi, nhìn không ra hình người, chống tay ngồi dậy, “Mình biết cậu ấy ở đâu rồi –”

Lận Lâm kéo tay cậu xông ra ngoài, anh chỉ khẽ nhún mày, giọng điệu vô cùng nhu hoà, không hề kích thích đến thần kinh đang căng thẳng của Trương Khải Ngai, “Đầu tiên gọi điện cho em ấy trước xem em ấy đang ở đâu.”

Trương Khải Ngai sững sờ, Lận Lâm nói rất lý.

Ngõ nhỏ yên lặng, Lận Lâm bình tĩnh bấm số điện thoại của Lâm Tịnh Minh, “Alo?” Lời nói của cô đọng xúc tích, tựa như ánh mắt ấy của anh, cũng chất chứa bi thương. Cho nên giọng điệu vẫn ôn hoà như xưa nay, “Tịnh Minh? Bây giờ em đang ở đâu? Khải Ngai? Khải Ngai đang ở chỗ anh, em đang ở đâu? Em ở yên đấy đừng đi đâu cả, bọn anh đến đó tìm em.”

Thư Yển và Trương Khải Ngai cùng thở dài một hơi, Lận Lâm lại nói thêm vài câu rồi cúp máy, “Em ấy bảo mình uống say rồi, lúc tỉnh dậy không thấy em trong Lam Ba nên đi ra ngoài tìm em, bây giờ đang đứng ở trung tâm Thương mại Quốc tế, anh bảo em ấy đứng chờ trước cửa.”

Trương Khải Ngai lại dùng mu bàn tay quệt vết máu, và tiếp tục im lặng, nhưng có vẻ như không cam lòng.

Đôi lúc Lận Lâm thường khiến người khác cảm thấy anh rất có lý, câu chữ của anh không kích thích người khác, để anh ra quyết định để anh chỉ huy vô cùng thoải mái, cho nên tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận anh là Hội trưởng của “Trúc”. Lận Lâm là người Tịnh Minh thích, là tình địch của Trương Khải Ngai, cậu thật sự rất muốn làm chuyện trái lại sự sắp xếp của Lận Lâm nhưng không có lý do. Chính vì thế, cậu mới âm thầm căm hận trong lòng!

Lận Lâm đưa một bao khăn giấy ướt cho cậu, “Lau một chút đi.”

Trương Khải Ngai nhận lấy xé ra, lấy một mớ khăn giấy lau mặt, Thư Yển lau những vết thương và vết máu trên người giúp cậu. Anh nhún mày nhìn bộ quần áo bẩn thỉu trên người cậu, không thể gặp người khác với

dáng vẻ như thế, thế là Lận Lâm bèn cởi áo khoác ra ném cho Trương Khải Ngai rồi xoay người bỏ ra ngoài.

Sau đó bọn họ tìm được Lâm Tịnh Minh vẫn mơ màng đứng ở trung tâm thương mại quốc tế. Cô không quá chú ý đến quần áo dưới lớp áo khoác và vết thương trên mặt của Trương Khải Ngai, mơ mơ màng màng bị nhét vào taxi về trường, ngay cả bao nhiêu người đến đón cô, cô cũng không biết.

Về đến trường đã là 9h30 tối, Thẩm Thịnh Như hoảng sợ nhìn Lâm Tịnh Minh cả người nồng nặc mùi rượu bị Trương Khải Ngai trả lại, phản ứng đầu tiên của cô nàng chính là Lâm Tịnh Minh đã bị Trương Khải Ngai đưa lên giường, vừa định hét lên gọi cả ký túc xá bắt Trương Khải Ngai ký giấy cam kết: bảo đảm khi nào bọn họ sẽ kết hôn thì cô nàng nhìn thấy sau lưng Trương Khải Ngai còn có Thư Yển và Lận Lâm. Cô bị cắt ngang một chút, trong lòng liền thầm suy đoán xem kẻ tình nghi có ba người, cuối cùng nên ép ai ký giấy cam kết đây? Nghiêm Hoa sau lưng Thư Yển đột nhiên nhảy dựng lên từ trên ghế, “Thư Yển, đã lâu không gặp!”

“Cô ấy uống say rồi.” Trương Khải Ngai không để ý đến phản ứng của các cô nàng trong ký túc xá, chỉ trầm giọng nói.

Thư Yển cười cười nhìn Nghiêm Hoa, “Cậu ấy không sao cả, chỉ là uống rượu thôi, ngủ một giấc dậy là bình thường ngay ý mà!”

“Này, cậu đã làm gì đấy?” Thẩm Thịnh Như không hề uống say, trong đêm khuya như thế này, bộ quần áo dưới lớp áo khoác của Trương Khải Ngai nhăn nhoe, chẳng lẽ ba người bọn họ đánh nhau vì tranh giành Lâm Tịnh Minh ư?

Trương Khải Ngai hơi ngây người, nên Lận Lâm bèn nói: “Tịnh Minh không sao cả, khi nào tỉnh lại nhớ gọi điện cho Khải Ngai.”

Một câu đơn giản của anh đã xoá sạch nghi vấn của Thẩm Thịnh Như, tựa như ám chỉ Trương Khải Ngai xảy ra chuyện gì thì hẳn là nên do Tịnh Minh hỏi, không muốn cô nàng hỏi cung như điều tra lý lịch, Lận Lâm là một người lợi hại, Thẩm Thịnh Như bị một câu nói của anh chặn miệng lại, nên trong lòng hậm hực. Sau khi ba nam sinh chào tạm biệt và ra về, cô đóng cửa lại. Tiêu Hiểu Nguyệt thò đầu ra từ trên giường, “Có phải Lâm Tịnh Minh đã bị đè lên giường rồi không?”

“Nghe đâu là không, nếu như một nam sinh đưa nó về thì mình cũng không tin.” Thẩm Thịnh Như nói, “Nhưng chẳng qua lần này tận ba nam sinh đưa cậu ấy về, nên mình liền tin tưởng qua loa, lần sau sẽ cảnh cáo nó không được đến quán bar nữa, nơi ấy sao có thể hỗn loạn bình thường được chứ?”

“Thôi quên đi, mình cảm thấy không có chuyện gì cả, ba người họ cũng không phải loại người háo sắc như mãnh hổ như mày đâu, người ta sẽ không tệ đến thế đâu...” Nghiêm Hoa bỏ ra ngoài ban công ngắm bóng lưng của Thư Yển, ngây ngốc nói.

“Ai một cước đá người phụ nữ mê trai kia xuống lầu cho tao, tao tốt như thế này mà lại nói tao là háo sắc như mãnh hổ ư? Tao rõ ràng là một cô gái vô tội trong sáng, thế mà mày nói tao cứ như là sắc lang đã vạn năm không thấy phụ nữ, tao đắc tội mày khi nào hả?” Thẩm Thịnh Như cao giọng.

“Mày không phải là sắc lang vạn năm chưa thấy phụ nữ, mà là mãnh hổ vạn năm chưa thấy sói ca thôi.” Hai người cùng đồng thanh.

Tiêu Hiểu Nguyệt ngồi trên giường thoải mái nói, “3546 tấm ảnh của sói ca, cô nàng đó lưu trữ 3546 tấm ảnh sói ca trong máy tính, từ trong nướ đến ngoài nước, TV phim game anime manga - không gì là không có cả, nếu như mày không phải mãnh hổ – thì chứng minh đi, xoá những thứ kia hết.” Cô ấy vừa nói vừa lật tập chí. Âm thanh nhàn nhạt vang lên càng kích thích dây thần kinh của Thẩm Thịnh Như.

Vào lúc cuộc chiến thứ n của ký túc xá sắp bùng nổ thì Lâm Tịnh Minh tỉnh dậy, mơ màng ngồi dậy, sau đó chậm chạp đi ra ngoài ban công để rửa mặt, sau khi rửa mặt xong liền tỉnh táo hơn nhiều, “Sao tao lại về được đây?”

“Được ba anh chàng đẹp trai đưa về đó.” Thẩm Thịnh Như tạm thời buông tha cho người phụ nữ ác độc trên giường kia, chỉ tay về phía bàn, “Thư Yển bảo mày mượn máy ảnh của cậu ấy, nên cậu ấy đặt trên bàn. Lận Lâm nói mày tỉnh lại nếu như có chuyện gì thì gọi điện cho Trương Khải Ngai. Tao không biết hôm nay mày làm gì, nhưng tóm lại là – mày không bị đè lên giường chứ?” Cô nàng kề sát bên cô, bí ẩn hỏi.

Lâm Tịnh Minh lấy một quyển tập gõ vào đầu cô nàng, “Thịnh Như chết bầm, sao có thể chứ, vợ mày vẫn còn là xử nữ nhá, tao vẫn chưa mất đầu, cần chết mày!!!”

Thả Thịnh Như né ra, “Chồng quan tâm vợ thật mà, nhưng mày vẫn nên gọi điện thoại cho Trương Khải Ngai báo bình an đi, tao thấy tâm trạng của cậu ấy rất tệ, hình như rất lo lắng cho mày.”

“Ừ.” Đầu óc của Lâm Tịnh Minh vẫn còn trống rỗng, miễn cưỡng lấy điện thoại ra gọi cho cậu, “Alo?”

“Alo?” Trong điện thoại vang lên giọng nói của Trương Khải Ngai, lần này không lạnh lùng như bình thường nữa, mà hơi thở gấp gấp như vừa cãi nhau với ai, đột nhiên “cạch” một tiếng, tựa như điện thoại bị rơi xuống đất, rời khỏi tay của Trương Khải Ngai, tiếp đến cô nghe thấy một loạt âm thanh ồn ào bất nháo, có người cười lạnh nói, “Khải Tử, mày nợ tao bao nhiêu ân huệ, chính mày tự tính xem. Tao bảo mày của Lâm Tịnh Minh rồi đá cô ta, nhưng mày không của đã chẳng nói, thế mà còn bị cô ta mê hoặc nữa. Đồ chết tiệt, tao nhất định phải hại chết cô ta.”

“Cô ấy là người của em.” Đây là giọng nói của Trương Khải Ngai, cô đã từng nghe câu này, đến mức nghe lại cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa, chỉ nghe cậu trầm giọng nói, “Là đàn ông nhưng anh Hi lại cưỡng ép rồi sau đó đá cô ấy.” Một lát sau, Trương Khải Ngai không lên tiếng nữa, chỉ còn vang lên tiếng thở dốc.

Sau đó, Trương Khải Ngai lạnh lùng nói, “Em đang giữ ảnh chụp cảnh đánh nhau, nếu như anh lại tìm người đối phó với Tịnh Minh, thì hãy chờ đến cục cảnh sát để bảo lãnh người đi. Anh Hi, em không muốn tranh cãi với anh, anh hãy quên đi, buông tha cho Lâm Tịnh Minh đi, vì một cơn giận nhất thời, có đáng không?”

“Mày thích ả điếm kia sao?” Giọng nói của Cao Trọng Hi trầm xuống, toát lên sự lạnh lùng giễu cợt, “Là thích thật sao? ả ta giống bạn gái trước đây của mày, đừng nghĩ là tao không biết! Chi bằng tao nói cho mày biết –” Ngữ điệu của gã nhẹ nhàng dần, hung tợn nói bên tai của Trương Khải Ngai, “ả ta rồi cũng sẽ đá mày thôi, người ả ta thích chính là Lận Lận!” Trương Khải Ngai không nói gì cả.

Lâm Tịnh Minh cầm điện thoại nghe hết tất cả, ngạc nhiên ngẩn người, nhìn như một kẻ ngốc. Rất lâu sau, Trương Khải Ngai mới nói, “Vậy thì thế nào?”

Cô ngáy ra, nghe giọng trầm thấp của cậu, có cảm giác như bị giễu cợt, “Vậy thì thế nào?”

Cao Trọng Hi cũng thoáng sửng sốt.

Trương Khải Ngai nói: “Cô ấy là người phụ nữ của em, nếu như anh tổn thương đến một sợi tóc của cô ấy, em cũng không tha cho anh. Còn về phần cô ấy thích ai, bây giờ em không xen vào, sau này hãy nói.”

Đây là một khát khao muốn công khai bảo vệ, đơn giản đến chẳng có đạo lý gì cả, giống như bảo vệ một pho tượng nghệ thuật, một nữ thần, dốc hết sức dùng tất cả để đổi lại một nụ cười của cô, cậu giá trị như thế đã thể hiện được tình cảm của cậu. Trương Khải Ngai yêu Lâm Tịnh Minh bằng một tổ hợp bao gồm thưởng thức và khát khao muốn bảo vệ....

“Khải Tử, mày điên rồi.”

Cô cúp máy, yên lặng không nói gì. Trương Khải Ngai đối với cô rất tốt, thật sự rất tốt.

Có một bài hát rằng: người yêu em nhất là anh, em làm sao hiểu thấu được nỗi lòng của anh?

Cô nghĩ rằng: Người yêu cậu nhất không phải là cô, thì làm sao cô có thể hiểu được nỗi lòng của cậu chứ?

14. Chương 13

Sau trận say rượu ấy, cô xin thẻ với ba người cùng ký túc xá, ký giấy trắng mực đen cam đoan sẽ không bao giờ đi quán bar nữa, ba ngày sau đó Trương Khải Ngai tìm cô đi ăn nói chuyện phiếm sau giờ học như thể chưa có chuyện gì xảy ra, giống như một cặp tình nhân bình thường.

Từ hôm ấy, cô chưa hề gặp lại Lận Lâm.

Lâu rồi chưa gặp lại cậu ở trường, cô vốn là cô gái rất cởi mở, nhưng không hiểu tại sao lại chẳng dám mở miệng hỏi tin tức của anh. Cô rất mong bản thân có thể thích Trương Khải Ngai, nhưng một ngày lại một ngày trôi qua, cô càng cảm thấy mình đang diễn trò, diễn hay đến không phân biệt được thật ảo, không phân rõ cái nào là cười thật lòng, cái nào là giả tạo? Cô không vui, có vài người hiểu, có người lại không hiểu, cuộc sống vẫn cứ thế mà trôi qua.

Mười ngày cứ thế mà trôi qua, rốt cuộc cô cũng nhớ lên mạng xem tác phẩm cô đăng, vừa online diễn đàn đã phát hiện một núi tin nhắn. Có người hỏi sao cô lặn luôn rồi? Có người hỏi cô muốn làm quản lý diễn đàn không, có tin nhắn của người hâm mộ cô, mà nhiều nhất là tin nhắn hỏi thăm của bạn bè, hỏi cô bệnh rồi phải không? Có phải tâm trạng không tốt không? Vẫn là bạn bè trên mạng nhạy cảm hơn bạn bè trực tiếp ở bên cạnh, cô thở dài một hơi, mọi chuyện đã xảy ra không thể quay lại, cho dù đám bọn Thịnh Như lo lắng cũng không thể hỏi trực tiếp như vậy nhỉ? Thế giới Internet quả là... thăng thẩn hơn hiện thực.

Cô lướt lướt diễn đàn, 10 ngày không online, diễn đàn đã thay đổi nghiêng trời lệch đất từ lâu, nhiều đề tài thảo luận mới cô chưa từng thấy, rất nhiều tác phẩm mới ra cô cũng không biết cái nào hay, giống như 10 ngày đã bị diễn đàn vứt bỏ. Cô nhún vai, click vào khung chat nói chuyện phiếm.

Lúc cô mở khung chat, bất ngờ phát hiện ra rằng khung chat đã được nâng cấp thành phòng chat riêng, treo tên người qua đường Giáp vào phòng, trong phòng có người đang hát, tất cả có năm người đang online.

[Cho dù là thực tại hay trong mơ, em cũng chưa từng nhận ra mỗi khoảnh khắc đều là anh chiếm giữ

Hơi thở ấm áp của anh khiến em trở nên ngu ngốc.

Khiến em yếu đuối lắm tưởng

Tuỳ ý mà cảm động.

Mơ hồ không hiểu để bản thân tê liệt mà buông thả...]

Có một cô gái đang hát, giọng hát thuộc hàng nhất nhì, người bình thường vốn dĩ không hát được bài “Có được anh” này nhưng cô ấy hát hay vô cùng. Cô cứ nghe và nghe, 10 ngày này... Không, từ khi quen biết Lận Lâm, cô đã triệt để ngu ngốc rồi, cả ngày đều không biết nên làm gì, ngay cả việc nghĩ ngợi gì trong đầu cũng không biết.

“Rất hay.” Cô nhắn một câu cho “Cô gái mọc cánh”

[Cô gái mọc cánh] đang nghiêm túc hát, không trả lời.

Cô tiện tay vào một phòng trò chuyện có tên, ngoài chủ phòng tên là “Mạc Mạc”, còn có hai người khác cô không biết, và một người đặt nickname là “Kiếp này bắt ngờ”, cô hơi buồn cười, liền ra ngoài đổi tên thành “Kiếp sau phóng khoáng”, ngay sau đó, “Kiếp này bắt ngờ” gửi cho cô một cái icon: “^_^”

“Bạn không hát à?” Cô hỏi [Kiếp này bắt ngờ]

“Kiếp này bắt ngờ” trả lời: “Không hát.”

“Tôi hát.” Cô ấn thật mạnh như muốn làm bẹp bàn phím, nhìn trong phòng chat hiện ra một chuỗi “tôi muốn hát, tôi muốn hát” thật dài, tiếp theo liền đeo mic lên rồi bắt đầu hát:

[Mỗi con kiến đều có mắt có mũi

Nó có xinh đẹp hay khác biệt chút ít thì cũng có sao đâu

Mỗi con người, đau buồn thì khóc lóc, đói bụng cần phải ăn

Chẳng có gì khác nhau cơ sao phải kích động

Quá nhiều, quá nhiều cảm dỗ

Lý lẽ lại quá ít

Quá nhiều quá nhiều trò chơi

Cũng chỉ vì hiếu kỳ
Còn điều gì đáng để tôi cuồng loạn
Vì điều gì cứ phải khẳng khẳng cố chấp
Một thần tượng cũng chẳng thể nằm ngoài quy luật
Thần tượng từng say mê Từng người từng người biến mất
Ai từng xấu xa tàn nhẫn
Ai lại là thượng đế
Tôi đang trông chờ kì tích gì đây?
Cuối cùng chỉ còn lại một mình
Lại không nở hà khắc
Cuối cùng đối diện với chính mình
Lại chẳng có điều gì đáng coi trọng
Ai cho tôi cả thế giới
Tôi cũng sẽ nghi ngờ
Lòng này dù như hoa nở rộ rồi cũng tới mùa Đờ Mi
Một người một người lại một người
Ai xinh đẹp hơn ai?
Một người một người lại một người
Ai ngọt ngào hơn ai?
Một người một người lại một người
Ai dễ dàng hơn ai?
Nào phải chuyện gì to tát
Bất ngờ gặp được người mình yêu
Mà lòng lại đầy sợ hãi...]

Trong phòng chat bắt đầu hiện lên một loạt kí hiệu than thở cũng như sợ hãi. Cô biết cô hát không tồi, nhưng dường như được khen ngợi là do cô cũng có tâm trạng sa sút như trong bài hát gốc? Cuộc sống của cô hiện tại rất mệt mỏi, có lẽ cũng giống sự mệt mỏi của Vương Phi khi hát bài này. Sự cố chấp mang tên “đây là cuộc sống hàng ngày” mạnh mẽ đè lên người cô, cô của hiện tại không phải như cô muốn, cho dù đã có những thứ tốt nhất... Cô đang chờ đợi kì tích gì đây? Cuối cùng bản thân lại khủng hoảng như vậy.... Rõ ràng trước kia, cô có thể tùy tiện nghĩ ra, tưởng tượng ra rất nhiều ưu điểm của bản thân, mà lúc này nghĩ lại chỉ toàn là nhược điểm. Lúc đó cô bất ngờ sờ gáy ốc, nhớ rõ đã từng đọc đề cử văn hoa bay bướm về bài “Đờ Mi nở rộ” này một lần, là do một cô gái trẻ đề cử. Trên đầu bài đề cử có viết một câu “Tôi trải qua sự giải thích như vậy, dùng tâm trạng bất đắc dĩ, mang theo nụ cười thắng lợi, đứng trước mặt người tôi yêu, hát bài hát này để thị uy. Rồi tới cuối cùng, cũng chỉ vì một câu. Lòng còn sợ hãi”.

Lòng còn sợ hãi... Bất ngờ gặp được người mình yêu, mà lòng còn sợ hãi... hốc mắt cô đột ngột đỏ lên, không nhìn mọi người trong phòng chat ca ngợi cô thế nào, mắt mờ đi vô cùng kỳ quái, chờ cô lấy khăn lau nước mắt, “Kiếp này bất ngờ” đã out.

“Kiếp sau phóng khoáng” cô đơn ở lại phòng chat, 6h rồi, mọi người không phải tan tầm thì cũng đi ăn cơm, từng người trong phòng chat out ra, cuối cùng còn mỗi cô.

Phóng khoáng không?

Rất phóng khoáng.

Điểm tốt của internet chính là đây, không ai nhìn thấy ai khóc, rơi lệ cũng có thể cười to, chỉ nhìn ra một số người mạnh mẽ, một số người yếu đuối, người mạnh mẽ mãi mãi mạnh, người yếu đuối vĩnh viễn yếu đuối, đầu rồi cũng vào đấy. Đổi lại nickname thành “Hát cho bản thân nghe”, cô hát, mà không có người:

[Trái tim này thuộc về anh, em chỉ gửi tạm nơi anh một chút thôi, thế nhưng lại thành bóng ma của em.

Anh thuộc về ai đó, còn em chỉ vừa đứng lúc bước ngang qua. Nhưng lại vô tình bị cuốn vào cơn sóng. Điều là vì khi em bước dọc trên con đường mưa tầm tã anh thường đi qua như chứng minh anh đã từng ở đây. Nhưng khi em khép mắt lại rồi bất chợt mở ra chỉ nhìn thấy sa mạc, ở nơi nào chỉ có những chú lạc đà.

Bóng hình kia là thật, người là giả. Còn có cái gì để giữ lấy. Trăm năm trước, anh không phải là anh, mà em, cũng chẳng phải là em.

Nỗi đau là thật, nước mắt là giả.

Trăm năm sau không có em mà cũng chẳng có anh.]

Hát được một nửa, có người vào, cô không xem, nhắm mắt hát hết bài [Trăm năm cô đơn], hát xong mới nhìn người vào, tên là Lâm Lận.

Cậu gửi cho cô cái icon “^_^”

Cô có một dự cảm kì lạ, “Kiếp này bất ngờ?”.

Lận Lâm gửi hình mặt cười “Kiếp sau phóng khoáng”.

Cô nhào người trên bàn, hồi lâu mới đứng lên, vì sao chờ đợi lâu như vậy, lại gặp lại nhau như thế này... Lúc ngừng đầu, cô muốn gửi tin nhắn qua cho Lâm Lận, anh cũng bắt đầu nói chuyện.

Anh hỏi: “Tịnh Minh, không sao chứ?”

Anh nghe ra giọng cô sao? Cô soạn “Ừ.”

Giọng Lâm Lận qua đường truyền internet cũng rất rõ ràng, cảm giác lễ độ và sự lạnh lùng khách sáo hình như cũng phai đi đôi chút: “Tâm trạng không tốt hả?”

Cô hỏi lại: “Tâm trạng của em lúc nào cũng phải tốt à?” Đây đúng là Lâm Tịnh Minh công khai hùng hổ gây sự, sau khi đánh ra câu trên, cô phát hiện hoá ra mình còn sống chứ chưa chết.

Lận Lâm nói: “Khải Ngai đối xử rất tốt với bạn gái, tâm trạng em không tốt thì tìm cậu ấy nói chuyện.”

“Tại sao tâm trạng không tốt thì phải tìm anh ấy nói chuyện? Em không thích anh ấy.”

Giọng Lận Lâm không có chút gì khác lạ, vẫn hàm súc bi thương lại dường như bình tĩnh lạnh lẽo mà nói “Ừm.”

“Em hỏi anh.” Cô hăng hái tiếp tục “Yêu một người không yêu mình phải làm sao?”

Lận Lâm chưa trả lời, cô nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Yêu Lận Lâm thì phải làm sao?”

Đầu bên kia hoàn toàn yên tĩnh.

Cô ngưng trong chốc lát, lại thêm câu: “Em trèo lên không nổi, phải làm sao bây giờ...”

Lận Lâm không trả lời, cũng chẳng bỏ đi.

Cô chậm rãi đánh một chữ rồi một chữ, đánh ra một hàng: “Anh khiến em.... Sao... sao... anh...”

Lận Lâm nhanh chóng mở miệng: “Tịnh Minh...”

Cô tắt cửa sổ chat, cắt đứt câu nói của Lận Lâm, nằm nhào người lên bàn, mắt nhắm lại.

Di động kêu.

Cô vuốt lại tóc một chút, chờ chuông vang 5 hồi mới đứng lên nghe, vốn định nói chuyện với giọng tươi cười, nhưng mở miệng lại hơi khàn khàn, giống như vừa khóc: “A lô?”

“Tịnh Minh à? Tổ là Nghiêm Hoa, tối nay tổ không về kí túc xá, tổ phải về nhà cậu kèm em họ học toán, tối mai mới về.” Người gọi điện tới là Nghiêm Hoa, nghi hoặc hỏi cô “Chưa ngủ dậy à?”

“Ừ, tổ ngủ trưa tới giờ mới dậy.” Cô nói bậy dễ ợt, sau đó mới bật cười: “Cậu còn nhớ kiến thức toán ư?”

“Dạy học sinh tiểu học đương nhiên là nhớ rồi, nếu không lần thi vào cao đẳng tổ chắc chắn là toi đời, nói thế nào năm đó tổ học toán rất ổn, giờ đường cong, hình chóp, hình học không gian đều quen sạch, tổ nhớ năm đó... Được rồi được rồi, không nói với cậu nữa, lãng phí tiền điện thoại của tổ, cứ vậy nhé...” Nghiêm Hoa cúp máy.

15. Chương 14

Cô ấn phím cúp máy, chờ nó vang lên lần nữa, nhưng nó không vang lên.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, cô lại mở khung chat, thay nickname bằng tiếng Anh, đi vào, Lận Lâm vẫn ở đó. Câu cô viết “Anh còn muốn em phải làm sao?” vẫn ở đó, thể hiện rằng sau khi cô bỏ đi anh không nói câu nào, không nói cũng không đi, cứ như vậy im lặng nghĩ chuyện trời đất trong phòng. Cô nghĩ anh đã bỏ máy tính đi làm chuyện khác, trong phòng chat vẫn chỉ có hai người, Lận Lâm đột ngột phát ra một câu: “Tịnh Minh?”

Nickname tiếng Anh của cô là “Eves”, không liên quan tới Lâm Tịnh Minh, vì thế cô mạnh miệng: “Không phải, Tịnh Minh là ai?”

Lận Lâm chọn icon mỉm cười, nhắn: “^_^”

“Là bạn gái anh sao?” Cô cố tình hỏi.

Anh tiếp tục gửi icon “^_^”, cô tiếp tục nói: “ID của anh lúc ở forum Văn Phong là gì?” Cô muốn tiếp cận, giả làm một người xa lạ mà tiếp cận anh, tâm trạng tự nhiên tốt lên không ít.

“Anh tự xoá rồi.” Anh mỉm cười trả lời. Anh đã từng tuyên bố trên diễn đàn sẽ không sử dụng ID này nữa, nên đã xoá.

“Vì sao phải xoá? Cãi nhau với người trong diễn đàn sao?” Cô rất hiếu kì, không biết trước kia Lận Lâm ở Văn Phong quan hệ với bạn bè thế nào?

“^_^” Lận Lâm lại trả lời như vậy.

Người này đang nói chuyện phiếm cũng có thể mỉm cười vừa hàm súc lại vừa bi thương, đánh lừa dư luận. Cô đổi đề tài: “Đang đợi ai sao?”

Hình như anh không muốn nói chuyện với cô, nhưng vẫn lễ phép trả lời: “Đúng.”

“Chờ Tịnh Minh?” Cô gian xảo nói “Sao anh không gọi điện cho cô ấy?”

Một lát sau anh mới đáp “Anh không nghĩ ra.”

Cô suyt nữa thì bật cười, ấn vào cái icon “Bật cười” thật to trong phòng chat “Sao phải đợi Tịnh Minh?”

“Muốn hát cho cô ấy nghe.” Anh nói.

Lòng cô nảy mạnh một cái “Gọi điện thoại cho cô ấy.”

Anh chọn icon mặt mỉm cười “Không hát ở đây được sao?”

Cô lựa chọn động tác “Đá” trong phòng nói chuyện, đá anh một cái. “Hát ở đây cô ấy không nghe thấy.”

Anh nói: “Em không phải Tịnh Minh sao?”

Cô đánh một hàng dấu chấm “...” thật dài, không ngờ anh có thể nhận ra cô: “Ai nói với anh em là Tịnh Minh?”

“IP của em còn đây này.” Anh mỉm cười, “IP máy tính của em.”

Cô run sợ một hồi, cả người nhụt chí “Rõ ràng là anh chê cười em.”

Lận Lận gửi một cái mặt quỷ: “Anh phải hát.”

“Được.” Cô chỉnh lớn âm lượng.

Headphone văng vẳng tiếng nhạc cụ, cô biết anh tham gia nhóm nhạc “Trúc”, nhưng không biết anh chơi nhạc cụ nào, âm điệu rất cao và thanh. Chỉ nghe anh hát một mình:

[Đêm qua trong mơ, có một nơi rừng rậm lá đỏ. Thoáng nghe tiếng người hát một khúc mang tên Đêm mưa hoa. Đã lỡ quên mất bài hát này, cũng quên mất nó nói về điều gì.

Mưa rất đẹp.

Đêm rất lạnh.

Hoa...rất thơm]

Cô biết bài này tên là “Ngắm hoa đêm mưa” của Trương Tịnh Phương hát, âm thanh trong trẻo, giọng cao, nghe Lận Lận hát một mình, thản nhiên không có tình cảm, giống như kiên nhẫn nói chuyện xưa với cô, tiếp theo anh hát cao lên:

[Kia là cánh hoa trong rừng đang bay bay

Kia là cánh hoa trong rừng đang bay bay...

Gió, núi, bập bùng khói bếp

Canh nóng, bàn gỗ vắng ai đây?

Tiếng chim hót, côn trùng kêu vang

Tiếng Oanh ca, tiếng Yến hát

Hà tất phải náo loạn ồn ào]

Giọng Lận Lận không trong veo giống như bản gốc, cũng không có chút tình cảm gì cả, giống như đang kiên nhẫn nói với đứa bé về cảnh mơ: [Người nói tôi ngốc nghếch, nhân sinh quá vội vàng, cánh hoa rơi trên áo, thì hãy phất tay áo, tôi không muốn ném trải hết một đời tang thương.]

Cô ngồi trước máy tính mình, nhẹ nhàng hát theo.

[Trong giấc mơ nồng say, nín giữ thật chặt giùm tôi được không?

Gió, núi, bập bùng khói bếp

Canh nóng, bàn gỗ vắng ai đây?

Xin đừng cười tôi ôm giấc mộng đẹp

Trong mơ chờ người đến đây

Gió, núi, bập bùng khói bếp

Canh nóng, bàn gỗ đừng uống say

Mà dẫu rằng say, có tôi, cùng người mê say

Đêm qua trong mơ, có một nơi rừng rậm lá đỏ. Thoáng nghe tiếng người hát một khúc mang tên Đêm mưa hoa.

Đêm mưa hoa, hoa đêm mưa, hoa bay trong đêm, lạnh biết bao, thơm biết bao, đẹp biết bao.]

Nghe tiếng gảy đàn thản nhiên, giọng của Lận Lận nhẹ nhàng thanh đậm, cứ nghĩ đến lời bài hát kia, cô như thấy bãi cỏ giữa rừng lá đỏ, lò bàn, gió núi xuôi nước, khói bếp mỏng manh...

Hoa đêm mưa... làm lòng người ta chột thê lương xót xa, mộng đẹp, đẹp tới mức làm người ta muốn khóc.

“Tịnh Minh.” Lận Lâm còn đang gầy đàn, thông qua đường truyền nói: “Tâm trạng em gần đây không tốt, nếu hát bài này, có thể dành được nụ cười của quân vương.”

Cô đánh chữ: “Em khóc.”

Anh nói: “Bài hát này thật sự rất hợp với em.”

Cô cười khổ: “Em là nữ sinh thích nằm mơ sao? Ở trong mắt anh là vậy à?”

Anh nói: “Ngắm hoa đêm mưa. Mưa đêm hoa nở, Tịnh Minh chỉ là cô gái nhỏ thích nằm mơ.”

Cô phản bác: “Trên mạng em là nữ cường nhân vừa hô là được quần chúng đồng loạt hưởng ứng.”

Anh dùng icon mỉm cười, sau đó để mặt quỷ, thảo luận qua đường truyền: “Tịnh Minh là cô gái nhỏ nằm mơ giấc mơ đơn thuần tinh khiết nhất.”

Cô cảm thấy vô cùng chật vật, đập đầu vào bàn phím, nhảy ra một dãy kí tự lạ hoắc. Lận Lâm đánh chữ, hỏi cô: “Sao vậy?”

Cô nói: “Em gặm bàn phím.”

Lận Lâm đánh hai chữ: “Cười to.”

Cô giận, sau đó không nhịn được cười theo: “Chưa ai từng nói em như vậy, đội trưởng, anh xem mắt nhìn người của anh có phải có vấn đề rồi không?”

Lận Lâm ngồi trong phòng chat, cười hỏi: “Tâm trạng tốt hơn rồi phải không?”

Cô hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Em yêu Lận Lâm phải làm sao bây giờ?”

Anh trả lời: “Vứt anh ta đi.”

Cô đánh icon mặt khóc: “Vứt không xong.”

Anh trả lời: “Anh ta không tin vào tình yêu.”

Cô lơ câu này của anh, lại ông nói gà bà nói vịt: “Càng ngày càng yêu, phải làm sao đây?”

Anh tạm dừng một lúc, rồi gõ một icon mỉm cười: “Bóp chết anh ta.”

Cô thở dài nói: “Nếu có thể thực sự bóp chết thì tốt, đáng tiếc là anh ấy chết thì không còn ai hát cho em nghe nữa?”

“Tâm trạng đã tốt hơn chưa?” Anh hỏi.

Cô gõ một cái icon hình mặt cười: “Tốt lắm, Lận Lâm, em quyết định tiếp tục theo đuổi anh.”

Anh mỉm cười.

“Cuối cùng trả lời em một câu được không?” Cô cảm giác anh sắp phải đăng xuất, “Bài [Tôi từ chối] của Lí Sâm, có phải do anh viết không?”

“Phải.” Anh trả lời trơn tru lưu loát.

“Thực sự không nhìn ra.” Cô nói, sau đó đóng ô cửa chat, cô phải rời đi trước anh, phải là Lâm Tịnh Minh kiêu ngạo.

Lận Lâm thật sự rất dịu dàng, nhẹ nhàng chăm sóc, quen biết lâu sẽ cảm thấy anh ấy giống phỉ thúy, là một người con trai tốt, đối với tất cả mọi người đều tốt, chỉ là lòng anh khó mà nắm bắt... không, không phải khó nắm bắt, mà là không biết nó đang ở chỗ nào. Lận Lâm ngày thường không biết đang ở đâu, cũng là vì tìm anh ấy, linh hồn anh ấy luôn bị bao vây bởi một lớp bọc của sự ưu thương, rời xa sự thật, rời xa chủ thể. Quay đầu nhìn thấy camera trên bàn, vốn là vì muốn cùng Trương Khải Ngai đi leo núi nên mượn Thư Yển, nhưng yêu đương với Trương Khải Ngai càng lâu càng thấy tẻ nhạt, cho đến hôm nay hứng thú leo núi chụp ảnh cũng không còn... Cô yêu Lận Lâm, cho dù người đó lúc nào cũng nặng lòng chuyện xưa, giống như bất luận có làm gì thì mọi người xung quanh anh đều không thể hiểu rõ, nhưng cô yêu Lận Lâm.

Anh là điều ngoài ý muốn trong cuộc đời cô, thế nên kiếp sau anh mới được phóng khoáng.

Cô không còn lòng dạ nào để tìm kiếm tình yêu, vô tình sa chân, lại yêu như cành lá hương bồ, giống như cành lá hương bồ.

16. Chương 15

Hôm sau khi nhìn thấy Trương Khải Ngai, cô hơi chột dạ. Tuy rằng Trương Khải Ngai nói cô có thể yêu Lận Lâm, chỉ cần không bắt đồng là tốt rồi, nhưng ngày hôm qua cô như vậy... Ngày hôm qua khi nói chuyện trong phòng chat coi như là “dụ dỗ” Lận Lâm nhỉ? Hôm sau cô đối với Trương Khải Ngai vô cùng tốt, thực sự đi leo núi cùng với anh ta.

Lận Lâm đang lên lớp.

Anh học khoa học tự nhiên, chuyên ngành hóa học cao phân tử, vừa nghe giảng vừa nhớ và chép bài. Nhưng nhìn từ sườn mặt sang lại thấy da anh tái nhợt, sắc mặt bình tĩnh, tuy đôi mắt đen thẳm vô thần, nhưng lại khiến người ta rung động.

Cảm thấy rất tốt, đẹp vừa mắt. Tuy có người nói anh trời sinh là dáng vẻ u buồn, nhưng đa số người đều cảm thấy, Lận Lâm là người tốt tính, bên ngoài dịu dàng nhẹ nhàng, ngay cả dáng vẻ u buồn cũng làm người ta cảm thấy anh không có tính chiếm hữu. Anh cũng không phải loại người thích gây sự, dễ dàng được người khác tín nhiệm, luôn đảm nhiệm chức vụ quản lí, là lớp trưởng lớp hóa học cao phân tử năm nhất, tất cả mọi người đều tin phục.

“Cạch” một tiếng, một bạn học ở bàn bên cạnh rơi bút, Lận Lâm giúp cô ấy nhặt bút lên, để lại trên bàn.

“Lận Lâm?” Bạn nữ bàn bên cầm bút lên, tò mò lặng lẽ nói chuyện với anh “Tớ hỏi cậu chuyện này, cậu không ngại chứ?”

Lận Lâm ngừng bút ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cô gái: “Có chuyện gì?”

“À... cậu có biết không... chuyện sau khi Cạnh Lan về nhà ấy?” Bạn học nữ quan sát vẻ mặt của anh, cảm thấy anh không hề có phản ứng kỳ quái.

“Không biết.” Anh nói: “Nhà cô ấy đổi cả số điện thoại bàn lẫn di động rồi.” Bố mẹ Hề Cạnh Lan coi anh là kẻ thù, thiếu chút nữa thì kiện anh ra toà, nếu không phải tìm không thấy chứng cứ có hại cho kẻ “chia tay làm con gái họ tự sát”.

“Vết thương của cô ấy rất sâu, suýt nữa thì toi mạng, giờ còn bệnh nặng nằm nhà.” Nữ sinh kia chần chừ chút rồi nói: “Tớ nghe người ta nói, cậu không biết sao?”

Lận Lâm mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào cô bạn. Mắt anh vốn rất to, vừa nhìn đã khiến nữ sinh kia sồn gai ốc, ngơ ngác bị anh nhìn như vậy, cô chưa từng thấy biểu cảm nào khác của Lận Lâm trừ mỉm cười tỏ rõ khoảng cách. Đây là biểu cảm gì? Vô thức cô nghĩ tới bộ đầu lâu hai mắt trống rỗng, nhất thời lạnh toát toàn thân.

May mắn là Lận Lâm chỉ nhìn cô một cái, con ngươi tròng lên, anh hỏi: “Giờ sao rồi?”

“Giờ tốt lắm, chẳng qua nghe nói bị sốt, nóng tới mức quên hết mọi chuyện.” Bạn học nữ không dám nhìn cậu nữa, ngồi thẳng trên ghế của mình, trong lòng vẫn đang rối bời bởi ánh mắt Lận Lâm nhìn cô vừa rồi, ánh mắt “thẳng thắn” nhìn thẳng, giống với... không... phải là diễn xuất xuất sắc, giống như người chết.

Lận Lâm quay đầu chép bài, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, anh vẫn bình tĩnh nhu hoà, nhiều hơn là sự u buồn.

Tan học, tất cả mọi người đều ôm của bỏ chạy lấy người.

Thư Yển đến tìm anh luyện giọng, tuy trận đấu lần trước không đạt thứ nhất, song Thư Yển lại được chọn làm ca sĩ được yêu thích nhất, được đề cử thêm vào trong phút chót, thi đấu diễn ra vào cuối tháng. Lúc

đến tìm cậu, Thư Yển đầu tiên “Hey” một tiếng, vỗ vỗ vai anh “Tâm trạng không tốt à?” Dịch tay xuống cầm tay anh lên, cả tay đều là mồ hôi lạnh.

Lận Lâm sao vậy? Thư Yển hơi run sợ, Lận Lâm cầm bình nước khoáng trên bàn, mở ra rồi đổ cả bình lên tay Thư Yển.

Hành động của anh thực sự quá khó hiểu, nước trong chai chưa uống hớp nào chậm rãi lướt qua khe hở tay của Thư Yển, toàn bộ đều chảy xuống đất, nhưng dòng nước chảy qua tay trong nháy mắt quả thực rất đẹp. Cảm giác chạm vào một bàn tay đầy mồ hôi lạnh bị đẩy ra, ngón tay Thư Yển tiếp xúc với nước, lại buông ra để dòng nước tiếp tục chảy “Tớ nghĩ cậu nên đi tắm một cái.”

Lận Lâm thu lại bình nước “Tớ đề nghị cậu tốt nhất nên đi dùng xà phòng rửa sạch tay.”

Thư Yển cười vô cùng đáng yêu: “Tớ sẽ làm, tớ sợ chết.” Nói xong cậu khoát tay lên người Lận Lâm “Sao vậy? Vừa chạy 3000m sao?”

Lận Lâm đeo cặp xách, mỉm cười, nụ cười của Lận Lâm lúc này là nụ cười lạnh lẽo đúng độ: “Cạnh Lan cũng bị tớ hại tới phát sốt, may là cô ấy đã đến bệnh viện, có bác sĩ săn sóc hẳn là sẽ không có vấn đề gì.”

“Cậu nghĩ mình kì diệu tới vậy sao? Ai làm bạn gái của cậu cũng bị nhiễm virus hả?” Thư Yển cười quên cả ý tứ “Chuyện của Lí Sâm là ngoài ý muốn, chuyện Cạnh Lan cũng là ngoài ý muốn, sao cậu biết được Cạnh Lan phát sốt có phải là do miệng vết thương xử lí không tốt hay không? Tất cả mọi người có miễn dịch, nếu không vì sao cậu không lấy bệnh cho tớ?”

“Máu của Cạnh Lan không tốt, chính vì thế, cô ấy dễ bị lây bệnh.” Lận Lâm nói.

Thư Yển giơ tay đầu hàng: “Vâng, vâng, cho dù là ai bị bệnh viêm gan siêu vi B hại chết thì cũng là do cậu hại hết. Thôi, được rồi, cứ coi bạn cậu bị cảm phát sốt ho khan, tất cả các loại bệnh đều do cậu hại người ta mắc, được chưa? Đi phòng đàn thôi.”

Lận Lâm nhìn cậu một lần, nở nụ cười: “Tớ không nghĩ như vậy.”

Thư Yển nhìn anh một cái, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói.

Cậu ta không hẳn là biết hết toàn bộ mọi chuyện của Lận Lâm, nhưng tính ra cũng 7, 8 phần, anh bẩm sinh mang bệnh viêm gan siêu vi B, kiên quyết từng chút một tránh cho máu của mình dính vào máu người khác. Bố mẹ chết vì căn bệnh viêm gan mãn tính, bạn gái đầu tiên nhảy lầu, bạn gái thứ hai tự cắt cổ tay... Đôi khi Thư Yển muốn nói, nếu anh có thể tức giận thì tốt biết bao, có lẽ như vậy còn tốt hơn. Nhưng Lận Lâm vẫn vậy, cứ bình tĩnh bước từng bước trong cuộc sống, anh tìm công việc làm thêm, thuê phòng, vẫn mang theo sự ưu thương đau buồn này tiếp tục sống. Anh bình tĩnh quá mức, không hề hồ đồ, tuy bên ngoài vui vẻ nhưng trong lòng không tốt chút nào. Thư Yển cảm thấy sự đau khổ này là không đủ, một người... nếu gánh trên lưng nhiều chuyện buồn như vậy, hẳn là đã mắc bệnh thần kinh rồi, nhưng Lận Lâm thì không... anh quá bình thường. Cũng vì bình thường mà mới cảm thấy không bình thường, anh sẽ không phát điên.

Có đôi lúc xem tiểu thuyết trinh thám, Thư Yển chống cằm hoài nghi, có khi nào Lận Lâm là hung thủ hại chết bố mẹ và hai người bạn gái kia không, nếu không phải cố tình phạm tội, ai có thể bình tĩnh đối diện với chuyện từng người từng người thân yêu chết đi như vậy được chứ? Nhưng khi khép sách lại, Thư Yển thừa nhận trí tưởng tượng của mình quá phong phú, cậu nói chuyện với Lận Lâm, biết được anh ta là người con trai kiên cường tới mức nào. Thư Yển rất tự phụ về đôi mắt của mình, giống như cậu có thể nhìn thấu cả tâm hồn từ ánh mắt của Lận Lâm, chính cặp mắt cong cong hay cười của anh ta, khi hai người đối diện nhau cũng có thể xác định đối phương không lừa gạt mình, chính vì vậy mà hai người có thể làm bạn đến giờ. Lận Lâm rất kiên cường, đương nhiên, cũng có thể anh sẽ sụp đổ sau khi kiên cường, lực sát thương tương đương với việc đập vỡ cửa sổ thủy tinh.

Đi đến phòng đàn, Thư Yển quay lại toilet cải tà quy chính, Lận Lâm lấy chìa khoá ra mở cửa.

“Sư huynh.” Một nữ sinh đi từ toilet ra, vừa lúc đi ngang qua phòng đàn, thấy anh thì vô cùng vui vẻ chạy qua chào hỏi. Bất ngờ mũi giày bị vấp vào cửa, “A” một tiếng ngã về phía Lận Lâm. Lâm “lách cách” một tiếng mở cửa đi vào, quay đầu lại thấy sư muội đang té về phía mình, đương nhiên là theo bản năng lùi lại một bước, và sau đó “rầm” nữ sinh kia ngã trước giày thể thao của Lận Lâm, trán đập vào khung cửa, chảy máu.

“Bạn gì ơi.” Thư Yến vừa rửa tay xong đi ra thì hoàn toàn sưng sốt, vội chạy tới nâng nữ sinh kia dậy, cô bị ngã tới sầm mặt, trán sưng to còn bị rách một mảng, mặt mày vô cùng hốc hác. Cậu sợ hãi ngừng mặt lên nhìn Lận Lâm, nữ sinh kia cũng mở to mắt, giọng mờ mịt hỏi: “Sư huynh...”

Lận Lâm đứng bất động ở đó, qua mười giây mới mở miệng nói: “Thư Yến, dìu em ấy tới phòng y tế.”

Thư Yến nhú nhú mày, “Ừ.” Cậu giúp nữ sinh kia đứng lên, cô ấy đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng mắt thì vẫn mờ mịt trông Lận Lâm, tựa như không thể tin anh không chỉ không hề đỡ lấy cô, mà còn lui về sau: “Sư huynh...”

“Xin lỗi.” Tiếng Lận Lâm trong tai nữ sinh nghe ù ù, xa xôi mà trống rỗng “Tớ gọi điện cho cô phụ trách phòng y tế.”

“Đi thôi.” Thư Yến nâng cô gái dậy. Lúc quay đầu thấy Lận Lâm cầm điện thoại trong phòng bấm số.

Cậu ta vẫn - không hề có chút gì là đau khổ.

Vẫn rất lí trí.

Thư Yến đương nhiên có thể hiểu, anh không đỡ cô gái kia vì không muốn lây bệnh ra ngoài, nhìn thấy cô gái đó ngã, đầu rơi máu chảy trước mắt anh, sao có thể không phản ứng gì, có thật là cậu ấy không có phản ứng gì không? Lận Lâm nhìn rất kiên cường, nhưng lại chỉ là một đồng thủy tinh yếu ớt đã sớm mục rỗng? Cậu không nhìn ra, thật ra linh hồn Lận Lâm sớm đã không còn trong cơ thể nữa rồi.

Sau khi chuyện này xảy ra được 2, 3 giờ, diễn đàn mạng của trường biến thành nơi truyền bá tin Lận Lâm thấy chết mà không cứu, thậm chí cố ý khiến cho nữ sinh kia ngã xuống sàn. Liên hệ với chuyện Hề Cảnh Lan tự sát trước đó, trong diễn đàn trường hình thành một tin truyền miệng vô cùng phức tạp? Lâm Tịnh Minh là tiểu tam chen chân giữa Lận Lâm và Hề Cảnh Lan, Lận Lâm thích nhan sắc và hào quang của Lâm Tịnh Minh mà bỏ rơi Hề Cảnh Lan, Lâm Tịnh Minh diều võ giường oai trước mặt Hề Cảnh Lan, làm cho cô ấy vốn nhu nhược mà tự sát. Sau đó Lâm Tịnh Minh kiêu ngạo đá Lận Lâm, tìm tới cặp với Trương Khải Ngai nhiều tiền, Lận Lâm trong lòng bất bình, vì thế giận chó đá mèo với tất cả các nữ sinh giống Lâm Tịnh Minh - nữ sinh té ngã nhuộm tóc giống Lâm Tịnh Minh - làm cô gái yếu đuối đầu rơi máu chảy. Những người trong chuyện này đều là người xấu, trừ người bị hại ra.

Thư Yến đưa nữ sinh kia tới phòng y tế, lúc quay lại, Lận Lâm đã về ký túc xá tắm rửa giặt giũ tươm tất, đang ngồi đánh đàn đầu vào cửa ca khúc bên đàn dương cầm. Tiếng đàn dương cầm thưa thớt hơi quái dị, nhưng một đoạn nhạc đệm này, cũng không thể hiện được hết tài năng của Lận Lâm. Cậu theo thói quen sau khi tắm sạch mặc áo may ô, sau lưng có hình thiên sứ, Thư Yến nhìn thấy mắt cười cong cong, không nói gì nữa.

“Bắt đầu thôi.”

Sau đó bọn họ luyện thanh tới đêm, chuyện ly kỳ truyền đi ồn ào huyền ảo bên ngoài phòng đàn, họ không biết.

17. Chương 16

Hôm ấy, Lâm Tịnh Minh và Trương Khải Ngai vô cùng hào hứng đi leo núi, còn chụp rất nhiều ảnh phong cảnh núi rừng tuyệt đẹp mang về. 9h tối cô vừa đặt chân về đến ký túc xá đã thấy ánh mắt kỳ lạ của ba cô nàng cùng phòng nhìn mình chằm chằm. Cô cúi đầu xuống nhìn lại cả người mình mấy lượt, nhìn tới lui mấy lần vẫn chẳng phát hiện ra có gì lạ, bèn hỏi: “Sao nào? Tao đâu có đến quán bar?”

“Đại tiểu thư à, mày lại làm chuyện kinh thiên động địa gì nữa đây? Qua đây mà xem này, xem này!” Sau khi Thẩm Thịnh Như dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô một hồi lâu, cô nàng mới vẫy tay bảo cô đến chỗ bàn máy tính, chỉ tay vào một tiêu đề đỏ rực: “Chuyện yêu đương kinh dị ở trường học bùng nổ”.

“Sao câu chuyện lại bị mọi người nhào nặn thành thế này rồi? Thế mà mọi người còn đặt biệt danh cho mày là hồ ly ham làm giàu nữa chứ, thật là khó nghe!”

Lâm Tịnh Minh không hiểu, bèn lại gần máy tính nhìn. Đây là website diễn đàn của đại học Z, bài post này lại đang nằm trên top bài viết có lượt click vào cao nhất. Cô nhìn kỹ hơn, người post bài viết này nói câu chuyện tựa như một tiểu thuyết huyền huyền, đoạn mở đầu là: “Ở một đại học nào đó, một cơn gió xuân vô tình lướt qua...”. Cô bị sắc một hơi, ho một lúc mới xem tiếp. “Xảy ra một vụ án mạng, khiến thầy trò cả trường bất hạnh. Một nữ sinh họ Lâm khoa ngoại ngữ của một trường nào đó không kiểm chế trong cuộc sống bình thường, thường xuyên vào trang web sex, sáng tác tiểu thuyết màu vàng(1), kết bạn giao du với bọn côn đồ lưu manh, cuối cùng quyến rũ một nam sinh tài năng họ Lận nào đó. Nam sinh họ Lận ấy không đứng đắn, vừa mê gái lại háo sắc, có thể thấy rõ gã họ Lận này là một người dung chi tục phần(2), vứt bỏ cô bạn gái họ Hề. Đáng thương cho cô gái họ Hề đấy, vừa đoạn trang lại thành thật, không thể nào cạnh tranh lại hồ ly tinh ham làm giàu họ Lâm, sau đó không chịu được lời châm chọc khiêu khích của ả họ Lâm mà cuối cùng cắt cổ tay tự sát. Nhưng ả họ Lâm câu dẫn được gã họ Lận nào đó rồi lại phát hiện một gã họ Trương càng có thể thỏa mãn dục vọng và ăn chơi đàng điếm của ả hơn gã họ Lận, thế là vứt bỏ gã họ Lận kia và chuyển sang nương tựa bờ vai của gã họ Trương. Họ Trương bị ả họ Lâm mê hoặc quyến rũ, do thế nên vùng tiền mua bánh gato cao cấp của giai cấp tư sản, khiến tư tưởng của các bạn học phải sa đoạ. Gã họ Lận nào đó không chịu được khi ả họ Lâm cặp bồ với người khác, nên tâm lý trở nên vẩn vơ biến thái, căm hận tất cả nữ sinh giống như ả họ Lâm, vậy nên chiều hôm nay đã đẩy nữ sinh năm nhất ngã cầu thang, bị thương vô cùng nghiêm trọng. Ở một trường đại học nào đó, toàn bộ cả thầy lẫn trò đều nên giữ chữ chính nghĩa, căm hận sâu sắc hành vi không phù hợp tiêu chuẩn học đường của học sinh này, khai thác ý nghĩa xã hội đứng sau hiện tượng này chính là chúng ta phải tự kiểm điểm lại bản thân vì đã giáo dục tư tưởng và phụ đạo tâm sinh lý cho thế hệ trẻ của chúng ta quá thất bại, nên tăng cường quản lý sinh hoạt cá nhân của sinh viên, nhằm ngăn chặn khả năng xảy ra án mạng...”

(1) Tiểu thuyết màu vàng: truyện có cảnh 18+

(2) Dung chi tục phần: chỉ người con gái trang điểm ăn mặc hoặc là thần thái lờ lợt, thiếu tinh tế, kém văn hóa

Lâm Tịnh Minh chưa xem xong đã nằm bò lên người Thẩm Thịnh Như mà cười ha hả, “Ha ha ha.. Chắc tao chết mất... Của ai viết đây... Cứu với... Buồn nôn chết mất...”

“Mày còn cười được hả?! Dù mày không cảm thấy người này chơi ác nhưng nói chuyện cũng rất độc miệng ư?” Thẩm Thịnh Như trợn mắt, “Sao lại có thể dùng những từ ngữ như thế để nói bạn học của mình trên mạng được chứ? Vài người không biết chuyện tin vào thì thế nào đây? Tựa như người này đang giẫm đạp lên tất cả mọi người, có thái độ như khinh thường người khác. Tao thấy bức bối, muốn châm chọc thì có gan sao không đi dạo mấy trang sex ấy, không viết tiểu thuyết màu vàng đi, không có gan mà ngồi đây la làng! Những lời lẽ của người đó viết về mày rất khó nghe đó!”

Lâm Tịnh Minh thờ ơ nhún vai, “Người ta đã nói như thế rồi, chẳng lẽ tao có thể bảo người đó xoá bài sao? Bây giờ xông tới cãi nhau càng chứng tỏ mình không có đẳng cấp, nhưng không hỏi cũng lạ. Cơ mà chuyện Lận Lâm đẩy một nữ sinh ngã là sao thế?” Cô chỉ vào đoạn: “Gã họ Lận nào đó không chịu được khi ả họ Lâm cặp bồ với người khác, nên tâm lý trở nên vẩn vơ biến thái, căm hận tất cả nữ sinh giống như ả họ Lâm, vậy nên chiều hôm nay đã đẩy nữ sinh năm nhất ngã cầu thang, bị thương vô cùng nghiêm trọng.”, “Việc này rốt cuộc là sao?”

“Mày tự đi mà hỏi đội trưởng của mày ấy, làm sao mà tao biết được?” Thẩm Thịnh Như xem thường: “Dù sao tao không tin anh ta là người như thế.”

“Tao cũng không tin.” Tiêu Hiểu Nguyệt cũng nhún vai: “Hôm nay đúng là náo nhiệt, bên này là fan của Lâm đại tiểu thư khiêu chiến, bên kia fan của đội trưởng và fan của Trương Khải Ngai cũng lập tức đáp trả, mày cứ chờ mà xem, lát nữa thôi đại chiến sẽ xảy ra, lời khó nghe gì cũng có thể nói được.”

“Tao không thèm quan tâm chuyện nhàn chán này.” Lâm Nhu Minh hừ một tiếng “Tao đi tắm đây.”

Nghiêm Hoa nhìn cô cầm quần áo đi, kỳ lạ quay đầu lại nói với Thẩm Thịnh Như: “Mày có thấy dạo này tính khí Lâm đại tiểu thư dạo này tốt hơn không? Nếu là trước đây mà có ai trên mạng dám nói cô ấy như vậy, cô ấy lại không kéo đám fan của mình đi đìem chết kẻ đó.”

“Tao biết.” Thẩm Thịnh Như gơ tay: “Nó không thèm để ý chuyện trên mạng, chắc là đang bận yêu đương rồi, chuyện yêu đương vẫn quan trọng hơn, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà quan tâm người khác nói thế nào nữa?”

Trong phòng tắm mờ hồ vọng ra tiếng nói: “Bọn mày đang nói gì tao đấy?”

“Không có, không có, bọn tao chỉ đang nói hôm nay thời tiết thật đẹp...” Tiêu Hiểu Nguyệt đáp.

“Đúng rồi, bọn mày có biết đội trưởng ở đâu không?” Lâm Tịnh Minh trong phòng tắm tiếp tục nói vọng ra.

“Hà?” Tiêu Hiểu Nguyệt không nghe rõ, đi đến gõ cửa phòng tắm “Mày nói gì cơ?”

“Đội trưởng ở đâu? Tao nghe nói anh ấy ở gần đây lắm.” Lâm Tịnh Minh nói: “Tao muốn mang ít đồ sang cho anh ấy.”

“Mày muốn đưa đồ cho anh ấy? Đồ gì? Vật đính ước à...” Tiêu Hiểu Nguyệt chưa kịp nói thì bị Thẩm Thịnh Như nhét một miếng bánh quy vào miệng, Thẩm Thịnh Như nói: “Tao chỉ biết địa chỉ khu trọ của anh ấy rất gần khu G của chúng ta, nhưng cụ thể là ở đâu thì cũng không rõ.” Nói xong quay lại trừng Tiêu Hiểu Nguyệt, hạ giọng nói: “Mày sợ thiên hạ chưa đủ loạn à?”

“Không sao cả.” Lâm Tịnh Minh nói: “Lát nữa mày cho tao địa chỉ đi, tao tự đi tìm được.”

“Khuya rồi, để ngày mai không được à, bây giờ cũng chín giờ rồi.” Thẩm Thịnh Như nói.

“Cũng được, vậy để mai tao đi.”

Lát sau khi Lâm Tịnh Minh tắm xong đi ra ngoài, Nghiêm Hoa vừa đứng lúc đọc xong quyển tạp chí hỏi: “Mày muốn đưa gì cho đội trưởng?”

“Không có gì, hình thi đấu lần trước thôi.” Lâm Tịnh Minh vừa lau tóc vừa nói: “Lần trước bọn họ thi đấu nhờ bạn chụp ảnh giúp, cuộn phim còn chưa trả, hôm nay bọn tao đi leo núi không còn phim nên chạy đi mua, cầm hộ anh ấy.”

“Ảnh?” Nghiêm Hoa đi qua: “Xem một chút được không? Đẹp không?”

Lâm Tịnh Minh đập cô một cái: “Không cho xem.”

“Tao biết mày cầm ảnh đội trưởng về là muốn nhân cơ hội gặp gỡ với đội trưởng.” Tiêu Hiểu Nguyệt nói: “Tao biết mày mà, luôn miệng khen Trương Khải Ngai đẹp trai nhưng lại thích người khác.”

“Này, bọn mày nói gì vậy.” Lâm Tịnh Minh tự nhiên đỏ mặt, cầm khăn lông che mặt nói: “Bọn mày cũng đâu phải tao làm sao mà biết được.”

Nước trên tóc cô theo khăn nhỏ xuống từng giọt, da cô vốn trắng nay lại đỏ bừng lên ngay cả cổ cũng hiện lên sắc đỏ, khiến ba người Tiêu Hiểu Nguyệt ngẩn ra. Còn là lần đầu nhìn thấy Lâm Tịnh Minh đỏ mặt, con nhóc này thần kinh thô, tính tình thẳng thắn tự đại, đây là lần đầu thấy đáng vẻ xấu hổ này của cô. Thẩm Thịnh Như và Nghiêm Hoa quay ra nhìn nhau, rồi cùng quay sang nhìn Tiêu Hiểu Nguyệt, Tiêu Hiểu Nguyệt liên tiếp phát tay vừa đánh vừa ôm đầu vừa ra hiệu không phải cô cố ý nói như vậy, làm sao mà biết được vừa thuận miệng nói ra lại trúng phóc như vậy. Ai biết được Đại tiểu lại giở trò này để theo đuổi bạn trai cơ chứ?

Cô không dám kẹp khăn lông xuống cả buổi trời, Thẩm Thịnh Như trợn mắt, Lâm đại tiểu thư mà còn tiếp tục như vậy nữa cô sẽ buồn bực chết mất. Nghiêm Hoa nháy mắt sau đó hiểu ý mọi người “cách” một tiếng tắt hết đèn.

Ký túc tối òm, rốt cuộc Lâm Tịnh Minh cũng dám thò mặt từ chiếc khăn ướt kia ra, thở dài một tiếng. Hai bên trái phải của cô đều có người, tiếng cười của Thẩm Thịnh Như bên cạnh cô vang lên thật lớn: “Vợ à, tại sao tao lại không phát hiện ra mày lại ngây thơ như vậy cơ chứ, ha ha ha... buồn cười quá...” Bên tai kia cũng vang lên giọng của Tiêu Hiểu Nguyệt, cô ấy áp chặt hai má cô: “Tịnh Minh, tao đột nhiên phát hiện ra mày đúng là thiếu nữ ngây thơ, vô cùng thuần khiết, thứ lỗi cho tao trước đây luôn cho rằng mày là kiểu con gái phóng khoáng...ha ha ha...”

“Buồn cười lắm hả? Có gì đáng cười chứ?” Mặt cô nóng vô cùng, dùng sức đẩy hai đứa con gái nhàm chán bên cạnh: “Chúng mày cũng đâu phải mới biết tao ngày đầu tiên đâu.”

“Tịnh Minh, nó so với mấy cô gái thường đến khách sạn ở phòng bên cạnh còn quá ngây thơ trong sáng.” Nghiêm Hoa cầm cuốn tạp chí gõ vào đầu cô: “Đúng là một đóa hoa vạn năm không nhiễm bụi trần, chúng ta phải cùng bảo vệ nó, chúng mày nói có đúng không?”

“Chúng mày giỡn gì đó?!” Cô chỉ biết nói câu này, thẹn quá mà giận nên giọng nói không còn lực sát thương nữa.

Thẩm Thịnh như sờ đầu cô, thở dài: “Vợ à, cũng đúng là một đứa trẻ thuần khiết.”

Thuần khiết? Lâm Tịnh Minh ngơ ngác nhìn mấy người con gái bên cạnh cười đến quỵ dị, bỗng nhớ lại câu nói của Lận Lâm: Hoa đêm mưa, đêm mưa hoa, Tịnh Minh là một cô gái nhỏ thích mơ mộng.” Cái đầu vốn thông minh của cô cũng bị xoay vòng vòng: “Bọn mày đang cười tao ngu ngốc không thực tế đúng không?”

“Không phải.” Tiêu Hiểu Nguyệt nói: “Bọn tao cảm thấy người như mày còn rất ít, chỉ là ngây thơ chứ không phải là ngu ngốc, giờ con gái loại này ít lắm.”

“Bọn mày so với tao thì sôi đời hơn sao?” Cô xem thường nói: “Con gái khi theo đuổi người mình thích không phải đều ngu ngốc như vậy hả?”

“Không giống nhau đâu.” Hai cùi chỏ Thẩm Thịnh Như dè trên vai cô, cười dài: “Con người càng trưởng thành, việc thuần túy thích một ai đó sẽ càng ít dần, tao tới từng này nhưng việc thực sự thích một ai đó mà không quan tâm đến điều kiện của người đó, đơn giản chỉ vì thích thôi tao không làm được.” Cô vuốt tóc Lâm Tịnh Minh: “Vợ à, mày chân thành hơn tao nhiều, thích ai đó chỉ vì thích, tao rất hâm mộ mày ở tuổi hai mươi vẫn có thể đơn thuần mà thích một ai đó, tao không ngây thơ như vậy, cũng không cố chấp đến như vậy.”

“Tịnh Minh” Tiêu Hiểu Nguyệt cũng thở dài: “Bạn trai hiện tại của tao đã là người thứ ba, với kinh nghiệm của mình, tao hy vọng chúng mày đều chỉ cần yêu một lần, yêu nhiều lần, việc chọn bạn trai của tao càng thực tế, càng giống đối tượng để kết hôn, tình cảm càng ngày càng ít đi, bây giờ tao và bạn trai không ở bên nhau cũng được, mà ở bên nhau cũng không có gì đặc biệt vui vẻ.” Cô lại thở dài: “Tao tin rằng những người khác khi yêu lý do thật sự vì yêu nhau cũng chỉ có một phần, với mối tình đầu tao đã dùng hết 80% tình yêu của mình, những lần yêu đương sau này rất khó để rung động. Nói thật lúc ở cùng bạn trai tao còn không vui vẻ bằng ở bên cạnh chúng mày.”

Mấy bàn tay dè lên vuốt tóc Lâm Tịnh Minh, cô không biết là tay của ai nhưng cảm thấy thật ấm áp, làm cho cô rất cảm động: “Tao cảm thấy ở bên Khải Ngai rất tốt.” Cô thấp giọng nói, sau đó âm thanh càng nhỏ xuống như nghẹt mũi: “Nhưng tao không thật sự yêu anh ấy.” Cô nhào vào ngực Thẩm Thịnh Như, giọng nói nghèn nghẹn: “Tao thích Lận Lâm, không còn cách nào khác....nhưng bất kể tao tỏ tình như thế nào anh ấy cũng không thích tao.”

“Được rồi, vợ yêu đừng khóc, chồng giúp em được không? Đừng khóc nữa.” Thẩm Thịnh Như an ủi cô: “Nếu không bây giờ chúng ta đến nhà trọ của đội trưởng tìm anh ta? Tối nay đêm đen trăng mờ...à không phải, tối hôm nay trăng tròn hoa nở, thời tiết cũng tốt, bây giờ là hơn chín giờ, cũng không phải khuya lắm, tao với mày đến nhà trọ đội trưởng được không.”

“Không được.” Lâm Tịnh Minh buồn rầu nói: “Bị mọi người biết được thì tao nào còn mặt mũi gì nữa.”

“Mày không đi, không đi thì ảnh kia phải làm thế nào?” Nghiêm Hoa cố ý nói.

Cô gục xuống bàn: “Ảnh cứ để đấy mai rồi tính.”

“Tao bật đèn nhá.” Tiêu Hiểu Nguyệt từ trên vai Lâm Tịnh Minh bò dậy, đi bật đèn: “Ngày mai bọn tao không biết gì hết, cũng tuyệt đối không hỏi gì cả, trừ khi chính mày tự nói cho bọn tao biết, nếu không bọn tao tuyệt đối không biết gì cả.”

“Đúng vậy tao cũng không biết gì hết.” Thẩm Thịnh Như loay hoay về xem anime của mình: “Tổng tài tôi tới đây...”

Nghiêm Hoa à một tiếng: “Đúng rồi, Tịnh Minh, biên tập gọi điện tìm mày hồi khi nào thì bản thảo sửa xong?”

“Bản thảo?” Lâm Tịnh Minh mờ mịt chớp chớp mắt: “Bản thảo nào?”

“Chính là bản thảo mày viết nửa tháng trước đó, cái gì cái gì mà nam chính giết chết nữ chính, tên gọi là gì nhỉ tao quên mất rồi...” Nghiêm Hoa vỗ tay nói: “Bi thương, mày gọi là Bi Thương đó.”

“Bi Thương?” Cô quên mất trước đây mình có viết một bản thảo như vậy đó: “Mặc kệ ông ấy, tao không sửa.”

“Không sửa thì không thể đăng được, tao nhớ biên tập của mày tức giận lắm đó, còn gọi cho tao bảo nhấn lại với mày mày làm như vậy là đang hủy hoại tương lai của mình, không thể viết bản thảo như vậy được.” Nghiêm Hoa vừa nói vừa ăn hoa quả, chẳng thấy quan tâm một tí tẹo nào: “Còn nói ông ấy rất coi trọng bản thảo mà mày viết, muốn mày không nên phân tán vì những chuyện khác.”

“Không sửa.”

“Không sửa thì coi như xong.” Nghiêm Hoa ăn xong táo, thông dong nói: “Dù sao tao cũng đã thông báo xong.”

“Tịnh Minh, mày không thử nghĩ nếu như mày không sửa lại bản thảo đó, cũng không giải thích chuyện của mày với Lận Lâm và Trương Khải Ngai trên diễn đàn kia..” Tiêu Hiểu Nguyệt trèo lên giường ôm laptop của cô và nói: “Sau này thanh danh của mày sẽ khó nghe lắm đó.”

Lâm Tịnh Minh ngẩn ra, đúng là rồi thật đó. Từ năm lớp 11 cô đã bắt đầu viết bài cho tạp chí, sau đó còn được đăng, lên năm nhất đã phát hành truyện, đã quen được người khác ca ngợi. Nhớ lúc trên đường hay ở bar, mọi người lén lút nhìn cô xì xầm đã khiến cô khó chịu: “Nhưng càng giải thích sẽ càng khó nghe hơn, bản thảo cũng là...không phải là tao không muốn đăng mà là tao cảm thấy ”Bi thương” không có gì cần thay đổi cả. Tao chính là muốn nam chính tự tay giết chết người mình yêu, bây giờ còn muốn tao sửa lại thể nào chứ?”

“Nói thật, Tịnh Minh, mày còn có tâm trạng để viết văn hả?” Tiêu Hiểu Nguyệt nói: “Trong đầu mày bây giờ chỉ có đội trưởng thôi.”

Cô lại ngẩn ra tiếp; “Lâu rồi tao không viết rồi hả?”

Trong ký túc ba miệng một lời nói: “Nửa tháng rồi mày không viết đó.”

“Đã nửa tháng rồi tao không còn nghe thấy tiếng gõ bàn phím lúc nửa đêm, được hạnh phúc ngủ say trong nửa tháng, nếu như mày vẫn theo nghề cũ, bọn tao sẽ rất buồn bực đó.” Thẩm Thịnh Như buồn bực bỏ tai nghe ra nói: “Tao cảm thấy việc theo đuổi đội trưởng quan trọng hơn, dù sao đó cũng là việc hạnh phúc cả đời người, đối với vợ tao mà nói hạnh phúc đó quan trọng hơn sự nghiệp...”

“Bọn mày cảm thấy tao và Lận Lâm ở bên nhau sẽ có hạnh phúc sao?” Lâm Tịnh Minh đột nhiên thốt lên một câu.

Trong ký túc rơi vào cảnh im lặng, đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ.

18. Chương 17

“Thôi coi như tao chưa hỏi gì cả.” Cô thúc thoir cúi đầu.

“Ít nhất, sẽ được trải qua hạnh phúc.” Thẩm Thịnh Như nhìn trần nhà: “Sẽ hạnh phúc hơn so với rất nhiều rất nhiều người, tao còn nhớ Yêu Tinh đã từng nói: hai người bọn mày đứng kế bên giống như người yêu vậy.”

“Nhưng nhất định sẽ không có kết quả tốt đúng không?” Cô khẽ thở dài một hơi.

“Không biết.” Thẩm Thịnh Như cũng thở dài, “Ai mà biết được?”

Lận Lậm ở nhà lên mạng.

Anh không nhìn thấy bức ảnh ở diễn đàn của trường, nhưng lại biết được có người đang chê cười “Lạc Nhạn”, nói cô rất cuộc đã gây ra chuyện kinh thiên động địa rồi. Theo tin tức đó tìm ngược trở về, mới nhìn thấy người trong trường đang bàn tán về những câu chuyện long trời lở đất kia. Anh không giống trong ký ức Tịnh Minh hay lên diễn đàn trường mà thường tìm hiểu ở các trang web văn học, không ngờ lại thấy được rất nhiều bình luận đả kích “Lạc Nhạn”, phê bình tác phẩm của cô, phê bình văn phong của cô, rồi dẫn đến nhiều chuyện khác. “Lạc Nhạn” hai chữ này giống như một thùng thuốc súng, fan và anti fan của cô bên nào cũng cho là mình đúng, cãi nhau long trời lở đất.

Chuyện này có ảnh hưởng không tốt với cô chút nào.

Tịnh Minh vốn là một tác giả viết tiểu thuyết lãng mạn, những câu chuyện vốn không có diễn biến gì sâu xa, nhưng làm cho người đọc thấy vui vẻ. Bạch y hiệp khách trường kiếm giang hồ, tiểu muội hồng trang xuyên không, còn không thì là cự long hóa người, bạch y hiệp khách trừ tà ma, thể loại chuyện xưa đơn giản. Cô nhờ vào tuổi trẻ và thần tượng hóa nhân vật chính mà thành danh, lần này mọi người phê bình từ văn phong, rồi lại nói đến nhân phẩm của cô, họ nói cô viết tiểu thuyết còn nhiều thiếu sót, không những thế còn nói tác phẩm của cô không có chiều sâu, từ ngữ hoa lệ, tình tiết đơn giản, Tịnh Minh cũng không có cách nào phản bác. Vốn dĩ quyển sách này cũng không có gì đặc biệt, vốn là cô gái chuyên viết chuyện tình cảm, chuyên viết những nhân vật đơn giản, nhưng kéo thêm việc Cạnh Lan tự tử vào, sở dĩ là tiểu thuyết thuần túy lại biến thành bình luận nhân phẩm của Tịnh Minh, khiến danh tiếng trước đây của cô vốn cũng không được tốt nhưng cũng chưa hẳn là xấu thì nay đã trở nên xấu hẳn, không thể nào tệ hơn.

Đối với “Lạc Nhạn” của Lận Lậm Tịnh Minh mà nói là tổn thương rất lớn, văn học mạng quý nhất là danh tiếng. Giống như liệt nữ mất đi danh tiết quý giá nhất, mất đi danh tiếng nghĩa là cô cũng không còn gì. Anh di chuyển con chuột, những câu chữ đã gây dựng nên giang sơn của cô trong vòng hai năm nay cứ như vậy bị đổ xuống sông xuống biển, cứ như vậy mà mất hết sao?... Bởi vì... Cô thích anh sao? Anh nhấp chuột vào một bài viết về Lạc Nhạn, trên đó có rất nhiều lời nghi ngờ và mắng chửi cô. Ngón tay anh chậm chạp gõ bàn phím, đánh “Fenrir” vào ô người dùng, rồi điền mật khẩu – anh đăng nhập lại rồi, sau hai năm mới đăng bài viết mới.

Từ sau bài viết “Tự thứ nhất kiếm, vẫn cảnh nhi quy”(*) cách đây 2 năm lẻ 5 tháng, anh mới lại đăng một bài viết mới.

(*) Tự thứ nhất kiếm, vẫn cảnh nhi quy: tự ta đâm nhất kiếm này, nếu phong cảnh vẫn như xưa sẽ quay về. (ý bảo anh tự khoá nick, nếu sau này mng vẫn còn ở đây thì anh sẽ quay lại)

Fenrir không hề có có bất kỳ tin nhắn nào, năm đó anh lựa chọn giữ kín thông tin cá nhân, hôm nay càng không có người nào biết anh. Đăng nhập vào, nhìn mọi người bình luận, anh ở dưới bài Lạc Nhạn viết một câu bình luận: “Câu chữ của Lạc Nhạn có tính linh động, viết rất tốt.”

Câu bình luận nhanh chóng được mọi người chú ý, ngay lập tức có haiss người vào tranh luận, một người nói: “Tôi thế mà bị loại con gái này lừa gạt.” Một người khác nói: “Tôi cũng không thích những câu chuyện không có não như thế này, quả nhiên phụ nữ không có gì tốt.” Anh bình luận một câu nữa, lần này là một nữ sinh trả lời: “Lạc Nhạn tỷ tỷ viết rất tốt, tôi rất thích.” Nói thêm 3, 4 câu nữa, người nói tên Mạc Mạc nhận ra anh, liền hỏi: “Fenrir? Mạo danh hả?”

Anh trích dẫn bài viết, sau đó chỉ viết: “^_^”

Mạc Mạc lập tức trả lời một chuỗi dấu chấm than: “Fenrir, rốt cuộc đã trở lại?”

Anh không trả lời lại câu hỏi đó.

Thế nhưng bên dưới bắt đầu có người hỏi thăm Fenrir là ai, đến khi biết thì liền hét chói tai rồi điên cuồng hô ầm, có vài người không nói gì nữa, cũng có vài người bắt đầu vào nói thật ra thì Lạc Nhạn cũng tốt...Anh nhìn thấy, khỏe miệng cười cười cứ để cho Fenrir treo nick trên diễn đàn, còn anh không liên quan, nằm trên giường hai tay tựa sau gáy nhìn lên trần nhà.

Bây giờ đã là 0:52 đêm, nhưng anh không muốn ngủ.

Trước mắt hiện lên một hàng chữ: Tôi yêu Lận Lầm rồi thì làm sao bây giờ?

Càng ngày càng thích thì phải làm sao bây giờ?

Khóe miệng vẫn mỉm cười như cũ, ánh mắt anh nhìn qua hình chiếc đàn tranh trên máy tính. Thật ra loại đàn mà anh học là đàn tranh, nhưng cũng biết cả chơi piano, lâu rồi không chơi đàn tranh, nếu như không phải ngày hôm qua đúng lúc lấy ra đàn gảy nhạc đệm, anh vốn đã quên mất cảm giác chơi đàn. Đột nhiên anh ngồi dậy, ngồi trước đàn tranh, đốt một điếu thuốc, bắt đầu đệm đàn.

Khúc nhạc anh đàn là “Hoa đêm mưa”, vốn dĩ anh không hút thuốc lá, nhưng lúc đàn lại thích đốt một điếu để lấy cảm giác. Tay gảy đàn, mặc cho điếu thuốc bị cháy đến đuôi, anh cũng không rút ra, cứ để như vậy đến khi nó đốt đến ngón tay, hoặc là đốt đến đôi môi, nhìn tàn thuốc rơi xuống mặt đàn tranh, tạo ra những vết cháy, cảm giác ngón tay nóng và đôi môi nóng, có những thời điểm cảm giác được sự nóng rất vô cùng đau đớn.

Hoa đêm mưa, đêm mưa hoa...

Tiếng đàn mang theo hơi lạnh như mùi hoa đêm mưa. Bài hát này có cảm giác rất thích hợp với Tịnh Minh. Cô là người không hiểu thế sự, lãng mạn lại đơn thuần như một đứa trẻ, chưa từng trải qua những chuyện bất lợi, nên không biết cái gì là khổ sở và hiểu lầm, cho rằng bị người khác từ chối là chính là một chuyện kinh thiên động địa....Trong lòng tràn đầy tự tin và ảo tưởng, giống như Cạnh Lan, đau khổ cũng muốn ở bên cạnh anh, ôm giấc ảo tưởng đẹp đẽ, cho rằng chỉ cần nỗ lực là có thể yêu nhau, bị từ chối sẽ rơi lệ...Tưởng rằng nước mắt có thể giải quyết được mọi chuyện. Anh đàn đến đoạn: “...Anh nói em quá ngốc nghếch, nhân sinh quá vội vàng, cánh hoa rơi trên, thì hãy phất tay áo, em không muốn ném trải hết một đời tang thương...” dây đàn đứt, giờ tay lên nhìn máu trên ngón tay.

Máu...

Anh cảm miếng dán dán lên miệng vết thương, nhìn ngón tay mình bị thương. Ngón tay của anh ít nếp nhăn, bình thường nhìn rất đẹp, thon dài và trắng nõn, nay nhuộm một chút máu nhìn lại càng trắng hơn. Liếc mắt nhìn, anh đẩy chiếc đàn tranh ra, dập tắt điếu thuốc. Lần nữa trở lại giường. Lận Lầm Tịnh Minh, một cô gái nhỏ không hiểu sự đời, đem so với Lý Sâm thì càng đơn thuần hơn, so với Cạnh Lan càng không có dục vọng, như gió như nước. Khói bếp vẫn vờ... Anh nâng tay che mắt, có lẽ rằng cô vẫn luôn sống trong mơ, sống trong “rừng rậm lá đỏ”, ban đầu tất cả đều rất hoàn mỹ cho đến khi thích anh rồi mới từ trong mộng tỉnh giấc. Cười cô quá ngu muội, cô không muốn trải qua tang thương hoặc vốn là không cần trải qua tang thương...

Tôi yêu Lận Lầm phải làm sao bây giờ?

Càng ngày lại càng thích thì phải làm sao?

Lý Sâm nháy mắt, Cạnh Lan cắt tay, Tịnh Minh....sẽ như thế nào?

Hô hấp của anh bắt đầu dồn dập, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, nhưng anh không động dậy

Mồ hôi rơi ướt đầm quần áo rất nhanh, anh đứng lên muốn đi tắm, nhưng vừa đứng dậy lại đứng không vững ngã trở về giường. Sau khi ngồi lại trên giường, hai tay anh đặt sau gối đầu buồn bực với chính mình, thấp giọng kêu một tiếng: “Mẹ..”

“Mẹ...” Anh lấy gối che mặt mình “Mẹ...”

Trong máy tính, Fenrir đứng trên cao mỉm cười, như một vị minh quân nhìn xuống chúng sinh.

Càng buồn cười hơn, vì Fenrir khen ngợi Lạc Nhan, những người ca ngợi Lạc Nhan lại nhiều hơn, chủ yếu là muốn kết giao với nhân vật Fenrir truyền kỳ trong truyền thuyết.

Ai biết được người hiện tại mọi người đang hâm mộ lại đang che mặt thấp giọng nức nở khóc gọi mẹ?

Ai có thể biết được?

Mạng Internet thần kỳ như vậy đấy, có thể làm cho người khác nghĩ rằng mình mạnh mẽ, cũng có thể khiến cho người khác thấy mình yếu mềm. Nhưng người yếu đuối chưa chắc đã đáng được đồng tình, người

mạnh nhất có lẽ lại đang nằm trên giường khóc thút thít, giống như ai đó đã nói qua, cuộc đời phù du, âm lạnh chỉ có mình biết được.

1:38 đêm, chuông điện thoại kêu

Anh một tay cầm điện thoại “Alo?” đầu bên kia điện thoại là giọng nữ quen thuộc “Lận Lận?”

Là Tịnh Minh, anh ngẩn ngơ đặt điện thoại bên tai, hay tai bắt chéo gối đầu lên cao không nhúc nhích.

“Em không ngủ được, nửa đêm lên mạng. Em thấy anh vừa online một tiếng trước, không phải anh nói anh sẽ không bao giờ online nữa hay sao?”

Anh không trả lời.

Cô lại nói tiếp: “Em thấy anh bình luận...nhưng như thế nào được gọi là tính linh động?”

Khóe miệng của anh nhếch lên, như cười nhưng lại không lên tiếng.

“Lận Lận?” Lận Tịnh Minh bên kia hỏi: “Anh đã ngủ chưa?”

“Ừ...” Anh thấp giọng đáp một tiếng.

“Vậy em cúp máy đây, đúng rồi ảnh thi đấu lần trước của bọn anh còn ở chỗ em, ngày mai em mang qua cho anh.”

“Ừ.”

“Gặp lại sau, cảm ơn anh đã giúp em.” Cô dập máy,

Anh không trả lời, nhưng điện thoại vẫn đặt bên tai không nhúc nhích. Vừa rồi anh không nói lời nào chỉ sợ vừa nói sẽ bật lên tiếng khóc.

Lận Tịnh Minh hơi khó hiểu để điện thoại xuống, cô cảm thấy...cô cảm thấy trong điện thoại có giọng mũi giống như sắp... khóc.

Khóc?

Lận Lận đang khóc sao? Người mà trong lòng cất đầy chuyện cũ, người con trai luôn cười nói khi nói chuyện với cô, gặp chuyện gì cũng lý trí, người con trai dịu dàng khi thấy tâm trạng cô không tốt sẽ hát cho cô nghe “Hoa đêm mưa”. Khuôn mặt luôn cười mỉm lễ phép, lúc nào cũng cứng rắn như không gì khiến anh dao động, như thế nào cũng không hiểu được. Người như vậy sẽ khóc sao?

Ban đêm yên tĩnh, người nghĩa hiệp vừa ra tay giúp cô khi ở một mình trong phòng sẽ khóc sao?

Lận Tịnh Minh đột nhiên cầm điện thoại lên, cô vừa bỏ điện thoại xuống, vốn định cầm lên gọi lại nhưng lại phát hiện ra mình còn chưa tắt cuộc trò chuyện, Lận Lận bên kia cũng không tắt máy.

Cô không biết bên kia điện thoại để ở đâu, tại sao còn chưa tắt máy.

Rồi sau đó cô nghe thấy trong không khí có tiếng sột sùi, có người lẩm bẩm gọi “mẹ”, âm thanh yếu ớt khiến cho người khác suýt chút nữa không nhận ra đó là tiếng của Lận Lận, mơ hồ nghe không rõ.

Cô cầm điện thoại hồi lâu cũng chỉ nghe được một câu: “Mẹ... lúc mẹ quyết định sinh con ra, cũng là như vậy hay sao?”

Mẹ?

Tay cô run lên tắt điện thoại, Lận Lận giống như có rất nhiều chuyện không hề nói ra, cô cảm thấy anh không muốn cho người khác biết chuyện của mình, người đàn ông như vậy rốt cuộc là có chuyện gì? Người bình thường cùng lắm chỉ có 2 mặt nhưng người này lại giống như có rất nhiều mặt, mỗi mặt lại ẩn dấu những điều kỳ lạ, đều là cánh bướm, hoặc bị dập nát hết hoặc đang dần dần vỡ vụn từ bên trong.

19. Chương 18

Ngày thứ hai đi học.

Lâm Tịnh Minh đang trong giờ học tiếng anh thì nhận được tin nhắn của Lận Lâm: Có mang theo ảnh không?

Cô trả lời anh: Ảnh em để ở ký túc, không mang theo.

Anh trả lời bằng một hình ảnh mặt cười: Vậy tan học anh chờ em ở cửa.

Cô do dự một chút vì Trương Khải Ngai cũng đến tìm cô, nhưng Lận Lâm đợi cô tan học...có lẽ cả đợi chỉ có một lần này vậy nên cô sẵn khoải trả lời anh được. Sau đó cô vuốt vuốt điện thoại rồi gửi cho Trương Khải Ngai một tin nhắn nói rằng sau giờ học cô muốn cùng bạn học đi dạo phố, nên anh không cần đến tìm cô, sau đó lại có chút áy náy nên nhắn thêm sau khi về sẽ mua sầu riêng cho anh ăn. Trương Khải Ngai thích ăn sầu riêng, rất kỳ cục, nghe nói sầu riêng là loại quả mà con gái thích nhưng con trai thích ăn thì rất ít.

Sau đó thầy giáo trên bảng đang nói gì cô nghe cũng không vào nữa, lúc điểm danh cô cũng nói nhầm “I am Sor.” Sau đó thản nhiên ngồi xuống khiến cho cả lớp ngạc nhiên, Lâm Tịnh Minh luôn cây mạnh, luôn tranh giành vị trí nhất, bỗng nhiên lại bỏ bê việc học hành, buông tha thành tích... quả nhiên.

Gần đây có tin đồn Lâm Tịnh Minh ở cùng ai là người đó sẽ có vấn đề, ngay cả chính cô cũng không bình thường.

Xung quanh bày tỏ ánh mắt kinh ngạc, còn cô vẫn cúi đầu nhìn vào bài học, ngón tay di chuyển chiếc bút, ai cũng biết cô không hề nghe giảng, trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Tịnh Minh thay đổi rồi.

Mọi người đều ăn ý quay lại làm việc của mình chỉ có Lâm Vi là có chút hả hê, nhún nhún vai, còn những người trước nay đối xử tốt với cô lại thờ dài, nhưng cô đều không để ý đến.

Người con gái tài giỏi đang dao động, cô biết nhưng cũng không muốn biết.

Lúc tan học, Lận Lâm đeo cặp sách đứng dựa tường ngoài cửa phòng học ngẩng đầu nhìn trời chờ Lâm Tịnh Minh tan học

Có một câu nói: Nhìn thật xa sẽ quên đi mọi ưu phiền.

Ngước nhìn thật xa có thể quên được ưu phiền.

Đó chính là một câu nói trong “Trường Môn Phú” của Lý Sầm, Lâm Tịnh Minh ra khỏi phòng học, lúc nhìn thấy Lận Lâm, câu nói này chợt xuất hiện trong đầu, khắc thật sâu trên dáng người Lận Lâm, giống như trốn đi đâu cũng không thoát khỏi lời nguyện của Lý Sầm, trên người Lận Lâm thời khắc nào cũng tồn tại bóng dáng của Lý Sầm.

Tâm trạng đang tốt bỗng chốc hóa hư không, cô buồn rầu, tại sao mình lại trở nên so đo như vậy, trở thành người hám danh lợi, đại khái là vậy...bởi vì Lận Lâm tan học sẽ đến chờ cô, cô đã lừa Khải Ngai, còn không nghe giảng bài, chỉ vì anh nói sẽ đến đợi cô tan học mà thôi. Lâm Tịnh Minh ơi Lâm Tịnh Minh... khi cô nhìn thấy trên người anh bóng dáng của Lý Sầm cô muốn nói với mình Lâm Tịnh Minh ơi Lâm Tịnh Minh mày đã sa đoạ đến như vậy rồi ư?! Hít một hơi thật sâu rồi đi về phía Lận Lâm cười tươi như hoa: “Đợi đã lâu chưa?” Không thể phủ nhận, cảm giá sa đoạ kia so với khi được bay bổng thật khoái trá... Thích...quá thích, phải làm thế nào bây giờ?

Hôm nay Lận Lâm mặc một chiếc áo sọc trắng đen được cô đánh giá là khá nhẹ nhàng thoải mái hơn nữa còn tôn lên khí chất. Lận Lâm khi mặc đồ màu tối sẽ tạo ra một cảm giác cổ điển, cái u buồn kia biến thành tịch mịch. Mặc đồ trắng sẽ lộ ra vẻ an tĩnh, cũng không làm cho người khác cảm giác bị đè nén.

“Vừa đến.” Lận Lâm cười cười, không thể nhìn ra người này đã từng khóc, Lâm Tịnh Minh ngoẹo đầu suy nghĩ, anh nhướn mày nhìn cô hỏi: “Nhìn anh làm gì?”

Cô cũng nhướn mày, còn khí thế hơn anh: “Không có gì, đi thôi.”

“Chuyện của Cạnh Lan làm ảnh hưởng đến em, anh xin lỗi.” Lận Lâm nói.

Cô đi trước dẫn đường không quay đầu lại nói: “Nếu như không phải tại em tự mình nói ra, ai biết được em thích anh? Em không trách ai cả, đương nhiên cũng sẽ không trách anh.”

Anh cười một cái: “Em đối xử với mình hay với người khác đều rất rộng lượng.”

Cô nhảy lên đường biên dọc theo đường đá cẩm thạch nói: “Đúng vậy, đó chính là ưu điểm của em. Mọi người đều là người bình thường, em cũng không thể vì họ không phải là thánh nhân thì ghét bỏ rồi chỉ trích người ta như thế. Em cho rằng không thể trách người khác nhiều chuyện, em chỉ có thể cảm ơn những người không nhiều chuyện, con người ai cũng có thói hư tật xấu, không cần phải yêu cầu quá cao đối với người khác.”

Anh vừa cười vừa nói: “Như vậy kết quả là mọi người sẽ yêu cầu nghiêm khắc đối với em.”

Cô ngẩn ra: “Anh nói cũng có lý.”

Hai người cùng trò chuyện về vấn đề nhàm chán, dọc theo đường đi. Lúc này đã là tháng sáu, trời rất xanh, trong trường học có những cây cổ thụ cao tạo cảm giác u ám, mặc dù thời tiết nóng nhưng đường cũng rất lạnh.

Tâm trạng của cô rất bình tĩnh, không giống khi ở cạnh Khải Ngai cô luôn cảm thấy mình rất mạnh mẽ. Đi rồi lại đi bất giác cô theo thói quen để cho Lận Lâm đi phía trước, cô ở phía sau đuổi theo nói được hai câu lại bị đuổi theo tiếp... Tâm trạng bình tĩnh, khi Lận Lâm quay đầu lại trả lời hoặc là quay lại nhìn cô, cô thấy tim mình như nhảy lên một nhịp, chứng tỏ trong mắt anh có mình, cô hưng phấn nhưng tâm trạng vẫn luôn bình tĩnh.

Loại bình tĩnh này không phải là vô nghĩa, không có tâm trạng hồi hộp mà là rất bình an... Cô tự nguyện đi theo anh như vậy, tin tưởng đi theo phương hướng của anh là đúng, không cảm thấy nhàm chán, không cảm thấy mất kiên nhẫn cũng không cảm thấy mình cần mạnh mẽ, bởi vì anh là Lận Lâm.

Anh không phải Khải Ngai, anh là Lận Lâm, là một cánh bướm, sẽ biến sắc, sẽ loang loáng, có thể gây cánh nhưng sẽ có rất nhiều cánh bướm.

Đường dài rồi cũng có điểm cuối, giống như đi hết rừng rậm lá đỏ trong mơ đến cửa ký túc xá nữ.

“Em lên lấy cho anh.” Cô đi vào phía ký túc xá, ký túc xá nữ sinh không cho phép nam sinh lên lầu, trừ khi đó là sửa máy tính.

“Ừ.” Anh lịch sự đợi cô dưới lầu ký túc.

Lâm Tịnh Minh chạy lên cầu thang ký túc, Lận Lâm đứng bên dưới vườn hoa bên cạnh quan sát ký túc xá dành cho nữ sinh, anh thường đưa các bạn nữ đến phòng cứu thương, Cạnh Lan là một cô gái yếu ớt. Lầu dưới của ký túc xá nữ thường sạch sẽ hơn chỗ ở của học sinh nam, có một cửa hàng bán sữa tươi nhỏ nhỏ nhìn rất đáng yêu.

“Này... bạn ơi mình muốn đi qua...”

Trước mặt vang lên giọng nói ngọt ngào của một bạn nữ, giọng nói kia ngọt đến mức có chút giả tạo, nhưng cũng không khiến cho người khác khó chịu, Lận Lâm trùng hợp ngẩng đầu, cách năm mét về phía trước là Trương Khải Ngai và một nữ sinh xinh đẹp khác.

Anh vừa ngẩng đầu, hai người đang ôm nhau cũng ngẩng đầu nhìn về phía anh, sáu con mắt cùng giao nhau, hai mặt nhìn nhau. Lận Lâm mỉm cười trước một cái rồi dời ánh mắt, coi như không nhìn thấy.

Trương Khải Ngai trầm mặc, đột nhiên kéo cô gái kia đến trước mặt Lận Lâm nói: “Cô ấy là...”

“Lận Lâm, đây là...” Lâm Tịnh Minh từ trên cầu thang cầm ảnh chạy xuống, đột nhiên dừng bước, ngơ ngác nhìn Trương Khải Ngai ở dưới đang lôi kéo một cô gái đến trước mặt Lận Lâm, trên mặt Lận Lâm đang mỉm cười, nữ sinh kia nũng nịu kêu một tiếng: “Khải Ngai anh làm gì vậy?”

Cô trợn to mắt nhìn Trương Khải Ngai, mặt Trương Khải Ngai như muốn bốc cháy đến nơi, còn Lận Lâm đang nhếch khóe miệng cười giống như việc này với anh không hề có liên quan gì, chỉ là cái tay của nữ sinh kia đang khoác ngang hông Trương Khải Ngai, chẳng biết là có quan hệ gì.

Đúng là...rất buồn cười.

Cô nhin không được muốn cười thật to, giống như vô tình bắt gặp một đôi vợ chồng đang ân ái hên nhau đi dạo ngày chủ nhật? Ha ha ha.. bây giờ đúng là buồn cười...

Bốn người giằng co một lát, Trương Khải Ngai ôm lấy eo người con gái kia đưa cô ta đi.

Cậu không nói gì cũng không hề quay đầu lại, cho dù cậu vốn đang muốn giải thích nhưng sau đó nhìn thấy Lâm Tịnh Minh thì cậu lại không muốn giải thích nữa.

“Khải Ngai... tức giận à?” Cô bước tới chỗ Lận Lâm đưa ảnh cho anh: “Cô gái kia là ai?”

“Chắc là ở bên ngoài vào? Không giống như nữ sinh đại học Z.” Lận Lâm nói, vừa nhận lấy hình lại nhìn một chút: “Không còn chuyện gì nữa, anh về đây.”

“Em tiễn anh ra ngoài?” Cô rất sáng khoái nói.

Lận Lâm mỉm cười: “Đây là những lời con gái nên nói hay sao?”

“Em đang theo đuổi anh mà.” Cô đồng dục nói.

“Khải Ngai sẽ giận đấy.” Lận Lâm nhướn mày, ánh mắt hơi cười cũng có chút nghiêm chỉnh.

Cô nhún vai một cái, rồi lại nhún vai: “Em không biết tại sao anh ấy lại thích em, có lẽ đã biết em lừa anh ấy rồi.”

“Anh cũng không hiểu tại sao em lại thích anh.” Lận Lâm xoay người đi ra ngoài.

“Có lẽ...do anh hay gạt em.” Lâm Tịnh Minh đuổi theo sóng bước cùng anh, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Anh nhíu mày một cái, chân mày giãn ra giống như đang cười, cứ như vậy mơ hồ mà im lặng.

Trong lòng nặng nề một chút, câu nói kia chỉ là lời nói vô tâm, nhưng Lận Lâm lại im lặng

Điều đó chứng tỏ... anh cũng đã từng... gạt cô?

Những lời nào, việc nào là gạt cô?

Hay là chuyện cũ của anh?

Hay là cô ấy có thể nhìn thấu con người anh?

20. Chương 19

Cô đưa Lận Lâm ra tới cổng trường rồi lại đến tận dưới nhà anh.

Sau đó, cô liền nói: “Em lên ngồi một lát được không?”

Rõ ràng anh không muốn chung đụng nhiều với cô, cô là bạn gái của Trương Khải Ngai, theo lý mà nói thì với thân phận này, hai người họ không nên tiếp xúc quá nhiều, nhưng Lận Lâm vẫn không nói gì.

Cô biết anh hiểu rõ tránh nặng tìm nhẹ nhưng không rành về việc từ chối người khác.

Thế là Lận Lâm mỉm cười, “Chúng ta ghé quán ăn mua ít đồ ăn vặt trước.” Anh đưa cô đi mua ít đồ ăn vặt và nước suối, sau đó mới về nhà trọ, “Trong nhà anh không có đồ gì cả, có điều vẫn có vài đĩa CD.”

“Anh mua chai nước suối lớn thế này làm gì?” Cô ngạc nhiên nhìn Lận Lâm xách theo chai nước suối bốn lít, còn mua thêm mấy loại đồ uống 350ml, thêm một ít khoai tây chiên và chocolate.

Anh có phần xấu hổ: “Trong nhà anh không có nước.”

Cô ngạc nhiên, sau đó lại bật cười: “Anh thậm chí ngay cả nước cũng không đun sao.... ha ha ha, anh còn lười hơn cả em.”

Lận Lâm nhướn mày, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Em có muốn xem phim X-flies không?”

“Có chứ có chứ, có vẻ rất hay.” Cô lập tức quên đi việc chê cười anh, liên tục gật đầu: “Em thích Mulder, người Do Thái có vẻ ngốc ngốc ấy, em thích vi khuẩn này, quái vật này, giết người này, cả mấy vụ án bí ẩn nữa này, nhưng lại đặc biệt ghét mấy thứ đấu tranh chính trị, giả vờ tốt đẹp.”

“Anh có mấy đĩa CD ở trên.” Anh và cô đi vào thang máy. Lên lầu sao?

“Hình như ở trường em đã xem tới tập 3, hay là tập 4 gì đó, em quên mất rồi...”

“Anh có tập 5 và tập 6. Em muốn xem tập nào trước?”

”Anh nghĩ nên xem tập nào trước?

Anh dừng lại một lát, “Anh chưa từng xem qua.”

Cô nhìn anh một cách kì quái: “Anh mua đĩa về làm gì mà không xem?”

Biểu cảm của anh thật buồn cười, muốn giả vờ thờ ơ nhưng lại biết rõ bản thân chỉ làm lấy lệ, “Một mình thì không nên xem loại phim này.”

Cô ngạc nhiên, sau đó giữ chặt tay áo anh, rất muốn cười nhưng cuối cùng lại sặc, ho khan một bận: “Khụ khụ... Anh-sợ-ma?” tiếp đó là một tràng cười to: “Ha ha ha...em không ngờ anh lại sợ ma, anh còn không dám xem phim X-flies, em cười chết mất...hahaha...”

Anh vô cùng xấu hổ, “Không phải anh sợ ma...” Lại nghẹn lời không nói ra được.

“Anh không sợ ma thì tại sao lại không dám xem?” Cô vẫn cười to, sau đó đập tay vào vai anh, ra vẻ phóng khoáng, “Không sao đâu, hôm nay chị Tịnh Minh sẽ xem cùng anh, không phải sợ, không phải sợ.”

Chị Tịnh Minh? Anh ngạc nhiên nhìn ánh mắt đầy ý cười của cô, anh chưa từng nghĩ đến chuyện bọn họ vốn là cùng tuổi, “Sinh nhật của em vào tháng mấy?”

Cô còn chưa ngừng cười được, đáp: “Tháng bảy, còn anh?”

“Tháng mười hai.” Anh nói.

“Hả!” Cô giật nảy mình. “Em lớn hơn anh, lớn hơn tận mấy tháng, mau gọi chị đi nào.” Trước giờ cô chưa từng nghĩ ngờ Lận Lâm sẽ nhỏ tuổi hơn mình, người nói cô là cô bé, vậy mà lại còn nhỏ tuổi hơn cô, chết cười thật.

Chị Tịnh Minh? Lận Lâm nhếch môi cười một tiếng: “Tuổi theo tâm lý của em vẫn nhỏ hơn anh.”

“Thôi đi, lần trước em đi kiểm tra độ tuổi về tâm lý tận 42 tuổi, anh có hơn không? Anh đo được bao nhiêu tuổi?” Cô không phục, nên cứ liên tục lảm nhảm. Thang máy lên đến lầu bảy, anh và cô cùng đi ra. Chắc là phòng 13, Lận Lâm cầm chìa khóa mở cửa, “két” một tiếng cửa mở, hai mắt cô lập tức tỏa sáng.

Cô vốn cho rằng chàng trai mà đến ngay cả nước cũng chẳng muốn đun này, thì căn phòng sẽ rất bừa bộn, nhưng vừa mở cửa bước vào lại thấy vô cùng ngăn nắp, cẩn thận gọn gàng, đồ đạc đều được đặt ở nơi nên đặt, ngay đến sách vở cũng được dựng thẳng từ cao đến thấp, ngăn nắp đến nỗi khiến người ta nghi ngờ anh tạo chứng cứ giả. Sau khi vào cửa cô không tự chủ được hỏi có cần phải mang dép lê không, Lận Lâm nói hôm qua vẫn chưa lau nhà nên không cần phải mang, việc này làm cô ríu rít một phen. Ký túc xá của các cô ở một tuần mới lau nhà một lần, vả lại bốn người còn muốn tìm cơ thoái thác, đẩy việc cho nhau. Thế mà cũng được bầu là “ký túc xá văn minh, vệ sinh”. Không biết nếu Lận Lâm ở trọ ký túc xá trường thì sẽ thế nào, chắc sẽ lau dọn đến mức sáng lấp lánh chẳng?

Bước vào cẩn thận từng chút một, cô cảm thấy nếu như không đến nhà Lận Lậm, cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết được loại gạch tráng men này cũng có thể “lấp lánh động lòng người” như thế này. Chân đang giẫm lên thiếu chút nữa là cảm thấy mình không tôn trọng sàn nhà, không đến nhất định sẽ vô cùng tiếc nuối, cô phát hiện ra Lận Lậm có một ưu điểm đặc biệt. Đó chính là sạch sẽ.

Lận Lậm nhìn dáng vẻ lấm la lấm lét của cô, xoay người sang chỗ khác đóng cửa, nói: “Cẩn thận té ngã...”

Còn chưa nói hết câu đã nghe cô ngã “Bịch” xuống, mắt nổi cả đom đóm: “Sàn nhà trơn quá.”

Anh mỉm cười, “Lúc anh thuê nhà lớp men sứ của gạch ốp đã bị mòn mất, anh phủ lên một lớp sáp, giống y như men thật.”

“Sàn nhà thế này mà anh cũng có thể đi được, không hổ danh là đội trưởng.” Cô dứt khoát ngồi luôn trên sàn nhà, dưới sàn nhà hay trên ghế đều sạch sẽ như nhau, “Được rồi được rồi, chị Tịnh Minh phải cùng tiểu đệ Lận Lậm xem phim X-files, mau đi lấy đĩa phim đi.”

Lận Lậm đi mở DVD, cô nhìn hai hộp CD, rõ ràng hai đĩa phim X-files vẫn còn bọc nguyên xi. Lấy kéo cắt bỏ bao bì, cô lấy một đĩa phim ra, “Chúng ta xem tập Mưa này nhé? Trông có vẻ rất nên thơ, không đáng sợ như mấy bộ kia.

“Thế nào cũng được.” Anh cầm cái đĩa bỏ vào, thuận tay đưa cho Lận Lậm Tịnh Minh bình nước, “Nước dừa.”

“Nước dừa?” Cô nhận lấy cười, nói: “Em không thích nước dừa, em thích uống nước khoáng hơn.”

“Vậy sao, Cạnh Lan rất thích nước dừa.” Anh thuận miệng nói, cầm điều khiển từ xa chọn tập Mưa đó, “Bắt đầu.”

Sắc mặt cô có phần ảm đạm, trong cuộc sống của Lận Lậm, Lý Sâm và Cạnh Lan là cô gái không thể nào quên. “Đừng coi em là bạn gái lúc trước của anh.” Cô nói: “Em là em.”

Anh cười cười: “Cô bé.”

“Anh còn nhỏ hơn em!” Cô kêu lên: “Bắt đầu rồi, không nên nói linh tinh nữa, tập trung xem phim!”

DVD bắt đầu phát hình ảnh, mở đầu có vẻ là một khu ổ chuột, một cô gái rất xinh dựa vào phía sau xe hơi cùng nói chuyện với một người con trai, khơi gợi lại một câu chuyện cũ.

“Cô gái này rất xinh.” Lận Lậm Tịnh Minh vừa xem vừa xé gói đồ ăn vặt, Lận Lậm rất biết chọn, hiệu khoai tây chiên này là ngon nhất, “Nhưng mà hơi béo...à, so với dáng mẹ của cô gái ấy thì cũng không béo lắm đâu.”

“Hầu như mấy cô gái nước ngoài đều béo, giống như em là từ mức khỏe mạnh trở xuống, không bình thường.” Lận Lậm lại xé thêm một túi khoai tây khác, “Béo cũng tốt.”

“Quá béo thật sự rất khó coi.” Lận Lậm Tịnh Minh tiếp lời, “rôm rốp” ăn khoai tây chiên. Cốt truyện chiếu đến đoạn trên trời đột nhiên xuất hiện một cơn mưa rào, đám người trong thôn trang nhao nhao tránh mưa, chàng trai và cô gái vừa rồi chạy ra ngoài, đi theo còn có mấy chú dê. Sau khi mưa tạnh, chàng trai kia điên cuồng chạy về thôn trang, còn cô gái ấy chết rồi, đã vậy lúc chết còn cực kỳ kinh khủng, mắt và miệng đều bị một loại nấm mốc nào đó ăn mòn. “Quào, em thích thế này nè!” Cô mở to hai mắt nhìn thì thể kinh khủng kia, vừa ăn khoai tây chiên vừa xem.

Lận Lậm không xem tivi, anh nhìn Lận Lậm Tịnh Minh, nói: “Lý Sâm và Cạnh Lan đều không thích phim kinh dị.”

“Em thích.” Cô nhả mặt quay qua nhìn anh, “Em thích vi khuẩn này, virus này, quái vật này, sự kiện quỷ dị nào đó, còn người ngoài hành tinh thì không. Mấy cốt truyện kì dị ở hành tinh khác căn bản chính là đang trốn tránh hiện thực, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Anh sợ em rồi.” Anh cười cười.

Cô vẫn nhìn tivi, “Người ta nói con trai không dám xem phim kinh dị sẽ khá dịu dàng quan tâm, không có tư tưởng lớn, nhưng lại không đáng tin, không có cảm giác an toàn, quả thật là cực kỳ đúng.”

“Anh không nghe nổi âm nhạc của loại phim này.” Lận Lậm ngoan ngoãn trả lời.

“Nhạc phim của Hồ sơ tuyệt mật đạt giải thưởng quốc tế đó, em thấy ánh sáng của nó cũng tốt. ” Cô nhanh chóng ăn xong một bịch khoai tây chiên, lại lấy ở chỗ Lận Lậm một bịch mới, “Người ta nói con gái thích phim kinh dị giàu tinh thần mạo hiểm, làm việc dũng cảm đến mức bất chấp hậu quả, thích kích thích.”

“Giống em đấy.” Anh đánh giá.

“Bởi vậy mới nói khảo sát có đôi khi cũng đúng.” Cô vung vung khoai tây chiên, “Đừng nhìn em như vậy, em biết anh muốn ăn cái gì, loại kia phải không?” Cô xé mở túi sô cô la, bên trong có bảy tám vị lẫn lộn nằm cùng một chỗ.

“Anh muốn ăn hạnh nhân.”

Cô ném thỏi sô cô la hạnh nhân qua cho anh: “Anh thích hạnh nhân, em thích sô cô la đen, đắng.”

Anh đón lấy thỏi sô cô la hạnh nhân, nói: “Nếu như em là con trai, chúng ta nhất định sẽ cãi nhau.”

“Không có chuyện đó đâu.” Cô nói

“Vì sao?”

“Em sẽ nhường anh, đối với người em thích, em sẽ rất dịu dàng.”

“Con gái lúc mới bắt đầu yêu, ai cũng rất dịu dàng.” Lận Lậm xem tivi, trên màn hình, một đám người đang chạy tán loạn. “Mà sau khi dịu dàng thì sẽ muốn người yêu mua cho cô ấy quần áo hàng hiệu, yêu một thời gian sẽ biết. Những lời này không phải anh nói, ở trên mạng đăng vậy.”

Cô nhét túi khoai tây chiên đã trống không vào tay anh, dời tầm mắt sang nhìn TV, chàng trai mới trở về từ cõi chết, tay chạm vào thứ gì thứ đó liền bị ăn mòn, vừa nói: “Mặc dù em thích quần áo, nhưng lại không đam mê hàng hiệu, quy tắc này không thích hợp với em.”

Anh mỉm cười, không nhìn vào thi thể mốc meo trên màn hình kia mà nhìn vào gò má cô, nói: “Anh thích hàng hiệu.”

“À, đàn ông đều thích hàng hiệu, quần áo của đàn ông nếu không phải hàng hiệu thì rất khó coi, không có thần thái gì cả.” Sự chú ý của cô đều đặt trên màn hình, nói chuyện đều là theo bản năng, sức hấp dẫn của Lận Lậm mặc dù lớn, nhưng so ra vẫn kém nắm mốc trên TV.

“Ăn xong rồi à? Để anh đi lấy nước, em không thích nước dừa để anh đổi nước khoáng.” Anh vừa đứng lên một chút lập tức bị cô kéo xuống, “Không được trốn, phải xem với em.”

“Để anh đi lấy nước...” Anh giằng co, Lâm Tịnh Minh lại kéo anh xuống, “Em không muốn uống nước, cùng xem với em!”

“Hóa ra em cũng sợ à.” Rốt cuộc anh cũng rõ, “Đã sợ mà còn xem?”

“Không sợ thì có gì đáng xem chứ?” Cô ngậm miếng khoai tây chiên cuối cùng ậm ờ nói, “Cùng xem với em.”

Anh cười một tiếng ngồi xuống, nhìn gò má của cô.

Đúng là Lâm Tịnh Minh rất xinh đẹp, nhưng mà ở lúc cô ngậm miệng miếng khoai tây chiên kia Lận Lậm lại cảm thấy cô cũng rất đáng yêu.

Miền cưỡng muốn người khác cùng xem phim kinh dị, lại còn dám ăn khoai tây chiên, một cô gái đáng yêu, anh liên tục mỉm cười, nhìn Tịnh Minh còn nhiều hơn xem tivi. Cô thích mơ mộng đơn giản, là cô gái rất thẳng thắn lại thất thường, ở bên một người như vậy rất vui vẻ. Nghĩ đến đây, anh mỉm cười quay đầu xem tivi, thật ra thứ anh sợ không phải ma quỷ...

Bộ phim Hồ sơ tuyệt mật đã đến cao trào, trong cơn mưa lớn màu vàng, chàng trai trở về từ cõi chết, cơn mưa đó là một loại sinh vật ký sinh trên bất cứ thứ gì mang theo người. Loại sinh vật ký sinh kia sẽ làm xúc tác cho các loại vi khuẩn thông thường sinh trưởng bằng tốc độ kinh hoàng, chàng trai ấy chạm đến thứ gì, thứ gì liền mốc meo, chạm vào người nào người cũng bởi vì vi khuẩn lây nhiễm mà chết, đã vậy còn chết trong trạng thái đáng sợ vô cùng. Cảnh quay đang xoay tròn, tia sáng lấp lánh im lặng bao lấy chàng trai kia khiến gã hoảng sợ. Gã nhìn xung quanh với ý định chạy trốn. Âm

nhạc theo mạch phim, tiếng dương cầm chói tai kéo căng thần kinh người xem, bầu không khí cực kỳ kinh dị.

21. Chương 20

Thật ra cô rất sợ, nhưng lại thích loại phim có cốt truyện kích thích như thế này, huống hồ phim Hồ sơ tuyệt mật luôn luôn làm cho người xem chờ xem để thấy cảnh một thi thể đã chết ở trạng thái kinh khủng, kết quả chỉ có một cái tay hoặc là một vũng máu hay đại loại là một vết thương, căn bản sẽ không thấy rõ cụ thể là cái gì. Vì vậy lý trí mách bảo cô, dù tóc gáy đã dựng đứng lên hết cả rồi nhưng sẽ không có hình ảnh gì quá khủng khiếp xuất hiện đâu. Cô không chớp mắt xem cảnh chàng trai kia chạy đến nhà cô gái ấy xin giúp đỡ, quay đầu nhìn Lận Lâm cười, “Một cô gái xinh đẹp như vậy nếu như bị gã sờ một cái, đột nhiên đang sống sờ sờ lại biến thành một thi thể mốc meo, quả thật là rất khủng bố...” Nói được nửa câu cô bỗng ngừng lại, “Lận Lâm?”

Lận Lâm cau mày nhắm mắt không xem tivi.

Người kia cau mày khiến trong lòng cô “thình thịch” nhảy một cái, trong lòng như có pháo hoa bùng nổ. Đột nhiên một bàn tay đưa qua nắm chặt lấy tay của cô, giọng nói Lận Lâm hơi khàn khàn, như một dòng nước dịu dàng rót vào trong tận tâm can. Càng ngày càng chìm vào vực sâu vạn trượng không có cách nào thoát ra được... Cô vùng vẫy giãy chết, “Ký túc xá phải đóng cửa, phòng chúng em mười giờ rưỡi khóa cửa rồi, trễ thêm chút nữa em không vào được.” Thế nhưng cô lại hoàn toàn không né tránh bàn tay của anh, anh ấy là Lận Lâm, anh ấy là Lận Lâm, anh ấy là Lận Lâm...A...

“Ở lại giúp anh... Một chút thôi... Anh không muốn bật đèn...” Anh khàn giọng nói, trầm thấp đến mức dường như nghe không được nữa.

Nhưng anh lại buông tay cô ra.

Lúc anh buông tay, cô không kiềm được run rẩy một cái, rõ ràng biết người này cũng đang giãy dụa, giãy ra khỏi một loại suy nghĩ nào đó, cũng đang bỏ ra từ trong tuyệt vọng. Thế nhưng anh lại không leo lên được, anh cũng đang dần dần trượt xuống... Cảm giác rơi xuống một nơi nào đó... vô cùng khổ sở... Vừa muốn cầu cứu vừa lại không muốn, bề ngoài anh luôn luôn mỉm cười nhưng thực ra lại giống như hòn đá kiêu ngạo...

“Em không bật đèn.” Trong bóng đêm cô nắm tay của anh, không chạm vào đầu của anh mà chỉ khẽ vuốt tóc anh. Tóc của anh rất mềm, nhưng lại đầy mồ hôi lạnh ẩm ướt, “Em muốn về ký túc xá...” Lòng của cô lại tiếp tục mềm nhũn, lúc đụng phải mồ hôi lạnh của anh, cô cảm thấy mình như đụng phải thứ gì đó toát ra từ sâu bên trong linh hồn Lận Lâm, như vậy càng đau khổ hơn so với nước mắt, so với đầu lưỡi nóng như lửa, so với bờ môi lạnh buốt.

Anh không tiếp lời cô, rơi vào trạng thái im lặng.

Ánh mắt của cô nhìn vào một chỗ tối om, mơ hồ trông thấy anh dùng gối che hết mặt mình, dùng sức ép lại giống như muốn ép mình ngạt thở mà chết, một lúc sau anh nói “Anh đưa em về, bây giờ đã khá trễ rồi, một mình em về rất nguy hiểm.”

Giọng nói kia vẫn khàn như cũ.

Giống như một đất nước mà chỉ có miệng hùm gan sứa, một khi tầng gạch ngói kia bị đâm thủng sẽ lập tức sụp đổ vỡ ngay. Thế mà vẫn còn ngông cuồng nói muốn bảo vệ người khác... vẫn còn tự tôn, tinh thần trách nhiệm đến mức khiến người ta vừa nghe đã thấy buồn cười, nhưng buồn cười nhất vẫn là dù cho anh có mất đi sự tỉnh táo thì vẫn một mực làm như vậy, ngay cả sa sút tinh thần điên cuồng đều không làm được.

Cô nghe thấy tiếng vang của thứ gì đó sụp đổ trong lòng, nhưng không phải trái tim mà dường như là máu. Nhiệt huyết từ trái tim đã lạnh buốt đột nhiên lại ào ạt tuôn ra, để nó lại một lần nữa được sưởi ấm, khiến cô xấu hổ, khiến cô kích động, khoé mắt nóng lên, đến nỗi nước mắt cũng rơi ra rồi. Tim cô cũng dần dần chìm xuống.

Giữa lúc rơi xuống vực sâu vạn trượng này lại một lòng không muốn trở về nữa... Nếu như trước đây thích Lận Lâm chỉ bởi vì chuyện cũ mang màu thần bí của anh, hay vì anh dịu dàng, anh có lực hấp dẫn đối với cô, thì... bây giờ những điều đó đều đã không còn quan trọng nữa, giờ đây cô lại yêu Lận Lâm không thể dừng lại được chỉ bởi vì câu nói kia, giọng điệu kia của anh: “Anh đưa em về, bây giờ đã khá trễ rồi, một mình đi về rất nguy hiểm.”

Đó là một mùi hương thảo khiến người khác phải lo lắng, một cảm giác tinh khiết toát ra từ nơi kỳ lạ, một loại đau khổ nhưng lại ẩn ẩn sự dịu dàng, một loại lý trí tỉnh táo đến như vậy, đáng thương lại đau đớn đến như vậy...

Cô từ từ nhích tới, hai tay nắm lấy chiếc gối anh đang giữ chặt kéo ra, kéo thử một chút nhưng anh không buông tay, thế là cô dứt khoát ngồi bên cạnh anh, ôm lấy cái gối không chịu buông. Cô nói: “Này, em thích anh.” Rồi khoanh chân ngồi bên cạnh Lận Lâm, dựa lưng vào giường, thở dài, “Này, em rất yêu anh.”

Lận Lâm bỗng nhúc nhích, “Anh xin lỗi...”

“Em không muốn nghe anh nói xin lỗi.” Cô ngắt lời anh, “Nói cho em biết sao đột nhiên anh lại sợ hãi như vậy... Không sao đâu, em sẽ không mở đèn.”

Cho dù mặt anh đang ở dưới gối, cô cũng biết anh đang nhếch miệng cười, “Em không thấy, lúc này nhân vật kia rất giống anh sao?”

Cô ngạc nhiên, sau đó im lặng.

Anh cũng rơi vào trầm mặc.

Trong đêm tối chỉ nghe tiếng đồng hồ tí tách, kim giây chạy qua, lát sau kim phút lại “Cạch” một tiếng dời một ít, tiếp đó là tiếng tivi nhà kế bên vang lên rõ ràng một cách kỳ lạ, dưới lầu lướt qua một tiếng “Vù -” của xe buýt, sau đó vách tường tựa như biến mất, vừa hay nhìn ra được bốn phía bên ngoài là bóng tối và trời sao mờ mờ, dưới chân không đập lên được bất cứ vật thể nào, hai người lơ lửng giữa không trung, bốn bề trống trải, lặng ngắt như tờ. Tiếng động, có rất nhiều tiếng động đang vang lên, tiếng kim đồng hồ, tiếng TV kế bên, tiếng xe buýt dưới lầu vang lên ngày càng chói tai, ánh sáng trên đầu của vô số ngôi sao lấp lờ, xa xôi như vậy nhưng lại chướng mắt làm cho người khác cảm ghét.

“Xịch.” một tiếng dưới lầu có tiếng xe dừng lại.

Cô giật mình sợ hãi, nhìn lại lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, đây chính là cảm giác mà Lận Lâm thường gặp khi ở trong căn phòng này sao? Lúc này Lận Lâm cũng cảm thấy như thế này sao? Hoặc giả không phải cô đơn, chỉ là trống rỗng mà thôi.

Không ai lấp đầy chỗ trống kia, cũng không muốn bất kì kẻ nào lấp đầy, giống như đôi hốc mắt đen nhánh của cái đầu lâu kia, trống rỗng đến mức khiến người ta muốn táng thân mình nhảy vào Địa Ngục, cam nguyện chết trong ngọn lửa đẹp đẽ.

Không muốn người khác quan tâm và cứu vớt, loại người này - cô cười nhạt một tiếng, cười đến nỗi trong miệng đắng nghét - loại người này rất đáng ghét. Lúc nào cũng làm cho người ta nóng cả ruột cả gan...

“Mẹ anh... chết giống như Lý Sâm...” Anh đột nhiên nói, “Lúc anh sáu tuổi rưỡi có một đêm bà ấy đi mua thức ăn về nhà liền leo lên trên tầng 35, cứ như vậy mà nhảy xuống... lúc anh đứng ở cửa sổ nhìn thấy. Bà ấy có mua hai con chim cút, anh thấy một thứ gì đó từ cửa sổ bay vào...” Giọng của anh nghẹn lại, giống như có người dùng tay chặn ở cổ, im lặng mất một hồi lâu mới nhếch miệng cười cười, “Nhà anh ở tầng 34, đêm hôm đó dì Lưu sát vách cầm năm mười đồng tới nói, người bán thức ăn ở chợ dưới lầu trả lại cho mẹ - nói là lúc bà mua thức ăn thì đưa hết cả túi tiền cho người ta...”

Cô chậm chậm thở vào một hơi lạnh lẽo, hóa ra, Lận Lâm nhớ mãi không quên được cái chết của Lý Sâm, nguyên nhân bởi vì mẹ anh: “Mẹ anh mắc bệnh về não sao?” Cô thấp giọng hỏi, giọng khàn khàn.

Anh cũng thở sâu một hơi như cô, “Lúc đầu bà rất khỏe mạnh, mẹ anh là người phụ nữ khỏe mạnh và nhẵn nhụi rất giỏi, có thể làm được cả những việc nhà rất nặng nề. Bố anh nói bà sẽ không tự tử đâu, ông ấy đi báo cảnh sát thì nhận được kết luận mẹ anh bị viêm gan B, đã quá thời hạn tiêm vắc-xin, bà bị lây nhiễm

viêm gan B, gan suy yếu dẫn đến bệnh gan mãn tính, người mang virus duy nhất trong nhà...chính là anh.” Anh nhẹ giọng, nói, “Mẹ anh không biết bà lại mắc bệnh này...”

“Cho nên anh mới nghĩ là Lý Sâm cũng vì thế mà chết?” Cô đột nhiên lớn tiếng, “Ai nói với anh là Lý Sâm cũng chết như vậy? Anh không có bằng chứng đúng không? Không có bằng chứng làm sao anh biết Lý Sâm cũng chết như vậy? Lại nói Cạnh Lan tự sát là vì tính cách cô ấy có vấn đề, chuyện không liên quan đến anh, cô ấy sốt, đầu óc không tỉnh táo cũng là chuyện không liên quan đến anh, rõ ràng là tự cô ấy tự làm tự chịu! Tóm lại chính là bản thân Lý Sâm muốn tự tử, Cạnh Lan chỉ là không may, còn sự việc của mẹ anh đơn giản chỉ là ngoài ý muốn, mấy chuyện này đều không liên quan đến anh!”

Anh nghe cô nói hết như đang nghe một đứa bé cố gắng kể chuyện cười cho ông mình nghe, bên môi có nét cười lơ mơ, nhưng không mấy may bị cô tác động chút nào, chỉ là dung túng cười cười như thế, nói “Em thiên vị quá.”

Cô sưng sốt một chút, đưa tay ra nắm vạt áo Lận Lậm rồi giữ thật chặt trong lòng bàn tay, “Em... Rất yêu anh...” Cô lắc đầu, “Em rất ích kỷ, em không muốn nhìn người em thích đau khổ như vậy, có thể trách tại người khác sai lầm, tại sao lại cứ muốn đổ lên đầu mình chứ? Lận Lậm...” Cô lực lợi kéo cuộn khăn tay tới, xé một tờ rồi lau mặt mình lại vô thức xé đưa cho Lận Lậm một tờ, “Em không thể hiểu được đó là loại tình cảm gì...”

“Người bắt công rất đáng yêu, còn loại người như anh rất đáng ghét.” Lận Lậm yếu ớt nói, đôi mắt kia thăm thẳm dường như còn đen hơn sự tối tăm trong phòng, “Em rất tốt.” Anh u buồn quan sát bên ngoài, mỉm cười, “Anh thường nghĩ người sai luôn là anh, thế nhưng cũng có lúc lại nghĩ có lẽ người sai không phải là anh, như vậy nên hận ai đây?” Anh chỉ đang nói đùa, dùng cái “hận” này để đùa.

“Lận Lậm, anh đang cảm thấy rất mơ hồ đúng không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Anh ngơ ngác một hồi rồi cười khẽ, đưa cánh tay gối đầu nhìn lên trần nhà đang dần dần được ánh sáng của mấy ngôi sao chiếu vào, “Ừm, có lẽ là vậy.”

“Em cũng rất mơ hồ.” Cô nói, “Lúc trước đi ngủ em thường hay nghĩ nếu như những chuyện xảy ra với anh cũng xảy ra với em, em sẽ như thế nào?”

“Kết quả thế nào?” Anh co đầu gối trái lại, ôm vào, người dần dần trầm tĩnh lại.

“Em không nghĩ ra được, có lẽ...” cô học theo anh anh nhếch miệng cười cười, “Do em không phải là anh lúc trước, đã sợ hãi đến mức phải đi tự sát.”

Anh cười to, “Em biết không?” rồi lại mỉm cười nói, “Lúc đó anh đang ở một mình một mình, thường đứng ở chỗ ban công nhìn xuống, nghĩ xem cảm giác lúc rơi xuống thì sẽ như thế nào.”

“Sau đó thì sao?” Cô nói, “Em cũng thường xuyên nghĩ đến việc con người đến một lúc nào đó sẽ chết đi, không biết lúc già rồi cuộc em sẽ chết thế nào, càng nghĩ càng thấy sợ hãi.”

“Sau đó... Không nghĩ ra được.” Anh nói, “Thư Yển nói anh có khuynh hướng tự sát.”

“Hả?”

Anh vẫn cười như cũ, “Anh bảo chỉ tiếc đây là tầng tám, nhảy xuống cũng chưa chắc đã chết được, nếu như anh ở trên lầu hai mươi, chắc là sẽ suy nghĩ đến việc nhảy xuống.”

“Đây là nói đùa đúng không?” Cô trừng mắt, đáng tiếc Lận Lậm không nhìn thấy, “Em đề nghị anh nên dọn xuống lầu một ở đi, anh ở đây rất nguy hiểm đấy!”

“Đùa thôi, đùa thôi.” Anh giơ tay lên thề, “Anh sợ lực ly tâm, xưa nay không dám ngồi cáp treo nữa là, đủ chứng minh anh không dám nhảy lầu rồi.”

“Anh biến thái quá.” Cô nở nụ cười, “Rõ ràng là nhìn giống một nam sinh mạnh mẽ, em biết tất cả ”Trúc” đều rất dựa vào anh, vậy mà cuối cùng anh lại không dám xem phim kinh dị càng không dám chơi cáp treo, nhất như chuột, thế nhiều người sùng bái anh như thế.” Ngắc đầu nhìn nóc nhà, “Rõ là thanh niên biến thái.”

“Tất nhiên bởi vì anh rất đẹp trai.” Anh nói, “Đẹp trai rất đáng tin.” Trước khi Tịnh Minh kịp giơ chân lên đá anh, anh đã chặn lại cười nói: “Đùa thôi.”

Cô cười lên, “Em yêu anh.” Cô cứ giống con mèo vùi vào mình Lận Lâm mà cọ cọ, “Lận Lận Lận Lận em yêu anh.”

“Giống như Chuột Yêu Gạo à?” Anh mỉm cười để cho cô cọ, giật mình nhận ra cô cọ anh như thế này đã thành thói quen rồi, là bạn bè đã thân thiết kết giao mấy chục năm, hoặc là mèo anh đã nuôi bảy tám năm. Thật ra anh rất sợ người khác đụng chạm, rất sợ người khác tiếp cận, huống chi là bị “mèo” cọ thế này? Nhưng ở trong lòng không có một chút cảm giác mất tự nhiên nào, cũng chẳng hề nghĩ tới việc phòng bị.

Đã rất nhiều năm nay anh... chưa từng nói với ai nhiều lời như vậy, lại còn trò chuyện thẳng thắn đến thế nữa. Anh thường xuyên cảm thấy, linh hồn của mình bị chia thành rất nhiều mảnh vỡ, có bốn phần là đen, một khi chạm đến sẽ không thể khống chế được, thế nhưng cũng có một phần là trắng, đơn giản là chính Lận Lận anh, nếu không từng trải qua nhiều chuyện như vậy chắc sẽ chỉ tồn tại linh hồn màu trắng. Đem hết tội nghiệt và sự việc đau khổ giấu vào linh hồn màu đen, mặt khác lại dùng linh hồn màu trắng đi chơi vui vẻ, sau cùng liệu có phải tội nghiệt lại càng sâu? Anh có nên hay không?

Bản thân sám hối trong giáo đường vì cho rằng cũng bởi vì anh mà tất cả mọi chuyện xảy ra, không cho phép mình có được một chút vui vẻ? Mặc dù Lận Lận trả lời không phải, anh cố gắng muốn làm một người bình thường, anh không muốn hận mình cho nên anh hỏi mình muốn hận ai, anh không muốn phải rơi xuống Địa ngục dù cho trong tiềm thức anh cho rằng mình phải đi, nhưng chỉ ít lúc ban ngày anh không muốn. Mà lúc này, anh dường như vừa tìm được một lý do không muốn phải rơi xuống Địa Ngục, vì một người đơn giản có thể nắm lấy tay anh.

“Hôm qua em xem tivi nhìn thấy một chuyện rất buồn cười.” Cô đánh trống lảng để khỏi vòng vo để tài giết chóc, “Có người ngâm thơ thế này: Đứng ở đầu giường nhìn Yêu Cơ, càng nhìn càng thấy xinh đẹp. Người bên cạnh quá sợ hãi, nói: Sao mi lại dâm dăng như thế?” Cô cười hí mắt hỏi, “Anh biết tiếng phổ thông không cho phép người thi nhân nói là gì không?”

Anh “Ha” một tiếng, “Đầu giường vốn dĩ không phải cửa sổ đầu giường mà chính là đầu thuyền.”

Cô đánh anh một cái, “Anh phải giả vờ không biết chứ? Nói toẹt ra thế còn gì vui nữa.”

“Anh không biết.” Anh chiều theo ý cô mà cười.

“Đứng ở đầu thuyền nhìn vùng ngoại thành, càng xem càng thấy đẹp.” Cô cắn chữ rõ ràng nói, “Có buồn cười không?”

“Ha ha ha ha...” Anh lấy thái độ lễ phép như cười như không cười.

“Này, Lận Lận chết tiệt, sao lại cười to như vậy? Anh không biết là cả vạn năm em mới kể chuyện cười cho người khác nghe à, anh đứng là đồ không biết thưởng thức, em phải nhớ anh!” Cô từ dưới đất bò dậy, “Em mặc kệ anh, em muốn xem tiếp Hồ sơ tuyệt mật, em muốn tìm tập kinh khủng nhất hù chết anh. Em mở, em mở!” Cô cầm điều khiển từ xa hướng đến màn hình vung vẩy.

Lận Lận cất giọng cười, “Em cứ từ từ mà xem, anh đi tắm.” Nói rồi lách vào phòng tắm, chỉ nghe bên ngoài rít lên một tiếng.

“Anh đi rồi chỉ còn một mình em làm sao dám xem? Này, mau quay lại đây!” Lát sau, bắt đầu bộ phim là hình ảnh rộng lớn, âm nhạc quý dị, Tịnh Minh kêu thảm thiết chạy nhanh đi bật đèn, cả phòng lập tức sáng lên, “Lận Lận chết tiệt anh nhớ kỹ cho em, đêm nay chúng ta thức suốt đêm xem phim kinh dị, anh đừng có mà nghĩ đến việc đi ngủ.” Cô gái bên ngoài liên tục nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ha ha ha...” Anh ở trong phòng tắm cười, cởi quần áo ra treo vào móc, đột nhiên ngăn người một chút, đã rất rất lâu rồi anh không vui đến vậy. Lâu đến mức không nhớ nổi là bao lâu, chỉ nhớ mang máng đã từng có một lần anh cho rằng, mình vui vẻ là một tội nghiệt, hai năm sau đó mới phát hiện, thật ra vui vẻ không phải tội nghiệt, có lẽ... có chuyện khác quan trọng hơn... mới là tội nghiệt... Như là - tình yêu?

22. Chương 21

Anh nhìn mình trong gương, tình yêu? Anh không tin tình yêu, không tin hai người có thể vì một thứ gọi là thiên hoang địa lão mà hạnh phúc vui vẻ, tình yêu là thứ... chỉ khiến người khác khổ sở thôi... Nhắm mắt lại, gương mặt anh hiện lên trong gương, Tịnh Minh bị anh nhốt ở ngoài cửa, trong phòng tắm lúc này là nơi chốn riêng tư. Ở chỗ này anh thừa nhận, anh đã lừa Tịnh Minh, anh nói anh không tin tình yêu, đó là thật, nhưng mà anh nói anh không yêu Lý Sâm, đó là giả.

Có lẽ bởi vì yêu Lý Sâm, cho nên mới không tin vào tình yêu.

Mở vòi hoa sen để nước lạnh xối xuống đầu rồi xuống toàn thân, anh chau mày ngẩng đầu nhìn vòi hoa sen, đó là chuyện phong hoa tuyết nguyệt(*).... Phong hoa tuyết nguyệt đến.... Đường như cũng bình thường như mấy chuyện cũ khác.

(*) Chỉ tình cảm nam nữ

Lâm Tịnh Minh ở bên ngoài xem tivi, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, “A” hét to một tiếng bỏ qua gọi điện thoại về ký túc xá, “Này, chồng ơi, là tao đây. Tao là ai hả? Mày không nhận ra giọng tao sao, đá chết mày. Tao là Tịnh Minh đây - xin mày đấy, đừng có la lớn như vậy, đêm nay tao không về đâu.” Cô áp điện thoại sát tai, “Tao ở.... tao ở nhà bạn học, dù sao cũng rất an toàn, không sao đâu, buổi sáng ngày mai tao sẽ về, sao? À, là bạn học... bạn học hồi tiểu học ấy mà, tao ra ngoài vô tình gặp, người này mày không biết đâu.” Trong lúc miệng đang nói dối, lưng khẽ dựa vào cái bàn phía sau, thế là khung ảnh trên bàn đổ xuống, cô thuận tay đỡ lấy.

Thẩm Thịnh Như ở đầu bên kia điện thoại cười hì hì truy vấn: “Này, lần đầu tiên mày qua đêm ngoài ký túc xá, rốt cuộc là ai vậy? Không phải ở nhà của soái ca nào đấy chứ? Chẳng hạn như nhà Lận Lâm?”

“A...Cứ vậy đi, mai về sẽ nói với mày sau.”

Tịnh Minh cúp điện thoại, Thẩm Thịnh Như sững sờ cả buổi trời - con nhóc kia rất thích tám nhảm qua điện thoại, thế mà nay lại không đầu không đuôi cúp điện thoại của cô ư? Thật là kỳ lạ mà. Ngày mai về phải thẩm vấn nó mới được. Nhưng mà, rốt cuộc là đi đâu mới được chứ?

Cô cúp điện thoại, không chớp mắt nhìn bức ảnh kia. Đó là một tấm ảnh gia đình, gồm bố, mẹ và con trai. Trong tấm ảnh Lận Lâm khoảng bốn tuổi, nụ cười mang mười phần hồn nhiên. Cô nhìn ba Lận Lâm không chớp mắt, bố của Lận Lâm rất cao... trông rất nhanh nhẹn khỏe mạnh, cô chỉ có thể hình dung như thế, trên thực tế bố Lận Lâm là một người để râu, tóc xoăn, thân hình cao lớn lại có màu da đen nhánh, trông cực kỳ khỏe mạnh cởi mở, đứng cạnh Lận Lâm trông có nét giống, ngược lại mẹ của anh thì xinh xắn thông minh, tóc ngắn, lúc chụp ảnh có lẽ cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi nhỉ? Thế mà lại cười ngây ngô đáng yêu. Cả bố lẫn mẹ chẳng phải soái ca và mỹ nữ còn gì, cô đặt khung ảnh xuống cười cười, sao lại không sinh ra đứa con có khí chất quý tộc được? Có thể thấy quả thật di truyền rất tốt, Lận Lâm kế thừa tất cả ưu điểm của bố mẹ anh. Lát sau, lúc Lận Lâm tắm rửa xong ra, có chút xấu hổ, “Chỗ của anh... Không có đồ cho con gái...”

Cô nhún nhún vai, “Dù sao chúng ta cũng xem tivi suốt đêm, em không tắm, cũng không ngủ đâu.” Cô thuận tay chỉ vào khung ảnh, “Anh lúc còn bé đáng yêu thật đấy, hì hì, khóe mắt của bố anh và anh rất giống nhau.” Cô kéo khóe mắt mình xuống, nói “Nghe nói khóe mắt hướng xuống thì ta người sẽ khá u buồn, có thể chứng minh loại suy luận này chỉ có độ tin cậy năm mươi phần trăm thôi, bố anh nhìn rất vui vẻ mà.”

Anh cầm lấy ảnh chụp chà chà, rồi đem nó trả về chỗ cũ, “Bố anh cũng qua đời vì ung thư gan, khi đó nghĩ đông kết thúc, khai giảng xong anh vừa đi học không bao lâu.”

“Tại sao không đi bệnh viện?” Cô nhin không được hỏi.

“Bởi vì có những thời điểm bệnh sẽ không tái phát. Đã tái phát thì hai ba ngày liền... ” Anh cầm khăn tắm nhún vai, “Đừng ở gần anh quá, có lẽ một ngày nào đó anh cũng sẽ như thế.”

“Dáng vẻ nói chuyện của anh bây giờ kém xa lúc nãy.” Cô ngồi xuống tiếp tục xem TV, ăn đồ ăn vặt, “Anh thật sự rất kỳ lạ.” Lúc anh nhắc đến cái chết của người thân dường như rất thần nhiên.

“Em không biết một khi người ta có chuẩn bị thì có thể làm được mọi chuyện sao?” Anh học theo giọng điệu của Fox Mulder trên TV lạnh nhạt nói.

“Nhưng mà...” cô ngoeo đầu học theo Scully nhướn mày, ngừng giọng một lát, “Thế giới được tạo thành từ những thứ ngoài ý muốn, không phải chuyện nào cũng cho anh thời gian để chuẩn bị.”

“Thế nên?” Anh học động tác ngồi xuống ghế salon vô cùng đẹp trai của Mulder trên TV.

“Cho nên - bịa không nổi nữa rồi, không cho nên gì cả.” cô chuyên tâm xem tivi, bởi vì Lận Lâm không chịu được tạo Mưa kia nên cô đổi sang một tập khác, “Anh có muốn xem tập ”Ở đây có nữ quỷ” không?”

“Không xem.”

“Vậy thì ”Người ngoài hành tinh thì sao?”

“Đổi.”

” “Người sói” thì sao?”

“Pass.”

“Trời ạ, anh kén chọn quá đi mất!” Cô đỡ khóc đỡ cười quay đầu nhìn anh, “Anh tự đi mà chọn đi, em mặc kệ anh.”

“Anh quyết định xem cái này... Cái này...” Lận Lâm đang không ngừng đổi phim, cô càng nhìn càng thấy hoa mắt, “Biết trước anh sợ ma sợ quỷ, em đã đem Bao Thanh Thiên sang cho anh xem rồi.”

Bầu không khí trong phòng tràn ngập vui vẻ làm quên đi cảm giác quỷ dị vừa nãy. Thật ra Lâm Tịnh Minh biết rõ rằng chàng trai bên cạnh đang tỏ ra điềm nhiên như không có gì xảy ra. Linh hồn của người này rất kỳ lạ, có một phần kiên cường, dù có xảy ra chuyện gì cũng đều kiên trì tỉnh táo và lý trí, phần khác lại vô cùng yếu ớt, từ lâu đã ngã xuống vỡ thành ngàn vạn mảnh, mỗi một mảnh đều nhuộm lên vết máu.

Thật ra anh đã chết mất một nửa rồi, sợ dĩ anh không nổi điên không tự sát là bởi vì một nửa kia quá kiên cường, kiên cường đến nỗi ngay cả nỗi điên cũng không biết, cho nên lúc Lận Lâm nhếch miệng cười cười buông bỏ đau khổ, so với việc cô hiểu được còn thâm sâu đến mức nào nữa? Cho dù như thế nào, có thể làm cho anh thỉnh thoảng vui vẻ là cô đã rất thỏa lòng rồi, việc đó đã đủ chứng minh cô vẫn rất quan trọng đối với Lận Lâm.

“Em muốn ăn cái gì? Chúng ta còn chưa ăn cơm tối.”

“Em hay quên nên thường không ăn cơm tối.” Mắt cô không chuyển nhìn tivi, “Anh có cái gì thì chúng ta ăn cái đó, anh có cái gì? Mì gói à?”

Anh đưa cho cô một bình sữa bò, “Chỗ anh không nấu nước.”

“Vậy là ngay cả mì cũng không có hả?” Cô nhướn mày ngạc nhiên nhìn anh, “Chỉ có sữa bò?” Lắc lắc sữa bò trong tay, “Chỉ uống sữa tươi cũng được xem như ăn cơm à? Thua anh luôn, em muốn gọi thức ăn ngoài.” Cô nhảy dựng lên đi tìm điện thoại, bắt đầu quay số gọi.

“Chỗ này của anh không có số gọi được thức ăn ở ngoài đâu.” Anh hết nhìn đồng tới nhìn tây xem thử có gì có thể ăn đêm được không.

“Không cần đâu em nhớ số mà.” Cô nhấn số điện thoại gọi, lại che điện thoại hỏi anh, “Anh muốn ăn cái gì? Thích chua hay cay? ngọt hay thanh?”

Ngón tay đặt lên trên sống mũi suy nghĩ, lát sau nói “Ngọt.”

“Ok.” Cô gọi lại lần nữa, “Vâng, Cẩm Lệ phải không? Tôi muốn gọi một phần sườn chua ngọt, một phần bắp xào hạt thông, hai hộp cơm giao đến...” cô nói vào điện thoại chờ một lát, quay lại hỏi Lận Lâm: “Ở đây là đâu vậy?”

“Khu G nằm ngoài đại học Z, số 13, phố Thăng Hoa.” Anh nói.

“Đưa đến khu G nằm ngoài đại học Z, số 13, phố Thăng Hoa.” Cô nói xong liền cúp điện thoại “Anh muốn ăn cái nào? Sườn chua ngọt hay bắp xào hạt thông?”

“Anh sao cũng được, em chọn trước đi.” Anh mỉm cười, “Anh cảm thấy sau này em sẽ là một lãnh đạo có bản lĩnh, làm việc trong một công ty nước ngoài, vừa cực kỳ giỏi giang lại vừa giàu có.”

Cô nhướn mày, “Chỉ dựa vào dáng vẻ gọi điện thoại của em sao?”

Anh gật đầu lấy làm lo lắng, “Ừm.”

“Nếu vậy em cũng cho rằng anh sẽ là một người tài giỏi điều hành một công ty khoa học công nghệ nước ngoài, dựa vào dáng vẻ nói chuyện của anh bây giờ.” Cô nhún nhún vai, “Anh học hóa học cao phân tử thật hả? Đúng là giỏi thật.”

Lận Lận nở nụ cười, “Anh nói thật, không phải nói đùa.” Mười ngón đan nhau, anh bày ra bộ dáng ông chủ đang đánh giá nhân viên, nửa người tựa vào ghế sofa “Em tự tin, thông minh, xinh đẹp, biết điều khiến cục diện, đồng thời luôn chú ý khiến mình thành tiêu điểm trong mắt mọi người, không bị ảnh hưởng bởi quan điểm của người khác, cũng không lộng quyền, với người hay với mình đều rất khoan dung. Người tài giỏi như thế không nhiều.”

Cô từ chối cho ý kiến, mở hộp sữa bò ra uống một ngụm, “Vây khuyết điểm đâu?”

“Em rất tùy hứng.” Anh nói.

“Em coi là đó cũng là ưu điểm.” Cô cắn ống hút một cái, “Tại sao không khen em viết thuyết rất có tài hoa?”

Anh cười cười, “Anh cảm thấy về phần tiểu thuyết kia em không phát triển nhiều.”

Cô nhảy dựng lên, “Vì sao?”

Anh duỗi ngón tay ấn hai cái vào huyệt thái dương, “Sáng tác là một việc rất hao tổn tinh thần, không trải qua đau khổ thì văn chương không hay, mà em lại không phải kiểu người này.”

“Vây kiểu người đó là người như thế nào?” Cô giống như đang nghe đọc kinh, nghe như thế nào cũng không hiểu.

Lận Lận mỉm cười. “Kiểu người đó luôn tự tìm phiền não, thường bởi vì việc nhỏ mà tâm trạng khổ sở, em thì không phải.”

“Đó là ưu điểm của em.” Tịnh Minh trừng mắt.

Anh từ chối cho ý kiến gật đầu cười cười, “Đó là ưu điểm, cũng là khuyết điểm. Em không thể kiềm chế cảm xúc đến mức thấp nhất, sau đó lại đem nó bộc phát thành văn chương, giống như khí cầu bị nổ ấy.” Anh nói, “Bởi vì cảm xúc của em không dễ suy sụp, rất khó điên loạn được - ”

“Viết tiểu thuyết cũng cần điên à?” Cô cúi đầu xuống giường ánh mắt lên nhìn anh, giống như nhìn đầu một con quái thú.

Lận Lận nháy nháy mắt, “Cá nhân anh thấy quan trọng.”

Cô không thể tưởng tượng được khua tay một cái, “Chúng ta đâu phải Van Gogh.”

“Sáng tác là một loại đối thoại, em và nửa kia đối thoại, cách ở giữa một trang giấy.” Lận Lận khép hờ mắt một chút, “Em nhất định phải thành tâm đối thoại, làm không được sẽ không thể cuồng loạn, sẽ nảy sinh tạp niệm, lời văn là thứ có vô vàn linh tính, nếu đối với nó không đủ thành tâm, nó sẽ lập tức sai lệch, lập tức sẽ không còn thu hút.”

“Ý anh nói mấy tiểu thuyết của em đều không đủ thành tâm? Thái độ của em đối với lời văn không đủ thành kính?” Cô dường như sắp bốc lửa, “Em không cho rằng là do lúc em viết không tập trung...”

“Không.” Anh cắt ngang lời phản bác của cô, “Không phải không đủ tập trung, mà là không đủ thành tâm.” Cười cười, anh nói tiếp, “Không đủ thành tâm không phải là thái độ của em không tập trung, mà là đối với em câu từ không quan trọng như vậy, em không xem nó như một loại thánh vật mà cúng bái.”

Cô cố gắng nghỉ ngơi để bình ổn tâm trạng, sau lại trợn mắt nói: “Đây là cái lời lẽ xuyên tạc gì vậy? Nghe giống tà ma dị đạo quá. Đây là anh đối với văn...” Cô hít sâu một hơi, “À” một tiếng rồi dùng tay đỡ trán,

trong nháy mắt cảm thấy tâm tình cực kỳ thất bại, lại là Lý Sâm, chỉ đơn giản là... Đúng là ác quỷ âm hồn bất tán...

“Tĩnh Minh?” Lận Lâm vẫn nói ra, “Anh cảm thấy Lý Sâm nói đúng.”

Chỉ cần là Lý Sâm thì đều sẽ đúng. Cô hít sâu một hơi, quay đầu lại mỉm cười, “Dù sao thì em cũng không viết nữa, thái độ đối với câu chữ thế nào em cũng kệ.”

“Bởi vì biên tập bảo em sửa bản thảo.” Cô nói thẳng, “Em nói không thay đổi nên trở mặt luôn.” Anh nhắc mắt, ánh mắt kia liền trở nên u buồn, “Biên tập nào bảo em sửa bản thảo?”

“« Huyền Cảnh », A Kiềm đó.” Cô nhún nhún vai, “Nhưng mà em cũng không còn tâm tình viết tiểu thuyết, em không sửa.” Đột nhiên nhớ ra gì đó, cô nói “A, « Thần Oán » cũng là một đoạn trong « Huyền Cảnh ».” Anh nở nụ cười, “A Kiềm là người không tệ, hơi nhát gan, nhưng lại không có tính đa nghi, rất tốt.”

Cô nháy mắt, “Nhưng mà lối hành văn của anh ta thật sự rất tệ hại, anh thấy anh ta đem « Thiên Niên Chi Xà » của em sửa đến mức văng ra ngoài tiêu chuẩn luôn đấy, sau đó lại nói nên đặt trọng điểm lên trên, lo lắng gì gì đó...Anh ta không biết lúc người khác đọc thực sự tức đến mức muốn hộc máu sao?”

Lận Lâm cầm bản « Độc Giả » che mặt, tiếng cười dưới tạp chí phát ra. “Anh ta sửa thành thế nào anh cơ bản là không đọc, anh chỉ nhìn bản thảo trong máy vi tính mình thôi, lúc đó có hứng nên sửa luôn trên máy.”

Lâm Tĩnh Minh cười to, “Bản thảo tài hoa của anh đều là gian dối cả.”

“Biên tập nói chuyện rất có đạo lý,” Lận Lâm nói, “đoạn giữa của « Thần Oán » có mười vạn chữ phải viết lại, anh rất tán thành ý này của AE, thế là xóa mười vạn chữ viết lại.”

“Nhưng mà AE là AE, A Kiềm là A Kiềm, không phải ai viết tiểu thuyết cũng có thể gặp được biên tập tốt.” Cô thờ ơ nói, “Dù sao em cũng không viết nữa.”

Lận Lâm muốn gì đó, cuối cùng chỉ cười cười, “Suy nghĩ kĩ khi nào thật sự muốn viết thì cứ viết, miễn cưỡng bản thân sẽ làm mất đi hứng thú, câu chuyện viết ra sẽ không có ý nghĩa.”

“Ok.” Cô nghe tiếng chuông cửa giao đồ ăn bên ngoài thì đi mở cửa.

Lâm Tĩnh Minh, cô bé tùy hứng, lúc này cô vốn nên tỏ ra nguy hiểm thế nhưng lại không đông dài liền nói “Em không viết.”, đã ngoan thật, nhưng lại khiến cho Lận Lâm cảm thấy sảng khoái. Nhìn cô quay người ra cửa trả tiền nhận cơm, không có dáng vẻ do dự muốn anh cùng trả tiền chút nào, không nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của bạn nam, lại nhìn cô “Phanh” một tiếng đóng cửa lại xách theo một túi đồ ăn lớn quay lại, Lận Lâm đột nhiên cảm thấy nhịp tim có chút nhanh, cảm giác Tĩnh Minh đem lại cho anh... hoàn toàn khác với Lý Sâm.

Trước đây... Lý Sâm, bọn anh đều thảo luận về cái nhìn trong văn chương, câu chữ của anh và Lý Sâm cũng tương thông nhau, lại có thể đàm luận đến gốc tối khắc sâu trong lòng của đối phương. Lý Sâm kí tên trên thiệp luôn luôn là “Quý trọng câu chữ, dùng câu chữ cẩn thận.”, loại thành kính này cô xem như báu vật quý giá nhất, thái độ đó cũng là một trong những lý do khiến anh động tình. Nhưng mà Lý Sâm chết rồi, anh quen biết Tĩnh Minh, chuyện anh nói với Tĩnh Minh lại hoàn toàn không liên quan đến văn chương, mặc dù cô cũng viết, nhưng cô chưa đạt tới cảnh giới như Lý Sâm, suy nghĩ của cô vẫn chưa sâu sắc. Tĩnh Minh cho anh cảm giác hoàn toàn khác biệt, từ mỗi cử chỉ hành động của cô, từ tính tùy hứng của cô, cô tùy tiện, cô tự phụ, cô ngay thẳng, kể cả khi cô nóng giận, đều cho anh cảm giác hoàn toàn khác biệt, cô có rất nhiều khuyết điểm, thế nhưng... Thế nhưng... Cô là thật, bây giờ, lúc nào cũng đều có thể ôm lấy.

Còn Lý Sâm... Ngoại trừ văn chương tương thông, anh không nhìn thấy thứ gì thuộc về Lý Sâm.

Tĩnh Minh rõ ràng là một con người.

Còn Lý Sâm là một trái tim.

Đêm nay anh thất thố, nếu như Lý Sâm còn sống, sẽ ở một chỗ chịu đựng đau khổ với anh, cùng nhau nhấm nháp mỹ vị của nỗi sợ hãi, vì nhau mà rơi xuống nước mắt óng ánh. Thế nhưng Lý Sâm chết rồi, đêm nay ở nơi này là Tĩnh Minh, có lẽ cô không hiểu hết được sự đau khổ của anh, không thể vì anh rơi lệ, nhưng

cô sẽ cảm thấy bất bình... Cô làm rối tung mọi chuyện, nói: “Đứng ở đầu giường nhìn Yêu Cơ, càng nhìn càng thấy xinh đẹp.” cười đùa, làm cho anh quên hết sự đau khổ, đến mức ngay cả chính bản thân anh cũng không nhớ mình đã vì cái gì mà run rẩy khổ sở.

Có người nói, hạnh phúc thật ra rất đơn giản, lúc sống bình thản, chết thì yên vui, tiêu tại vô thường. Lận Lâm nhìn cô xách theo cơm hộp đi tới, trong đầu xóa bỏ suy nghĩ cuối cùng Tịnh Minh là gì, hạnh phúc có lẽ sẽ hiện ra một chữ: cô.

Đêm hôm đó bọn họ ăn cơm hộp xem phim kinh dị, vừa nhìn hai phút cả hai người đều tuyên bố ăn không nổi, ngay lập tức đổi kênh xem kịch. Chuyện kể về một con chó nhỏ đi tìm chủ của mình lại khiến Tịnh Minh đỏ mắt, Lận Lâm lễ phép để cô dựa vào vai mình, Lâm Tịnh Minh lợi dụng thành công đoạn phim chiếu đi chiếu lại ôm được anh một lát, kết quả cuối cùng là Lận Lâm đẩy cô ra, lại dùng nước rửa tay rửa mặt để trừ độc.

Đêm hôm đó không ai chìm vào giấc ngủ.

Đã ăn xong cơm hộp, xem xong phim, Tịnh Minh nghĩ rằng: Lâu như vậy, cả cuộc đời chắc chỉ có một lần.

Lận Lâm nghĩ cô thật sự là một cô gái tốt.

Đêm hôm đó là yêu đương hẹn hò với nhau à?

Hai năm sau này, trong văn của Tịnh Minh viết, đó là một đêm cực kỳ ấm áp

23. Chương 22

Sáng ngày thứ hai trở về ký túc xá, Lâm Tịnh Minh viết luôn một cuốn tiểu thuyết lấy cốt chuyện từ một cuộc gặp gỡ của hai người bạn học chung tiểu học xa quê gặp lại nhau, câu chuyện hai người đồng hương vui mừng gặp lại nhau thành công lừa được mọi người trong ký túc xá chuyện ngày hôm qua cô ngủ lại nhà Lận Lâm. Chuyện này nếu Thịnh Như mà biết được, cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, mấy cô nàng suy nghĩ đến tối này sẽ không tin tưởng cô trong sạch đâu.

Lúc đi học, một bạn học có đưa một tấm thiệp của Trương Khải Ngai gửi cho cô, là hình vẽ rất đẹp, vẽ hai thiên sứ, một nam một nữ và một dòng chữ vô cùng đơn giản, nữ sinh kia là em họ của anh, anh chờ em buổi trưa sau giờ học.

Cô nhìn hình vẽ thiên sứ kia thật lâu, không ngờ Khải Ngai còn biết vẽ manga hình vẽ dễ thương như này, nếu cô mà không yêu Lận Lâm thì sẽ yêu nó mất. Cầm tấm thiệp mà cô có cảm giác tội lỗi, giống như cô vợ được cưới hồi đăng hoàng nhưng lại bỏ trốn với tình nhân, mặc dù trước giờ cô chưa từng có tình ý gì với Khải Ngai. Suy cho cùng vẫn thấy áy náy trong lòng, cô nhắn tin cho Khải Ngai: Xin lỗi anh, tan học em mời anh ăn chè sầu riêng.

Khải Ngai nhắn lại: Anh đã mua sầu riêng rồi, chúng ta cùng nhau ăn đi.

Trong lòng cô càng thêm áy náy, sau đó mới trả lời: Dĩ nhiên sẽ cùng nhau ăn hơn nữa em còn có chuyện muốn nói với anh.

Khải Ngai cũng đáp lại: Được, đúng lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em.

Cô tắt điện thoại. Giáo viên ra câu hỏi, cô gờ tay xung phong trả lời sau đó nói một tràng dài khiến cả lớp kinh ngạc nhìn cô, cứ ngỡ học sinh xuất sắc nào xuất hiện.

“Tớ thích cảm giác được nói một tràng dài tiếng anh.” Hết tiết học đầu tiên cô chống cằm ngồi nói chuyện cùng bạn học: “Từ nhỏ tớ đã thích học tiếng Anh.”

“Tịnh Minh rất thích đọc bài văn nhỉ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Tịnh Minh!” Có người kêu cô, “Ồ ngoài có người tìm cậu này!”

“Tôi đây!”

Lâm Tịnh Minh đứng lên đi ra ngoài, đang chờ ở bên ngoài là một người phụ nữ trung niên mặc một bộ quần áo màu lam nhạt, màu sắc này khi mặc ở người bình thường rất dễ gây nên cảm giác dung tục nhưng khi mặc trên người này lại khiến cho người khác có cảm giác tao nhã. Cô nghi ngờ đứng trước mặt người phụ nữ đó: “Dì là?”

“Dì là mẹ của Khải Ngai.” Người phụ nữ trung niên mỉm cười với cô, cười hơi lúng túng.

“Dì là mẹ của Khải Ngai.” Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc, Khải Ngai không phải là người Bắc Kinh sao? Chẳng nhẽ mẹ anh ấy lại từ Bắc Kinh bay đến đây? Cô chẳng những gặp được em họ của Khải Ngai mà còn được gặp cả mẹ của anh ấy ư? Cô chưa hề chuẩn bị gặp người lớn, vội vàng cười cười chào hỏi: “Chào dì ạ.”

“Cháu có phải là bạn học của Khải Ngai không?” mẹ Khải Ngai khẽ gật đầu: “Thật ra thì...” Dì ấy như muốn nói lại thôi, còn cười hiền hòa chào tạm biệt cô.

Lâm Tịnh Minh xoay người chuẩn bị về phòng học, đi được bốn năm bước rồi cuộc vẫn quay đầu lại: “Dì có chuyện gì quan trọng muốn nói với cháu ạ?” Cô cảm thấy mẹ của Khải Ngai từ Bắc Kinh bay đến đây nhất định phải có chuyện gì đó.

“Cháu cứ vào lớp trước đi đã.” Tính tình mẹ Khải Ngai rất dịu dàng, cũng không vội vàng. Cô cảm thấy nếu sau này khi gả đi mà có được một bà mẹ chồng như vậy chắc chắn sẽ rất dễ thân thiết, bèn quay lại cười với mẹ Khải Ngai một tiếng, trong lòng lại càng áy náy: cô không yêu con trai của bà, mặc dù Khai Ngai đối xử với cô rất tốt. Bạn học nhìn thấy mẹ Khải Ngai bên ngoài cũng rất tò mò nhưng cô cũng không hề tỏ ra bức mình còn quay lại cười một tiếng với đám bạn đang nhìn mình chằm chằm kia, nhưng trong lòng cũng đang rất tò mò nên không nhịn được nhắn tin cho Lận Lâm, nói rằng mẹ của Khải Ngai đến đây cô phải thế nào bây giờ?

Lận Lâm trả lời cô: Thế nhà Khải Ngai có BMW không?”

Lúc cô đọc tin nhắn suýt nữa thì bật cười, sau đó mới nhắn lại: BMW cái đầu anh, bây giờ em phải làm thế nào? Em phải gặp người lớn đó?

Lận Lâm trả lời: Người nhà Khải ngai thật sự đi xe BMW à?

Cô dở khóc dở cười, gục mặt xuống bàn chỉ lộ đôi mắt lên nhìn tấm bảng đen, cô muốn nói chia tay với Khải Ngai nhưng lại cảm thấy có lỗi với anh....Thở dài một cái, cô nhắn lại cho Lận Lâm: EM RẤT YÊU ANH.

Nhìn dòng chữ kia cô thấy thật vui vẻ, sau đó thở dài tiếp cái nữa: “Em muốn chia tay với Khải Ngai.”

Lận Lâm rất lâu không trả lời lại, lúc cô nghĩ rằng anh chắc còn chưa nhận được tin nhắn của mình thì đã thấy anh trả lời: ^__^

Cô mỉm cười, tắt điện thoại tiếp tục nằm trên bàn nghe giảng, cần bao nhiêu dũng khí để nói lời chia tay? Không đến lúc mở miệng sẽ không biết nói lời này thật khó biết bao. Nhìn hình Thiên Sứ Khải Ngai vẽ cho cô, cô kẹp nó vào sách giáo khoa, nếu không có Lận Lâm thì có lẽ cô nhất định sẽ yêu Khải Ngai.

Vất vả lắm mới chờ tới tan học, Lâm Tịnh Minh thu dọn xong sách vở xong liền lao ra khỏi cửa, mẹ của Khải Ngai đang nói chuyện điện thoại, không biết nói với ai mà mặt đỏ tới tận mang tai thấy cô đi ra thì lúng túng cúp điện thoại khiến cô cảm thấy thật dễ thương, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi vẫn còn xấu hổ. Chỉ thấy mẹ Khải Ngai nói: “Khải Ngai không thể đến đây ăn cơm cùng chúng ta được, gần đây có quán cơm tây nào ăn ngon không cháu?”

“Trong trường có Đông Phong Cư ăn cũng không đến nỗi nào, đi bộ là tới ạ.” Lâm Tịnh Minh dẫn mẹ Khải Ngai đi về phía Đông Phong Cư, cũng không xa, hai người phụ nữ đi vào rồi tự tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó gọi hai phần mì ý. Mẹ Khải Ngai bắt đầu nói chuyện: “Cháu sinh năm 84 à?”

Cô gật đầu một cái: “Cháu sinh tháng 7 năm 84 ạ.”

“Sinh sau Khải Ngai nhà dì một tháng.” Mẹ Khải Ngai tiếp tục nói: “Cháu rất xinh đẹp, Khải Ngai đã nói sơ qua một chút với chúng ta về cháu. Chúng ta cũng không rõ lắm thằng bé đang nói cái gì...” Lúng túng nói đến đây, dì ấy ho khan một tiếng: “Thật ra thì dì có chuyện muốn nói với cháu.”

Tịnh Minh vẫn đang chờ dì ấy nói lời này, lộ ra nụ cười kiên nhẫn, cố gắng để mình trông thật tự nhiên: “Có chuyện gì vậy ạ?” Trong bụng này giờ đang loạn cả lên: không phải là dì ấy muốn nói cô là hồ ly tinh câu dẫn con trai dì ấy chứ?

“Thật ra thì ông của Khải Ngai đang ở Vienna.” Mẹ Khải Ngai tiếp tục nói: “Chắc cháu cũng biết âm nhạc ở Vienna vô cùng nổi tiếng, Khải Ngai lại có hứng thú với phương diện này, nó chơi đàn guitar hay violin đều tốt, cảm thụ âm nhạc cũng tốt, nhà dì muốn định cư ở Vienna, thủ tục cũng đã làm xong rồi, đi Vienna đối với Khải Ngai cũng rất tốt, đối với ông của nó cũng là bày tỏ lòng hiếu thảo nhưng Khải Ngai lại không chịu đi...” Dì cúi đầu, bưng cốc nước chanh lên uống một hớp, nhìn viên đá đang chuyển động trong cốc nước: “Khải Ngai nói nó muốn ở lại cùng bạn gái không muốn đi với chúng ta...”

“Cho nên...” Trong lòng cô đập bình bịch: “Cho nên dì nghĩ...”

“Dì không thể để một mình nó ở lại trong nước, cho nên cháu có thể khuyên nó... đi cùng chúng ta được không?” Mẹ Khải Ngai nói đến mức ấy này nên có chút không được tự nhiên: “Dì biết các cháu còn trẻ yêu đương cuồng nhiệt, nhưng các cháu vẫn còn là sinh viên, sau này còn nhiều cơ hội, cháu xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ tìm được một người bạn trai tốt hơn Khải Ngai.”

“Dì à...thật ra thì,” hai bàn tay cô nâng cốc nước lạnh, uống một hớp: “Hôm nay nếu như dì không đến cháu cũng muốn nói chia tay với Khải Ngai.” Cô vừa nói ra, đã thấy sắc mặt ngạc nhiên của mẹ Khải Ngai, trong lòng không khỏi vui mừng, người mẹ lúc nào cũng nghĩ con cái mình là tốt nhất... “Cháu nghĩ cháu vẫn luôn không đủ thích Khải Ngai, mặc dù biết Khải Ngai vẫn luôn rất tốt, so với tất cả con trai cháu biết từ bé đến giờ, nhưng cháu lại không thể đối xử tương đương với anh ấy nên cháu cảm thấy rất xấu hổ... Cho nên hôm nay vốn dĩ cháu đã muốn nói lời chia tay với anh ấy...” Cô thản nhiên nói: “Dì, cháu không muốn lấy cố là vì anh ấy quá hoàn hảo nên mới chia tay, cháu sẽ nói với anh ấy nên đi Vienna. Nơi đó thích hợp với anh ấy hơn, nhưng cháu cũng sẽ không nói vì cháu yêu anh ấy nên mới từ bỏ để cho anh ấy theo đuổi đam mê, cháu sẽ nói với anh ấy do cháu không đủ yêu anh ấy...Cháu không đủ yêu anh ấy, nếu ở lại đây là bất công với anh ấy cho nên cháu sẽ khuyên anh ấy đi, cháu sẽ chia tay với anh ấy.” Cô còn nói thêm: “Cháu đảm bảo anh ấy sẽ đi cùng mọi người.”

Mẹ Khải Ngai nhất thời im lặng, kinh ngạc nhìn Tịnh Minh, không thể hiểu nổi tình cảm của giới trẻ là như thế nào, có cuồng nhiệt nhưng lại vô cùng phức tạp.

Cô dùng nĩa cuốn một chút mì Ý ăn một ít, sau đó đặt xuống: “Cảm ơn dì vì bữa ăn ạ, cháu cũng phải đi rồi.” Cô nở một nụ cười: “Bây giờ cháu sẽ đi nói chuyện cùng Khải Ngai, nếu như Khải Ngai đồng ý đi Vienna, cháu sẽ gọi điện thoại cho dì.” Vừa nói cô vừa đứng dậy: “Cảm ơn dì.”

Mẹ Khải Ngai nhìn cô nói lời cảm ơn sau đó đi về phía cửa, một cô gái kỳ lạ, người trẻ tuổi bây giờ đều như vậy hay sao? Thẳng thắn...cũng không quá thực tế, nhưng là một cô gái tốt, ngay cả không đủ yêu cũng nói thẳng ra: “Cháu có thể khuyên anh ấy là vì cháu không đủ yêu anh ấy...nếu như cháu đủ yêu Khải Ngai, nhất định sẽ không để cho anh ấy đi.”

Yêu không đủ, có lúc cũng là một loại thái độ không đả thương người khác.

Ra khỏi Đông Phong Cư, Lâm Tịnh Minh gọi điện cho Khải Ngai, anh nói anh đang đứng đợi ở cửa, vừa ngẩng mặt cô đã nhìn thấy Trương Khải Ngai ngồi trên bậc thềm của Đông Phong Cư, dáng vẻ thờ ơ phẳng phất như đang buồn, một loại khí phách chỉ toát ra ở những người sang trọng: “Khải Ngai, mẹ của anh đang ở bên trong.” Cô ngồi xuống cạnh anh: “Em đã nghe nói về chuyện của nhà anh, em gái của anh cũng vì chuyện đi định cư này nên mới đến đây tìm anh?”

Khải Ngai không nhìn cô trả lời: “Ừ.”

“Đi Vienna đi.” Cô nói.

Anh im lặng, không nói lời nào.

“Có thể đến Vienna định cư, thật là làm cho người khác hâm mộ.” Cô nói tiếp: “Nghe nói hoàn cảnh ở đó rất tốt.”

“Tĩnh Minh.” Giọng anh hạ xuống thật thấp: “Anh không đi.”

“Tại sao?”

“Vì em.” Anh thẳng thắn trả lời.

“Em thì có gì tốt đâu?” Cô thở dài: “Gần đây em đã nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra mình có cái gì tốt và đáng giá để anh đối xử tốt với em như vậy.”

“Em rất tốt.” Anh vẫn nói như cũ.

“Đừng ngốc như vậy, anh nói thể em cũng tự thấy buồn cười.” Cô đưa cho anh một tờ khăn ướt của Đồng Phong Cư dùng để lau tay, ngày nóng nắng như này ngồi ở chỗ không có điều hòa rất dễ chảy mồ hôi: “Chúng ta không thích hợp với nhau.”

“Em thích Lận Lâm?” Anh hỏi, dưới ánh mặt trời hàng lông mi của anh thật dài, đen nhánh thật đẹp.

Cô im lặng một hồi mới mỉm cười: “Đúng vậy, em xin lỗi, em cũng biết anh tốt hơn anh ấy nhiều, anh đối với em cũng tốt hơn anh ấy, hơn nữa ở cùng với anh cũng tốt hơn ở cùng với anh ấy, nhà anh có BMW mà anh ấy không có.” Câu cuối cùng cô chỉ muốn nói đùa “Nhưng em lại thích anh ấy.”

Anh nghe đến câu BMW cũng nhướn miệng cười: “Ừ, nhà anh không chỉ có BMW mà có đến tận hai chiếc.”

Cô nhìn anh cũng cười đứng lên: “Phải không vậy?” Đáng tiếc em lại thích Lận Lâm trước, nếu không cũng sẽ không để cho anh đi Vienna.” Cười xong lại nhìn bóng hai người in trên mặt đất: “Thật ra thì chúng ta vốn dĩ cũng không yêu nhau. Vẫn luôn là anh đối tốt với em còn em thì không ngừng áy náy, sau đó lại không ngừng lừa dối anh.” Cô giận mình trước giờ nói dối anh, nhưng bây giờ thì biết có những người thích được nghe lời nói dối, đúng là không có tương lai.

“Anh biết.” Anh nói: “Hôm qua sau khi tan học em ở cùng đội trưởng sau đó đến nhà anh ấy.”

Cô dừng lại một chút: “Lận Lâm nói cho anh biết?”

“Đội trưởng không nhiều chuyện như vậy.” Trương Khải Ngai nói: “Là người khác nhìn thấy hai người ở cùng nhau sau đó cùng đi vào nhà đội trưởng.”

“Em muốn theo đuổi anh ấy nhưng anh ấy lại không thích em.” Cô nói: “Anh ấy nói anh có BMW.”

Trương Khải Ngai vừa cười vừa nói: “Đội trưởng đúng là một người cứng đầu, thật không thích hợp để yêu đương.”

“Anh biết chuyện trước đây của Lận Lâm à?” Cô cũng cười cười.

“Không biết.” Anh hoàn toàn phủ định. “Anh chỉ biết đến bây giờ trong lòng Lận Lâm vẫn còn bóng hình một người con gái, nhưng người đó không phải là em.”

Những lời này khiến cô ngẩn ra, Lận Lâm... Không phải anh ấy chưa yêu ai sao? Tại sao trong lòng lại có hình bóng một người con gái...người này là Lý Sâm hay là Cạnh Lan: “Cho nên anh nói em có thể yêu Lận Lâm nhưng lại không thể ở bên anh ấy?” Cô thử thăm dò hỏi.

Trương Khải Ngai nhỏ giọng nói: “Anh ấy sẽ không yêu em đâu.”

“Em biết chứ.” Cô cũng cúi đầu, “Chuyện này cũng giống như cho dù anh có đối xử tốt với em như thế nào, em cũng không thể yêu anh.”

Trương Khải Ngai im lặng.

Không khí giữa hai người nhất thời trở nên im lặng, cô hít một hơi thật sâu sau đó thở dài nói: “Đi Vienna đi, em cảm thấy anh ở bên đó có thể sẽ tốt hơn.”

Trương Khải Ngai tiếp tục im lặng, một lát sau anh hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì ở Vienna không có em.” Cô nhìn giày mình, đó là một đôi giày vải màu sắc tươi sáng, bên trên còn vẽ hình hai con ốc sên: “Không có em ở đó anh sẽ sống tốt hơn.”

Hai tay Trương Khải Ngai nắm chặt nổi lên gân xanh: “Anh không có thói quen từ bỏ bất kỳ thứ gì.” Hít một hơi thật sâu, anh buông tay xuống như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Chờ anh một năm.”

“Gì cơ?” Cô cho là mình nghe nhầm.

“Anh sẽ đi Vienna nhưng em hãy chờ anh một năm...” Trương Khải Ngai cầm tay cô, dùng sức nắm thật chặt: “Em hãy cứ theo đuổi anh ấy, nhưng nếu anh ấy không cần em vậy thì em hãy chờ anh một năm.” Đôi mắt anh yên lặng nhưng tràn đầy quyết tâm nhìn cô: “Anh nhất định sẽ quay về tìm em.”

Người đàn ông này... yêu cũng không buông tay... Cô ngạc nhiên nhìn Trương Khải Ngai: “Anh cần gì phải như thế? Sao cứ phải đối xử tốt với em như vậy...”

“Hôm nay nếu như người phải đi là em, em sẽ làm như thế nào?” Trương Khải Ngai nhìn cô, hai mắt sáng quắc như hổ đang rình mồi, lại vừa giống như ánh mắt con mồi sắp chết lạnh lùng nhìn lại con hổ: “Tâm trạng của em chắc chắn cũng giống như anh lúc này.”

Nếu như hôm nay người phải đi chính là cô, cô chắc chắn sẽ... liêu lĩnh đến nói Lận Lâm phải nhớ mình sau đó chính là liêu mạng để được ở lại. Nhưng suy nghĩ lại một chút làm sao Khải Ngai có thể điên cuồng như cô được chứ?! Hoá ra khí chất bá đạo trên người Khải Ngai, ít nhất cũng có một nửa là mù quáng điên cuồng, anh yêu cô, giống như cô yêu Lận Lâm vậy, từ lần đầu gặp mặt đã bị anh hấp dẫn, sau đó ánh mắt không thể dời khỏi người ta, nếu không nghe được tin tức gì từ anh ấy sẽ trở nên rất phiền não... Kinh ngạc nhìn anh, cô cảm thấy thật áy náy, cô vẫn không biết được anh lại yêu cô nghiêm túc đến như vậy.

“Chắc em không biết được ngày đầu tiên ra ngoài hẹn hò với em anh đã rất hồi hộp đâu.” Anh nhẹ giọng nói, đặt đầu cô tựa lên vai mình: “Em cũng không biết được thời điểm anh cầm bánh ngọt đợi em, lúc đó anh thấy mình giống như một kẻ ngốc...”

Cô không nhìn ra một chút nào, cứ nghĩ rằng anh luôn tùy tiện làm mọi chuyện, sao thể nhìn ra được vẻ bất an của từ đôi mắt của con hổ đang rình con mồi? Lúc ấy tâm tư của cô đang đặt hết ở trên người Lận Lâm rồi. Cô thể hiểu nổi Lận Lâm lại không để tâm đến Khải Ngai, không biết nên nói gì với chàng trai thật lòng yêu thương mình, cô nhắm mắt lại, thấy trong lòng bức bối, khó chịu muốn chết.

“Này, nếu như anh ấy để em biến thành Hề Cảnh Lan, anh sẽ không tha cho anh ấy đâu.” Trương Khải Ngai không nói anh yêu Tịnh Minh uất ức khổ sở như thế nào, tất cả kết thúc bằng một cái thở dài nặng nề. “Thôi cứ như vậy đi.” Anh đứng dậy, đi thẳng một mạch về phía trước, không nói lời chia tay.

Ngay lúc cô chuẩn bị mở miệng nói, Trương Khải Ngai quay lại ném cho cô một vật gì đó, “Tạm biệt.”

“Bộp” một tiếng, cô tiếp được, cảm giác lạnh buốt ở tay, là một túi sấu riêng khá lớn, dường như không thơm mùi của sấu riêng là mấy, cái túi nặng nề trong tay rất sạch, cô ngẩng đầu nhìn Khải Ngai, anh đã đi rất xa.

Anh không hề quay đầu nhìn lại.

Cây cối trong trường được ánh mặt trời của tháng sáu chiếu vào, hồng hồng xanh xanh từng mảng như bức tranh đầy màu sắc. Tiếng ve kêu ầm ĩ chói tai, khí nóng bốc lên, khiến bóng dáng anh trở nên mơ hồ.

Giữa trưa, con đường ngoài Đông Phong Cư không có một bóng người.

Lúc cô xem đồng hồ, mới biết cái nói là ban ngày mùa hè nóng bức, màu sắc của hoa cỏ cũng ảm đạm, nhiệt độ khiến người khó chịu, khí nóng làm cay mắt. Trong ngực khó chịu, hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, nước mắt tràn bờ mi, cô hít một hơi nữa rồi lau nước mắt, đắp khăn giấy ướt lên mặt, là cô có lỗi với Khải Ngai.

Mẹ của Khải Ngai từ trong Đông Phong Cư đẩy cửa đi ra ngoài: “Sao vậy?” Vừa rồi bà vẫn còn thấy hai người họ đang nói chuyện.

Cô lấy khăn giấy ra, mẹ Khải Ngai nhìn thấy đôi mắt của cô đỏ ửng, Tịnh Minh cười một cách khó khăn: “Bọn cháu chia tay.”

Mẹ Khải Ngai thở dài vỗ vỗ vai Tịnh Minh, Tịnh Minh không nói gì, nhào vào ngực bà, bà vỗ nhẹ đầu cô nói: “Đứa trẻ ngoan.”

Cô cảm nhận được cảm giác của bà, nức nở nói: “Cháu không phải là đứa trẻ ngoan, cháu biết rõ mình không thích Khải Ngai vậy mà còn qua lại với anh ấy... Cháu không phải là đứa trẻ ngoan... Lúc bắt đầu cháu đã không thích anh ấy... Cháu thích người khác...hu hu hu...” cô khóc to, “Cháu không phải là đứa trẻ ngoan...”

Mẹ Khải Ngai vuốt ve đầu cô, kéo cô vào lòng. Vóc người Tịnh Minh nhỏ nhắn, rất đáng yêu, bà thở dài: “Vẫn còn là trẻ con.”

Cô im lặng, vùi người vào lòng mẹ Khải Ngai, khóc không thành tiếng: “Cháu không cố ý đối xử tệ với anh ấy... Cháu không biết rằng mình lại thích Lận Lâm đến như vậy.”

Khi đó vẫn là tháng sáu, hè nóng nực, giữa trưa một chút.

Lận Lâm ở nhà, nhìn căn phòng bữa bột: sáng sớm hôm nay hai người vội vàng đi học, tối hôm qua xem tivi lại ăn rất nhiều đồ ăn vặt túi và hộp cơm vẫn còn ở trong nhà. Anh đã quen gọn gàng, quét dọn căn phòng và dọn dẹp đồ đạc. Vô duyên vô cớ trái tim lại chấn động một nhịp, trên ngón tay áp út thon dài có một sợi dây chuyền, sợi dây lấp lánh đắt tiền.

Sợi dây bạc mảnh như tơ vô cùng tinh xảo khảm một vài viên đá nhỏ, là đồ của Tịnh Minh. Cầm lên để trong lòng bàn tay, cảm giác như có hơi thở của Tịnh Minh, có mùi vị trong sáng đơn thuần của một cô gái nhỏ. Trong lòng bàn tay chợt run lên, sợi dây rơi xuống xuôi theo ngực sáng lấp lánh, lòng cũng run rẩy theo, sợi dây mắc ở cổ áo như có như không, trọng lượng và cảm xúc rất mơ hồ tựa như là mèo nhỏ sụt qua.

Loại dây chuyền như vậy Lý Sâm cũng có một cái tương tự. Anh nhớ đến đêm hôm đó mọi người tụ họp đánh bài, sợi dây chuyền ở cổ cô được chiếu sáng lấp lánh, lại nhớ đến hình như Cảnh Lan cũng có một cái như vậy. Nhẹ nhàng lấy sợi dây trên cổ áo xuống, tay anh run lên lại bị đâm chảy máu, anh sợ hãi kinh ngạc, mới phát hiện ra sợi dây này do ma sát nên mới đứt, rơi trên bàn. Ngón tay anh bị dây kim loại mảnh đâm xước, máu tươi theo sợi dây rơi xuống, đổ lạ thường.

Cái này đã dính máu của anh, không thể trả lại cho cô được.

Lận Lâm cắt sợi dây chuyền vào ngăn kéo, dọn gọn rác trên bàn mang đi vứt. Sau đó cầm khăn lau sạch vết dơ trên bàn. Lúc này điện thoại trên bàn rung lên, anh cầm lên nghe, giọng Tịnh Minh nghe như thổ lộ bị mất đi ổ, mắt nhắm lệ đáng vẻ như muốn khóc: “Lận Lâm, em với Khải Ngai chia tay rồi. Khải Ngai muốn đi Vienna, có thể sẽ không trở lại... Em với Khải Ngai chia tay rồi.”

Cô gái này! Anh vừa nghe điện thoại vừa lau sạch bàn: “Em không giữ cậu ấy lại hả?”

“Em khuyên anh ấy đi.” Cô dần dần bình tĩnh lại, nức nở: “Em thấy rất có lỗi với anh ấy.”

Anh cười cười: “Cậu ấy vẫn yêu em, làm sao em biết chắc được được mình có lỗi với cậu ấy hay không?”

“Bởi vì em yêu anh.” Cô nói.

Anh tiếp tục cười: “Em nói giống như mình đang trần trời vậy, cũng không phải chỉ sống đến ngày hôm nay thôi.”

“Anh có ý gì hả?” Cô lớn tiếng nói, giống như tức giận.

“Ngày mai sẽ có nhiều chuyện mà hôm nay chúng ta không thể ngờ được, gần đây có một bộ phim ”The day after tomorrow“, dịch không phải là ”Ngày mai” mà lại dịch là ”Tương lai”, ai mà biết được trong tương lai mình sẽ như thế nào? Anh mỉm cười: “Trừ khi hiện tại anh và em đều phải chết, nếu không sao có thể đảm bảo được ngày mai em có còn yêu anh hay không?”

Dường như cô lại tức giận hơn một chút: “Đây hoàn toàn là suy nghĩ bi quan của anh, em khinh bỉ.”

Lận Lâm cũng cười theo: “Nhưng không cần đến tương lai, cũng không ai biết cuối cùng mình có thể kiên trì nói đến sau này không, cũng không biết mình có dũng khí để nói chắc chắn rằng sau này có tốt hơn trước đây hay không.”

“Em không muốn nói với anh những lời kỳ quái này đâu.” Giọng của cô trong điện thoại đã bình thường trở lại, hình như bị lời anh nói làm cho hồ đồ rồi tức giận: “Tóm lại em và Khải Ngai chia tay rồi, em không biết anh muốn cái gì nhưng tóm lại là em yêu anh, như vậy đi.” Cô tắt điện thoại.

Anh cầm điện thoại, nhưng không tắt.

Trái tim vẫn còn đang loạn nhịp, vừa rồi khi Tịnh Minh gọi điện thoại, nghe được cô nói: “Lận Lâm, em và Khải Ngai chia tay.” Một giây kia trái tim anh đập cuồn cuộn loạn như ngựa hoang mất dây cương, cảm giác kia giống như sợi dây chuyền của Tịnh Minh treo lủng lẳng ở cổ áo anh. Giống như hơi thở của Tịnh Minh đang ở bên tai. Lúc nào anh cũng duy trì nụ cười trên môi nhanh chóng nói vài câu, nhưng nói gì thì anh cũng không biết. Đó là một loại phòng bị...

Đây chẳng qua là một loại phòng bị.

Anh không muốn mình bị Tịnh Minh hấp dẫn, anh không muốn quan tâm chuyện của cô và Khải Ngai, anh nói thật nhanh nghĩ điều gì nói ra cái đấy, nói đến mức làm cô đầy một bụng nghi ngờ hoặc ghen hòng nhìn trần trối, không cho mình có thời gian để lấy hơi...anh không muốn nghe cô tiếp tục nói những câu như: “Em rất yêu anh”, Có thể hôm qua anh còn chưa có cảm giác nhưng sau này không thể mãi không có cảm giác... Tịnh Minh là một cô gái rất đơn thuần nhưng cũng rất ảm áp.

Cùng cô ở chung một chỗ sẽ không muốn phải tách ra, anh từ từ để điện thoại xuống, cách một cái tắt điện thoại, đột nhiên phát hiện ra quen biết khá lâu, anh đã bắt đầu để ý từng câu nói từng cử chỉ của cô, thậm chí mỗi cọng tóc đều có ý nghĩa...Loại cảm giác tim đập loạn nhịp này, có phải là yêu...

24. Chương 23

Loại cảm giác yêu đương như thế này thật sự rất đáng sợ.

Lận Lâm nhắm mắt nhớ đến một buổi tối mà anh yêu Lý Sâm, tối hôm đó Lý Sâm online nói với anh: Mặc cho ngoài cửa sổ mưa to, trong đêm tối tắm có em ở cạnh anh. Bởi vì câu đó mà anh yêu Lý Sâm nhưng cuối cùng lại hại chết cô ấy, lấy danh nghĩa yêu thương mà hại chết cô ấy.

Cho tận đến bây giờ, anh chưa từng nói với ai rằng anh yêu Lý Sâm, hoặc cũng có thể là trong mắt Lý Sâm ngay từ đầu anh đã đi trên một con đường riêng, không bởi vì ai mà bị ảnh hưởng. Thật ra mọi chuyện bắt đầu từ lòng tự tôn buồn cười của nam sinh, không cho phép bản thân cứ đơn giản như vậy đồng ý quen một cô gái hâm mộ mình. Có lẽ là sợ khi cô biết sự thật sẽ sợ mình, cho nên anh không hề nói với cô ấy trong người anh có virus, sớm muộn rồi cũng sẽ hại chết cô.

Khởi đầu là tình yêu, vì tình yêu mà sinh ra tội lỗi, cho dù không phải vì cố ý giết người, nhưng hoàn toàn không thể tha thứ.

So với yêu thương thì hận càng đau hơn nhiều.

Vốn tội yêu đương còn nặng hơn hình phạt của ông Trời.

Yêu thương... Là một chuyện rất đau khổ.

Thật ra Tịnh Minh đang tức giận, gọi điện thoại qua thì Lận Lâm kỳ lạ hỏi cái gì mà Tịnh Minh em có yêu anh mãi mãi không hay là chỉ nói chuyện xằng bậy như thế thôi. Cô chia tay bạn trai trước dù là vì cô yêu Lận Lâm nhưng cũng không đến nỗi rẻ mặt ngay lập tức muốn cầu xin được ở bên cạnh Lận Lâm, cần gì nói hươu nói vượn lung tung qua loa chứ, nào là “Làm sao em biết được cuối cùng sẽ không có lỗi với anh?” Đó là chuyện quỷ quái gì vậy? Chẳng nhẽ anh đang ám chỉ cô là đến bây giờ vẫn chần chừ do dự trong chuyện tình cảm ư? Trong lòng cảm thấy ngột ngạt, cắn một miếng khoai tây chiên rồi online, lên mạng rồi mới biết Lận Lâm vừa khen cô mấy câu. Đạo này trên diễn đàn đã bớt điên đảo phê phán cô, dù có hậm hực cũng không muốn đối đầu với đại thần trong truyền thuyết. Đạo qua vài trang web, xem vài bài post liên tiếp, hồi trước chẳng cảm thấy gì cả, giờ nhìn đám người đó làm trái lương tâm khen ngợi mình khiến

cô đọc cũng cảm thấy vui vẻ, trong lòng cũng từ từ được xoa dịu, được rồi, thật ra người ta cũng rất dịu dàng chỉ là tâm tư để phòng người khác quá nặng nề mà thôi, dù là lễ phép dịu dàng cũng không muốn để người khác tiếp cận quá gần đến linh hồn của mình.

Vào phòng nghe tiếng trò chuyện phiếm, nhìn quanh xem có người nào quen người nào không quen, cô thoải mái treo cái tên mới “Phóng khoáng” vào phòng, diễn đàn lộn xộn cũng có mặt tốt của nó, nếu người khác không để ý IP của mình thì tùy ý thay tên đổi họ làm người mới. Nhìn thấy mọi người nói chuyện nhảm nhí một lát, cô ảo não nhấn cho Lận Lậm một tin nhắn trên diễn đàn: “Lên nói chuyện!”

Lận Lậm không trả lời, F5 diễn đàn mấy trăm lượt cũng vẫn như thế, anh ấy không online!

Tiếp tục thở dài hờn dỗi, đột nhiên nghĩ tới anh ấy sẽ không thấy cô dây dưa mập mờ tìm người khác để kể khổ chứ? Nghĩ lại thấy chua chát, cách thể hiện của cô cũng chẳng tốt hơn Cao Trọng Hi bao nhiêu, thích một người cứ dây dưa mãi không buông... Là một loại bản năng. Cô cứ nghĩ về việc mình hờn dỗi này kia, liệu nó có hợp lý không? Đột nhiên trong phòng có người mở mic, trong tai nghe vang lên âm thanh quen thuộc của đàn tranh, âm thanh rất nhẹ nhàng, rất ưu thương. Âm đàn tranh ban đầu nghe rất nặng nề, nhưng ngón tay người chơi gảy rất nhẹ nhàng, bởi vì gảy đàn nhẹ như thế cho nên âm thanh phẳng phất nghe như rất mỏng manh, chỉ cần rơi xuống đất thì sẽ vỡ nát, tiêu điều hóa thành mỏng manh như khói, từng chút từng chút một như rót vào lòng người.

Bài đang chơi là một bài có âm điệu khác lạ, nhạc dạo có tiết tấu rất đơn giản.

Trong lòng cô thốt một cái, bài này nghe quen tai lắm, nhạc đệm rất đơn giản quen tai... đây là...

Bohemian Rhapsody!

Trong bụng vừa khéo kêu lên đây là “Bohemian Rhapsody” có người bắt đầu hát: “Is this the real life? Is this just fantasy? Caught in a landslide, no escape from reality, open your eyes. Look up to the skies and see..” Giọng trong trẻo thanh thản, sạch sẽ như ánh nắng trong vắt rơi xuống từ mặt trời, như tiếng nước vừa mức lên lại rút xuống: “I’m just a poor boy, I need no sympathy. Because I’m easy come, easy go. A little high, little low. Anyway the wind blows, doesn’t really matter to me, to me...”

Cảm giác khi nghe Lận Lậm hát bài này khác hẳn Thư Yên... hoàn toàn... khác!

Kỹ thuật và giọng hát của Thư Ngã tinh tế hoàn mỹ, Lận Lậm lại tùy ý thả trôi linh hồn giữa câu hát.

Bài hát này nói về nạn kỳ thị chủng tộc, trên pháp trường cậu bé đã nói những lời cuối cùng với người mẹ của mình, “Nothing really matters, anyone can see...”, sự đau khổ của cậu bé ấy, Lận Lậm lại hát dễ dàng như thế.

“Mama, just killed a man, put a gun against his head, pulled my trigger, now he’s dead...” Trong mic vẫn tiếp tục vang lên giọng hát, nhấn nhá rõ ràng từng ca từ, “Mama, life had just begun, but now I’ve gone and thrown it all away...”

Tại sao nghe ra được sự khổ sở mà lại bình tĩnh đến như vậy? Cô nhớ lại anh đã từng cười nói rằng “Thư Ngã nói anh có khuynh hướng tự tử”, nghe “Mama, life had Just begun, but now I” ve gone and thrown it all away”, cô lại không rét mà run, chẳng lẽ Lận Lậm... Chẳng lẽ Lận Lậm... thật sự lấy tâm trạng muốn chết đi... để hát bài này ư? Bị giam hãm ở pháp trường, hoàn toàn không thể sống lại... Khổ sở đến bình tĩnh như vậy làm cho người ta lạnh cả người.

Dù cả khuôn mặt mỉm cười, dù tiến hay lùi đều lễ phép cao quý, tại sao lại vẫn hàm chứa ưu thương?

Thì ra là vì anh vẫn luôn ở trên đài hành hình, bị giam cầm ở pháp trường không hi vọng được sống lại, mãi cho đến khi anh bình tĩnh hát lên: “I sometimes wish I” d never been born at all...” cùng lúc mỉm cười, anh gọi từng từ “mama”, rốt cuộc là đang gọi ai?

Cô đột nhiên có cảm giác... anh đang lừa mình! Anh còn giấu diếm chuyện khác! Chắc chắn anh còn có chuyện khác đau khổ hơn... Không phải chỉ có mẹ và Lý Sâm chết, Cảnh Lan cắt cổ tay, Lận Lậm hát ra được nỗi đau sâu thẳm như thế, trong lòng chắc chắn còn giấu diếm chuyện khác. Cứ nghĩ đến hít thở cũng thấy lạnh lẽo, chuyện xưa của anh ấy... Đến lúc nào mới có thể mở lòng kể hết cho cô? Đau đớn của anh phải chờ đến khi nào mới được chữa lành? Không, cô lóe lên ý nghĩ nhớ đến câu “Anh từ chối”. Anh ấy từ

trước đến giờ chưa từng muốn được cứu vớt, ngay từ lúc bắt đầu đã phán cho bản thân tội tử hình, vẫn tỏ ra vui vẻ nhưng thực ra chưa từng tha thứ cho bản thân.

Giọng hát trong mic vẫn tiếp tục cất lên, bài hát này có độ khó cao, Lận Lâm hát đến quãng tám nhưng cũng không nghe ra được đó là cao âm đặc biệt khó. Đường như là ở quãng 8 nên đến cao âm nghe ít thể lương hơn, nhưng lại như kim nén bị thương. Khiến người khác nghe được bị thương ẩn giấu dưới sự tĩnh lặng, như là ở bên ngoài cửa sổ là đêm đen, không có trăng mà cũng chẳng có sao.

Thế giới đen như đầm lầy sâu thẳm chứa đầy quái vật, bị cắn đến mức cả người đầm máu, mình đầy vết thương nhưng dường như chẳng còn cảm nhận được đau đớn.

Hát xong rồi.

Cô nhìn thấy ID của người đang hát, gọi là “Tự làm mình cô đơn”, cô không biết cảm giác này là gì, trong lòng chỉ thấy trống rỗng, dờn chuột click vào ID đó, dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại nói không nên lời.

Có người mở mic, nhưng không hát mà từ mic vang lên giống như tiếng băng đá khe khẽ chạm vào thủy tinh, khiến người ta liên tưởng đến rượu, âm thanh này phù hợp với bài hát của Lận Lâm, cả phòng đang tán gẫu lại thành ra ngọt ngào. Thẩm Thịnh Như ở phía sau không biết cầm cái gì cứ đi qua đi lại trong phòng, dọa cô toát hết mồ hôi, tay run run tắt luôn phòng trò chuyện.

Âm thanh từ tai nghe truyền qua giống hệt như là có linh hồn, như tiếng của linh hồn thuần khiết va đập vào băng lạnh, tựa như âm thanh nứt vỡ từ tận dưới đáy lòng, cảm giác quá xa xôi với thực tại, làm cô cảm thấy rợn cả người, thậm chí còn nghĩ âm thanh này thật sự không thể để mọi người nghe thấy. Giống như lên nhìn thấy vết thương trong nội tâm của một người, đứng bên cạnh nhìn nó chảy máu.

Cô đã cố gắng rồi lại cố gắng, khiến Lận Lâm đã có thể coi cô như bạn bè nói vài lời thật lòng, nhưng rốt cuộc vẫn không có cách nào hiểu được anh, giống như là đang nhìn một mảng sương mù mờ mịt trên đỉnh núi, luôn luôn là như thế. Nhìn không rõ được.

Một tuần sau khi chia tay, Trương Khải Ngai làm thủ tục tạm nghỉ học, làm thủ tục tạm nghỉ là vì muốn đề phòng trước, nếu như ở bên kia không thích ứng được thì quay về, lúc đi cũng không chào tạm biệt Tịnh Minh, trái lại mẹ anh lại gọi điện nói ngày mai họ lên máy bay. Lâm Tịnh Minh nói thẳng với bà là cô cũng chẳng biết nói gì cho đúng, chỉ cảm thấy khó chịu, khiến mẹ anh cười, nói cô là một cô gái tốt. Sau đó Trương Khải Ngai đi. Anh đi được mấy ngày, Tịnh Minh bắt đầu cảm thấy giống như là trong sinh mệnh chưa từng có người này tồn tại, ngạc nhiên nhìn những nơi đã từng đến cùng với Khải Ngai, dù có nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi có bao nhiêu hình bóng tồn tại, có cảm giác như Khải Ngai không có thật.

Đối với một người mà mình chưa từng yêu, bóng dáng sẽ dần dần mất đi, đến cuối cùng cô chỉ nhớ được là mình khiến anh ấy bị thiệt thòi, lại không nhớ rõ hết tất cả. Tay cô ấn vào tim, đứng nhìn xuống dưới lầu, ở chỗ mà Khải Ngai thường đứng chờ cô và nghĩ: Cuộc sống, thời gian, địa điểm thật sự là tàn nhẫn, nó tự nhiên hờ hững mơ hồ mất đi, mà bạn lại chẳng có cách nào cứu vãn, chẳng thể nào thay đổi.

Hơn một tuần sau ngẫu nhiên đang tán gẫu trong phòng nhìn thấy “Tự làm mình cô đơn”, Cô và Lận Lâm sẽ ngẫu nhiên lướt qua và bỏ lỡ nhau. Cũng chẳng có lý do để đi tìm anh. Lúc đi dạo ở trường gặp nhau chỉ mỉm cười thoáng qua, anh cười càng lộ ra sự lễ phép mà bình tĩnh, cô cũng tin rằng mình cười rất đáng yêu. Họ vẫn luôn bỏ lỡ nhau, có lẽ vĩnh viễn cũng chẳng thể quay về lại buổi tối của tuần trước được nữa rồi. Tối hôm đó Tịnh Minh và Lận Lâm nói chuyện quá chân thành, có lẽ vì thế mà không thể nhìn thẳng vào đối phương nữa, giống như từng lớp mặt nạ bị bóc trần, không muốn lộ ra dưới ánh mặt trời, nên kéo dài thời gian để đắp lớp mặt nạ mới.

Chẳng lẽ Khải Ngai đi rồi, trái lại cô chẳng có cách nào yêu Lận Lâm ư?

Bởi vì cô bất ngờ trưởng thành, nghe thấy được nhiều chuyện mới biết vốn dĩ mình chưa từng để ý tới tiếng lòng của người khác, bắt đầu hoài nghi cô hiện tại và thứ mà cô tin tưởng trước đây, cái gọi là thế giới đơn giản, tình yêu đơn giản, liệu có tồn tại không? Sau đó lại nghĩ ngờ mình an ủi như thế có khi nào lại mang đến nhiều khổ sở hơn không? Lận Lâm có lẽ rất khổ, tất cả những điều anh nói đều là để lừa cô, để chứng minh rằng đơn giản cô không có cách nào an ủi được? Bất ngờ mất lòng tin với bản thân như vậy, tự nhiên

cảm thấy mình rất ngây thơ, rất bất ngờ... Không muốn yêu ai bởi vì không làm được, cho nên bốc đồng, rất lo lắng cũng rất mệt mỏi.

Kỳ thi cuối kỳ đến gần.

“Tịnh Minh, tuần sau thi tiếng Anh, mày ôn tập chưa đấy?”

Thậm Thịnh Như cùng Lâm Tịnh Minh đi căn-tin mua bữa sáng, vừa đi vừa nói chuyện, Lâm Tịnh Minh gần đây hơi ngơ ngẩn, giờ lại bình tĩnh ngồi trước máy tính ăn bánh quy xem Hồ sơ tuyệt mật, làm Thậm Thịnh Như hơi lo.

“Tuần sau thi học kỳ rồi hả?” Mắt Tịnh Minh còn bận nhìn bánh bao, sữa đậu nành, bánh kem trong nhà ăn, muốn mua một chiếc bánh bao với một ly sữa đậu nành, “Nhanh vậy á, tao còn tưởng cuối tuần sau mới thi, xong đời rồi tao chưa ôn bài, chết rồi.”

“Thật hả? Tao đã nói với mày nhiều lần rồi, lần nào mày cũng như thế? Còn ngồi ở đó mà xem Hồ sơ tuyệt mật, ăn nhiều khoai tây chiên vậy mày không sợ béo hả.” Thậm Thịnh Như mua hai cái bánh bao, một cái là mua giùm Nghiêm Hoa “Tuần sau thi rồi, còn có sáu ngày thôi, mày có chắc chắn là mày vẫn thi được đứng đầu không?”

“Hả?” Tịnh Minh lấy lại tinh thần, “Qua môn là được rồi, cần gì phải đứng đầu chứ?”

Thậm Thịnh Như trợn mắt nhìn cô giống như gặp ma. “Mày xem Hồ sơ tuyệt mật nhiều quá bị người ngoài hành tinh nhập rồi hả? Đứa nào nói thi không đứng đầu là vấn đề danh dự hả? Đứa nào nói có thua cũng không thể thua Lâm Vi hả? Con nhỏ Lâm Vi ngày nào cũng đến lớp tự học buổi tối, ngày ngày sáu giờ sáng đeo cặp đêbs thư viện đọc sách đến mười giờ tối mới về, còn mày cả ngày ngồi xem phim là sao hả??”

“Tao đã nói thế hả?” Tịnh Minh uống một hớp sữa đậu nành nghe Thậm Thịnh Như nói một tràng dài xong suýt phun ra luôn, “Lâm Vi?” Cô quên mất cô ta luôn, quên mất bởi vì cô ta chẳng đáng gì đến Lận Lâm cả, quên luôn Lâm Vi là người mà cô rất ghét “Cô ta ngày nào cũng tự học à?”

“Tất nhiên rồi, mấy tháng nay mà cứ điên điên khùng khùng chẳng biết làm cái gì, trong trường đồn đại khó nghe lắm rồi.” Thậm Thịnh Như thở dài, “Trước thì nói mày ép Cạnh Lan tự tử, giờ nói mày làm Trương Khải Ngai chán đời bỏ đi tha hương, mặc dù tất cả đều là tin đồn trên mạng do mấy đứa ác ý trong trường truyền ra, nhưng nghe vẫn thấy không thoải mái, Tịnh Minh, mày vốn là niềm kiêu ngạo của phòng chúng ta mà.”

“Chẳng lẽ giờ tao đã thành sự sỉ nhục của phòng chúng ta rồi sao?” Cô mở to mắt trừng lại Thậm Thịnh Như, “Có ai vì mấy lời đồn nhảm nhí này mà thái độ với chúng mày hả? Ví dụ như đội axit chẳng hạn?”

“Đại tiểu thư à.” Thậm Thịnh Như không nhịn được cười, “Mày xem phim cho lắm vào, tao có lòng tốt giáo dục tư tưởng cho mày để mày trở thành học sinh giỏi chứ đừng có làm ra mấy chuyện kỳ cục để người ta máng cho nữa.”

“Tao đâu có làm chuyện gì kỳ cục đâu?” Cô phiên nào thở dài, nói nhỏ, “Tao chỉ bị thất tình thôi.”

“Người ta lại tưởng mày yêu đương mỹ mãn lắm, đá hết đàn ông trong thiên hạ rồi.” Thậm Thịnh Như hừ một tiếng, “Bán thân giá cao, nhân tiện hại luôn hai thằng con trai với một đứa con gái, BMW cũng không vừa mất, ngại không đủ giàu.” Hừ xong lại nói, “Tao nói đùa là do đội trưởng không tốt, chuyện loạn đến như vậy không phải là tại anh ta à? Thế mà anh ta cũng có giúp mày giải thích câu nào đâu.”

“Mày không nghĩ là loại đồn thổi này càng giải thích thì lại càng rối rắm à? Mặc kệ nó đi, lên lớp thôi.” Cô buồn phiền, “Mặc kệ chuyện đó đi, dạo này tao cũng chẳng biết Lận Lâm đang làm gì, bọn họ còn muốn như thế nào nữa? Dù sao thì Cạnh Lan và Khải Ngai cũng đi rồi, tao với Lận Lâm cũng đâu có ở bên nhau, còn nói gì nữa chứ? Nói Lâm Tịnh Minh xấu xa như thế nào thì xấu xa như thế đó, tao không thêm làm phụ nữ gia giáo hiền lương thực đức, cắt!”

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận, lên lớp thôi, lên lớp thôi.” Thậm Thịnh Như than thở vỗ vỗ vai Lâm Tịnh Minh, “Đi thôi.”

Hai người bọn họ đi ra ngoài, Thư Yên bưng đĩa điểm tâm xuyên qua đám người đang đi qua đi lại trong tiệm cơm ngồi xuống chỗ đối diện Lận Lâm. Đám người qua lại vội vã cũng không thiếu người nhìn Lận

Lâm với ánh mắt hiếu kỳ. Thư Yển cười, “Khải Ngai đi rồi, ban nhạc của chúng ta không có người chơi guitar nữa, cuộc thi sắp tới làm sao đây? Còn cả buổi trình diễn nữa...”

Lận Lâm đặt ly sữa đậu nành trước mặt, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn nhìn ly sữa, giống như chỉ nhìn là có thể uống hết, “Yêu Tinh nói công khai chiêu mộ người chơi guitar, áp phích có lẽ cũng làm xong rồi.”

“Có thể tìm được người chơi được như Khải Ngai thì tốt rồi.” Thư Yển nói, “Cậu thì sao?”

Lận Lâm ngẩn ra, “Tớ?”

“Lâu rồi cậu không đến ”Trúc” luyện tập, tính rời khỏi đội hả?”

“Không đâu.” Lận Lâm trả lời, không hề kích động.

“Đạo này danh tiếng trên mạng của Tịnh Minh không ổn lắm, tớ biết cậu có giúp cô ấy.” Thư Yển vừa nói vừa uống một ngụm hết nửa ly sữa đậu nành, “Nhưng cô ấy vẫn thăm lắm, nghe bạn cùng phòng ký túc xá của cô ấy nói có người thường bỏ thư vào ngăn bàn của cô ấy, một bức thư dài dòng từ ngữ khắt thiết, bảo cô ấy không nên như thế, rồi lại nói chuyện của Cạnh Lam, rồi cả chuyện của Khải Ngai. Bạn của cô ấy nói Tịnh Minh nhìn xong thì vút luôn nhưng cũng rất buồn bực.” Một ngụm nữa liền uống xong ly sữa đậu nành, cậu nghiêng đầu nhìn Lận Lâm, “Cậu không gọi điện cho cô ấy hả?”

Lận Lâm cười cười, nhìn ly sữa đậu nành còn đầy, giống như ly sữa đậu nành đó, bề ngoài bình tĩnh như đá, lạnh tanh “Không.”

“Không gọi?” Thư Yển nhếch miệng cười cười, cười bình thản không hề ngạc nhiên, cười như không, chẳng có chút gì gọi là vui vẻ, “Không thèm để ý thật à?”

Lận Lâm cười nhìn cậu ta, hai người cười y xì nhau. “Tớ không gọi thì tốt hơn.”

“Cậu không gọi, cô ấy trở ngại một thân một mình.” Thư Yển nhướn mày, cười nhàn nhạt, “Tịnh Minh rất đơn thuần, tưởng chuyện gì cũng hiểu nhưng thật ra chẳng hiểu gì cả. Chuyện của Cạnh Lan và Khải Ngai hại cô ấy rất thâm, mặc dù cũng chưa biết ai là người sai.” Dừng một lát cậu lại mỉm cười, “Gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

Lận Lâm im lặng, sau đó vẫn cười như thế.

“Không dám hả?” Thư Yển cũng mỉm cười, cười khác hoàn toàn, đáng yêu nhưng có chút giảo hoạt.

Lận Lâm bưng ly đậu nành bị anh nhìn lâu, lúc để ly đến gần miệng, anh không kinh ngạc nói một câu “Có lẽ”, sau đó lặng lẽ uống một ngụm.

Không dám?

Có lẽ.

Thư Yển vỗ vỗ vào lưng Lận Lâm, “Tớ đi trước, cậu cứ ăn từ từ.”

Cậu ta xách balo đi mất, để lại một mình Lận Lâm ngồi trong tiệm cơm.

Người bên cạnh vội vã đi vào lại vội vã đi ra, chỉ có anh vẫn ngồi bất động tại chỗ, sáng hôm nay anh không có tiết. Trước đây từ nhà trọ tới trường ăn sáng xong, anh sẽ đến công ty để lập trình web nhưng sáng nay lại không đi.

Không dám?

Thư Yển là người ranh mãnh, bắt chước anh cười rất xảo trá. Lận Lâm đan mười ngón tay vào nhau đỡ trán, thở một hơi rất sâu, không dám, đúng vậy, không dám.

Không dám nhưng lại hết sức để ý.

Nhưng anh không nghĩ rằng mình yêu cô nhiều lắm, cũng như cô nghĩ cô không yêu anh nhiều lắm.

“Trúc” chiêu mộ thành viên mới.

Phỉ Đồ Mị là quản lý phụ trách chiêu mộ thành viên mới, gần đây cứ chạy tới chạy lui bận bịu in áp phích và lên kế hoạch phỏng vấn, lại đúng dịp cuối kỳ, mặc dù người quan tâm thì nhiều nhưng người biết đánh đàn guitar lại không nhiều, nên người đăng ký dường như là không có. Trong bụng cô thầm mắng mỗ đồ giả tạo – bạn cứ kiêu căng đi, cũng không biết người khác cảm thấy phiền phức thế nào.

Ban nhạc “Trúc” có một buổi công diễn có bán vé, địa điểm tại quảng trường trung tâm thương mại của thành phố Z, hợp đồng cũng ký rồi, đến lúc đó mà tìm không được tay chơi guitar, thì buổi công diễn này sẽ không dễ dàng hoàn thành được. Việc này liên quan đến danh dự của ban nhạc, dù là vì thành tích của cô, áp lực kỳ thi cuối kỳ cũng nhiều, cũng không thể không chiêu mộ thành viên mới được.

Phỉ Đồ Mị vừa ăn cơm hộp Thư Yển mang về cho, vừa ngồi ở bàn chiêu mộ xem phiếu đăng ký, “Người này được này, cậu xem thử đi.” Nói xong đưa tờ phiếu đăng ký cho Thư Yển.

Thư Ngã nhận tờ phiếu, trên đó ghi...

Tên: Hứa Hạ

Giới tính: Nữ

Khoa: Sinh học

Chiều cao: 1?1 centimet

“Là con gái, lại cao 1?1 centimet, nhận cô ấy đi, xem thử cô ấy chơi guitar thế nào.” Thư Yển nhìn ảnh thể dán trên phiếu đăng ký, cô gái cũng không xinh đẹp lắm, đen nhẻm và gầy như con trai, nhưng lại có vẻ cương quyết, lạnh lùng.

“Dáng dấp khá dữ dằn, cũng được.” Phỉ Đồ Mị nói, “Tớ gọi điện thoại bảo cô ấy chiều nay tới phỏng vấn.”

“Được.” Thư Yển không có ý kiến, “Đúng rồi, Yêu Tinh.” Cậu nhớ đến chuyện khác, “Gần đây Tịnh Minh thế nào rồi?”

“Chuyện này mà cậu cũng không biết à?” Phỉ Đồ Mị cười, “Cô ấy dạo này vẫn tốt, chỉ là không học hành gì hết, cả ngày cũng chả biết làm gì, nhưng mà tâm trạng vẫn ổn.” Cô thở dài, “Cô ấy là người có thể tự mình tìm niềm vui. Nhưng mà nói thật, cô ấy không thành đôi với đội trưởng được, tớ cảm thấy tiếc cho đội trưởng.”

“Hử?” Thư Yển mỉm cười.

“Ồ cạnh Tịnh Minh sẽ rất vui vẻ, rất thoải mái.” Phỉ Đồ Mị nói, “Đội trưởng là một người rất tốt nhưng cảm giác thiếu đi thứ gì đó, khó chịu lắm.”

Khó chịu. Thư Yển cong mắt, “Ừm, khó chịu.”

Lần đầu tiên Lâm Tịnh Minh chú ý đến cái tên Hứa Hạ là ở chỗ bảng thông báo trường. Bảng thông báo trường luôn dán danh sách học sinh, nhìn lướt qua cái tên này một cái thì nhớ luôn, chớp mắt một cái cô nhớ đến câu “Lời hứa tiếp nối lời hứa”, gọi là Hứa Hạ, tên nghe rất sâu sắc cũng rất lãng mạn.

Lần thứ 2 chú ý tới Hứa Hạ là ở giải thi đấu cầu lông, nữ sinh cao 1?1 bất khả chiến bại, xếp hạng nhất.

Lần thứ ba để ý đến “Hứa Hạ”, cô ấy là bạn gái của Cao Trọng Hi, hồi đó Cao Trọng Hi theo đuổi Lâm Tịnh Minh đá Hứa Hạ.

Lần thứ tư nghe tên của cô ấy, cô ấy đã trở thành tay chơi guitar của “Trúc”.

Lúc Lâm Tịnh Minh nghe nói về thông tin của người đánh đàn ghi ta mà Phỉ Đồ Mị chiêu mộ sau khi Khải Ngai đi, điều đầu tiên nghĩ đến là “Cô gái này có thù với tao...”

“Sao lại như thế?” Tiêu Hiểu Nguyệt ngồi bên cạnh Lâm Tịnh Minh cắn hạt dưa, “Cùng lắm thì chỉ là bạn gái cũ của Cao Trọng Hi thôi, ai bảo cô ta không có mắt nhìn người chứ.”

“Tao thua cô nàng ở trận chung kết cầu lông, Cao Trọng Hi vì tao mà đá cô ta, cô ta lại là fan cuồng của Khải Ngai mà lời đồn lại là vì tao nên Khải Ngai mới bỏ đi, không phải có thù thì là gì...” Lâm Tịnh Minh rên rĩ “Cô ta chơi đàn guitar tốt lắm hả?”

“Tốt lắm,” Tiêu Hiểu Nguyệt không thèm đến ý đến tiếng rên rỉ của cô. “Chiều nay chiều mộ công khai tao đi xem, Hứa Hạ biểu diễn guitar rất thu hút. Cô ta giống như con trai. Hoang dã cực kỳ.”

“Thật hả?” Lâm Tịnh Minh rên rỉ xong lại tiếp tục xem phim, “Trúc không giải tán thì tốt rồi, thật ra thì Hứa Hạ cũng rất được mà, cầu lông cũng rất lợi hại, tao chơi không giỏi bằng cô ấy.”

“Mới vừa nãy còn nói người ta là kẻ thù, giờ thì lại mượn gió bẻ măng...” Tiêu Hiểu Nguyệt như cười như không.

“Đâu có!” Lâm Tịnh Minh gào lên, “Tao nói theo hướng khách quan! Khách quan!”

“Tao biết mày thù đánh nhau với tội nam sinh cũng không cãi nhau với nữ sinh.” Tiêu Hiểu Nguyệt nói. “Mấy ngày nữa ”Trúc” công diễn, biểu diễn tầm một tiếng ở trước cửa trung tâm thương mại, mày có đi xem không?”

“Hôm đó không thi nhĩ? Đi chứ đi chứ, tất nhiên là đi chứ.” Lâm Tịnh Minh đếm ngón tay, “Mặc dù là cuối kỳ nhưng mà hôm đó là thứ 7, chúng ta tới thứ 3 mới thi, xem trai xinh gái đẹp tại sao lại không đi chứ?”

“Hẹn mười giờ rưỡi ngày chủ nhật cùng đi nhé, tao nhớ là mười một giờ bắt đầu.” Hai mắt Tiêu Hiểu Nguyệt hiện lên vẻ mê trai, “Tao nghe nói Khải Ngai đi rồi, Thư Yến lên dẫn dắt ”Trúc“. Thật sự là một anh chàng đáng yêu, giống như là em trai của Tịnh Minh mày ấy, tao thích như thế.”

“Nói rồi đến lúc đó đừng quên.” Lâm Tịnh Minh nói xong thấy điện thoại di động kêu lên, mở ra xem thấy: Đến phòng tập tìm anh.

Tin nhắn của Lận Lậm.

Lâm Tịnh Minh hơi nghi ngờ, cắt điện thoại, cầm lược chải tóc mấy lượt. Suy nghĩ trong phút chốc, “Hiểu Nguyệt, tao đi ra ngoài một lát.”

25. Chương 24

“Trúc” tập luyện biểu diễn.

Thư Yến đứng trước đàn điện tử. Phỉ Đờ Mị tạm thời đứng trước gương lớn để tập múa, cô ấy đang biểu diễn một động tác có độ khó cao, cho nên chuyển gương lớn từ ký túc xá sang dựa vào tường phòng đàn để quan sát luyện tập. Hứa Hạ đứng ở góc tường yên lặng chơi guitar. Cả phòng là bầu không khí sôi nổi cuồng nhiệt, Phương Hồng đang tìm mũ của cậu ta, Lận Lậm ngồi trên chiếc ghế ở giữa phòng.

Âm thanh guitar inh ỏi cuối cùng cũng dừng, Lận Lậm vỗ tay một cái, “Thư Yến.” Thư Yến dời từ bàn phím đến chỗ mic kế bên, ngón tay mạnh mẽ lướt trên phím đàn, vừa đàn vừa hát, chất giọng trầm khàn đè nén, có chút vô tội, lại có chút dịu dàng: “Bạn chỉ thích tôi mỉm cười, quyết định mọi thứ của tôi, tôi không biết mình phải nói sao đây, tôi không phải được chế tạo cho riêng mình bạn.” Cậu ta mỉm cười vừa hát vừa đàn, sợi tóc mềm mượt rủ xuống gương mặt trắng nõn. Cười dịu dàng đến như thế, không thể nhìn ra được sự ưu tư.

Phương Hồng đang tìm nón giữa chùng cũng đứng lại chỗ đàn trống ngay, không quay lại nhìn Thư Yến. Đột nhiên “cắc” “tùng” hai tiếng bắt đầu đánh trống, không biết ban đầu cậu ta để dùi trống ở đâu, đột nhiên cầm ở trên tay, bắt đầu đánh. Hứa Hạ ôm guitar bắt đầu đánh, một bên trống, một bên guitar.

“Can you feel my world, tôi chân thật và không nào giả tạo...” Thư Yến hát đến phần điệp khúc, giọng hát da diết, thanh âm rung động khiến người khác không thể không để tâm tới, Phương Hồng quay lưng về phía cậu đánh trống, đánh một nhịp vừa khớp. Lận Lậm ngồi trên ghế nghe, trong tay cầm mic không dây, Thư Yến hát đến đoạn cao trào anh bắt đầu rap: “I keep on coming back for more, cả ngày lẫn đêm tôi nhắm hai mắt cầu nguyện, tại sao chỉ có âm nhạc của tôi là chỗ để tôi có thể nương tựa vào, tôi biết biết thế giới của tôi càng ngày càng thu nhỏ, không thể thoát ra cũng chẳng thể chạy trốn, tại sao lại phải mỉm cười, không phải cứ khóc là ổn rồi sao...”

Phỉ Đồ Mị tập múa một bên mỉm cười, bài này hợp tác tốt lắm.

Trước đây, phân đoạn rap đều do Trương Khải Ngai hát, không ngờ Lận Lâm rap cũng hay như thế. Trương Khải Ngai là kiểu chán chương, rap mơ hồ với âm điệu thấp, có tiết tấu mạnh, giống hệt như tiết tấu rap, còn Lận Lâm đọc chậm rãi hơn Trương Khải Ngai nhiều, đọc rất rõ ràng, cảm giác so với Trương Khải Ngai hoàn toàn khác. Nghe Lận Lâm rap, mọi người đều cho rằng anh đọc không kịp chữ, đọc rất thanh thản, người nghe cũng lo nơm nớp, tất cả đều bị tâm tình của anh ảnh hưởng, quả nhiên là phong cách của Lận Lâm.

Tất cả đều hoàn mỹ.

Giữa lúc mọi người đều đang tập luyện rất ăn ý, một tiếng “Cạch” vang lên, cửa phòng đàn mở ra.

Cửa vừa mở, Sau tiếng cạch là “Xoảng” tiếng va đập chói tai, Phỉ Đồ Mị đứng quay lưng với câu đối dán hai bên cánh cửa, đột nhiên thấy tấm gương lớn tựa trên tường đổ ập về phía mình, cô hét lên một tiếng, nhảy ra phía sau, nhưng tấm gương kia không phải chỉ bị ngã, mà còn vỡ nát đổ xuống, lúc Phỉ Đồ Mị hét lên nhảy ra, mặt gương vỡ vụn đã văng khắp nơi, tiếng gương vỡ loảng xoảng khiến người ta sợ hãi, miếng thủy tinh văng đầy trên sàn, dính đầy máu.

Tất cả mọi người trong phòng tập đều sững sờ.

Người mở cửa lại hét to một tiếng: “Yêu tinh!” Nhanh chóng chạy tới cầm lấy cánh tay bị thương và đùi phải của Phỉ Đồ Mị, kinh hồn khiếp vía nhìn cô vì đưa tay cản tấm gương đổ xuống mà chỗ khuỷu tay cũng bị cắt một vết, trong tích tắc, cả người liền đầy vết thương.

Lận Lâm bỗng đứng lên, anh nhìn bên phía Phỉ Đồ Mị một chốc, lại nhìn mọi người vây quanh, liếc mắt liền thấy một cây ống thép rất dài ở cửa, không biết là ai gài vào. Ống thép đó một đầu kẹt ở góc vuông bên trên khung cửa, một đầu đối diện với Phỉ Đồ Mị qua tấm gương, chỉ cần đẩy cửa một cái, “Loảng xoảng” một tiếng, ống thép sẽ làm ngã hoặc đụng vỡ tấm gương.

Phỉ Đồ Mị bị thương không nghiêm trọng lắm, đa số là bị thủy tinh sượt qua da làm bị thương, chỉ có điều sợ mảnh kính vỡ bị sót lại trong vết thương. Lúc mọi người còn chưa hết hoảng hồn, đột nhiên có giọng nói khàn khàn gào lên: “Lâm Tịnh Minh!”

Tịnh Minh bị tiếng hét làm cho bối rối, ngơ ngác nhìn người vừa la hét. Người giận dữ nạt nộ cũng không có ác ý, mà chỉ là nộ khí xung thiên như vậy nhìn cô, ánh nhìn kiểu này so với bị chỉ trích lại càng đáng sợ hơn, trong một thoáng cô tưởng rằng là do mình mở cửa mạnh tay quá mới dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như thế, ngơ ngác đứng đối diện Hứa Hạ, vậy mà lại không biết làm sao để đối diện được với ánh mắt trách móc như thế.

Thư Yến và Phương Hồng đầu nhìn cô, Phỉ Đồ Mị đầy vết thương, đau đớn nhìn Lâm Tịnh Minh, sợ hãi rồi sau đó là vô vàn tủi thân. Chỉ liếc nhìn mà cô nàng lại nhất thời phần uất khóc. Thư Yến vỗ nhẹ vào lưng của cô ấy, dựa vào đôi mắt với thị lực 5.3 giúp cô lấy miếng thủy tinh từ trong vết thương, Phương Hồng nhìn đông nhìn tây, trên mặt mờ mịt.

Hoặc quay lưng hoặc căm ghét, mọi người trong phòng đều thể hiện thái độ xem thường: Chúng tôi tập luyện, cậu vào là gì? Mở cửa mạnh như thế, làm người khác bị thương, cậu định làm thế nào?

Cô nhìn Phỉ Đồ Mị khóc âm ức, nhìn lại ánh mắt lạnh lùng của Hứa Hạ, nhìn Thư Yến và Phương Hồng quay lưng về phía mình, bước chân chậm chạp lùi về sau một bước, rồi thêm bước nữa, đứng ở cửa ra vào.

Cô không phải bị ghét nữa mà là căm ghét... “Trúc” vất vả lắm mới có cơ hội biểu diễn, cuối kỳ lại vướng phải chuyện Khải Ngai xuất ngoại nhưng vẫn cố gắng tập luyện như vậy, thế mà cô một tay mở cửa, đụng đổ tấm gương làm Yêu Tinh bị thương... đúng là không thể tha thứ được!

Ánh mắt và bóng lưng, so với một thân một mình còn sâu sắc cảm giác cô độc hơn, đều tụ lại trên người cô đang đứng ở cửa phòng, cô im lặng một lúc, “Tớ đến phòng y tế tìm cô...” Nói xong thì xoay người, có người giữ tay cô lại, bình tĩnh nói: “Chờ chút.”

Lận Lâm.

Cô ngừng một chút, không giãy ra khỏi tay của Lận Lâm, cũng chẳng quay đầu lại, không hề nói gì, bóng lưng của cô lúc đó giống như con thú nhỏ bị thương.

“Hôm nay ai bảo em đến phòng tập?” Lận Lâm hỏi, giọng vẫn còn rất tỉnh táo, không bị kích động.

“Không phải là anh sao?” Cô nhỏ giọng nói, lại dùng sức giãy ra khỏi tay Lận Lâm, lật tay đưa điện thoại tìm mở tin nhắn kia, cô lạnh lùng quay đầu trợn mắt nhìn Lận Lâm, gần từng chữ nói, “Không phải là anh sao?”

Ánh mắt Lận Lâm trở nên kỳ lạ, nhìn tin nhắn một cái lại quay sang nhìn ống thép.

“Không phải anh.”

Thư Yến bỗng nhiên quay đầu, nhìn Lận Lâm một cái, biểu cảm cũng kỳ lạ, “Tin nhắn?”

Một tay Lận Lâm giữ chặt Tịnh Minh, một tay chậm rãi giơ lên thề, “Không phải anh.”

Anh nói như thế cũng chẳng có ai nghĩ ngờ anh đang nói dối. Thư Ngã cẩn thận từng chút một gấp mảnh thủy tinh trong vết thương ra ngoài, “Sáng nay không phải là cậu đã làm mất điện thoại rồi hả?”

Tịnh Minh ngơ ngẩn, Lận Lâm khê gật đầu, người bình thường luôn thất thần hỏi mười câu mới trả lời được một câu như Phương Hồng cũng gật đầu. Cô hỏi lại: “Mất rồi?”

Lận Lâm lật tay ném cho Thư Ngã một túi khăn ướt khử trùng, để Thư Ngã xử lý vết thương cho Phỉ Đồ Mị, anh mang theo thứ này trong người không phải để lau mồ hôi mà là để khử trùng, “Hôm qua sau khi tập luyện xong thì không tìm thấy nữa, em tin anh không?”

Lận Lâm liếc mắt nhìn Tịnh Minh, đen láy không có ánh sáng, bởi vì không có ánh sáng nên nhìn ôn hòa, bình lặng, một câu “Tin anh không” nói ra làm thâm tâm cô run rẩy, há to miệng.

“Không phải anh nhắn cho em thì ai nhắn cho em?”

Cả phòng im lặng.

“Hôm nay tập luyện ở đây có bao nhiêu người biết? Cái này...” Cô dần dần lớn tiếng chỉ vào ống thép, “Cái này là ai đặt ở đó? Còn ai biết hôm nay phòng đàn sẽ có thêm một chiếc gương?”

“Chẳng lẽ cô nói có người đang vu oan cho cô sao?” Hứa Hạ lạnh lùng nói, “Cô hại ”Trúc” không biểu diễn được, hại Phỉ Đồ Mị bị thương, chẳng lẽ cứ thế là xong?”

“Cô...” Tịnh Minh trừng mắt nhìn Hứa Hạ, lời định nói ra nghẹn luôn trong cổ họng, trong lòng cô nghi ngờ tám chín phần là Hứa Hạ đang giở trò, nhưng mà lại không có chứng cứ, không thể đứng trước mặt đáp trả lại, làm cô nghẹn sắp chết mất.

“Tịnh Minh.” Lận Lâm lấy điện thoại trên tay Tịnh Minh, bấm gọi! Một dãy số, mọi người trong phòng không biết anh đang làm gì, chỉ nghe thấy một đoạn nhạc trầm thấp của bài “Tướng quân lệnh” vang lên ở trong phòng... Mọi người nhìn lại... túi sách của Hứa Hạ.

Thư Yến thở dài, Phương Hồng nhú mày, Phỉ Đồ Mị ngừng khóc, ngơ ngác nhìn Hứa Hạ, ánh mắt đen láy không có ánh sáng của Lận Lâm cũng nhìn Hứa Hạ chăm chú.

Không ai nói gì, ánh mắt Thư Yến lạnh băng... cậu ta ngoài mặt thì dịu dàng nhưng bên trong thì không hẳn; đôi mắt Phương Hồng mê man; Phỉ Đồ Mị phần nộ đan xen với ánh nhìn không có tình cảm của Lận Lâm.

Chỉ có ánh mắt của Tịnh Minh là như bùng ra lửa, cô đi tới túm lấy cổ áo Hứa Hạ... dù cô chỉ cao 1m58 Hứa Hạ cao mận 1m7 nhưng cô vẫn bắt được cổ áo Hứa Hạ rồi, “Bốp” một tiếng cho cô ta một bạt tai, “Cô không biết làm như thế này có thể hại chết người hả? Một khi sơ sẩy làm mất của cậu ấy bị thương hoặc đâm vào chỗ khác của cậu ấy thì phải làm sao? Cô có bắt mặn với Lâm Tịnh Minh tôi thì trực tiếp đến tìm tôi! Đừng có mà ở nơi này giở thủ đoạn!” Nói xong buông cổ áo của cô ta ra, “Cô vu oan tôi cũng chẳng quan tâm... nhưng mà cô lại hại Yêu Tinh bị thương, tôi tuyệt đối không tha cho cô!”

“Tôi...” Hứa Hạ cắn môi quay lại mở túi xách lấy điện thoại trả lại cho Lận Lâm, “Tôi thừa nhận điện thoại là tôi lấy đi, nhưng mà ông thép kia tuyệt đối không phải tôi làm! Tôi vẫn luôn cùng họ tập hát, chỉ gửi một tin nhắn gọi cô đến đây thôi...”

“Ai nói cô gửi tin nhắn kêu tôi tới?” Lâm Tịnh Minh gần từng chữ hỏi, “Là ai?”

“Là một nam sinh, cao hơn một mét tám.” Lận Lâm nói.

Hứa Hạ hoảng hốt nhìn anh một cái, Lâm Tịnh Minh tức giận trợn mắt với cô ta, “Cao Trọng Hi?”

Hứa Hạ hét to một tiếng: “Tôi không biết!” Cầm túi xách rồi đẩy Lâm Tịnh Minh chạy ra ngoài, “Tôi rút lui! Dù sao thì có người bị thương, buổi biểu diễn cũng sẽ bị hủy bỏ thôi, tôi không tham gia nữa!”

Phỉ Đồ Mị bị cô ta va vào, lao đảo một bước, Hứa Hạ chạy ra ngoài, cô ấy mạnh mẽ quay lại, “Có nên nói cho giáo viên biết không?”

“Quên đi.” Phỉ Đồ Mị cầm khăn giấy khủ khuẩn ấn lên vết thương, cô ấy bị cắt ba bốn vết hơi lớn, còn lại là vết thương nhỏ, “Trường có biết thì cũng không biết nên xử lý thế nào, cuối cùng lại thành tin đồn, thôi cứ để vậy đi...” Cô ấy nhỏ giọng nói, “Tớ không muốn để mẹ tớ biết tớ bị thương ở trường học, bà sẽ đến đây mất.”

“Tớ đưa cậu đến phòng y tế.” Lâm Tịnh Minh thấp giọng nói “Yêu Tinh, tớ xin lỗi...” Cô lúc này không khóc, giờ lại thấy nghẹn mũi, Phỉ Đồ Mị ôm cô khóc toáng lên, bao nhiêu ấm ức, hoảng hốt bây giờ mới bật hết ra ngoài.

Hai cô gái ôm nhau khóc, một lúc sau mới lau sạch nước mắt ra khỏi cửa đến phòng y tế.

Dáng vẻ cố giả vờ bình tĩnh càng khiến người khác đau lòng hơn, Thư Yển liếc Lận Lâm một cái, “Cậu không đi cùng họ hả?”

Lận Lâm mỉm cười, “Tự các cô ấy đi được.”

Thư Yển cười như không cười nhìn anh, đối với cô gái đang khóc chứ không phải làm nũng, vẫn không nên đi theo. Khóc cũng phải có không gian, hướng chỉ là, có thể tự mình khóc xong rồi cười, đó cũng là một loại tôn nghiêm, “Sao cậu biết người gái ông thép là Cao Trọng Hi?”

“Tớ không biết.” Lận Lâm nói, “Nhưng biết đây là ông thép gác trên cột treo quần áo trên tầng thượng ký túc xá nam sinh không cao một mét tám trở lên thì không với đến được.” Sân thượng cũng không có bàn ghế để kê lên, cây phơi áo có cao có thấp, dài như thế thì phải là cây phơi áo có độ cao hai mét trở lên.

“Lẽ nào phải hủy buổi diễn?” Thư Yển nháy mắt mấy cái.

Lận Lâm mỉm cười, “Chuyện đó thì ai biết được?” Nhìn phòng tập bữa bọn, “Cái khác thì không biết, buổi biểu diễn thứ 7 chắc chắn là vi phạm hợp đồng.”

“Phí bồi thường vi phạm hợp đồng làm sao đây?” Thư Yển cũng mỉm cười nhún vai, “Không có tay chơi guitar và Yêu Tinh, ”Trúc” chỉ còn lại ba người, còn biểu diễn được sao? Phương Hồng không thể hát, chỉ còn lại cậu và tớ.”

Lận Lâm mỉm cười đáp lại, “Hai người thì không thể hát hả?”

Thư Yển lại nhìn anh một cái, lông mi cong cong cười một tiếng, “Khổng phải chỉ còn một người hả?”

Mắt Lận Lâm đen nhánh không có tiêu cự rồi cuộc cũng cười thật lòng, “Người đó không phải là tớ.” Nhận nhặt nói xong, nhìn bóng lưng cô gái đang chậm chạp đi ra, anh chân chừ một chút rồi cũng đi ra cửa.

Thư Yển nhíu mày. Lận Lâm là người kỳ lạ, cậu sẽ làm hết chức trách thậm chí sẽ hết sức đáp ứng những kỳ vọng của người khác, nhưng cậu ấy từ trước tới giờ chưa từng cố gắng... không cố gắng làm những chuyện mà người khác không nhờ vả, nếu không phải là trách nhiệm của mình, ngoài khả năng, cậu ấy chưa từng cố gắng.

Cho nên... hoặc cũng có thể nói là, cuộc sống của Lận Lâm chưa từng có kích động hay cuồng nhiệt, cũng chưa từng có bất ngờ hay ngoài ý muốn... nói cách khác là không tồn tại kỳ tích.

Cậu ta chưa bao giờ tin tưởng nếu liều mạng cố gắng thì có thể thay đổi chuyện gì.

Nhưng Thư Yên là Thư Yên, Thử Yên vốn dĩ không phải là Lận Lận, vì anh cho dù chỉ có một người cũng sẽ vui vẻ mà hát.

Lâm Tịnh Minh dìu Phỉ Đồ Mị vào phòng y tế, bị cô y tế mắng cho một trận. Băng bó xong vết thương trên người Phỉ Đồ Mị, nhận xong một nắm lớn thuốc chống viêm, Phỉ Đồ Mị cũng tỉnh cả người, nắm tay Lâm Tịnh Minh, “Có người đang bắt nạt cậu... tính kể với cậu...”

Cô trở tay lại nắm chặt tay Phỉ Đồ Mị, “Chỉ cần Yêu Tinh không trách tở hành động lỗ mãng là được rồi,” Cô dựa vào phần lưng không bị thương của Phỉ Đồ Mị, “Lúc tở mở của cảm giác không ổn, chỉ đẩy một chút chứ không mạnh tay, tở...”

Phỉ Đồ Mị nắm chặt tay của cô, “Tở thấy người gài ống thép trong phòng đáng sợ lắm, Tịnh Minh, không báo cho giáo viên thật à? Tở cảm thấy có người muốn hủy hết danh dự của cậu, dạo này có rất nhiều lời đồn đại, những bài đăng trên website trường rất cuộc là ai làm? Tở đột nhiên nghĩ mọi chuyện không phải là ngẫu nhiên mà có, thật sự rất đáng sợ?”

“Nói cho giáo viên...” Cô hít sâu một hơi, thở ra thật mạnh, “Tở không muốn việc riêng của mình ai cũng biết.”

“Nhưng thực sự...”

“Huống hồ chuyện có người không ưa tở đồn đại khắp nơi.” Có nhiều người truyền tai nhau mà không quan tâm thật giả, cũng chẳng muốn biết sự thật như thế nào.

Phỉ Đồ Mị nhìn Lâm Tịnh Minh, hàng mày mảnh của Tịnh Minh hơi nhíu lại, chăm chú suy nghĩ chuyện gì đó... cô bỗng dưng cảm thấy Lâm Tịnh Minh trưởng thành rồi, sâu muộn hơn, bắt giác sẽ vì một người mà suy nghĩ... Để ý đến người lan truyền tin đồn về mình thì chẳng phải là Lâm Tịnh Minh, “Cậu còn suy nghĩ gì nữa?” Cô hơi lớn tiếng, “Rõ ràng là Cao Trọng Hi...”

“Chúng ta cũng chẳng phải cảnh sát, cũng không thể điều tra vân tay trên ống thép là của ai...” Tịnh Minh nói đùa, “Mà cho dù là Cao Trọng Hi thì thế nào chứ, cậu chạy sang ký túc xá nam đánh người à. Huống hồ, nam sinh cao một mét tám trở lên mặc dù không nhiều, nhưng ai cũng có thể gài ống thép vào phòng đàn... Dạo này cũng không luyện tập mỗi ngày, tở biết phòng đàn cũng không phải chỉ có các cậu. Làm sao biết được ống thép ngẫu nhiên đặt ở đó hay có ý gì khác.”

Phỉ Đồ Mị nghẹn lời, “Vậy phải làm sao giờ?”

Cô cười, “Trước hết phải chữa lành cho Yêu Tinh đã, nếu không lại có anh chàng đẹp trai nào đó lại nổi khùng lên làm phiền tở.”

Phỉ Đồ Mị đỏ mặt, đánh cô một cái. “Bạn bè thôi, không phải kiểu quan hệ đó đâu.”

Tịnh Minh le lưỡi, “Mấy năm rồi? Hai năm?” Cô khẽ thở dài, “Nhanh quá đi, lên đại học đã hai năm rồi, Yêu Tinh, cậu cũng rất si tình, hai năm, đến giờ vẫn kiên trì.”

Phỉ Đồ Mị trừng mắt nhìn quanh, “Ít ra thì từ không biết trở thành bạn bè, sinh nhật mỗi năm cậu ấy sẽ đến tham dự, ít nhất thì cũng là bạn tốt... Những cái khác tở không dám nghĩ đến, cậu ấy có bạn gái rồi.”

“Cậu ta có bạn gái, vẫn còn yêu?” Cô lại thở dài.

“Tất nhiên.” Phỉ Đồ Mị phục hồi tinh thần, “Coi như anh ấy chưa có bạn gái, cậu cũng yêu anh ấy như vậy còn gì?”

Phỉ Đồ Mị đang nói đến ai đương nhiên Lâm Tịnh Minh thừa biết, cười mà đắng chát, “Coi như là anh ấy không có bạn gái... nói đến lại thấy buồn.”

“Há há, ha ha.” Phỉ Đồ Mị cuối cùng cũng cười, le lưỡi.

“Vì câu ”coi như anh ấy không có bạn gái” này của cậu tở quyết định hôm nay bắt đầu chấn chỉnh lại tinh thần, tiếp tục theo đuổi Lận Lận.” Tịnh Minh tuyên bố.

“Cậu nói thật hay đùa thế?” Phỉ Đồ Mị kỳ lạ hỏi, “Dạo này còn tưởng cậu đã từ bỏ rồi chứ.”

Cô nhăn mặt, “Không chết tâm được thì phải sẵn tới thôi”

“Quả nhiên là Tịnh Minh...”

“Tất nhiên, tớ tin nếu làm nhiều hơn một chút, mặc kệ chuyện gì, mặc kệ có ích hay không, luôn hi vọng nhiều hơn một chút, có thể sẽ làm người khác ghét bỏ, cũng có thể so với không làm gì càng thất bại hơn, nhưng mà...” Cô lặng lẽ cười cười, “Dù sao thì so với không có hi vọng gì vẫn tốt hơn, nếu như anh ấy không yêu tớ...” Cô thề lưỡi, “Có lẽ tớ sẽ khóc thật.”

“Anh ấy sẽ yêu cậu sao? Anh ấy sẽ yêu ai... đội trưởng, đội trưởng, tại sao cậu lại yêu đội trưởng chứ...” Phỉ Đồ Mị nói, “Biết anh ấy hai năm rồi, cảm thấy như là anh ấy không thể yêu ai, Tịnh Minh, hai người đứng một chỗ nhìn rất giống người yêu, nhưng mà vừa tách ra tớ lại thấy đội trưởng lại như là sẽ không yêu bất cứ ai cả...”

“Anh ấy sẽ yêu tớ sao?” Cô thì thào nói, “Tớ tự hỏi bản thân, có khi nào thích anh ấy đến mức nghĩ rằng anh ấy không yêu mình thì sẽ khóc, muốn chết không? Đó hoàn toàn không phải là tác phong của Lâm Tịnh Minh...”

Cô đột nhiên quyết định, tối nay sẽ đến nhà Lận Lâm hỏi anh: Nếu như em không yêu cầu tương lai như thế nào, anh có yêu em không?

Cô không muốn nghĩ tương lai tình yêu này sẽ như thế nào, bởi vì cô không tin tình yêu như vậy sẽ có kết quả, sẽ viên mãn.

Thieu thân lao vào lửa, bởi vì không còn cách nào khác.

26. Chương 25

Năm giờ ba mươi bảy phút, tại phòng trọ của Lâm Lận.

Lúc anh đang làm việc, Thư Yển gọi điện cho bên công ty ký hợp đồng biểu diễn nói ban nhạc năm người không diễn được, một người được không? Bên kia không chịu, khẳng định rằng “Trúc” vi phạm hợp đồng. Thư Yển khéo léo nói với công ty mời biểu diễn cho cậu ta lên khán đài thử một chút, nếu như diễn được, một tiếng đồng hồ mà người tham dự không phản đối, thì bàn bạc tiếp. Thư Yển sẽ chịu trách nhiệm tìm một đội mới dự bị, nếu người xem phản ứng không tốt thì ngay lập tức thay đội đó lên biểu diễn. Lận Lâm giúp Thư Yển phối nhạc lại mấy bài hát gốc, chạy thử nhạc đệm, vốn dĩ “Trúc” không bao giờ dùng nhạc đệm, tất cả đều biểu diễn trực tiếp ở hiện trường, nhưng nếu chỉ có một người biểu diễn thì phải như thế này thôi. Thư Yển không hỏi Lận Lâm lý do vì sao không hát, mà Lận Lâm cũng không giải thích.

Hai tiếng “Cộc cộc” nhẹ nhàng vang lên.

Trong phòng anh đang nghe thử bản phối mới, nhất thời không nghe thấy tiếng động, hai mắt còn đang chăm chú nhìn trên màn hình máy tính, mãi cho đến tiếng gõ lần thứ hai anh mới nghe thấy. Anh thả đồ đang cầm trong tay xuống rồi đi ra mở cửa, trước giờ chưa từng có ai đến tìm anh, lúc mở cửa ra trong lòng anh đã biết là ai – trừ người đã từng đến phòng anh thì không có ai đến đây tìm anh bao giờ.

Trước cửa là Lâm Tịnh Minh, cô đưa cho anh một bọc đồ lớn, được gói trong tấm vải lụa đào.

Lận Lâm hơi sững sốt một chút: “Sao em lại đến đây?” Rồi nghiêng người cho Tịnh Minh đi vào, trên tay Tịnh Minh còn cầm hai túi đồ lớn đứng giữa phòng, mặt tươi tỉnh.

Lận Lâm đóng cửa, Tịnh Minh đưa bọc đồ cho anh, anh sờ một chút thì biết... “Sách?”

Cô quay mặt lại đột nhiên lè lưỡi: “Anh xem đi.”

Lận Lâm mở ra xem, bên trong là một xấp giấy in kén chữ, nhìn kỹ, tất cả được chia ra làm ba phần, phần một in ba chữ thật to “Em từ chối”. Anh kinh ngạc liếc mắt nhìn Tịnh Minh, sau đó cúi đầu đọc tiếp, phần

thứ hai càng khiến anh ngạc nhiên hơn: “Trường Môn Phú”, phần thứ ba là tác phẩm trên mạng của Lý Sâm “Tội lỗi trong cơn say”, “Đây là?”

“Em tặng anh.” Cô làm mặt quỷ, “Thích không?”

Thích...sao? Anh không rõ là mình có thích hay không, nhưng chắc chắn là rất kinh ngạc, tất cả đều là cuốn sách mà anh thích, thế nhưng mà giọng văn này tiếp cận quá gần với linh hồn, cầm trong tay nặng như cầm sắt... Không thể cho người khác cảm giác vui vẻ đơn thuần. Là hạnh phúc hay bất hạnh? Nhìn sang thấy Tịnh Minh đang chờ mong biểu cảm thích thú của anh, anh bất giác cười, “Cảm ơn.”

“Em có thể vào ngồi không?”

Khi cô nói câu này anh vẫn không có cách nào từ chối, chỉ có thể mỉm cười: “Dĩ nhiên có thể.”

giơ món đồ đang cầm trên tay, một cái là hộp kem còn một cái là hộp cơm: “Em mang rất nhiều đồ ăn, vừa hay còn chưa đến 2h.” Vừa nói vừa nhướn mày tỏ ý khiêu khích, không hề sợ Lận Lâm từ chối, mà cô cũng biết anh sẽ không có cách nào từ chối.

“Ngần tăng tuyết(*)?” Lận Lâm nhét mấy hộp kem vào tủ lạnh, đối với việc Tịnh Minh đột nhiên có biểu hiện tốt như vậy cũng không kinh ngạc nhiều, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng lễ phép: “Sao em biết anh chưa ăn cơm?”

(*) Một nhãn hiệu kem của TQ.

“Em quên mất là có thể anh đã ăn cơm xong rồi thôi.” Cô giơ hai cái túi trong tay ra, nhún nhún vai: “Chưa ăn thì tốt, cùng nhau ăn đi em sắp đói chết rồi.”

Lận Lâm lấy hai cái đệm êm để trên salon xuống sàn, “Anh nhớ em thích ngồi dưới sàn.”

“Sàn nhà và giường của anh sạch như nhau mà.” Tịnh Minh nói: “Cho anh nè.” Vừa nói vừa lấy trong túi ra một hộp cơm, tách đĩa ra định ăn, ánh mắt lại nhìn chăm chăm lên TV tối om, lần trước ở nhà Lận Lâm cô cũng vừa bưng cơm vừa xem ti vi như thế.

Lận Lâm vốn dĩ còn hơi cứng nhắc nhưng nhìn thấy cô như vậy, lại thấy buồn cười, chỉ chỉ lên giường: “Điều khiển ở trên giường.”

Cô cắn một miếng thịt kho tàu rồi nhảy lên giường lấy điều khiển tivi, tùy tiện mở một kênh truyền hình rồi nhìn chăm chăm vào đó.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh không?” Lận Lâm mở một hộp cơm khác ra ăn, ngồi xuống bên cạnh cùng cô xem bóng đá, “Muộn như vậy em còn đến đây, Yêu Tinh không có chuyện gì chứ?”

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình Tivi, trong miệng ăn một quả cà, một lúc sau mới nói: “Yêu Tinh không sao, lúc về thì hơi sốt, nhưng mà em gọi điện cho bạn cùng phòng ký túc của cô ấy, cũng nói lại với mấy bạn nam có quan hệ thân thiết, không có chuyện gì đâu.”

“Ừ...” Lận Lâm chờ cô nói, mở hộp cơm ra nhìn, ngần ra, Tịnh Minh ăn thịt kho tàu và rau luộc, còn phần này của anh là thịt kho, rau luộc, trứng rán, sườn cộng thêm hai miếng cánh gà chiên giòn. Anh chưa bao giờ ăn nhiều thế này, ngẩng lên nhìn Tịnh Minh: “Em có muốn ăn thêm một chút không?”

Mặt cô hơi đỏ lên, “Em tùy tiện gọi một chút, anh ăn đi, em cũng không ăn được nhiều như vậy.” Lúc đi mua cơm vốn dĩ cô muốn mua hai phần thịt kho tàu giống nhau, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nên mua cho Lận Lâm thêm một phần trứng chiên, sau đó lại muốn mua thêm một phần sườn ram...Không ngờ sau mới thấy hai phần cơm khác xa nhau, cô thì tất nhiên không thể ăn được nhiều như vậy nhưng Lận Lâm là con trai chắc sẽ ăn được.

“Yêu Tinh không sao là tốt rồi.” Lận Lâm cùng cô xem tiếp chương trình truyền hình. Như không có chuyện gì bắt đầu ăn hộp cơm kia. “Món sườn ram này ngon lắm.”

Cô rót cuộc cũng nhìn sang anh một cái, le lưỡi: “Quán cơm đối diện nhà anh ăn không ngon, em nói cho anh biết anh chỉ cần đi thêm một con hẻm nhỏ nữa đến quán ”Rất nhớ anh“, cơm tiệm đây ăn không đỡ đâu.”

“Vị giác của anh từ nhỏ đã rất tùy tiện.” Lận Lâm nói, “Ăn ngon quá lại kén ăn, sau này ”Rất nhớ anh” dọn đi thì biết làm thế nào?” Anh vừa ăn vừa nói, dáng vẻ thật chăm chú.

“Em sẽ nấu cho anh ăn.” Cô hứa. Sau đó nói, “Này, Lận Lâm...”

“Hử?” Lận Lâm cùng cô xem bóng đá, không chớp mắt nhìn bóng người nhỏ bé trong tivi chạy theo bóng.

“Em....em thích anh.” Cô nói: “Em không tin tình yêu, em cũng không tin hai người cả đời sẽ mãi yêu thương nhau, nhưng hiện tại em rất yêu anh...” Bỏ đĩa xuống, cô không ăn tiếp hộp cơm kia cũng không nhìn Lận Lâm, có lẽ là không dám: “Còn anh? Anh vẫn cố chấp... không trả lời em.”

“Anh...” Lận Lâm cũng dừng đĩa, ánh mắt không chuyển động nhưng không biết có nhìn vào trái bóng trên tivi hay không, ánh mắt anh cũng chẳng chuyển động theo trái bóng đang bay qua bay lại trên sân, “Anh không biết.”

“Anh không biết?” Cô hít sâu một hơi rồi nói: “Vậy anh yêu Lý Sâm nhỉ?”

Lận Lâm hơi chần động một chút, đột nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Ánh mắt kia làm cô giật mình... giống như mặt hồ tĩnh lặng, ánh mắt đột nhiên giống như bị rần độc cắn một cái, có sự bình tĩnh như đã dự tính được trước nhưng lại bất ngờ tràn ra sự sợ hãi.

Anh nói dối cô rằng anh không thích Lý Sâm, anh không chịu thừa nhận thích Lý Sâm, là bởi vì nếu thừa nhận thích Lý Sâm thì đau khổ này sẽ khắc sâu hơn, mạnh mẽ hơn? Cho nên anh tình nguyện nói rằng không yêu. Cô lại chậm rãi nói: “Anh thích Lý Sâm... Thật ra anh yêu Lý Sâm, nếu anh đã yêu Lý Sâm vậy làm sao để có thể yêu em, anh và em đều giống nhau, đều không tin tưởng vào tình yêu của bản thân, không tin sẽ có tình yêu... không tin rằng tình yêu đó sẽ có kết quả tốt...”

Ánh mắt Lận Lâm mở to vô hồn nhìn cô nói chuyện, giờ khắc này cô có thể nhìn thấy rõ đáy mắt đen sâu thẳm của anh, ánh mắt như đầm sâu nổi sóng khi nhắc đến cái tên Lý Sâm, đó là cơn thủy triều mãnh liệt tràn đầy khổ sở, anh thống khổ giống như thể cô nhận lúc anh yếu ớt đã giật mất tấm màn bảo bọc bên ngoài.

Cô không biết câu nói “Anh yêu Lý Sâm” có thể kích động mãnh liệt đến Lận Lâm thế nào, có lẽ là bên dưới lớp mặt nạ lễ phép vô tâm của Lận Lâm là anh đang vỡ vụn từng chút một, đánh trực diện như vậy khiến anh không có cách nào chịu đựng được. Cô và anh ngây người hồi lâu, Lận Lâm mới nói, “Yêu...”

Anh nói một chữ “Yêu” nhẹ như một hơi thở, nhưng hơi thở kia phải lưỡng lự thật lâu. “Trong lòng thích thì gọi là yêu sao? Đối với Lý Sâm...” Anh cau mày tựa như đang khổ tâm suy nghĩ, cuối cùng lại thở ra một hơi thở mờ mịt, “Đối với Lý Sâm anh không có bất kỳ kỳ vọng gì, thậm chí còn không để cho người khác biết thật ra thì...anh cảm thấy cô ấy cũng tốt.”

“Đó là do anh không dám thẳng thắn, chứ không phải anh không thương cô ấy.” Cô giải thích cho anh: “Mặc dù cô ấy không còn nhưng anh đã có thể yêu một người một người con gái, tại sao lại không thể yêu được người thứ hai?”

“Thật không?” Anh cười cười: “Anh sợ nói điều này, rốt cuộc như thế nào mới có thể tin tưởng mình thật sự yêu một người? Anh không biết được...”

Cô cầm đĩa vào hộp cơm cho nó đứng thẳng, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng thở dài.

“Giống như em và Khải Ngai, cả đời này em sẽ cảm thấy áy náy với cậu ấy, thấy có lỗi với cậu ấy, nhưng làm thế nào để mãi nhớ đến sự áy náy đó với cậu ấy?” Anh chậm rãi nói, “Anh không biết rốt cuộc anh có yêu Lý Sâm hay không, anh chỉ biết cả đời này anh sẽ không quên được cô ấy. Có thể đúng là yêu, hoặc là đã từng yêu...” Anh chậm rãi chớp đôi mắt đen láy “Có một buổi tối cô ấy đã nói với anh: Mặc cho bên ngoài cửa sổ kia mưa gió như thế nào...”

“Mặc cho ngoài kia mưa gió như thế nào, vẫn có em ở bên anh trong đêm tối.” Tịnh Minh không chớp mắt nói.

27. Chương 26

Lận Lâm hơi ngẩn ra, anh như chưa phục hồi tinh thần, cứ như vậy kinh ngạc nhìn Tịnh Minh. Một giây phút kia cô khiến anh như nhìn thấy hình bóng Lý Sâm, “Những lời này em đã từng đọc được trong tản văn của Lý Sâm.” Cô sâu sắc nói, “Trong nhật ký của cô ấy ngày 15 tháng 5, cô ấy đã viết câu nói này, anh có muốn xem không? Cô ấy nói...”

Không cần.” Anh cắt đứt lời cô, không giống như dáng vẻ bình thường của anh, có chút vội vàng khiến cho người khác cảm thấy anh đang trốn tránh, như muốn nói cái gì nhưng vẫn nhịn xuống không nói. Lận Lâm là người hiền lành, luôn biết ẩn nhẫn vì người khác, thậm chí bao gồm cả tình cảm của anh cũng vậy.

Cô hít sâu một hơi, “Cô ấy nói cô ấy không có cách nào để không thích anh, nhất là khi đã đọc thơ anh viết: Đêm lạnh, mưa tối, trăng sáng. Biệt ly: có ai. Hi vọng. Bạn tôi, nếu như y?” cô ấy nói cô ấy và anh...”

“Hôm đó là ngày giỗ mẹ anh.” Giọng anh thật nhẹ, để hộp cơm xuống, hai bàn tay đan trước ngực, đầu cúi xuống dùng hai ngón tay cái đỡ: “Anh không cố ý viết như vậy...”

“Em chỉ muốn nói tâm trạng Lý Sâm cũng như tâm trạng của em lúc này” Tịnh Minh đứng dậy nhẹ giọng nói: “Bất kể ngoài kia có mưa gió như thế nào trong đêm tối vẫn có em bên anh. Em muốn nói thêm một câu nữa: em muốn ở cạnh anh nhưng anh lại không muốn em an ủi anh.” Cô nhìn lên, nhìn khuỷu tay Lận Lâm, sau đó nhìn cổ anh, cuối cùng dừng lại trong ánh mắt anh: “Anh không muốn bất cứ ai an ủi mình, anh muốn tự mình đứng lên, thật ra anh ghét rất nhiều thứ, nhưng vẫn luôn cố gắng giữ hình tượng hiền hòa. Lận Lâm nếu thích cái gì thích người nào, ghét ai cũng nên nói ra đi chứ? Vui vẻ cũng được mà không vui cũng được, em hy vọng anh có thể nói hết ra. Anh để ở trong lòng như vậy không ai có thể biết được, như vậy anh sẽ cảm thấy tốt hơn sao? So với việc luôn đối xử tốt với mọi người em hy vọng anh có thể thật lòng với mình, không muốn... không muốn anh luôn mang theo cái mai rùa... miễn cưỡng chính mình như vậy có được không? Tại sao anh lại luôn phải đề phòng với mọi người như vậy? Sao không để cho người khác thấy được lòng mình? Tại sao? Có rất nhiều người vẫn luôn quan tâm đến anh cơ mà...” Cô nói, “Em biết anh gặp nhiều chuyện bất hạnh nhưng nếu chỉ một mình anh gánh vác như vậy sao có thể gánh nổi đây? Nhiều như vậy... nhiều như vậy...” cô nói năng lộn xộn, “Nhiều thứ như vậy không thể buông bỏ được hay sao? Nếu như không có người chia sẻ... một mình anh sao có thể gánh vác được...”

“Lạch cạch” một chiếc đĩa trong tay cô rơi xuống sàn, Tịnh Minh ngơ ngác nhìn cặp đĩa kia đột nhiên hồi phục lại tinh thần, cười khan một tiếng: “Em.... thật sự rất đáng ghét đúng không?”

Khóe miệng anh hơi cười cười, cười đến có chút bất đắc dĩ, có chút khổ: “Em muốn anh nói em không hề đáng ghét sao?”

Cô đứng lên đi lấy khăn lau sàn nhà, chiếc khăn tắm trắng tinh đã dính dầu mỡ, lau xong dầu mỡ lại lấy cây lau nhà lau sàn “Rầm rầm” một tiếng thả lại cây lau nhà vào góc “Em và anh có cơ hội không? Nếu như không có Lý Sâm thì em và anh có cơ hội không?” Cô bỗng nhiên rút tay: “Nếu như em không làm cho anh ghét thì em và anh có cơ hội nào không?”

“Em...” Anh cố gắng kiềm chế mình để không nói với Tịnh Minh: “Có nhiều chuyện không thể tha thứ được.”

“Nếu không có ai chia sẻ anh làm sao gánh vác hết được.” Câu nói đó của cô như vang vọng trong đầu anh, tràn đầy sự dục hoặc, nhưng không được... Anh tự nguyện cô đơn, anh thích một người, anh nhất định phải là một mình... Nếu không phải người bên cạnh luôn chết bởi các lý do kỳ lạ, anh đã... không chịu nổi rồi em biết không? Anh không muốn bất cứ ai tham gia vào cuộc sống của anh, không muốn... Nếu như tham gia vào kết quả đều do anh ít hay nhiều mà mất đi, tại sao vẫn còn có người muốn ở bên cạnh anh? Anh chẳng qua là... chẳng qua những lúc anh yếu mềm muốn có người bên cạnh, nhưng phần lớn thời gian... ban ngày anh vẫn tỏ ra là người kiên cường.

Anh chỉ nói một chữ “Em” rồi dừng lại, thậm chí cô còn thấy anh nín thở thật lâu, mới khẽ mỉm cười. Nụ cười quá gượng gạo, anh cố gắng kiềm chế nhịp tim mạnh mẽ, chỉ nói đơn giản hai từ: “không được.”

Cô buông cây lau nhà, hai bàn tay run rẩy đổ mồ hôi. Cô phải có bao nhiêu dũng khí mới dám hỏi câu: “Em và anh có thể có cơ hội không?” Nhưng anh lại khổ sở như vậy, thái độ đùa giỡn, khẽ mỉm cười nói: “Không được.” đẩy cô ra xa vạn dặm, không hé cho cô một khe hở để đi vào. Cô nhớ anh đã từng nói chỉ

cần chuẩn bị thật tốt thì chuyện gì cũng có thể làm được, đây có phải là anh cố ý chuẩn bị một bức tường ngăn cản mình? Buổi tối hôm đó, trong đêm tối không có ánh đèn... Lận Lậm ngày hôm đó chỉ là ngoài ý muốn, còn dưới ánh đèn anh vĩnh viễn là một người cao quý và tinh tảo, bất kể cuộc sống hay tình cảm cũng để nó tự sinh tự diệt, không muốn bất cứ ai có thể bước chân vào.

Anh rõ ràng....rất yếu ớt

Tại sao.... luôn cố chấp không chịu để cho người khác quan tâm đến mình?

Tại sao lại cự tuyệt sự quan tâm của người khác?

Tại sao không muốn cho người khác hiểu

Bởi vì trên người anh có virus hay sao?

Tay cô cố gắng sức để cầm lấy cây chổi lau nhà vừa vắt đi: “Tại sao không được? Bởi vì anh bị viêm gan B? Nhưng chúng ta có thể dùng thuốc phòng ngừa, không phải ai cũng bị anh lây nhiễm, viêm gan B thì sao chứ? Cũng không phải bệnh gì nguy hiểm... do anh xem nó như bệnh lạ, em cũng chưa từng xem thường anh, cũng đâu có ai xem thường anh, Yêu Tinh, Thư Yển có ai xem thường anh? Người như anh thật đáng ghét!”

“Em đã tìm việc làm thêm nào chưa?” Anh không tức giận, nhưng giọng nói lại càng mơ hồ, khóe miệng vẫn đang mỉm cười, “Mười công ty thì cả mười chỗ vì em bị viêm gan B mà chọn người khác, nếu như em muốn kết hôn, bác sỹ sẽ nói cho em biết nếu kết quả xét nghiệm HBsAg và HBeAg của người cha cùng là dương tính, 80% con sinh ra sẽ lây nhiễm viêm gan siêu vi B. Mặc dù có nhiều người không kỳ thị em nhưng bọn họ cũng sẽ tránh xa em, hoặc là... sẽ hối hận khi kết hôn với em, bởi vì sẽ không thể sinh ra được một đứa con khỏe mạnh. Tịnh Minh em biết không? Đa số những người không kỳ thị em, bọn họ chỉ hạn chế các cơ hội làm việc của em, và đề phòng với em, bọn họ cũng cảm thấy có lỗi nhưng họ sẽ không để cho em tiến vào thế giới của họ vì em không an toàn.” Anh từ từ nói.

“Dĩ nhiên phần lớn những người bị viêm gan B sẽ không sợ hãi giống như anh... Dù cho có bị kỳ thị hay không, chắc chắn sẽ có người quan tâm, chắc chắn cũng có càng nhiều hơn những người không quan tâm. Nhưng em thì không như vậy.”

Anh kinh ngạc nhìn Tịnh Minh, sau đó ánh mắt từ từ chuyển qua cây lau nhà trên tay cô. “Em có biết bình thường căn bệnh này đến giai đoạn phát bệnh sẽ như thế nào không? Ở giai đoạn đầu, sẽ có biểu hiện bệnh vàng da, xuất huyết dưới da, sau đó các chức năng của gan bắt đầu suy giảm, đa số bệnh nhân chết bởi vì chức năng gan suy giảm hoặc do các chứng ngại tuần hoàn dẫn đến chức năng thận cũng suy giảm... Đường như không ai thoát khỏi việc suy giảm chức năng gan dẫn đến ung thư gan, bởi vì ung thư gan gan chính là giai đoạn cuối của suy giảm chức năng gan, đến lúc đó bệnh nhân sẽ được đưa vào viện điều trị...” Anh chế giễu cười, “Anh rất sợ, không biết trên người mang loại virus như thế nào...”

Cô không hiểu anh nói gì, nhìn Lận Lậm với ánh mắt khác thường, “Cho nên anh giam mình lại? Anh định sẽ giam mình cả đời như vậy hay sao? Cả đời này anh sẽ không tiếp xúc với bất kỳ ai? Không muốn bất kỳ ai bước vào căn phòng này của anh? Như vậy sẽ không có người vì anh mà phải chết, bởi vì bên cạnh anh vĩnh viễn sẽ không có ai? Nhưng mà bạn Lận Lậm à!!!” Cô dần từng tiếng, “Nếu như anh chuẩn bị giam mình lại cả đời thì anh đừng có ưu tú như vậy được không?”

Lận Lậm chớp mắt một cái, Tịnh Minh cúi đầu nhìn dưới chân, dần từng chữ một nói: “Đẹp trai, biết làm việc, khí chất tốt không phải lỗi của anh, nhưng cứ phơi ra như thế khiến cho bao nhiêu người sụp đổ, đó chính là lỗi của anh.”

Anh kinh ngạc chưa bao giờ nghe những lời ngang ngược như vậy, “Gì cơ...”

“Trên thế giới này làm gì có ai đã muốn cô lập mình lại còn hoàn hảo như vậy, anh không biết rằng trên thế giới còn có một loại người gọi là khách không mời mà đến hay sao?” Cô nói, “Anh chỉ biết giam chính mình lại nhưng lại không thể quản được người khác xông vào, em biết anh không muốn tiếp xúc với người khác, thậm chí ngay cả bạn bè trước đây cũng muốn vứt bỏ, muốn ôm vết sẹo về ba mẹ và Lý Sâm, cả Cảnh Lan kia mãi cho đến chết. Em biết anh sợ bị bạn bè của mình thương hại, sợ lây nhiễm cho người khác, nhưng bạn Lận Lậm à....” cô lấy hết dũng khí nói: “Muốn cự tuyệt người khác xâm nhập vào cuộc sống của mình,

anh nhất định phải vô tình vô nghĩa, ít nhất có người nói với anh "Em có thể vào ngồi không?" lúc đó anh nên nói không nhưng anh lại không như thế." Cô ngẩng đầu nhìn Lận Lâm, "Không thể chính là vì anh yếu mềm luôn hy vọng có người ở bên cạnh mình, anh không quyết tâm cô lập chính mình, có đúng không?"

Lận Lâm lắc đầu lại dừng một lát, nhưng vẫn chỉ lắc đầu, anh không nói gì cả.

"Em và anh có được không?" Cô thấp giọng nói, khi anh ngồi xuống đối diện, đưa tay vòng qua cổ anh, khẽ trăn lên vai anh: "Em không biết kết quả sẽ như thế nào... Cũng không biết rốt cuộc là đúng hay sai tại sao anh lại phải thích hết tất cả mọi người? Không thích người khác không được sao? Tại sao luôn phải thích người khác dù họ không thích anh? Lận Lâm..." Cô ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng, "Em không biết những lý do anh vừa nói kia có đúng hay không. Em chỉ biết hiện tại em muốn được ở cùng anh, muốn khiến anh vui vẻ, những gì em nói với anh đều là thật lòng... Em thật sự... không có ý gì khác... thật sự..." Tay cô ôm lấy vai anh, ngón tay dùng sức bấm xuống, như không biết phải dùng từ như thế nào để biểu đạt, đó là muốn thổ lộ nhưng không có cách nào biểu đạt hết được sự khổ sở... muốn qua đó biểu lộ sự đau khổ, giống như hơi thở của cô và anh hòa làm một, đó là... Hộp cơm trong tay còn nóng hổi. Trái tim đang run rẩy, anh muốn mở miệng ra nói điều gì đó, nhưng khi nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Tịnh Minh, gương mặt xinh đẹp đang tuổi thanh xuân tinh khiết ngây ngô, khiến tim anh loạn nhịp. Anh quên mất điều mình muốn nói, hướng về phía đôi môi đỏ thắm kia, chậm rãi chạm vào.

Tịnh Minh...

28. Chương 27

Tịnh Minh...

Tịnh Minh... Tịnh Minh không hiểu gì cả...

Mắt anh chớp nhẹ một cái, đôi môi tròn bóng cùng gương mặt mê hoặc, chậm rãi hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tịnh Minh.

Cô ngã về phía sau, khi hơi thở của Lận Lâm tới gần, bàn tay đưa về phía sau chống đỡ: "Đeng~" một tiếng, ngón tay của cô đập vào đàn tranh của Lận Lâm.

Tiếng đàn vang lên kia giống như một tiếng kinh ngạc vừa thốt ra, khiến môi Lận Lâm và Tịnh Minh lệch đi, ánh mắt anh vẫn đen láy, kinh ngạc nhìn môi cô. Cô vẫn khẽ nhếch môi, ánh mắt từ bị mê hoặc biến thành mơ màng, sau đó thì không hiểu gì nữa. Anh không hôn cô, hít một hơi thật sâu rồi buông Tịnh Minh ra, tay anh run rẩy cầm hộp cơm suýt chút nữa đánh rơi, dùng hai tay mới có thể nắm chắc, "Anh.."

"Anh cũng muốn như vậy, không phải sao?" Cô hít một hơi thật sâu rồi nói nhỏ, "Anh thật lòng nói cho em biết, em muốn thật sự yêu đương với Lận Lâm, em muốn biết hiện giờ anh đang suy nghĩ gì... Tại sao lại không hôn em?" Cô nhẹ giọng hỏi, "Anh không biết... vì lòng tốt mà từ chối người khác cũng làm họ tổn thương sao, không hôn em cũng là..." mắt cô nhìn thẳng về phía trước, thấp giọng nói, "Không muốn hôn em thì thôi tại sao lại làm giống như sắp hôn, không muốn người khác quan tâm đến mình thì anh phải làm cho em ghét anh... hoặc là phải làm cho em hận anh chứ?"

Dáng môi anh nhìn như trẻ con bắt kẻ khi mím môi hay mở miệng. Hiện tại anh mím môi thật chặt, vẻ mặt khổ sở, đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói khàn khàn, "Anh không thể..."

"Không có gì là không thể," cô ngắt lời anh, "Chỉ có anh muốn hay không thôi?!"

"Anh không thể." Rốt cuộc anh vẫn lạnh lùng lùi về phía sau, đôi mắt mở to ảm đạm không ánh sáng, màu sắc mờ mịt, "Anh không thể, chứ không phải là anh không muốn." Anh nhẹ giọng nói; "Tịnh Minh, anh biết em thích anh, nhưng có rất nhiều chuyện em nên nghĩ xa một chút, nếu như thích mà không có kết quả. Em thích anh... Vậy thì sao? Mấy năm sau em sẽ cảm thấy chuyện tối ngày hôm nay là do tuổi trẻ bồng bột, thậm trí em sẽ còn xấu hổ? Sau này em có thể yêu được người ưu tú hơn, dịu dàng hơn, em còn có tương lai phía trước, anh không muốn em vì anh..."

“Anh đã xem ”Cây quýt không khóc” của Lý Bích Hoa chưa?” Cô ngắt lời anh, “Sinh mạng vô thường nhưng nỗi nhớ nhung là vĩnh hằng, lúc hóa thành tro bụi anh muốn ở cùng ai nhất?” Mắt nhìn Lận Lâm chăm chú, cô từ từ nói, “Em muốn nếu như có một ngày thế giới hoặc là em đều hóa thành tro bụi, ngày đó tất nhiên em sẽ không được ở cùng anh, nhưng ít nhất phải có vài điều... có thể có một vài điều gì đó để em không hối hận..”

“Tịnh Minh...”

“Dù sao...” cô cười chế giễu, hơi nhẹ nhõm, “Dù sao em cũng đã mất hết mặt mũi rồi, em chưa từng nghĩ chúng ta ở bên nhau sẽ có cái kết đẹp, nhưng ít nhất... yêu em hai năm đi.” Cô nói, “Kể từ bây giờ...đến khi tốt nghiệp, cho em hai năm để ghét anh được không?”

Lận Lâm hé miệng định nói điều gì đó, nhưng cô áp môi mình lên, đẩy anh ngã xuống sàn nhà... Lận Lâm kinh ngạc giữ chắc hộp cơm trong tay, hoảng hốt nhìn hai tay Tịnh Minh đang đè mình xuống sàn, thấy cô đầy bất ngờ, sau đó ánh mắt lại hơi kỳ lạ, cuối cùng cũng hiểu ra cười lớn, “Vừa nãy đó là... nụ hôn đầu của anh?”

Hiếm khi Lận lâm lộ ra vẻ mặt lúng túng, ánh mắt cô nghiêm túc giữ lấy hai bả vai anh, “Yêu em hai năm, cho em thời gian hai năm để ghét anh, hoặc là hận anh, được không?”

Dường như bàn tay cô có thể cảm nhận được nhịp đập dồn dập của tim anh, cô tiếp tục cúi người xuống hôn anh, bởi vì tim đập nhanh mà đôi môi càng đỏ thắm. Thời điểm hơi thở kia phả nhẹ lên tóc, anh cảm thấy hơi thở của mình tràn đầy sự ấm áp, thời điểm cô hôn anh, anh cảm giác được môi mình đang rung động, anh nói: “Ừm...”

TV đang sau vang lên tiếng cười, cô nằm trên người anh, cùng cảm nhận nhịp tim của đối phương, “Em rất đáng ghét, phải không?” Cô nhẹ giọng nói, vài sợi tóc và hơi thở nhẹ nhàng chạm vào mặt Lận Lâm

Anh nhìn trần nhà: “Ừ... em thật sự đáng ghét...”

“Em thật sự đáng ghét sao?”

“Em thật sự thật sự rất đáng ghét...”

Em cho anh hai năm hạnh phúc mà anh sẽ dùng hai năm này để khiến em hận anh, tạm thời...cứ như vậy đi...

“Lận Lâm, bây giờ trong lòng anh đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì... Đang suy nghĩ vì sao em lại ở đây...”

“Bởi vì em là Lâm Tịnh Minh.”

“Em không sợ bị lây bệnh à?” Anh hơi nghiêng người nhìn gò má cô, hiện tại cô và anh đang nằm sổng vai trên mặt đất nhìn hoa văn trên trần nhà, gò má mềm mại mịn màng như chiếc bánh pudding. Anh muốn há miệng cắn một cái lên đó, nhịp tim lại đập dồn dập hơn.

“Em không tin mình xui xẻo như vậy.” Cô đáp, “Người ta nói sức mạnh của tình yêu vô cùng vĩ đại.”

Anh nhếch khóe miệng cười cười, vì sao lại muốn ôm người bên cạnh như vậy? Thích? Có lẽ là thích... Anh cảm thấy không có từ ngữ nào có thể hoàn toàn biểu đạt được, muốn cắn cô, muốn giữ cô lại, muốn ôm cô vào lòng, chỉ có da thịt chạm vào nhau mới có thể biểu đạt được hết cảm giác gần gũi đó, nhưng anh lại không dám:

Em đã xem bộ phim Nhật “God, give me more time” chưa?”

“Rồi, diễn viên là Kyoko Fukada và Kaneshiro Takeshi đúng không? Diễn rất hay.”

“Ai nói sức mạnh của tình yêu là vĩ đại? Kyoko Fukada đóng vai Masaki không phải cuối cùng cũng vẫn chết đó hay sao?” Anh vẫn tiếp tục cười như không cười chậm rãi nói.

“Đó chỉ là phim thôi!”

“Ngay cả phim truyền hình còn không để cho tình yêu làm nên kỳ tích, nói gì đến hiện thực?” Anh nói với cô.

Cô nằm trên sàn nhìn hoa văn trên trần nhà, trần nhà trong phòng Lận Lậm được đèn chiếu rất sáng, “Em rất thích Masaki, lúc muốn đi Mỹ còn nói với Keigo: “Chúng ta có tương lai” coi như không phải kỳ tích.” Cô nghiêng đầu nhìn Lận Lậm một cái, phát hiện anh cũng đang nhìn mình vì vậy bốn mắt nhìn nhau. Cô nói: “Coi như không có kỳ tích... như vậy cũng là hạnh phúc trong chớp mắt, đó là tín ngưỡng, có khoảng thời gian từng vui vẻ như vậy, cũng rất đẹp.”

“Ha ha ha... anh vẫn cảm thấy tình yêu...? Rất nhiều đôi khổ sở... càng đơn giản thì càng hạnh phúc...”

Cô đồng ý, “Nếu như em không thích anh, có lẽ sẽ hạnh phúc hơn bây giờ, thiêu thân muốn dập lửa, chẳng qua là không thể làm gì...”

Anh cười một tiếng, “Nếu anh cứ cố chấp không đồng ý với em, có lẽ cũng vẫn khá vui vẻ.”

“Cũng có thể... Thế nhưng mà anh yêu em, em biết là anh yêu em.”

“Thật không?” Anh từ chối cho ý kiến, nằm trên sàn nhìn trần nhà, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ mất nguyên, có một người thề son sắt nói yêu anh, đồng thời khẳng định nói rằng anh cũng yêu cô, nghe được điều này có cảm giác an toàn... Rất lâu rồi không có được cảm giác an toàn như vậy, trong một thoáng như là có được một người để có thể dựa vào. Anh giống như một khúc gỗ trôi nổi trong đại dương, bay lượn trong tầm tối vô tận, dưới đầm đen có quái vật, anh mang theo bóng tối và nỗi sợ hãi vô cùng bay lượn, cuối cùng có một người sau khi bị anh từ chối túm anh lại nói: “Em biết anh yêu em.” Cảm giác an toàn này rõ ràng rất ích kỷ, hay trước giờ là bởi vì sợ hãi của bản thân vì không cần nỗ lực mà vẫn có thể hưởng thành quả hoặc đây vốn chỉ là một loại ảo giác, nhưng trong giây lát anh thật sự rất muốn nắm lấy một chút hạnh phúc này, dáng nằm của cô gái bên cạnh còn tùy tiện hơn anh, thật sự cho anh cảm giác gì đó.

“Này, Lận Lậm.” Hai tay cô dang ra nằm thẳng trên sàn nhà, “Trong lòng anh bây giờ đang nghĩ như thế nào?”

“Sao lại hỏi như thế?” Anh cười cười, “Không nghĩ gì cả.”

“Em muốn biết bây giờ anh nghĩ gì, và cũng muốn biết trước đây anh nghĩ như thế nào?” Cô vẫn mở to mắt nhìn trần nhà, “Em chưa từng nói dối anh, em hi vọng trời cao cũng sẽ đối xử công bằng với anh như đối xử với em vậy... Chỉ có thể mà thôi, anh không cần để ý đến em, em biết ý vào việc đối với anh cố gắng rất nhiều để yêu cầu anh đối xử với em tương đương là rất quá đáng với anh.”

“Anh chưa từng lừa em...” Anh nói chưa xong, “Đinh đong” tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Tịnh Minh ngẩn người, bây giờ đã mười một giờ, vẫn có người tìm Lận Lậm hả? Cô lồm cồm bò lên để mở cửa đột nhiên nhớ ra: mình là con gái lại ở một mình trong phòng trọ của con trai, cô không mở cửa mà chạy vào trong phòng tắm nhanh như một làn khói. Lận Lậm đi mở cửa, cô qua đứng trong phòng tắm nhìn qua khe hở mở cửa nhìn thấy người nhấn chuông là một người đàn ông trung niên cao gầy, tóc đen nhánh, dáng vẻ bị Lận Lậm che mắt không nhìn rõ, dáng dấp lơ mơ trắng tấp, nhẹ nhàng phóng khoáng, ai vậy nhỉ?

Một lúc sau Lận Lậm đóng cửa đi vào, cô từ trong phòng tắm lộ đầu ra, “Ai thế?”

Anh mỉm cười, “Nhầm nhà.”

Một năm sau cô nhớ đến ngày hôm nay, mới nhớ được... phòng của Lận Lậm là căn phòng cuối hành lang, không còn phòng nào nữa, sao có thể đi nhầm được? Thế nhưng cô cũng chưa từng có óc suy luận như thám tử, thường có người nói chắc chắn như vậy cô sẽ tin tưởng không hề nghi ngờ, không hề nghĩ rằng một người có thể nói dối mà vẫn mỉm cười bình tĩnh như thế.

Tối hôm đó cô được yêu, cả thế giới cũng rất đẹp.

29. Chương 28

Họ trở thành một đôi yêu nhau, khi đi chung cũng giống như những đôi người yêu bình thường khác.

Hết một học kỳ, lại đến năm ba đại học.

Tịnh Minh không còn viết tiểu thuyết nữa, cả ngày ở bên Lận Lâm từ bỏ giấc mộng làm tác giả. Lận Lâm đàn hát cho cô nghe, cô viết lời cho những ca khúc mà Lận Lâm sáng tác, cùng với nhóm bạn trong “Trúc” đi chơi, nói chuyện, hát hò, làm gì cũng thấy vui vẻ.

Vết thương của Phỉ Đồ Mị đã lành lại rồi, Tịnh Minh bảo trên tay có sẹo sẽ rất ngầu, nhưng Phỉ Đồ Mị than thở chỉ muốn quay lại mỹ nữ Giang Nam dịu dàng như được làm từ gạo nếp.

“Hôm qua uống nhiều rượu quá, say khướt chẳng tìm được đường về. Đi nhầm ra sau trường, nôn ói từa lưa dọa mấy đôi uyên ương chết khiếp.”

Hôm nay Tịnh Minh chán chường bèn đi đọc bộ « Như Mộng Lệnh » nổi danh kinh điển nhiều năm, làm cho Lận Lâm cười bò, cô ngạc nhiên phát hiện ra thế mà Lận Lâm lại không đọc nhiều tiểu thuyết kinh điển, “Anh cũng không lên mạng xem hả? Trên mạng có rất nhiều bài kinh điển, có bài ”Phòng tự học Nam Dương” của Flash nghe rất vui tai, còn có bài “Hoan lạc tụng” nữa.”

“Trên mạng?” Anh nhìn cô một cái “Tâm trạng em có vẻ rất tốt nhỉ?”

“Tâm trạng của em đương nhiên là tốt rồi.” Cô lườm anh, “Em không đọc mấy bài viết trên mạng, em tự chơi, em vẫn lấy tên cũ là Lạc Nhạn, nhìn em không vừa mắt thì lên MNS solo, ai sợ ai chứ.”

Anh nghe cô nói năng thô lỗ cười nói: “Anh thấy tất cả mọi người đều sợ em, em thì chẳng nề nang ai.”

Cô hừ một tiếng: “Ai bảo có vài người ngứa đòn, dám lên diễn đàn nói bóng nói gió, không đem họ đá ra khỏi bài viết thì em không phải họ Lâm, tiếc là em đã đồng ý với anh không đọc mấy bài viết đó nữa.”

Từ khi Lận Lâm và Tịnh Minh thành đôi, trên website trường lưu truyền lời đồn mới, nói Tịnh Minh hại chết Cảnh Lan, không hiểu thế nào mà từ từ từ lại chuyển thành bức tử, rồi ép Khải Ngai bỏ đi, cuối cùng với Lận Lâm ở bên nhau. Kỳ lạ là trong lời đồn này Lận Lâm lại trở thành một trong những người bị yêu tinh Tịnh Minh đùa giỡn, rất nhiều người cười cợt chờ xem anh bị đá lần nữa. Đối với sự đồng tình Lận Lâm nhận được, cô không hiểu chút nào, chẳng lẽ trời sinh cô giống yêu nữ, mà Lận Lâm lại là một người đáng tin cậy đến thế? Cuối cùng cũng kết luận được: Nói chàng trai luôn luôn tinh mịch cao quý này sa đọa không ai tin, đánh quay ra chỉ trích người dụ dỗ anh sa đọa là cô thôi.

Cả diễn đàn đã bám lấy chuyện tình cảm của họ gây sóng gió mấy tháng nay. Từ cuối học kỳ đến khai giảng, cuối cùng cô cũng không chịu đựng được việc bị bôi đen, à không phải cô không chịu đựng được việc mình bị bôi rêu mà là không chịu được việc Lận Lâm và “Trúc” bị bôi xấu, đối với “Trúc” ảnh hưởng rất xấu. Lên diễn đàn gây gỗ với người ta, từ mấy hôm trước dưới mấy bài viết liên quan, cãi lộn đã biến thành chửi rủa nhau, cả ngày Lận Lâm nhìn Tịnh Minh như thế lại thấy buồn cười, hóa ra lúc cô mắng mỏ người khác là như thế này.

“Có lý nào lại đơn giản như thế, dám nói Lận Lâm là kẻ đáng thương sắp bị đá, còn dám nói tôi - Lâm Tịnh Minh là chó mèo, mấy người còn là người nữa không, rảnh rồi thì tự chơi với nhau, hôm nay bốn cô nương nóng nảy, đụng hòng súng là tự tìm đường chết. Giỏi thì lên MSN solo, không chinh được mi răng rơi đầy đất, nhảy lầu tự tử thì mi không biết vì sao bốn cô nương gọi là ”Lạc Nhạn“!”

Vừa mắng xong đã thấy Lận Lâm úp mặt vào bàn phím cười nghiêng ngả, bài đăng nói linh tinh đó là của sinh viên năm nhất, chắc là loại trời sinh đã nhiều chuyện, không hiểu chuyện gì đang xảy ra đã lên diễn đàn nói linh tinh. Tâm trạng muốn che chở anh, che chở “Trúc” của Tịnh Minh anh hiểu được, nhưng thái độ như thế này cũng đủ dối quá, trên diễn đàn hầu như là những comment mang tính công kích. Tịnh Minh ngồi trước máy tính lạnh lùng cười, “Mấy cô gái này thảo luận chuyện riêng của người khác, cả ngày nói chuyện linh tinh, trêu người khác chia tay, không phải công kích thì cũng là phỉ báng, em mới nói hai câu đã giãy dụa dặc? Em còn chưa bắt bẻ chuyện cô ta viết mấy bài bịa đặt đâu đấy. Quan hệ tay năm nữa cơ!”

Hôm qua tranh cãi đẩy đến cao trào, có người chỉ trích Tịnh Minh là sinh viên năm ba không nên lên diễn đàn mắng như tát nước em út khóa dưới, người ta có lẽ cũng không có ác ý mà chỉ là không biết rõ tình

hình mà thôi. Tịnh Minh lại ghim luôn vào bài post: “Như thế nào được gọi là đàn chị? Đàn chị là dùng để giáo huấn các đàn em đấy.” Người ta nói cô không nói lý lẽ, cô nói cô chỉ lý lẽ với người có lý lẽ, người không nói lý lẽ đừng đem lý lẽ ra ngụy biện.

Mấy lời cãi lộn nhảm chán này làm Lận Lâm cười to, cô hỏi anh cười gì đấy, anh nói từ lúc sinh ra tới bây giờ chưa từng vui vẻ như thế này, cô nói nhìn cô vì anh mà cãi nhau với người khác mà vui vẻ sao? Anh nói, đến giờ chưa có ai nghiêm túc với chuyện này như thế, làm mình tức điên, thế không tiếp tục đọc mấy bài viết kia nữa. Đối tượng cãi nhau với cô đột nhiên không thấy mắng mỗ lại không quen, sáng ra gửi một tin nhắn trên diễn đàn hỏi cô có phải cô bị bệnh không? Cô khí phách trả lời một câu: “Tôi sống rất tốt!” Lận Lâm ngồi bên cạnh phải lắc đầu nói cô năng dã man này mà ghi thù rồi, anh cũng thấy sợ.

Đã thế thốt không lên mạng đọc bài nữa, buổi trưa Tịnh Minh và Lận Lâm ngồi ở bồn phun nước trước cửa sân vận động trường nhìn người ta chơi tennis.

“Này, Lận Lâm, anh biết chơi cầu hủ?” Cô là cao thủ nhảy xa, nhưng sức bền kém.

“Sức bật của em tốt nhưng không chạy được cự li dài, tennis cũng chơi không giỏi.”

Anh và cô chán chường quay lưng với bồn phun nước, vừa nãy đã cẩn thận nghiên cứu một lượt các chi hệ loài cá, giờ quay đầu nghiên cứu bộ môn tennis.

“Anh chơi cờ vây cũng được.” Anh nói. “Anh không thích mấy loại vận động ra mồ hôi.”

“Cờ vây cũng được coi là thể thao à...” Cô chán nản nhìn

“Em biết cờ caro, cờ phi hành sao lại không được tính là môn thể dục chứ? Nếu được, em cá rằng kiểu gì em cũng được cộng rất nhiều điểm vào môn thể dục.” Học kỳ trước vì cô lơ là ôn bài mà thành tích giảm sút đến tận 10 điểm, bỏ lỡ học bổng hạng nhất năm hai vào tay Lâm Vi học hành chăm chỉ, bực bội mất mấy ngày. Mà làm cho cô bực mình hơn là vì người ở bên cạnh hại cô mất hồn mất vía vẫn ổn định đứng đầu, vừa xếp thứ nhất vừa có khoản học bổng kék xù, gom lại gần 1 vạn tệ. Suýt chút nữa thì làm cô chết vì bực mình. Cùng đến ngân hàng lãnh tiền thưởng, nhân viên ngân hàng hải hùng thán phục nói với người bên cạnh, hai người này một người đứng nhất, một người đứng nhì, mấy đứa trẻ có thành tích cực kỳ tốt. Tiếng bàn luận ngạc nhiên đó làm Tịnh Minh lại càng buồn phiền hơn nữa, vì hồi năm ngoái cô cầm khoản tiền thưởng lớn thì nhân viên lại không nhớ được, hướng hồ không được hạng nhất còn liên quan đến vấn đề danh dự, thế mà người ta lại khen giỏi, nghe giống như bị sỉ nhục.

“Nhớ chuyện tuần trước nữa không?” Lận Lâm nhướn mày, nhún vai, “Không phải anh đã mời em ăn cơm rồi à, ăn cả tuần.” Từ khi anh có học bổng thì mời cô nàng này 7 ngày liên tiếp tới các nhà hàng cạnh trường, cô còn không hài lòng vẫn còn thấy buồn phiền.

“Em muốn lần tới thì thật tốt mới không buồn bực nữa.” Cô nói, “Tất cả là tại anh hết.”

Đặc quyền của con gái là được cố tình gây sự, nhất là Lâm Tịnh Minh, bình thường vốn dĩ đã là nữ hoàng khó hầu hạ rồi, “Hôm nay có một bạn nữ tới tìm anh.” Anh nói, “Học khoa biểu diễn nhạc cụ, đánh đàn tranh.” Nói nhỏ, giọng điệu nhàn nhạt, hơi mỉm cười nhưng cũng chẳng để tâm nhiều.

Lông mày Tịnh Minh dựng ngược lên, tai cũng dí sát lại, “Bạn nữ nào? Đẹp không?”

Anh nói, “Đẹp lắm.”

Mắt cô tối lại, “Loại con gái ngả ngớn, tùy tiện tìm bạn nam không quen không biết, chắc chắn là rất lả lơi, không được để ý đến cô ta.”

Anh nhớ lại... “Hình như là bạn học ở khoa âm nhạc trường đại học Z, là thầy của cô ấy kêu tới tìm anh...”

“Tìm anh làm gì chứ? Anh cũng chẳng phải học chuyên ngành biểu diễn nhạc cụ, để ý đến mấy người kỳ cục làm gì chứ?” Cô hất tay, “Mà kể như muốn tìm anh để học hỏi, em cũng đòi tiền để đuổi đi, bạn trai của em đâu rảnh rồi lo chuyện linh tinh.”

Anh nhìn cô tự mình nghĩ mình đúng, xù lông lên, vẻ mặt lo lắng, sau đó ho một tiếng, mỉm cười nói: “... Tìm anh bảo, lần trước đến học viện âm nhạc làm đứt dây đàn tranh của mấy cô ấy, muốn anh đền tiền.”

Cô “Phụt” một tiếng, suýt thì sặc, véo Lận Lậm, “Anh đi chết đi, anh nghiện lừa em rồi à, đánh anh, gọi xe tải đến hốt anh đi, không thật thà gì hết.”

Lận Lậm lại mỉm cười, “Cũng chỉ mong có được nụ cười của quân vương.”

“Tốt lắm,” cô giơ tay, “Không phiền, thật ra thì em không thấy chuyện này có gì phiền phức.” Cô khẽ thở dài, ngồi nghiêm chỉnh xem trận tennis, “Thật ra là... Mẹ em có cô bạn thân mới qua đời. Quan hệ của dì ấy và mẹ em rất tốt, bỗng dưng nói là ung thư dạ dày giai đoạn cuối, không chữa được...”

Anh chớp mắt mấy cái, lại nháy mấy lần, “Con người, thật ra có nhiều chuyện lực bất tòng tâm.”

Cô cười nói: “Năm mới em còn cùng dì ấy ăn cơm tất niên, dì ấy ăn cơm nhiều hơn người khác nhiều, không nghĩ lại nhanh như thế...” Cô bạnh cằm thở dài yếu ớt, “Con trai của dì ấy chưa kết hôn, dì vất vả cả đời, cuối cùng cũng không chờ được con trai kết hôn, dì chuẩn bị xong cả rồi, lại không đợi được ngày ấy...” Vừa nói vừa chậm rãi lắc đầu, “Phụ nữ Trung Quốc rất truyền thống, vất vả cả đời vì gia đình, vì con trai, mình cũng chưa từng hưởng thụ. Cứ như vậy cả một đời bận rộn cực khổ, cũng chẳng biết vì điều gì, cũng chẳng có bao nhiêu người hiểu cho, cũng chẳng có bao nhiêu người nghe dì ấy giải bày suy nghĩ tích tụ trong lòng, cô đơn sống năm mươi mấy năm, sống chỉ vì chồng con. Mà chồng với con thì chưa chắc đã đối xử tốt với dì... Bây giờ bỗng nhiên sắp phải chết, rốt cuộc thì cả đời sống vì cái gì? Em không nghĩ thấu... không cam tâm thay cho dì ấy...”

Lận Lậm giống Tịnh Minh cùng trầm mặc một lúc, nói: “Đó là hiện thực.”

Cô lắc đầu, lại gật đầu, “Em không nghĩ như vậy, là ông trời đối với con người không công bằng, nếu không nói ông trời không công bằng, thì nói như thế nào?”

Anh nói: “Hiện thực là hiện thực.”

Một tay cô vuốt tóc, lại lắc đầu, “Thôi được rồi, em cũng chẳng hi vọng anh nói được vài lời không có ý nghĩa, lát nữa đi đâu? Có đi luyện thanh không?”

“Cùng em đến bệnh viện được không?”

“Bệnh viện?” Cô trừng mắt, “Tại sao em phải tới bệnh viện? Em không đau không ốm, theo em đi dạo phố được không? Em muốn mua quần áo.”

“Gần đây em bị cảm cúm, ngoan, đi với anh đến bệnh viện.” Anh dịu dàng nói, “Năm ngày rồi còn chưa khỏe đúng không?”

Cô lườm anh một cái, “Cảm cúm không phải một tuần mới khỏi hả? Trong sách thường nói, cảm cúm không cần chữa cũng khỏi, có trị thì cũng phải một tuần. Em không nghĩ mình ho hai lần là bị lây nhiễm virus từ anh.” Ngoài miệng nói lời khinh thường nhưng trong lòng lại hừng khởi, Lận Lậm hiếm khi quan tâm nhiều như vậy.

“Cùng anh đi bệnh viện.” Anh kiên trì.

Cô lè lưỡi. “Thưa anh đấy, đi thì đi.” Từ bồn phun nước đứng lên, cô sờ tóc, “Phơi nắng chết mất thôi, hôm nay nắng gắt thật.”

Anh vỗ nhẹ vào đầu cô, “Đi bệnh viện xong về nhà anh hưởng thụ điều hòa.”

“Em không muốn đi, em muốn đi thư viện đọc sách.” Cô tuyên bố, “Anh đi làm việc, em đi đọc sách, em biết anh nhiều việc, em không muốn bạn trai không có ý chí phấn đấu, năm giờ chúng ta gặp nhau chỗ quán cơm, bảy giờ rưỡi trong trường không phải diễn ra đại hội hội sinh viên ưu tú trong truyền thuyết hay sao? Cùng đi xem đi.”

Anh mỉm cười, “Đi bệnh viện trước đã.”

Đến bệnh viện, kiểm tra từ mười hai giờ rưỡi đến ba giờ, lấy được kết quả thì cả bệnh cảm cũng khỏi mất rồi. Tịnh Minh liếc Lận Lậm, biết trước như thế này thì trêu anh thêm tí nữa. Lận Lậm xem kết quả khám sức khỏe bình thường cả thì rất vui vẻ, “Anh đưa em đến thư viện.”

“Ok.” Cô nhún vai, “Còn nữa...”

“Đưa cho em thẻ mượn sách của anh... cả của em nữa.” Anh mỉm cười đưa hai tấm thẻ đặt vào tay Tịnh Minh, lần trước đi thư viện, Lận Lâm dùng thẻ của hai người mượn sáu cuốn sách, giờ đưa lại cho Tịnh Minh, tiện thẻ mượn luôn.

Cô nhận hai tấm thẻ thư viện, “Tôi nay em sẽ mang cho anh mấy cuốn sách hay.” Sau đó cười một cái.

Cô đi ở phía trước, tóc cột đuôi ngựa lí lắc, trẻ trung hoạt bát như thỏ con.

Anh nhướn mày lên, nhún vai “Đi thôi.”

30. Chương 29

Tháng 9 nắng vẫn nóng nực như thế, bóng lưng hai người họ hài hòa đẹp mắt, trong trường, không ít học sinh viên mới nhập học đảo mắt quay lại nhìn, bàn luận âm ỉ, một số người vừa nhập học còn chưa biết đến lời đồn thất thiệt trên mạng, chỉ đơn giản là hâm mộ và tò mò mà nhìn theo.

Thật ra, lúc đó Tịnh Minh chỉ nghĩ: Những suy nghĩ cất giấu tận đáy lòng Lận Lâm là gì? Chẳng nhẽ cứ đơn giản như vậy mà hóa hư không? Chàng trai dịu dàng quan tâm đang ở bên cạnh mình có thật sự là Lận Lâm không? Lúc đêm xuống có phải anh vẫn cảm thấy khổ sở? Phải chăng vẫn nghĩ đến Lý Sâm hoặc Cảnh Lan? Lận Lâm của lúc này có đơn giản là thật lòng vui vẻ? Cô không biết và cũng không muốn biết. Cô cố chấp cho rằng chỉ có cô có thể làm cho Lận Lâm vui vẻ, Thượng Đế chỉ tạo ra một người phù hợp với một người, ngoại trừ người được gọi là “một người khác” ấy thì không có người thứ hai khiến bản thân có thể kiên nhẫn được như thế.

Đưa Tịnh Minh lên lớp học gần đó, điện thoại di động của Lận Lâm kêu, “Alo... Ba mươi phút nữa? Được.” Anh cúp điện thoại di động, “Bên công ty tìm anh,” Anh chỉ về phía Đông Nam, “Anh về công ty, tự em đi thư viện đi.” Nói xong lại nhìn thư viện một cái, nhún mày, giang tay ra.

“Này!” Tịnh Minh nhìn thấy anh nói xong chạy luôn, đứng một chỗ gọi anh một tiếng.

“Lát nữa gặp lại.” Lận Lâm chạy theo hướng đến chỗ ga tàu, quay đầu phát tay, tiếp đó chạy xa.

Cô trợn trắng mắt nhìn trời, nói đi cùng cô đến thư viện mà, cứ thế đi luôn, một chút áy náy cũng chẳng có. Cho nên Lận Lâm ấy à, ngoài miệng nói dịu dàng tình cảm bao nhiêu, bao nhiêu quan tâm, chẳng biết được mấy câu là thật lòng! Cô dậm chân, che ánh nắng chói chang trên đầu đến thư viện, bỗng nhiên quay người lại nhớ ra... Cô phải đến lớp Tư tưởng Đảng! Lượn một vòng, nhìn đồng hồ, bây giờ đã được nửa tiếng rồi, cô và Lận Lâm đã hẹn hò quên mất tiết học. Á, mẹ kiếp! Cô mắng trong bụng một tiếng, giẫm giày xăng đan chạy đến thư viện, được rồi, dù sao thì cô cũng bỏ tiết này không phải chỉ có 1-2 lần, kệ đi.

Lận Lâm chạy đến trạm xe buýt của trường đại học Z, có một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang ở đó chờ anh. Nói là bốn mươi nhưng nhìn lại không già, tóc rất đen, có vẻ rất mượt, dáng cao, da tái nhợt, đáng vẻ anh tuấn. Nhìn thấy Lận Lâm tới, ông ta có vẻ hơi lúng túng, cười nhẹ, “Dạo này khỏe không?”

Lận Lâm gật đầu.

“Bố nghe nói... con có bạn gái rồi?” Người đàn ông trung niên hỏi, “Có đủ tiền tiêu không?”

Anh ngạc nhiên nhìn ông ấy một chút, cười cười, hai tay đặt ở trong túi đứng thẳng, “Tôi có việc làm thêm.”

“Tiền lương làm thêm có đủ trả tiền thuê phòng và yêu đương không?” Người đàn ông đứng cách Lận Lâm hai bước, không đến gần cũng không tiếp xúc, chỉ đứng như vậy nhìn anh, “Không đủ tiền thì nói với bố, bố không cho con được cái gì, ít nhất...”

“Lương ông cũng không cao lắm.” Lận Lâm lễ phép cắt ngang lời ông ta, “Cảm ơn.”

Người đàn ông trung niên không biết là thần thờ hay buồn thương nhìn anh, “Con có thể đừng nói cảm ơn bố được không?”

Lận Lâm mỉm cười, đôi mắt to đen láy, sâu thẳm lại vô thần, “Không thể.”

Người đàn ông trung niên càng thêm buồn bã, “Lận Lâm, đi ăn với bố một bữa cơm được không?” Bốn giờ chiều, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, ông đứng đợi không biết bao lâu, áo sơ mi ướt đầm mồ hôi, nhưng trên mặt lại là nét nhẹ nhàng khoan khoái, vẫn thoải mái như cũ, biểu cảm rất tha thiết, rất chân thành. Một người đàn ông bốn mươi tuổi có thể biểu có biểu cảm chân thành tha thiết đến như thế, thì chỉ có thể nói rằng về u buồn đó là do trời sinh.

Trên mặt Lận Lâm vẫn nguyên nét lễ phép, mỉm cười cực kỳ quý tộc, “Lát nữa tôi có hẹn rồi.”

“Không thể hủy được sao?” Người đàn ông trung niên lại càng chân thành, tha thiết.

Lúc này Lận Lâm mỉm cười một cách tàn nhẫn, nhưng nếu chỉ nhìn từ góc nhìn của Lận Lâm thì cười như thế này cũng giống như bình thường, khiến cho người ta cảm thấy dịu dàng, “Hẹn hò với bạn gái.”

Câu này so với nói: “Không thể” tàn nhẫn hơn rất nhiều, bởi vì nói ra không phải muốn từ chối mà muốn để người ngó lơ thu hồi lại lời mời. Người đàn ông trung niên ngơ ngác một hồi. “Thế à... vậy con đi đi. Thay bố chào cô bé nhé, để cô bé chăm sóc con thật tốt.”

“Cô ấy đối xử với tôi rất tốt.” Lận Lâm mỉm cười giống như đang chịu cực hình, “Cô ấy không biết ông tồn tại.”

Người đàn ông lại ngơ ngác, gần như mơ hồ mà nhìn sang Lận Lâm, “Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Lận Lâm nói, “Tôi không có hứng cho em ấy biết.”

Người đàn ông trung niên càng mơ hồ nhìn chàng trai dịu dàng, tao nhã, vừa lễ độ lại vừa chân thành đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười. Trong lòng đứa trẻ này đang suy nghĩ gì thì có khi ông cho rằng mình hiểu, lại có nhiều thời điểm phát hiện mình chưa từng hiểu được. “Haha, bố thì không sao hết, tùy khi nào con có hứng thú, con có hứng thì tốt, có hứng thì tốt...”

“Gọi tôi ra có chuyện gì?” Lận Lâm lại cười cười.

“Cũng không có chuyện gì cả, chỉ muốn hỏi con có thiếu tiền không, muốn nhìn con một chút...” Người đàn ông trung niên hơi xấu hổ, “Bố biết con không muốn gặp bố...”

“Tôi có bạn gái, đương nhiên sẽ không thích thấy ông.” Lận Lâm bước sang bên cạnh một bước, đối mặt với ánh nắng xán lạn, dưới ánh mặt trời làn da của anh trắng noãn, bóng loáng nhìn rất đẹp, sắc môi cùn hoàn hảo, “Ông đừng tìm tôi nữa, để bạn gái tôi nhìn thấy thì không hay.”

“Ừ...” Người đàn ông đứng ngơ ngác ở nhà ga, nhìn anh rời đi như vậy, ông cất phong thư trong túi, thời gian qua ông dành dụm được một vạn đồng, ban đầu muốn cho con, nhưng nói nhiều lần cũng không cho ông cơ hội, cứ thế mà bỏ đi.

Lận Lâm...

Gặp lại nó đã hai năm, thế mà đến hôm nay ông mới biết, thì ra Lận Lâm không muốn nhìn thấy ông, thậm chí trước giờ cũng không nói cho ai biết nó còn có một người cha.

Ông vẫn biết trước đây Lận Lâm mặc dù không nói thật lòng, nhưng vẫn là đứa con ngoan ngoãn, ít nhất không phải là một đứa trẻ khiến cho người ta phải sợ hãi. Lận Lâm rất thân thiết, rất quan tâm, rất dịu dàng... Chẳng lẽ là hai năm nay Lận Lâm chưa từng lộ ra tính cách thật sự của mình với ông, chẳng lẽ Lận Lâm lại là đứa con đáng sợ dám nói với ông “Ông đừng tìm tôi nữa, để bạn gái tôi nhìn thấy thì không hay.”

Gió từ đâu thổi đến, cả người ông đổ mồ hôi nóng rồi lạnh, trong túi là phong thư dày cộm không biết nên nói gì.

Lận Lâm ngược sáng mà đi, ánh nắng gay gắt chiếu trên mặt, chói mắt.

Anh nhắm mắt đi trên đường, đi một đoạn dài, thế mà bước chân không lệch, từng bước một đi thẳng.

Đó là một loại tư thế kiêu ngạo.

Học ngoại ngữ chuyên nghiệp cũng phiền phức lắm, thi qua cấp 4 rồi cấp 8, thi xong cấp tám rồi còn tiếng anh trung cấp, tiếng anh cao cấp, còn cả ngoại ngữ thứ 2...

Trong thư viện điều hòa mát lạnh, Tịnh Minh vừa học từ vựng vừa nghĩ linh tinh, hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây trong phòng, không cần thận nhìn phải bạn học khoa luật đang hăng hái chuẩn bị tinh thần chiến đấu với kỳ thi khảo sát, nhìn chồng tư liệu cao hơn đầu người, cô ngay lập tức thấy mở từ vựng của mình cũng không phiền phức lắm.

“Bạn gì ơi.” Đối diện là một bạn nam nhìn còn nhỏ tuổi, gầy như que củi đẩy sang một tờ giấy.

Cô nhận lấy xem qua một cái: “Bạn ơi, có thể làm bạn bè không?”

Thì ra là bắt chuyện, nhìn kỹ bạn nam ngồi đối diện, cả người màu xanh biếc, đồng phục mới tinh. Cô mỉm cười một cái thật dễ thương, viết mấy chữ đẩy trở lại.

Nam sinh ngồi đối diện xem xong, mặt đen luôn, dọn dẹp hết đồ đạc đổi sang bàn khác đọc sách.

Cô thấy buồn cười, nén lại trong bụng, xem chút nữa chết vì nhịn cười. Tối hôm đó lúc kể cho Thẩm Thịnh Như nghe, Thẩm Thịnh Như tò mò cô viết cái gì trong đó, cô nói nghiêm rằng chẳng viết gì hết, chỉ viết “Tôi là đàn chị của cậu” sáu chữ thôi.

Thẩm Thịnh Như gục xuống bàn mà cười to, nói Tịnh Minh nhan sắc mảy xấu xí coi như bỏ đi, thế mà ban ngày còn ra đường dụ dỗ thanh niên nhà lành mới lớn! Cô trợn trắng cả mắt, ông trời sao lại sinh ra nhiều người tởm nhậ đến thế? Sinh ra để đả kích cô hả.

Lại nói, hôm đó cô ngồi ở thư viện ngủ luôn 2 tiếng, đọc thuộc từ vựng hết một giờ, mỷ mẫn đi chọn một cuốn sách dễ đọc như Tản văn của Trương Tiểu Nhân, chọn thêm anime Nhật Bản Kỳ thủ cờ vây. Sau đó sờ mó thêm 4 cuốn Phá án toàn tập của Mỹ, thực ra thì quyển này đối với cô, cô không bị ngạc nhiên bởi cách phá án nhưng lại hâm mộ danh tiếng của người viết. Ôm 6 cuốn sách đi đăng ký mượn, định đem cuốn Kỳ thủ cờ vây cho Lận Lâm nghiên cứu, dù sao thì anh cũng thích đánh cờ vây mà. Còn bốn bộ “Xác sống”, “Nước hoa”, “Chim hoàng yến”, “Thủy quái” thuộc thể loại phá án, cô mượn về cho mình đọc.

“Tịnh Minh.” Lúc cô đang khiêng sáu “cục gạch” xếp hàng đăng ký, sau lên vang lên giọng của người quen, “Này!”

Cô quay đầu, “A” một tiếng: “Lớp trưởng đại nhân.”

Đứng sau lưng cô là lớp trưởng hồi cao trung cùng thi đậu đại học Z, khoa Tài chính quốc tế đại học Z, nghe cái tên khoa oách như thế, cũng có thể thấy được lớp trưởng đại nhân là nhân tài rồi. Bình thường mà nói “quái tài” thì thường hơi dị, vị lớp trưởng này cũng không ngoại lệ, sách đọc nhiều không tưởng tượng được mà lùn cũng không thể tưởng tượng được. Lùn thì không sai, chỉ là hơi đặc biệt, đương lúc cô thấp, cô cũng tôn thờ câu danh ngôn: “Cô đọng mới là tinh tú.”

“Mấy tháng rồi không thấy cậu, nghe nói gần đây... à...” ánh mắt lớp trưởng có vẻ giả hoạt, không hổ là người thông minh, “Quen bạn trai.”

Cô nhăn mặt, “Gần đây cũng không tệ lắm, còn cậu thì sao?”

Lớp trưởng nhún nhún vai, “Tớ cũng thế, nói đến bạn trai, tớ vừa thấy bạn trai của cậu đứng nói chuyện với ai đó ở ga tàu.”

Cô không tin cười rộ lên, “Không thể nào? Anh ấy nói đến công ty, công ty mạng ở khu trung tâm mà? Vừa rồi sao lại ở ga tàu được? Đã đi ba giờ rồi.”

“Tớ cũng không rõ, nhìn thấy từ xa, mà có khi tớ nhận nhầm người.” Lớp trưởng nói, “Đứng nói chuyện với một người cao lắm, có khi là hỏi đường, lúc tớ đi cũng gần hai tiếng.”

Cô nhún nhún vai, “Tớ không để ý nhiều chuyện của anh ấy lắm, mọi người đều có không gian riêng, tớ quản gì chuyện anh ấy nói chuyện với người qua đường Ất, người qua đường Giáp?” Bỗng nhiên mắt sáng lên, lòi lòi kéo kéo lớp trưởng nói: “Hôm qua tớ xem một truyện cười về tennis, trong đó có nữ chính là đội trưởng đội tennis, gọi là người qua đường Giáp, đội phó gọi là người qua đường Ất, buồn cười muốn chết.”

Lớp trưởng lắc đầu, “Cậu vẫn y như hồi trước, cả ngày xem những thứ kỳ lạ. Nghe nói không viết tiểu thuyết nữa hả? Tổ còn tưởng là lớp mình có được một tác giả, từ bỏ như thế làm bọn tớ thất vọng quá.”

“Bởi vì bị người ta nói tớ trời sinh không thích hợp làm nhà văn.” Cô thè lưỡi, đem đồng sách của mình thả lên bàn, “Sáu cuốn, cảm ơn.”

“Cộp” một tiếng, nhân viên cho mượn sách cũng chẳng thèm nhìn đến hai thẻ mượn sách của cô, nhìn qua sáu cuốn sách một chút, rồi để luôn lên bàn, bàn tay của cô ấy làm Tịnh Minh nghĩ đi ấy chắc là vừa làm bánh bay Ấn Độ? Vẫy tay với lớp trưởng đang đứng ở sau lưng, cô cười nói: “Tớ đi trước nhé.”

“Lần sau mời cậu đi ăn.”

“Được.” Cô khiêng túi sách nặng trĩu, phóng khoáng rời khỏi thư viện.

31. Chương 30

Tịnh Minh dạo này đẹp hơn trước. Lớp trưởng nhìn bóng lưng cô rời đi, không còn trẻ con nữa, mà thêm một chút nữ tính của con gái, loáng thoáng thấy bóng dáng thành thực, nhưng mà khoảng cách đến hai chữ “thành thực” còn khoảng hai mươi lăm ngàn dặm nữa mới tới, bạn gái bây giờ của cậu vẫn tốt hơn, vừa hào phóng lại còn dịu dàng quan tâm.

Cả đám người trong thư viện bỗng nhiên cảm thấy có một đợt gió lạnh thổi qua, bốn phía là khí lạnh âm u, một nam sinh nắm lùn vẫn đang cười quỷ dị...

“Á... á....á.... á...”

Cả đám người dựng đứng lông tơ.

“Á... á....á.... á...”

Cả đám người lông tơ rơi đầy đất.

Bảy giờ rưỡi tối. Diễn ra đại hội hội sinh viên ưu tú.

Tịnh Minh và Lận Lâm ngồi ở hàng ghế thứ hai, hai vị trí bên trái, nghe đồng chí Đảng viên bí thư chi bộ nói đồng dục: “Hôm nay, các bạn ngồi ở trường học là vinh dự, ngày mai, trường học vì có các bạn mà càng vinh dự hơn...” Thật ra là do, dạo này trường đang điều động thanh niên tình nguyện tham gia đại hội thể dục thể thao toàn quốc, vừa chủ trì vừa phục vụ, chỉ lo sinh viên và nhân viên không chịu “làm hết trách nhiệm”, nên ở đây động viên.

Tịnh Minh nghịch điện thoại của cô, Lận Lâm cầm một xấp tài liệu quản lý mạng ngồi tô tô vẽ vẽ, chẳng biết viết cái gì.

“Này em mới nghe người ta oán thán rất lâu, anh muốn nghe không?” Tịnh Minh cầm điện thoại nghịch một lúc lâu rồi mới cất đi, kéo kéo ống tay áo của Lận Lâm nói chuyện.

“Ừm?” Lận Lâm nhẹ nhàng mỉm cười, bút bi vẫn sột soạt trên vở.

“Đàn chị học cùng trường cấp ba nói với em, tốt nghiệp gần lần vạn lần đừng tìm giáo sư môn pháp luật cơ sở làm giáo sư hướng dẫn luận văn.” Tịnh Minh cúi thấp đầu khẽ nói, “Nghe nói luận văn năm nay chị ấy là do nhân vật truyền thuyết ”vạn sự đều dễ dàng” ấy làm be bét.”

“Vạn sự đều dễ dàng?” Lận Lâm cuối cùng cũng ngừng bút, khẽ nhú mày, “Đây là biệt danh mới hả?”

“Anh chưa từng nghe nói hả? Người ta có nói nếu gặp phải vị giáo sư đó thì có một câu tục ngữ tặng cho người đó... câu đó là: Thời tiết thì không thể dự đoán, con người có họa có phúc, xin hãy nén bi thương.” Cô thì thào nói sinh động như thật, “Chuyện về vị giáo sư ”vạn sự đều dễ dàng” này là như thế này nè: Lần thi cuối kỳ trước của đàn chị kia, thầy Dịch coi thi, đi tới đi lui, tự dưng phát hiện ra nhiều người không làm

câu số ba, ông ấy không thể hiểu nổi, cuối cùng không nhận được hỏi một nam sinh: “Sao cậu không viết gì hết?” Bạn nam đó nói: “Em không biết viết gì.” Thầy Dịch không nhận được, nói: “Cậu hay dở gì cũng phải viết một chút chữ, không thì làm sao tôi cho điểm được?” Bạn trai kia khổ sở nói: “Em vẫn không biết viết gì ạ.” Thầy Dịch chẳng biết phải làm gì, đi tiếp, lại phát hiện ra mọi người hoặc là chỉ trả lời được một tí tẹo, hoặc là chẳng viết gì.” Nói đến đây Tịnh Minh muốn bật cười, gục xuống bàn cười rất lâu, mới ngồi lên nói tiếp,

Lận Lâm gật đầu: “Tất cả các bài kiểm tra đều học thuộc lòng.”

Tịnh Minh gật đầu, “Câu số ba đó gọi là mô tả ngắn gọn đặc điểm của mã hành chính Trung Quốc. Câu hỏi thì không khó, mười phút trước khi hết giờ thi, mặc dù mọi người trả lời không được, nhưng mà cũng viết được vài chữ, thế mà thầy Dịch càng xem càng thấy lạ, càng xem càng thấy không hài lòng, cuối cùng nói: “Các bạn chú ý một chút...” ” Cô lại gục xuống bàn cười rất lâu, cười sằng sặc nói: “Thầy ấy nói: “Ý của tôi, “nếu” ý là nếu Trung Quốc có mã hành chính này, như thế các bạn cũng được học luật rồi, đứng từ góc độ người học luật mà xem xét, các bạn cho rằng nó có đặc điểm như thế nào?”

Lận Lâm sắc mặt một hồi, “May mà anh không bị thầy Dịch dạy, hú hồn.”

“Nếu...” Tịnh Minh buồn cười muốn tắc thở, gục xuống bàn thở, “Thế mà thầy lại dùng từ “nếu” để kiểm tra sinh viên, lại không nói rõ ràng là không có nếu, làm hại đàn chị của em viết một mớ đáp án, còn lại có mười phút, thầy Dịch mới tìm lại được lương tâm nói với chị ấy: Không có mã này, chỉ là “nếu” thôi. Chị ấy cũng chẳng có thời gian sửa lại, kết quả be bét? Rất nhiều người cũng rất be bét, chị ấy vừa nhắc đến thầy Dịch thì muốn ngất luôn, nói: “Người đọc sách không nói chuyện yêu ma.” Ha ha cười chết em rồi...”

Lận Lâm vỗ lưng cô mỉm cười nói: “Học kỳ bọn anh thi pháp luật căn bản cũng khá vui, lớp anh là Dương Kinh Hoa dạy, em biết Dương Kinh Hoa không? Giáo sư luật thuế rất nổi tiếng của khoa luật.”

“Ừm, em biết em biết, nghe đồn thầy ấy là Gay.” Tịnh Minh thề lười, “Nghe nói đẹp trai lắm.”

Lận Lâm thở hắt ra một hơi, “Thầy ấy là một luật sư về thuế rất nổi tiếng trong nước, không bị Gay, đó là do mọi người đồn đại thôi. Tóm lại thầy ấy có trình độ học vấn rất cao, ra đề cho bọn anh bài thi chỉ có bốn câu thôi.”

“Bốn câu thôi?” Tịnh Minh cũng bị sắc ho khan, “Không phải là dễ quá sao? Có giảng viên nào lười như thế, thi mà chỉ có bốn câu, đúng là không có trách nhiệm.”

Lận Lâm mỉm cười nói: “Câu thứ nhất gọi là: Phân tích luật thuế Trung Quốc trong hợp đồng mua bán hàng hóa Quốc tế.”

“Hả...” Tịnh Minh bị sắc triệt để, “Khụ khụ... Cái gì cơ?”

Lận Lâm lại mỉm cười, bút chống lên cằm, vừa chậm rãi vừa kiên nhẫn nói: “Phân tích luật thuế Trung Quốc trong hợp đồng mua bán hàng hóa Quốc tế.”

“Đó là cái gì?” Tịnh Minh trừng mắt

“Không biết.” Lận Lâm nhún vai, vắn vể nói, “Sau này anh hỏi một đàn anh học tiến sỹ khoa pháp luật, anh ta nói chủ đề này có thể viết ra được vài cuốn sách.”

Cô nhìn Lận Lâm với ánh mắt ngưỡng mộ, “Anh trả lời như thế nào?”

Anh vẫn nhún vai, “Anh đem kiến thức anh biết với ”quốc tế“, ”hàng hóa“, ”mua bán“, ”hợp đồng“, ”luật thuế“ đối chiếu tương quan để viết, nhưng mà “Hợp đồng mua bán hàng hóa Quốc tế” và “Phân tích luật thuế Trung Quốc” chẳng liên quan gì đến nhau cả.”

“Anh thi được mấy điểm?” Cô cười vang cả lầu, “Đề tài này ác hơn đàn chị kia nhiều! Em công nhận anh hơi bị thắm!”

“86 điểm.” Anh cười cười, “Tối đa là 89.”

“Anh quả nhiên rất là giỏi...” Cô gào lên, “Đề tài này đem cho em viết, em cũng chẳng biết nên viết cái gì.”

“Không đâu.” Lận Lâm cúi đầu tô tô vẽ vẽ vào sách của mình, “Đến lúc em kiểm tra rồi, trạng thái gọi là “Không thể” ấy, bị ép thì sẽ viết bậy viết bạ được thôi.”

“Anh là sinh viên chuyên ngành khoa học tự nhiên, thế mà viết bậy viết bạ cũng rất hay.” Cô quay lại thấy anh đang tô tô vẽ vẽ, “Hay là do anh viết tiểu thuyết?”

Anh ngừng bút, “Hai năm rồi anh không viết.”

“Vì sao lại không viết nữa?” Cô hỏi.

“Không vì sao cả.” Anh trả lời.

“Vì sao?” Ưu điểm của cô là mặt dày mà lại là kiểu mặt dày rất kiên trì.

Anh rút cuộc cũng quay đầu sang nhìn cô, “Có đôi lúc, khi viết không thể không đối mặt với một vài vấn đề mà bình thường không muốn nghĩ, phải chân thành viết ra cảm xúc mà mình không muốn nghĩ đến, anh cảm thấy thế rất mệt mỏi.”

Anh vậy mà lại trả lời chân thành như thế. Cô sửng sốt một chút, ngón tay nhẹ nhàng chọc vào mu bàn tay của anh, “Đó là vì anh chân thành, à không, anh rất thành kính.” Trước giờ cô viết chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi hay hao phí tinh thần, trái lại viết rất vui vẻ.

Anh cười cười, không trả lời.

Cô chống cằm liếc anh, “Nói thật xem, anh có cảm thấy, nếu như cô ấy không chết, cô ấy mới là người xứng đối với anh?”

Cô gái này không bao giờ biết làm thế nào để hiểu được tâm tình của người khác, bởi vì cô ấy vừa tò mò lại vừa lười biếng. Lận Lâm thở dài, cô ấy giống như mèo, quần người rất đáng ghét, “Có lẽ thế.”

Có lẽ? Cô nằm bò ra bàn nhìn anh chăm chú, “Thật à?”

“Thật.” Anh viết xong một dòng, dùng bút gõ vào đầu cô, “Đang điểm danh, để ý nghe.”

Cô lười biếng mỉm cười, nằm gục xuống bàn nghiêng mặt nhìn anh, thật ra thì cô cũng chẳng quan tâm nhiều đến Lý Sâm, vì ở bên cô ấy, cho dù anh yêu ba năm hay năm năm có vẻ như cũng không yêu quá nhiều, “Cái này cho anh.” Cô lặng lẽ cầm tay để dưới ngăn bàn lồng chiếc nhẫn vào ngón tay của anh... ngón trở.

Lận Lâm giơ tay nhìn, một chiếc nhẫn có ba vòng, sáng lấp lánh, “Inox.” Anh đùa.

Cô tròng mắt, đây là bạc nguyên chất... nhưng mà cô tròng xong rồi lại nhún vai, “Inox hơi ngẫu, không được tháo ra đâu đấy.”

“Vì sao lại đeo vào ngón trở?” Anh giơ lên xem xét tỉ mỉ, “Không phải là thường đeo ở ngón này hả?” Anh giơ ngón áp út lên.

Cô buồn cười, véo anh một cái, người này cứ luôn tán tỉnh ở những nơi kỳ lạ, “Em thích như thế!”

Anh cười một tiếng, mới để ý cô đeo một chiếc nhẫn nhỏ ở trên cổ, “Nhẫn đôi?”

“Đúng vậy,” cô phóng khoáng nói, “Cái này có ba vòng...” Cô cầm lấy chiếc nhẫn, chỉ từng vòng, “Một vòng là Lý Sâm, một vòng là Cạnh Lan, một vòng là em.”

Anh hơi kinh ngạc, cô vỗ vào lưng anh, “Thế này mới công bằng, coi như em hay ghen, họ vẫn ở nơi này của anh, không rời đi.”

Cho nên không cho anh mang vào ngón áp út là vì đang ghen. Anh bắt giác mỉm cười, nhìn vào chiếc nhẫn nhỏ ở trên ngực cô, Tịnh Minh nắm cổ áo lại lườm anh.

“Anh nhìn chỗ nào đấy?”

“Người đẹp.” Anh trả lời

“Lâm Tịnh Minh.” Bế mạc đại hội, người chủ trì đứng trên bục điểm danh.

“Có ạ!” Cô thế mà cũng thính tai nghe được, giơ tay lên.

“Lâm Lâm.”

“Có ạ.”

Tịnh Minh ngồi xuống che miệng cười, tất cả giáo sư đều không đọc đúng tên “Lận Lâm” mà luôn luôn đọc thành “Lâm Lâm”, giống như gọi trẻ con. Cô ngồi một bên cười to, nên không nhìn thấy lúc Lận Lâm nghe thấy người khác gọi mình là “Lâm Lâm” chẳng hề cười, sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt trầm xuống.

Ánh mắt đỏ của Lận Lâm không vui, cực kỳ không thoải mái.

Mà hôm nay, anh vốn rất vui vẻ.

32. Chương 31

Thời gian vui vẻ về về của năm thứ bốn đại học đã trôi vào dĩ vãng, đến năm tư Lận Lâm có tên trong danh sách được miễn thi học thẳng lên nghiên cứu sinh, Tịnh Minh thì do thành tích học kỳ ở năm hai không tốt, thiếu 0.013 so với điểm chuẩn để học nghiên cứu sinh nên không đủ tư cách. Quan hệ của hai người vẫn luôn rất tốt, tin đồn lúc vừa mới yêu, cả những lời đồn bôi xấu kia đã thành chuyện quá khứ, bây giờ nhắc đến tên Lận Lâm và Tịnh Minh, ai cũng biết đây là một đôi trai tài gái sắc của trường đại học Z.

Tương lai thực tế đang dần dần đổ ập tới, Tịnh Minh bỏ bê viết lách cũng đã gần hai năm, nếu như không thể học giỏi các môn chuyên ngành, so với thành tích rực rỡ của năm nhất và năm hai thì cô chẳng còn mặt mũi nào mà đi huênh hoang, cho nên sau khi thi qua cấp bốn, cấp tám, tiếng anh trung cấp, tiếng anh cao cấp thì cô nghiêm túc phấn đấu nộp sơ yếu lý lịch tìm việc, cuối tháng 11, đã có mấy công ty mời phỏng vấn.

Cô gái nào nói được tiếng Anh thì có lợi hơn rất nhiều. Hiện tại 80% tình lực của cô hoàn toàn dồn vào chuyện tìm việc, sơ yếu lý lịch gửi đi thuận xuôi gió cũng khiến cô đắc chí. Chờ tới lúc cô làm việc ở doanh nghiệp nước ngoài, có tiền lương 6-7 ngàn trong truyền thuyết, nhưng công việc của thành phần trí thức cao cấp đúng là rất vất vả, ngẩng đầu nhìn lên mới nhớ tới tính ra nửa tháng rồi cô và Lận Lâm không gặp nhau.

“Tịnh Minh, Tịnh Minh à?” Các cô gái trong ký túc xá đều chạy xuôi chạy ngược vì tiền đồ tương lai của mình, mặc đồ công sở, vận lên những thứ trang sức nhả nhặn, chuẩn bị lao đi phỏng vấn ở mấy chỗ nữa “Bọn tao ra ngoài, tối có thể không về, mày đi ngủ nhớ khoá cửa nha.”

“Biết rồi, biết rồi, tao chỉ quên có một lần thôi mà.” Cô lè lưỡi nhìn bố người Thẩm Thịnh Như, Nghiêm Hoa và Tiêu Hiểu Nguyệt chuẩn bị ra ngoài, nửa năm trước cô ở lại ký túc xá một mình vào ngày 1/5, kết quả ngủ quên khoá cửa. Sáng hôm sau lúc dậy, thấy cửa lớn tự đu đưa phát tiếng “kẹt kẹt”.

Làm cho Nghiêm Hoa trở về lúc sáng sớm suýt bị hù chết, tưởng ký túc xá xảy ra án giết người cướp của, vọt vào đến cửa thấy cô gái tên Tịnh Minh kia ngủ rất thoải mái. Qua lần đó, bất cứ lúc nào các cô cũng không quên nhắc Tịnh Minh khoá cửa cẩn thận, cô gái này không nào, rất đáng sợ.

“Quên một lần cũng đáng sợ lắm rồi, chẳng lẽ mày còn muốn quên lần hai à?” Các cô gái ra khỏi cửa vẫn không quên tiếp tục đả kích cô.

Nhún nhún vai, cô thở dài và nghĩ, hình như đã lâu lắm rồi cô không nghe tin tức của Lận Lâm, muốn gọi điện thoại nói với anh rằng cô đã tìm được việc. Tay bấm số điện thoại, tâm trạng cô cũng tốt hơn, có lẽ do yêu đương lâu ngày, tình cảm cũng dần phai nhạt, yêu đương lâu không giống như tình cảm mãnh liệt lúc vừa mới yêu, nghĩ đến Lận Lâm, tâm trạng cô vẫn luôn vui vẻ.

“Alo?” Cô giả vờ nũng nịu, “Xin hỏi anh Lận có ở đây không ạ?” Chuẩn bị thử xem anh trai vô cùng đạo mạo này là nghiêm túc thật hay chỉ là giả vờ thanh cao.

Bên kia điện thoại nở nụ cười: “Có.”

Nghe giọng điệu này là biết anh đã nhận ra cô từ lâu rồi, cô nhục chí, “Em không tin anh không có cô Thanh Thanh Hồng Hồng nào, đừng tưởng em không biết anh thường đi bắt với đám bạn của anh!”

“Mọi người vừa tốt nghiệp đã phải dọn đồ chuyển ra ngoài, bình thường ra ngoài tụ tập chút cũng không có gì lạ.” Từ đầu tới cuối anh vẫn kiên nhẫn, trong lời nói có ý cười, xem ra tâm trạng không tồi.

Cô không thoải mái trợn mắt, “Được, lần này chưa bắt được thì chờ lần sau, sao anh đoán ra em?” Cô nhìn dây điện thoại uốn lượn trên trần nhà, sao lần nào anh cũng đoán ra cô, chẳng lẽ cô không có thiên phú làm gián điệp.

“Điện thoại anh có lưu tên mà.” Anh đáp.

“Bịch...” Tịnh Minh suýt nữa nằm dài ra bàn, “Sặc, em quên mất, còn tưởng anh có khả năng đặc biệt gì cơ, tức chết! Lần sau em ra bắt điện thoại công cộng gọi!”

“Sao em không nói anh tâm linh tương thông với em?” Anh mỉm cười.

Cô tiếp tục trợn trắng mắt “Bởi vì em chắc chắn anh không có! Anh à, nói chuyện cười nhạt như vậy chứng tỏ anh đã già rồi.”

“Anh già mới có thể quản lý người trẻ như em.” Lận Lận cười ở đầu bên kia điện thoại: “Cuối cùng cũng nhớ mình còn có gia thế hả?”

“Không đúng.” Cô nhướn mày “Phải là cuối cùng còn nhớ mình có ”gia quyến“.”

Anh không để ý tới sự ngang ngược của cô, vẫn mỉm cười “Tìm được việc rồi à?”

Cô ở đầu dây bên này gật gật đầu: “Một công ty nước ngoài rất quy mô.”

“Chúc mừng, chúc mừng, hôm nay gọi điện thoại cho anh là muốn mời anh đi ăn mừng sao?”

“Xí! Anh không hỏi em làm gì, có vất vả không, bao giờ tan tầm, lại muốn em đưa anh đi ăn mừng?” Cô rên hừ hừ “Có nhầm không đây...”

“Dù có vất vả thì em vẫn quyết đi làm mà.” Lận Lận mỉm cười, “Anh không hỏi em, anh hôn em(*).”

(*) Chỗ này anh Lận chơi chữ, hỏi [wèn] và hôn [wěn] viết khác nhau nhưng cách phát âm gần giống nhau.

Cô cười, “Sau đó muốn em mời anh sao? Thưa anh, nụ hôn của anh đắt quá đi.” Ngưng một chút, cô lại nói: “Thứ 7 em không được nghỉ, nếu phải đi làm thì chủ nhật chúng ta mới có thể gặp nhau.”

“Trưa cũng không được về nhà à?”

“Không được, vất vả lắm, công ty rất xa.”

“Lương rất cao à?”

“Cũng khá ổn, so với hiện tại phải nói là cực kì tốt, qua kỳ thực tập còn có thể tăng lên hơn 6 ngàn, nhưng rất vất vả rất vất vả.” Cô kéo dài giọng cường điệu, “Chỉ là em nghĩ, theo em tính toán thì anh còn phải học mấy năm nữa, thời gian làm nghiên cứu sinh rút ngắn còn hai năm, tiến sĩ hai năm, làm luận văn không tốt, học tiến sĩ có vấn đề, tính sơ là 5 năm đi, tính cả nửa kỳ của năm thứ 4 đại học nữa, chúng ta còn 5 năm rưỡi nữa thì mới thoát ra khỏi trường học.” Cô ngồi trên bàn nói chuyện điện thoại, chân đá lưng ghế một cái, quơ lấy cái ghế đó, “Năm năm rưỡi lâu quá, anh cũng không thể đi ra ngoài làm thêm một công việc lương cao, nếu còn như vậy, anh sẽ bị thời đại vứt bỏ sống như người tối cổ vậy, chính vì thế nên em nghĩ chỉ ít trước khi anh tốt nghiệp em sẽ đi làm. Nếu anh ra ngoài tụ tập bạn bè, đi chỗ nào hơi phô trương một chút cũng sẽ không thiếu tiền... nhé nhé nhé, em biết anh sẽ không đồng ý để em nuôi, cho nên em chỉ là nhà tài trợ tạm thời, anh phải tích cực đi giao lưu với các bạn học mấy cái môn hoá lý kì quái đó nha... chờ anh tốt nghiệp có tiền rồi trả em.” Cô muốn tiếp tục nói, “Chờ anh tốt nghiệp xong, tìm một công việc, đến lúc đó nếu em mệt mỏi không làm công việc này nữa thì sống cũng thoải mái.”

Lận Lận nghe một bài, cuối cùng cười nhẹ: “Em không lo mình bị người ta khai trừ giữa đường, chúng ta phải cùng nhau sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc của người tối cổ sao?”

Cô đá một cái ngã chiếc ghế, cười to kêu lên: “Sao có thể! Chỉ cần là việc Lâm Tịnh Minh muốn làm, sao lại không thành công chứ!”

“Vẫn cứ tự tin như vậy, không biết lấy đâu ra...”

“Từ thực lực được chưa?” Cô cười mắng, “Tóm lại em tìm được việc rồi, tối ăn cơm cùng nhau nhé? Anh đang làm gì? Làm thí nghiệm chưng cất nước ư?”

Lận Lâm cũng cười, “Hôm nay không làm thí nghiệm, gặp ở đâu, lúc mấy giờ?”

“Lâm đại tiểu thư muốn đến nhà anh đốt phòng bếp, em mua thức ăn qua nhà anh.” Cô cười, nhẹ nhàng nói, “Anh về trước chuẩn bị thiết bị đun lửa, 4h em đi mua thức ăn, 4h30 qua nhà anh.”

“Ok.” Anh không có ý kiến.

“Bye.” Cô vội vàng cướp quyền cúp điện thoại trước, gọi là tôn nghiêm phái nữ, anh cũng rất lịch sự lần nào cũng chờ cô cúp máy trước. Nhảy xuống khỏi bàn, kéo lại cái ghế bị đạp đổ, cô nhìn đồng hồ mới 2h, bò lên giường ngủ, chuẩn bị 4h rời giường sau đó tới chợ cạnh trường mua thức ăn, 4h30 vừa đúng lúc đi tới chỗ ổ chó mà nửa tháng nay chưa ghé qua đập phá.

Lận Lâm tắt điện thoại, nằm dài trên giường hít thật sâu, chậm chạp thở ra, giống nhả khói thuốc.

Hai năm qua, anh đã quen với... chuyện cô gái ồn ào kia đem theo một đồng thứ kì kì quái quái xông vào nhà mình, đến nay trong nhà anh, đã chất đồng đĩa phim Hồ sơ tuyệt mật, CIS, Báo Thanh Thiên toàn tập và các loại phim truyền hình dài tập khác. Tịnh Minh mua một tủ lưới màu xanh dot chuỗi để bỏ đĩa CD, sáu ngăn thì bốn cái đã đầy, hai ngăn còn lại thì nhét hai con chó nhồi bông. Trên giường Lận Lâm có hai con gấu trúc to bằng nửa người thật, trên mặt đất có một con thỏ lưu manh trông rất gian xảo, đều là kiệt tác của Tịnh Minh.

Không thể tưởng tượng nếu kết hôn với cô gái này, thế giới của anh sẽ như thế nào nữa. Anh nằm trên giường, khoé miệng kéo cong lên, có lẽ... không phải là kiểu vô cùng kém cỏi, nhưng lại rất vô lí, có hơi ngốc nghếch...

“Đinh đong.” Tiếng chuông cửa vang lên.

Lận Lâm khê giật mình, bây giờ mới là 2h30. Nhảy bật dậy khỏi giường, anh đi mở cửa, sau khi mở cửa thì hơi đứng hình, “Ông...”

Ngoài cửa là người đàn ông tóc đen lâu rồi không gặp, hai năm rồi vẫn không già, có lẽ chỉ hơi thoáng tiêu tụy cầm theo một cái túi giấy tờ lớn. Thấy Lận Lâm, ông mỉm cười lấy lòng, “Lâm Lâm, bố nghe nói con đã được tuyển thẳng lên nghiên cứu sinh, bố muốn...”

“Ừm?” Anh nhú mày, mỉm cười với người đàn ông trung niên.

Lời của người đàn ông nghẹn lại, một lát sau, ông kiên trì miễn cưỡng muốn nói, tuy nhiên ông nhận ra, Lận Lâm không muốn nghe dù chỉ một chút, “Đây là sổ tiết kiệm.” Ông lấy ra một phong thư màu hồng có dán stiker hình con gấu nhỏ rất đáng yêu, “Mật khẩu là sinh nhật của con, trong có 5 vạn, coi như đây là phần thưởng của bố cho vì chuyện con được chọn làm nghiên cứu sinh.” Nói là phần thưởng, nhưng ngữ điệu lại yếu ớt, không khỏi có chút lo lắng.

Lận Lâm chậm chạp mở cửa: “Vào đi.”

Người trung niên bắt ngờ, ngạc nhiên nhìn Lận Lâm.

Lận Lâm xoay người qua chỗ khác: “Đã lâu không thấy ông, chung quy vẫn nên vào ngồi uống tách trà đã.”

Hốc mắt người trung niên hơi ửng hồng, mắt hơi nóng, vào phòng của Lận Lâm, đánh giá qua mọi thứ, mỉm cười, “Chỗ của con thay đổi nhiều quá... thay đổi tới mức bố không nhận ra.”

Lận Lâm mở tủ lạnh cầm chai coca mang ra, cầm một chai khác cho mình: “Đây là phong thư của con gái ông?”

Người trung niên ngẩn ngơ nhìn phong thư màu hồng phất trong tay mình, chợt cảm thấy co quắp bất an, “Lâm Lâm, bố không cố ý. Tiện tay lấy thôi, phong thư không quan trọng, đúng không?”

Lận Lâm chậm rãi nói: “Tiện tay cũng có thể lấy được phong thư đáng yêu như vậy, con gái ông thật hiểu thuận, chắc năm nào cũng viết thiệp gửi cho bố?” Nói xong anh giống như không có chuyện gì bình tĩnh mỉm cười, nói với người trung niên “Muốn tôi giúp ông mở ra à?”

Người trung niên bị câu nói phủ đầu của anh làm cho sững sốt, lại bị câu nói sau làm cho sững sốt thêm một chút, thống khổ nhíu mày: “Lâm Lâm, không phải như vậy...”

“Con gái ông hẳn rất khỏe mạnh, rất ngoan ngoãn nhỉ?” Lận Lâm chưa trả lời, “cộp” một tiếng để chai coca lên bàn, mở nắp của mình ra uống một hớp lớn, “Một nhà bố người hạnh phúc mỹ mãn, ông thật sự không nên thường xuyên chạy tới đây, vợ ông biết thì còn ra thể thống gì nữa?”

Người đàn ông trung niên đột ngột đứng lên rồi lại chậm chạp ngồi xuống: “Lâm Lâm... rất nhiều chuyện là bố sai, bố không trách con, chỉ là tiền này con nhất định phải nhận.”

“Ông biết không?” Lận Lâm thản nhiên nói, ánh mắt nhìn lon coca trong tay, “Trước giờ tôi rất hâm mộ ông.”

Người đàn ông ngồi ngẩn ra.

Anh tiếp tục nói bằng giọng thản nhiên: “Ông đúng là người có vận khí rất may mắn, vợ và con gái đều yêu ông, họ cũng rất khỏe mạnh.” Liếc mắt nhìn người trung niên một cái, anh chậm rãi nói: “Người may mắn như vậy không cần đập nát may mắn của mình, tôi mời ông vào đây ngồi, muốn ông nhìn phòng của tôi lần cuối, sau này ở yên trong nhà ông, không có việc gì đừng xuất hiện cùng chỗ với tôi... hiểu không?”

Người đàn ông mở miệng vừa mấp máy môi vẫn muốn nói.

“Bụp.” Vang một tiếng nhỏ, Lận Lâm cầm điện thoại nhìn người trung niên: “Tôi nghĩ, gọi điện thoại tới nhà ông nói cho vợ ông biết ông đang ở chỗ của tôi, có lẽ hữu dụng hơn báo cảnh sát.”

33. Chương 32

“Lâm Lâm...” toàn thân của người đàn ông trung niên ấy đều là mồ hôi lạnh, “Chẳng lẽ sau này con không muốn gặp lại bố nữa à?”

Lận Lâm chậm rãi trừng mắt, ngón tay day nhẹ mi tâm, “Không phải là sau này... mà là từ trước tới giờ... từ trước tới giờ tôi chưa từng muốn gặp ông... biết đến sự tồn tại của ông tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhục nhã.”

Sắc mặt của người đàn ông ấy trắng bệch.

Lận Lâm cười âm trầm: “Một lát nữa bạn gái tôi sẽ đến đây, tôi nói rồi, đừng tới đây tìm tôi, bạn gái tôi thấy không hay, có gì muốn nói tôi sẽ gọi điện thoại.”

“Lâm Lâm...” Người đàn ông trung niên ngơ ngác nhìn anh, cuối cùng bất ngờ kích động thét lên, “Chẳng lẽ con không biết, con gái bố vì sao mà khỏe mạnh? Cũng vì căn bản nó không phải con gái của bố... Lâm Lâm, con nghĩ rằng bố và con không đau khổ ư? Tương lai... Tương lai... Tương lai chắc chắn con sẽ hiểu rõ...” Ông lão đảo lui hai bước, lui tới tận cửa, vô cùng tuyệt vọng nhìn Lận Lâm, “Rồi có một ngày con sẽ hiểu...”

“Bộp” một tiếng vang thật to, Lận Lâm nện mạnh chai coca trong tay xuống mặt đất, “phụt” một tiếng, bọt khí trào đầy đất, đôi mắt to của anh nhìn chằm chằm vào người trung niên, đồng tử rất đen, giống như sự âm trầm và tuyệt vọng trong mắt người trung niên, “Hiểu? Ha ha ha... Coi như tôi không biết... Nhưng ít nhất họ... họ là tình yêu của ông, không phải sao? Dù sao họ cũng yêu ông!” Anh dần từng chữ “Bọn họ... không yêu tôi.”

Người trung niên dùng ánh mắt tuyệt vọng cứng đờ nhìn Lận Lâm rồi dịch từng chút từng chút về phía mặt bàn... ảnh chụp gia đình ba người, trên mặt họ là nụ cười hạnh phúc xán lạn.

“Cười đẹp lắm đúng không?” Lận Lận lạnh lùng hỏi, “Chính vì thế tôi mới nói con người ở thời điểm có chuẩn bị trước, muốn cho người khác thấy gì thì họ sẽ thấy cái đó.”

“Lận...” Người trung niên như bị tấp một luồng khí lạnh, “Lận...”

“Ông đi đi.” Anh hít sâu một hơi, “Hôm nay bạn gái tôi đến, tôi muốn dọn dẹp.”

Người trung niên mang theo ánh mắt gần như là tuyệt vọng, dần chuyển thành thê lương nhìn Lận Lận thật lâu, sau đó xoay người bỏ đi.

Lận hít sâu một hơi, rồi lại một hơi, sau đó đi lấy giẻ lau nhà, vớt cái chai bị anh làm vỡ, dùng sức lau sạch vết coca trên nền nhà.

Bíp bip, bip bip, bip bip.

Đồng hồ báo thức kêu.

Tầm mắt anh ngượng ngịu nhìn lên tấm ảnh gia đình cười xán lạn đứng sau lưng anh, rất đau.

Anh tiếp tục lau sàn, một căn phòng nhỏ, lau một lần, hai lần, rồi ba lần...

“Đình đông.” tiếng chuông cửa vang lên, có người tự dùng chìa khoá mở cửa đi vào, ấn chuông cửa chỉ là muốn báo cho người bên trong rằng cô đã đến. “Cạch” một tiếng cửa mở, cô lúc đầu còn hoảng, sau mới nở nụ cười “Sao anh còn lau nhà nữa, nói hôm nay phải đốt bếp, anh mà lau chút nữa em lại làm bẩn bây giờ, đừng lau nữa, xem em mua gì này?”

Trên trán anh đổ mồ hôi, cả người đầy mồ hôi, mỉm cười, “Anh tùy ý lau thôi, em mua gì thế?”

Cô liếc mắt ngắm anh: “Em đề nghị anh nên đi tắm trước, lau nhà mà sao lại giống mới vớt từ dưới nước lên thế? Mau đi tắm, tắm xong thì ăn cơm.”

“Ừ.” Anh bỏ giẻ lau ra, đi tắm.

Hôm nay anh ngoan thật đấy. Cô đem theo mấy thứ tùy tiện mua từ chợ về vào bếp, cô mua hai quả cà, một bó to rau cải kị, một miếng thịt, năm quả trứng.

Rào rào tiếng nước chảy

Lận Lận vắn nước, không cởi quần áo mà để nó cứ như vậy dội xuống đầu.

Nước lạnh như băng phun thẳng xuống... Rào, hai gò má, cổ, chui vào ngực áo, lúc này đang là mùa đông cuối tháng 11 đầu tháng 12, tuy không phải lạnh nhất, nhưng nước cũng gần như 0 độ.

Anh nhìn về phía vòi sen, mắt nhắm lại.

Rồi có một ngày con sẽ rõ...

Chẳng lẽ Lận Lận con không rõ, con gái bố vì sao khoẻ mạnh? Vì nó căn bản không phải con của bố... Lận Lận, con nghĩ rằng bố và con không đau khổ ư? Tương lai... Tương lai... Tương lai con sẽ rõ...

Nếu anh thật sự không hiểu, thì tốt biết bao?

Anh có thể nói rõ với Tịnh Minh một cách đơn giản: Em đi công ty nước ngoài, anh làm part time, chúng ta bàn bạc về sống chung, năm năm rưỡi sau, chờ anh tốt nghiệp tìm được việc tốt, chúng ta kết hôn.

Chính vì anh hiểu được, năm anh sáu tuổi đã có nửa năm để hiểu rằng: đó là việc không thể.

Thật sự không có khả năng!

Vòi sen phun nước lạnh ào ào chảy xuống.

Tuyệt nhiên không lạnh.

“Sao lại yêu người này chứ...” Tịnh Minh dùng dao gọt hoa quả tước vỏ cà trong bếp, tước xong nhún nhún vai, cà còn lại có phần nữa. Nửa thì nửa, cô cắt nó ra thành miếng nhỏ, nghe tiếng nước trong phòng tắm, ngâm nga hát.

Bổ xong, chậm chạp rửa, thật vất vả mới sơ chế xong cà, chuẩn bị đổ vào nồi, song bật thế nào cũng không mở được bếp, khó khăn nửa ngày mới hiểu ra, chột bình gas chưa mở.

Sau khi mở van khí, cô chợt nhớ ra, quay đầu kêu Lận Lận: “Này, em chưa mở van khí gas, anh tắm rửa thế nào? Máy nước nóng chưa bật, anh làm gì thế?”

Lận Lận sợ hãi hoảng hốt, “Anh đang tắm.”

“Không có khí gas, không có nước ấm, anh dùng cái gì tắm ở trong đó?” Tịnh Minh tới gõ cửa, “Mở cửa mau, anh tắm nước lạnh sao? Không sợ lạnh chết à?” Nghe tiếng nước rào rào bên trong, lòng cô đầy nghi hoặc “Chẳng lẽ là ma? Em bên ngoài chưa mở van, bên trong anh vẫn có thể dùng nước ấm?”

“Anh dùng nước lạnh tắm không sao, khỏe lắm.”

“Khoẻ cái đầu anh, mau ra đây, lạnh chết em mặc kệ, mau đi ra.”

Cuối cùng tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng, Lận Lận cuốn khăn tắm đi ra, tóc còn sũng nước: “Sao vậy?”

Cô nhìn anh nửa ngày, phải thừa nhận người đàn ông này không phải trâu thì cũng là thần kinh khiếm khuyết, nước lạnh 0 độ cũng tắm cả buổi trời. Không thể nào. Tay sờ sờ người anh, trên người anh lạnh mà không bị đông đá, cô hất cằm về phía phòng khách “Ngoan ngoan ra kia ngồi, em pha ly sữa ấm cho anh.”

“Hiền lương thực đức thật.” Anh cười.

Cô nhăn mặt quay đầu: “Giờ anh mới biết à?”

Lận Lận cười cười, đi mặc một bộ quần áo ngủ, ngồi trên giường ở phòng khách, phòng anh chất một đồng hồ linh tinh, giường đặt ngoài phòng khách đối diện TV. Bộ đồ ngủ là do Tịnh Minh đi du lịch Thâm Quyển mua về, thêu đầy hoa cỏ nhỏ, màu xanh táo. Tịnh Minh phấn khởi nói anh có làn da trắng, người da trắng mặc các bộ quần áo màu sắc rực rỡ mới đẹp. May là chỗ Lận Lận không ai đến, nếu có người thấy còn tưởng anh hoá trang thành cô bé choàng khăn đỏ trong câu chuyện cổ tích nào đó rồi.

Một lát sau Tịnh Minh bưng sữa cho anh: “Lão gia, trà của ngài.”

Anh nhận lấy uống một ngụm: “Không quỳ xuống đưa hai tay qua đỉnh đầu dâng trà à? Những nàng dâu thời cổ đại đâu ai dâng trà như vậy...”

Chưa nói xong đã bị Tịnh Minh đá một cái, cười mắng: “Cho anh chút mặt mũi đó...”

“Anh đã muốn mở xưởng nhuộm ở đây...” Anh mỉm cười.

Cô muốn nói lời khách sáo làm anh quên đi, nhất thời đứng đực mặt, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh, không nghĩ mình chỉ cười là hết giận: “Quên đi, quên đi, em không có cách chọi với ông cụ như anh, uống đi, không bị cảm thì đừng mơ em hầu hạ.”

Anh nghe lời đưa cốc lên uống.

Cô cảm thấy hài lòng, xoay người vào phòng bếp tiếp tục nghiệp lớn đốt bếp.

Mép cốc chậm rãi trượt khỏi môi anh, Lận Lận uống một ngụm, mắt nhìn không chớp về phía Tịnh Minh đang đi đi lại lại trong bếp, nếu có một ngày, có thể...

Anh cup mắt nhìn cốc sữa vừa đủ ấm trên tay mình.

Anh vẫn hiểu rõ, chẳng qua thỉnh thoảng rất muốn quên mà thôi.

Giống như anh, người giống như vậy, không thể có hạnh phúc.

“Ăn cơm thôi...” Cô gái trong bếp gọi lớn.

Anh hơi ngạc nhiên một chút, “Anh bày bàn ăn.”

“Khoảng mười phút nữa...”

Anh nở nụ cười, lắc lắc đầu, lẳng lặng tiếp tục uống sữa, Tịnh Minh đúng là người chỉ có một mình cũng có thể rất ồn ào.

Qua mười phút đồng hồ, cuối cùng Tịnh Minh bưng ra hai chén cơm, một đĩa cà trộn nhẵn màu xám tro, một đĩa trứng chiên rồi tinh mù, một tô lớn canh cải kỷ nấu suông, “Ăn cơm thôi, nếu có việc gì thì em đã mang cả thuốc dạ dày rồi, không sợ chết.”

“Anh cảm thấy mình giống người đầu tiên làm chuột thí nghiệm của em.” Lận Lâm bắt đầu gấp một đĩa cà.

“Em ném qua rồi, tuy rằng khó nhìn, nhưng có thể ăn.” Cô cũng ăn cà, và một miếng cơm, ánh mắt liếc loạn chung quanh, “Chỗ anh còn CD đúng không?”

“Còn một bộ phim của Disney.” Lận Lâm ăn cà xong khen, “Vị cũng không tồi lắm, tuy không hấp dẫn nhưng vẫn ăn được.”

Cô gật đầu, “Chứng minh em có thiên phú về nấu ăn, đúng rồi, anh mua cái gì thế? Túi lớn thế?”

“Túi lớn? Anh không mua đồ mà...” Lận Lâm nhìn theo hướng chiếc đĩa của cô, liếc một cái, thấy ở chỗ người đàn ông trung niên ngồi lúc này có một cái túi to.

“Anh không mua?” Tịnh Minh chạy nhanh hơn người khác qua đó, mở ra thăm dò “A? Đây là cái gì thế? Bình hoa? Một cái bình hoa nặng lắm... anh mua bình hoa về để làm gì?” Cô nhìn chằm chằm Lận Lâm một cách khó tin, “Anh đột nhiên có thú vui tao nhã muốn ở nhà cắm hoa?”

Bình hoa? Anh không tao nhã tới trình độ ấy, nhất thời chưa biết lắp liếm thế nào, lời nghẹn lại.

“Không phải anh mua à? Đây là cửa tiệm đồ cổ, anh xem giấy gói và cái túi này, sao nó lại ở đây?” Tịnh Minh cẩn thận đặt nó về chỗ cũ, Lận Lâm chớp mắt đã tính được lí do thoái thác, mỉm cười: “Là do người khác gửi nhờ, chút nữa họ sẽ lấy đi.”

Cô nghĩ tới nghĩ lui đều không thể tưởng tượng trong nhà Lận Lâm lại có bình hoa của “bạn”, nhún nhún vai tỏ ý không quan tâm, “Ăn cơm đi, em cảm thấy trứng chiên em làm rất ngon.”

“Canh cải kỷ cũng rất ngọt, uống cảm thấy mát.”

“Bây giờ là mùa đông, cái đây mùa hè uống thích hợp hơn, mà anh lại còn đi tắm nước lạnh, đáng đời.” Cô uống một ngụm, “Em cũng không biết sao mùa đông còn có bán cải kỷ, thực sự kỳ lạ, chẳng lẽ còn có người nào ám đầu ăn cải kỷ?”

“Xem TV đi. Đúng rồi, công ty ký hợp đồng chưa?”

“Đã ký rồi, nhưng mà tuần trước em bỏ lỡ buổi kiểm tra sức khỏe rồi, tuần tới sẽ bổ sung, tuần trước em bị vướng bài kiểm tra, tuần sau phải kiểm tra bổ sung vào.”

Hai người nói chuyện câu được câu không, vừa ăn vừa nói chuyện, ăn xong, Tịnh Minh nằm vật ra giường, Lận Lâm dọn bát đĩa đi rửa.

“Đinh đong” chuông cửa kêu.

Cô mở to mắt liếc đồng hồ báo thức: 5h30. Thế mà lại có người tới gõ cửa vào thời gian này, chẳng lẽ muốn tới ăn cơm chùa? Miễn cưỡng dậy mở cửa, người ngoài cửa khiến cô ngẩn ra, cô còn tưởng đến ổ chó của Lận Lâm không phải Thư Yến thì chỉ có thể là Đồ Mị, chẳng ngờ ngoài cửa lại là một người trung niên tóc đen mặt tái nhợt, trông rất anh tuấn, nếu không phải đôi mắt trợn lên quá kinh hoàng, thì cô sẽ cảm thấy đó là một người dễ nhìn, ít nhất lúc còn trẻ khá dễ nhìn. Sau đó... cô cảm thấy tuy rằng ông ta và Lận Lâm không giống lắm, nhưng có vài chỗ cực kỳ giống... cô ngơ ngác nhìn người kia, ví dụ như làn da tái nhợt, đôi mắt to, ánh mắt ánh mắt cũng buồn bã không chút ánh sáng như vậy, chỉ là người này có chút kinh hoàng thất thố, không có sự bình tĩnh dù núi lở đất nứt trước mặt của Lận Lâm, “Chú tìm ai?”

“Lâm Lâm, không, Lận Lâm có nhà không?” Người trung niên ngoài cửa cười như lấy lòng, mỉm cười, “Chú quên đồ ở đây, là một cái túi rất lớn.”

34. Chương 33

“À, là một cái bình hoa đúng không?” Cô chỉ chỉ vào cái gói to đặt trên ghế, “Cháu không biết chú và Lận Lâm là bạn, mời vào ạ, chúng cháu vừa ăn cơm xong, hơi bữa bộn.”

À, không cần, không cần đâu, chú cầm đồ rồi đi ngay.” Người đàn ông hoảng hốt nói, “Lận Lâm không thích chú tới đây.”

“Hả?” Cô nghe thấy thì trợn tròn hai mắt, “Gì cơ ạ?”

“Choang” một tiếng, phòng bếp có tiếng đĩa vỡ vọng ra.

Người trung niên vội vàng cầm lấy cái gói lớn, miễn cưỡng cười với Tịnh Minh, “Chăm sóc nó tốt nhé.”

“Tất nhiên rồi, chú họ gì?” Tuy lòng cô kinh ngạc, ngổn ngang suy nghĩ, nhưng vẫn chưng ra nụ cười tươi ngọt ngào lễ độ như trước, “Chú vào nhà ngồi một lát không ạ? Cháu đi pha trà.”

“Chú họ Lâm... A chú phải đi, cảm ơn, cháu thật tốt.” Người đàn ông trung niên họ Lâm cầm theo cái gói lớn, vội vã bỏ đi.

Họ Lâm? “Giống họ cháu, có khi 500 năm trước chúng ta là người một nhà cũng nên.” Cô lăm bằm đóng cửa lại, không hiểu tí gì, “Lận Lâm, anh quen người kỳ quái như vậy từ bao giờ thế? Ông ấy sợ anh như sợ quỷ vậy.”

Lận Lâm ngồi xồm trong bếp nhặt mảnh đĩa vỡ, “Ông ấy là bạn bố mẹ anh, nhiều năm rồi không gặp.”

“Chú ấy nói anh không thích chú ấy tới đây...” Trí nhớ của cô vẫn rất tốt, “Mà chú ấy cũng rất giống anh, em còn tưởng là chú bác gì của anh từ xa tới.” Cô mở to hai mắt nhìn anh, “Chú ấy làm gì mà sợ anh vậy? Anh không có gì lừa em chứ?”

Dường như anh muốn nói gì đó, ngưng một chút, nhưng mãi không nói, thản nhiên cười cười.

tứ là, anh thực sự có chuyện giấu cô, hơn nữa còn không định nói với cô.

Tịnh Minh trừng mắt nhìn anh rất lâu, anh vẫn thản nhiên cười như vậy, không có ý sấm hối, cuối cùng cô cũng chỉ có thể coi như là không biết, người này ấy à, ép anh nói không có tác dụng gì hết, cô cũng không phải không biết suy nghĩ, “Quên đi, mai chúng ta đi đâu chơi đây?”

“Ngày mai đi dạo phố.” Cô hoan hô một tiếng “Sao anh biết mai em muốn đi dạo phố?” Anh mỉm cười “Chỉ cần em muốn, sao anh lại không biết?”

“Em muốn đi mua túi xách, tuần sau đi làm rồi, em muốn mua quần áo, mỹ phẩm, giày với túi xách.”

“Đi mua túi trước đi.”

“Vạn tuế!”

Một tuần sau, công ty TOP.

Sau khi kiểm tra sức khỏe, Tịnh Minh cầm lấy tờ kết quả hoàn toàn bình thường, trong lòng hơi đắc ý. Lận Lâm lúc nào cũng nghĩ ở cùng một chỗ với anh sẽ bị bệnh truyền nhiễm, vậy mà cô ở cùng anh lâu như vậy, kiss cũng kiss rồi, vậy mà hết thấy đều bình thường? Chính vì thế mới nói vị thiếu gia kia buồn lo vô cớ, tự cho mình là đồ cần phải bảo hộ ba lớp.

“Cô Lâm.”

Phía sau vang lên giọng nói tao nhã, cô ôm kết quả kiểm tra sức khỏe quay đầu lại, chính là tổng giám đốc công ty Top. Vị này mới 30 tuổi đã có sự nghiệp thành công, hơn nữa còn lịch sự tao nhã, chín chắn chừng chạc, trọng điểm là đã ly hôn còn độc thân. Vợ trước của anh ta, là một phụ nữ xinh đẹp, hai người không có con. Lúc Tịnh Minh mới gặp anh ta, cũng từng cảm thán hận sao mình không gặp anh ta lúc chưa gả đi, nhưng hình bóng Lận Lâm trong lòng cô vô cùng mạnh mẽ, cô cung kính mỉm cười trực tiếp với người lãnh đạo, “Chào anh Hoa.”

Hoa Tín gật đầu với Lâm Tịnh Minh, “Kiểm tra sức khỏe có qua không?”

“Qua ạ.” Dù rằng bản tính cô vốn thích khoe khoang, nhưng không dám khoe khoang trước mặt lãnh đạo, biểu hiện xem ra cũng rất nguyên tắc, hoàn toàn nguyên tắc.

“Hôm nay cô có rảnh không? Buổi chiều đi Thành Tín với tôi, giúp tôi mua quà tặng cô Tô ở ngân hàng Trung Quốc.”

Cô Tô là người phụ nữ năm năm trước đã ly hôn với Hoa Tín, Tịnh Minh ngẫm thề lười, người đàn ông này đang hối hận muốn theo đuổi vợ cũ của mình. Đàn ông đúng là rất kì quái, dù có là người đàn ông cực phẩm, đều phạm phải một lỗi... mất rồi mới biết quý trọng, “Được.” Cô nở nụ cười thản nhiên, “Tặng cô Tô, có vấn đề pháp luật phòng 305 ngân hàng Trung Quốc ạ?”

Hoa Tín đi thẳng tới bàn công tác bên kia cầm một tệp tài liệu, thấy trong lòng nao nao, cười theo, “Ừ.”

Cô cúi nửa người xuống chào, lạnh lợi lẽ lười nói: “Thực sự rất xin lỗi, anh Hoa, con gái luôn chú ý tới những người con trai xuất sắc...”

Hoa Tín nở nụ cười, cầm văn kiện đi về phía văn phòng mình, “Đi nộp đi, ở phòng bên cạnh.”

Cô nhún vai, mua sắm là thiên tính của phái nữ, cô tin mình có thể chọn thứ quà khiến Hoa phu nhân vui vẻ. Cô Tô, Tô Thiên Hương đó cô cũng từng gặp, đúng là đại mỹ nhân trời sinh xứng đôi với Hoa Tín, nếu người đàn ông tốt nào không thể giữ lấy cô ấy, khiến cho người có tình trở thành người thân, cũng là truyền thống đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Giữa trưa đi ăn cơm với Hoa Tín, món chính của nhà hàng năm sao lại là bánh mì... Tịnh Minh cảm thấy mình đã lỗi thời rồi, thời đại kẻ có tiền ăn thịt, người không có tiền không có thịt ăn đã qua rồi, đầu năm nay, kẻ không có tiền ăn tôm cua, người có tiền ăn bánh mì uống nước sôi.

Ăn xong bữa trưa vô cùng đơn giản với bột mì trắng cao quý muốn chết, Hoa Tín lái xe đưa cô tới quảng trường Thành Tín mua đồ.

Thành Tín là khu thương mại sang trọng nhất thành phố Z, các thượng phẩm đều như nhau giá từ bốn số trở lên. Từ lâu cô đã muốn tới đây đi dạo rồi, đáng tiếc, bước vào nơi này cần rất nhiều tiền mới có thể thoải mái, hôm nay tuy rằng không phải mua cho bản thân mình, nhưng thử cũng tốt, hơn nữa cô cũng tin tưởng không chút nghi ngờ, vài năm nữa, cô cũng có thể thoải mái ra vào nơi này mua sắm các thứ.

Giúp Hoa Tín mua đồ cho cô Tô thì có gì hay? Cô xem quầy bày các loại máy tính smartphone, các loại hàng hiệu túi xách, suy bụng ta ra bụng người, nhìn qua nhìn lại, đột ngột thở dài, hứng thú tan biến. Nếu đổi lại là Lận Lâm, cô sẽ hi vọng anh tặng cô cái gì? Nhớ hai năm qua, anh hình như chưa từng tặng cô cái gì, chính cô cũng không cho rằng anh phải tặng mình cái gì, đứng giữa nơi toàn hàng hoá xa xỉ đắt giá, nếu là Lận Lâm, cô sẽ mong anh tặng gì cho mình?

“Cô Lâm?” Hoa Tín đi từ một cửa hàng tổng hợp ra, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Tôi cảm thấy...” Cô lại thở dài, “Có lẽ mình đã lỗi thời thật rồi, tôi đang nghĩ, nếu bạn trai tôi muốn tặng quà cho tôi, tôi hi vọng anh ấy sẽ tặng tôi cái gì?” Ngắc đầu nhìn Hoa Tín, cô nói: “Tôi không cần anh ấy tặng đồ thật đắt, tôi đã bị tặng cân, nếu anh ấy có thể mua một túi sơn trà táo đỏ, pha nước sơn trà cho tôi uống, thì tôi sẽ rất vui.”

Hoa Tín suy nghĩ một chút, “Phụ nữ đều thích giảm béo.”

Cô cười khỏ, “Hiện tại tôi đã 48kg, sau khi có bạn trai tôi ăn uống không kiểm soát, dạ dày giờ cũng không tốt lắm, đã béo hơn trước tới 4kg.” Khoa tay múa chân biểu thị cường điệu cái từ “4kg” cô nói, “4kg thịt quả thật rất đáng sợ, không có chuyện gì đáng sợ hơn so với tám kg thịt sinh trưởng ở trên người.”

Anh ta nở nụ cười, phóng khoáng nhường chỗ cho Tịnh Minh đi qua, “Thế thì chúng ta đi đến siêu thị trà lái mua một ít đồ dưỡng nhan gì đó, có thể tốt hơn ở đây mua quần áo.”

Cô gật đầu, sau đó thở dài: “Anh Hoa, tôi cũng muốn bạn trai mình mua một ít trà lái, hay là sơn trà táo đỏ gì đó cho tôi uống, tiếc là tôi không có phúc như cô Tô.”

Hoa Tín mỉm cười, “Tôi có cảm giác cô cũng không thích một người đàn ông quá cẩn thận.”

Cô ngẩn ra, lập tức cười rộ lên, “À... Hình như anh Hoa rất hiểu tôi?”

Hoa Tín từ chối cho ý kiến, chỉ là cười rất vui vẻ, “Chàng trai mà cô thích, chắc hẳn là một người rất có mị lực.”

“Thật không? Anh nhìn ra được bạn trai tôi có mị lực ở chỗ nào?”

“Bởi vì cô Lâm đây cũng rất có mị lực.”

“À... Việc này...”

Hai người từ trung tâm thương mại Thành Tín đi ra, ngồi xe của Hoa Tín, đến siêu thị bán các loại trà lài.

Trước cửa siêu thị trà lài có chỗ bán kem, Tịnh Minh vừa xuống xe thì chạy đi mua kem, cười ha hả hỏi Hoa Tín muốn ăn không? Hoa Tín tự nhiên nói cảm ơn, Tịnh Minh nhún vai nói, bạn trai tôi còn thích kem hơn cả tôi, Hoa Tín cười nói đó là vì, hai người còn trẻ, Tịnh Minh nuốt thì sặc kem, anh thấy mình rất già sao? Hoa Tín nói anh ta 33 tuổi rồi, Tịnh Minh nhún vai nói nhìn qua thì cũng tưởng có hai mươi bảy thôi, vừa đi vừa nói, đi vào siêu thị trà lài để mua sơn trà táo đỏ.

Siêu thị Z là chợ trà lài có quy mô lớn, bên trong có đến mấy trăm cửa hàng trà lài, có thể uống trà cũng có thể mua trà. Nằm ở ngã tư đường giao thông tiện lợi, bên cạnh ngã tư có mấy bán kẹo bông gòn đang kéo từng sợi màu hồng, tiếng đường trắng ma sát rồi bị hòa tan vang lên rầm rầm.

Tịnh Minh và Hoa Tín từ trong siêu thị đi ra, Hoa Tín mua một túi lớn sơn trà táo đỏ, Tịnh Minh cười nói: “Để thế này hơi khó coi, chi bằng tôi tiện tay giúp anh gói lại?” Cô hơi khoe khoang giơ tay, miệng cười sáng lạng nói, “Tôi nghĩ so với cách nhân viên trong cửa hàng gói lại, cô ấy sẽ thích kiểu gói quà đẹp mắt hơn...”

Cô gái trẻ này thật sự là làm cho người ta ngưỡng mộ, Hoa Tín vừa mới nghĩ được ra câu này, bỗng nhiên Tịnh Minh hét lên một tiếng cả người ngã về phía sau, tóc của cô mắc vào máy kéo bông gòn, máy kéo vẫn xoay mạnh như muốn đem cả đầu của cô ấy cuốn vào.

“Á!” Hoa Tín và người bán hàng rong cùng kêu to lên, người bán kẹo bông gòn hốt hoảng cúp điện, Hoa Tín túm được tóc của Tịnh Minh kéo lại để không bị máy kéo xoắn vào, giằng co mãi, mái tóc dài tới eo của Tịnh Minh bị máy kéo kẹo cắt nham nhở, đột nhiên “cách” một tiếng nhỏ, Tịnh Minh lại kêu lên một tiếng đau đớn, che mắt nhắm.

Hoa Tín hoảng hốt giật nả cả mình, tóc của Tịnh Minh kéo theo khuyên tai rơi vào trong nên không thể dùng máy kéo kẹo lại mảnh kim loại bắn vào mắt của Tịnh Minh!

“Cô sao rồi?” Anh ta chạy lại đỡ đầu Tịnh Minh lên, thấy nước mắt giàn dụa trên mặt cô, cảm thấy tay ướt lạnh: “Chảy máu! Mắt... chảy máu.”

“Tôi không nhìn thấy gì cả...” Tịnh Minh cảm thấy hai mắt rất đau đớn, nước mắt chảy xuống giống như kim châm, cố gắng mở to mắt ra thì lại không nhìn thấy rõ ràng, tiếp theo đó cả hai mắt tối đen không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa! Điều này làm cô sợ hãi quên cả đau đớn, hoảng hốt khóc toáng lên: “Tôi không nhìn thấy gì cả! Không thấy gì hết...”

Hoa Tín giữ cô lại, “Đừng sợ, đừng sợ, chúng ta đi bệnh viện để bác sỹ khám trước đã, đừng khóc, đừng để mắt bị kích thích.”

Cô liên tục lắc đầu, “Tôi không nhìn thấy gì cả! Không thấy gì hết...”

“Số điện thoại của bạn trai cô là số nào?” Hoa Tín giữ cô lại không để cô bị kích động, “Tôi gọi cậu ta đến cho cô? Đừng sợ, đừng sợ.”

Bạn trai của tôi? Lận Lận? Tịnh Minh ngẩn ngơ, trong chớp mắt cô nhớ tới chuyện Lý Sâm nhảy lầu, Cảnh Lan tự tử, cô... Chẳng lẽ cô sẽ bị mù? Lận Lận... Lận Lận... Thời điểm gặp phải bất hạnh cô mới biết được bất hạnh rốt cuộc có bao nhiêu vô tình, có bao nhiêu đáng sợ, có bao nhiêu tuyệt vọng. Cô gọi điện thoại cho Lận Lận, đột nhiên cảm thấy ảm ức không thể tượng tượng được, cô không phải người xấu, vì sao chứ... Vì sao lại gặp phải chuyện này? Vì sao chứ? Chẳng lẽ cô sẽ mù vĩnh viễn? Cô còn chưa đi làm, còn chưa kiếm được tiền, còn chưa trải qua cuộc sống tốt đẹp đó, chẳng lẽ cuộc đời cứ như vậy là hết? Mãi mãi không còn được nhìn thấy mình đẹp như thế nào? Cô không muốn.

Cô không muốn!

Cô hi vọng tất cả chuyện này không phải là thật, cô chỉ đang nằm mơ thôi! Cô không muốn, cô không muốn! Cô muốn bắt đầu lại ngày hôm, cô sẽ không đến nơi này...

Hoa Tín đỡ Tịnh Minh đang run rẩy che mắt dậy, lái xe đến thẳng bệnh viện.

Lúc Lận Lâm nghe tin mắt Tịnh Minh bị thương, đang ở bệnh viện, anh đang ở cửa hàng kính mắt chọn kính. Đi ngang qua nghe thấy cửa tiệm kính mắt quảng cáo kính mắt tình nhân, mua một đôi được chiết khấu còn 80%, hiếm khi có dịp anh hưng phấn như thế đi vào chọn lựa, vừa mới chọn được một đôi kính râm đẹp...

Người nói cho anh biết Tịnh Minh bị thương là một người đàn ông trẻ tuổi, việc này khiến tâm trạng của anh khó chịu. Đối với Tịnh Minh anh chưa từng có ý muốn độc chiếm quá nhiều, trước giờ Tịnh Minh ở bên ngoài kết bạn với bạn bè là con trai anh cũng không để ý, ngược lại thì Tịnh Minh thường ghen với bạn nữ bên cạnh anh. Nhưng liên quan tới việc Tịnh Minh bị thương nặng, chuyện quan trọng như thế lại từ một người đàn ông trẻ tuổi nói cho anh biết, giọng điệu như là hoàn toàn hiểu rõ Tịnh Minh, làm anh sợ hãi, tâm trạng lại càng phiền muộn, lo lắng.

“Quý khách, tổng cộng hết bốn trăm sáu mươi tám.” Nhân viên tiệm kính đem hóa đơn đưa cho anh, “Quầy thu ngân ở bên kia ạ.” Cô ấy chỉ qua sang bên.

Anh thở sâu một hơi cảm biên lai đi trả tiền, chọn màu sắc tươi sáng là do Tịnh Minh nói rằng da của hai người họ đều trắng, da trắng đeo lên mới đẹp. Anh không có yêu cầu gì về màu sắc, hoàn toàn là tự nhiên nhớ cô từng nói “Người có làn da trắng mặc màu sắc rực rỡ cực kỳ đẹp”, nhất thời phấn khởi vào mua, sau đó mắt cô bị thương phải nhập viện.

Đây thật sự là... ông trời đang trêu đùa anh!

Anh trả tiền, tay nắm chặt thành nắm đấm trong tay áo, ngón tay út có thói quen nuôi móng nhiều năm, “tạch” một tiếng bẻ gãy. Chân móng bị gãy đâm vào lòng bàn tay, nhưng trên mặt anh vẫn bình tĩnh mỉm cười, lấy hóa đơn, rồi lấy kính, anh quay người chạy ra khỏi cửa hàng.

Thì ra ở bên loại người như anh, cho dù là Tịnh Minh, cho dù là một cô gái có sức sống mãnh liệt như thế, cũng chẳng thể tránh được kết cục tồi tệ? Nhớ lúc cô thề son thề sắt “Không có chuyện gì là Lâm Tịnh Minh này làm không được.” Đồ ngốc, quá ngốc, quá khờ khạo! Dọc đường đi anh nắm chặt tay thành nắm đấm, qua mỗi cây cột lại càng thêm xúc động... Đã biết từ lâu rồi không phải sao? Vì sao lại không thể lý trí, vì mày muốn có người yêu mày... Muốn có người... thật sự chân thành yêu mày...

Đi hết một con đường, chín mươi tám cột điện, bệnh viện đã ở ngay trước mắt. Lận Lâm đứng trước cửa bệnh viện mở mịt nhìn nơi có nhiều rất nhiều người ra ra vào vào, nhưng chẳng ai có nổi một nụ cười, anh ghét bệnh viện.

Anh ghét bệnh viện giống như ghét chuột bọ!

35. Chương 34

Mô mắt của Tịnh Minh bị tổn thương nghiêm trọng, tình trạng của mắt trái có vẻ khả quan hơn, nhưng mảnh nhựa cứng cắm trong mắt cô quá lâu, cũng tổn hại nghiêm trọng tới thị lực. Tình trạng tồi tệ nhất là phải làm phẫu thuật ghép giác mạc bên mắt phải, thị lực của mắt trái chỉ nhìn rõ được trong vòng bán kính 15 centimet, gần như là mù cả hai mắt. Hai mảnh vỡ làm mắt cô bị thương đó là mảnh vụn đồ trang sức bị máy làm kẹo đường nghiền nát, khuôn mặt không bị tổn thương dù chỉ một chút, nhưng mắt lại bị thương rất nặng.

Lận Lâm đi vào phòng bệnh, trước đó anh đã tìm bác sĩ điều trị của Tịnh Minh hỏi tình hình, chuẩn bị tinh thần cẩn thận rồi mới vào. Bước vào phòng bệnh cũng không thể nén được mà run lên, từng có một cô gái ngốc nghếch nói cực khổ mấy cũng muốn đi làm, hỗ trợ cho việc xã giao của anh, muốn anh làm việc rồi sau này trả lãi cho cô, hiện giờ cô ngốc ấy lại mù mắt... Công việc đó ngay cả một ngày cũng chưa làm, tiền

cũng chưa kiếm được. Những kế hoạch đẹp đẽ trong tương lai, cũng không biết ở đâu, chỉ biết cô có thể vĩnh viễn không nhìn thấy trời xanh mây trắng, những điều đó cô cho là chuyện nhất định sẽ xảy ra.

“Lận Lâm...” Người ngồi trên giường phát hiện ra anh, đưa tay quơ trên không trung “Là anh hả?”

Anh cười cười, đi tới ngồi xuống phần giường trước mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve lớp băng gạc đang che đi đôi mắt của cô “Sao biết là anh?”

“Chỉ có anh mới đi vào mà không nói lời nào.”

“Ừ?”

“Ừ cái gì mà ừ, anh đúng là đồ vô lương tâm.” Người con gái ưu tư ngồi trên giường giống như đang vô cùng bình tĩnh, nói chuyện lại còn có thể đùa.

Nhưng đùa giỡn như vậy lại khiến Lận Lâm nghe mà cả người rợn tóc gáy, run rẩy hít một hơi thật sâu, “Tĩnh Minh, mắt còn đau không?” Anh nhẹ giọng nói, khóe miệng cười cười, nhưng tất cả lại thể hiện nỗi đau khổ.

“Đau, nhưng không thể khóc.” Cô bình tĩnh thở dài, “Bác sĩ nói không thể khóc.”

Anh nhẹ nhàng chạm lên tóc cô, Lận Lâm rất ít khi chủ động chạm vào cô, lúc này động tác của anh như đang nâng niu vật báu của mình, từng chút từng chút một như sợ ngón tay mình đụng vào sẽ hỏng, “Anh đã nói chuyện với bác sĩ rồi, mắt phải chỉ cần phẫu thuật thay giác mạc là được, mắt trái chỉ cần làm một giải phẫu thông thường, bên ngoài mang thêm ít kính áp trong là có thể giống như trước. Cho nên em đừng sợ, không sao hết.”

“Lận Lâm.” Cô quơ tay ra bắt lấy tay anh, anh cảm nhận được sự sợ hãi vô cùng rõ ràng của cô, cô thật sự rất sợ, chỉ là giả vờ bình tĩnh “Em không sợ.”

“Không có chuyện gì đâu.” Anh an ủi vỗ nhẹ lên chần của cô, tiếng dù không lớn nhưng vô cùng đáng tin, “Em yên tâm, bất kể như thế nào, anh sẽ khiến cho em nhìn được trở lại nhanh nhất có thể, mắt em không phải chuyện to tát.”

“Thật ư?” Cô dè dặt duy trì sự bình thường trước mặt anh, không muốn khiến anh phát hiện ra bản thân cô sợ mù muốn chết, trước lúc anh tới cô từng tưởng tượng đến đủ loại cuộc sống đáng thương sau khi mắt không nhìn thấy. Đầu tiên sẽ có rất nhiều người dè bỉu, không ngờ Lâm Tĩnh Minh cô lại tới bước này, cười nhạo cô hôm trước kí hợp đồng còn khoe khoang đắc trí, sau đó người nhà sẽ lo lắng cho cô, cô không thể trở thành đứa con gái khiến mẹ tự hào, cũng không thể thành rác rưởi đeo bám đời bà, cuối cùng người nhà nhất định sẽ đưa cô rời khỏi thành phố Z, cô sẽ phải rời xa Lận Lâm, không có lí do nào ở bên cạnh anh. Về sau lúc ở nhà chỉ có thể nghe tiếng TV, đến già thì trở thành đối tượng được xã hội cứu trợ trong trại dưỡng lão, không ai để ý, cô đơn tới chết.

“Nếu như chắc chắn chữa không khỏi, anh nói với mẹ em, được không?” Lận Lâm quán lấy một lọn tóc cô “Chúng ta cứ chữa trước đã, nếu có thể chữa khỏi thì chờ bình phục rồi nói với bà.”

Mắt cô chưa xót muốn khóc, nhưng lại không dám khóc, Lận Lâm ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ.

Vỗ lưng của cô! Ôm cô một cái. Cô cảm thấy Lận Lâm rất tốt, nhiều chuyện không cần phải nói anh cũng biết... thật sự... không muốn bất cứ ai biết Lâm Tĩnh Minh cô lẩn lộn tới không thể phân biệt được, thật mất mặt, thật sự quá mất mặt.

Mất mặt thật sự là rất mất mặt, “Nếu quả thực không chữa được, em phải làm sao?” Cô thấp giọng hỏi.

Rất ít khi nghe thấy Lâm Tĩnh Minh hạ thấp giọng như vậy, giống như chủ động thổ lộ, lần trước... Có lẽ là lúc cô hỏi “Yêu Lận Lâm giờ phải làm sao?” Anh không lên tiếng, cô cảm giác tâm trạng của anh lúc này hơi chập chờn, một phút này Lận Lâm như trống rỗng. “Lận Lâm?”

Cô thở phào nhẹ nhõm, những lời này đối với anh giống như cái gì không quan trọng lắm “Anh có tiền hả?” Tiền phẫu thuật với tiền chữa bệnh của cô cộng lại cũng chừng mấy chục ngàn, nhưng điều kiện gia đình Tĩnh Minh cũng khá giả... mấy tháng sau, cô viết: Lúc người phụ nữ nghi ngờ người khác, cô ấy đúng...”

“Bố ơi, điện thoại.”

Người đàn ông trung niên tóc đen đang ngồi trước máy tính giám định đồ cổ đáp một tiếng, cầm lấy điện thoại trên bàn sách: “Alo, xin chào.”

Điện thoại tạm thời yên tĩnh hoàn toàn, một lát sau, trong điện thoại vọng tới tiếng một người trẻ tuổi, hít một hơi trước khi nói, giọng chậm, bình tĩnh: “Lâm Nhạc Lữ, tôi là Lận Lâm.”

Người trung niên tóc đen ngẩn ngơ, chỉ nghe Lận Lâm bên kia điện thoại mỉm cười: “Có thể ra ngoài nói chuyện không? Tôi ở phòng 303 quán trà Tân Danh đợi ông.”

“Lâm...”

“Bố, vừa rồi là ai gọi tới vậy? Giọng êm tai thật đó.” Cô con gái 17 tuổi đứng trước gương chải đầu, vừa nhìn gương vừa hỏi.

“Hả, viện bảo tàng... một người bạn.”

Lâm Nhạc Lữ tùy tiện đáp lời, nghe Lận Lâm nói qua loa: “Bây giờ là 11h57, 12h30 chúng ta gặp nhau đi, trước tiên cứ vậy đã.”

“Lâm...” Lâm Nhạc Lữ chưa dứt lời, bên kia vọng tới tiếng Lận Lâm cúp máy cái “rụp”.

Quán trà Tân Danh, phòng 303.

Lận Lâm ngồi bên trong pha trà, hơi trà lượn lờ, nhẹ nhàng phiêu tán, giống như hồn ma đang bay lượn trong phòng.

Anh đốt một điếu thuốc, kẹp trên ngón tay nhìn dáng vẻ của nó khi đang cháy từ từ.

Đỏ như vậy, sáng như vậy, nóng như vậy, đau đớn như vậy... sau đó nhanh chóng lụi tàn.

Anh và Tịnh Minh, thật sự chỉ là một trò đùa tình yêu lòng bông của tuổi trẻ, không có ảo tưởng tương lai tốt đẹp, không có tưởng tượng trong năm năm rưỡi của Tịnh Minh, cũng không có hôn lễ như anh tưởng tượng, chẳng qua cuối cùng cũng chỉ là khói thuốc, đỏ như vậy, sáng như vậy, nóng như vậy, đau khổ như vậy.

Nhớ loáng thoáng, khi chấp nhận lời tỏ tình của cô gái này vào nhiều năm về trước, cô có nói: Cho em hai năm hạnh phúc, sau đó em sẽ dùng hai năm tiếp theo để hận anh. Khi đó anh biết cô quá lãng mạn, hay nói cách khác là vì theo đuổi mà không từ thủ đoạn, nhưng một lời như sấm chớp, kéo dài tới tận bây giờ, cuối cùng anh cũng hiểu rõ, phải dùng phương thức tàn nhẫn nhất chia tay với cô.

Nhất định phải chia tay, nếu không... sẽ ngày càng nhiều tổn thương, suy cho cùng tình yêu, giống như thuốc cháy tới đốt cuối cùng, đốt tiếp sẽ đốt vào ngón tay, chạm vào da thịt, sẽ rất đau đớn.

Anh lừa cô rất nhiều chuyện, mà cô gái gốc gác quê nhà kia, vẫn coi là anh chưa từng gạt mình. Anh đối với cô cũng không phải hoàn toàn thật lòng, thế nhưng cô gốc mười phần tự tin kia cũng chưa từng nghi ngờ; anh thích cảm giác khi cô ở bên cạnh mình, thích nghe cô ríu ra ríu rít, cũng thích sự tự tin không biết chui từ đâu ra của cô, chỉ là dù có bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu mong muốn được ở bên cạnh cô, thứ gọi là tình yêu điên cuồng của tuổi trẻ, giống như một ma trận, đến lúc, sẽ tự hạ màn.

Lừa cô vài chuyện, không lớn không nhỏ, nhưng lại là chuyện anh suy nghĩ nhiều năm cũng không ra.

Tình yêu là chuyện đau khổ nhất, dù biết rõ sau này sẽ hối hận, biết rõ sau này sẽ quay lưng bỏ đi.

Biết rõ cuối cùng sẽ oán hận lẫn nhau, tại sao không chia tay ngay lúc này, để đôi lấy kí ức tươi đẹp lưu giữ suốt đời? Nếu như yêu sâu đậm không thể chia tay, vậy để em hận anh đi.

Lận Lâm nhìn hơi nóng dần tản đi, ly trà nóng giờ nguội ngắt, khóe miệng cười cười cong lên, anh cho em hai năm hạnh phúc, em dùng hai năm sau đó để hận anh, Tịnh Minh ơi Tịnh Minh, em có biết ngay từ lúc bắt đầu, anh đã có lỗi với em.

“Kẹt” Cửa mở ra, Lâm Nhạc Lữ đi vào, nhìn thấy Lận Lâm ngồi một mình bên trong, ông ngồi vào chỗ đối diện anh, “Đạo này khỏe không?”

Anh cười cười, “Cũng ổn.”

“Đột nhiên tìm bố, có...chuyện gì?” Lâm Nhạc Lữ vẫn vô cùng ngạc nhiên với Lận Lâm, Lận Lâm giống như một quả lựu đạn không thể tính được giờ nổ, không biết sẽ nổ lúc nào.

“Tôi thiếu tiền.” Lận Lâm nói đơn giản.

Lâm Nhạc Lữ ngẩn người. Cách đây không lâu ông mới bị Lận Lâm đuổi đi, giờ anh lại đột ngột tới tìm ông đòi tiền, “Tiền...”

“Không phải ba muốn đưa tiền cho tôi sao?” Lận Lâm lãnh đạm “Trước kia muốn cho tôi bao nhiêu, giờ đưa hết đi.”

“Cho con thì không có vấn đề.” Lâm Nhạc Lữ cảm thấy có chút khựng khiếp, “Lâm Lâm, con sẽ không cầm tiền đi làm chuyện gì kì lạ chứ?”

Lận Lâm cười như không cười nhìn ông, giơ tay làm động tác thề: “Tôi sẽ không cầm đi chơi ma túy, không đi buôn lậu.”

“Bố không nghi ngờ con, chỉ là bố... là bố con, tự dưng con lại muốn một số tiền...” Lâm Nhạc Lữ nói theo bản năng.

“Bang.” Một tiếng động vang dội, ly trà trong tay Lận Lâm đập mạnh xuống bàn, cậu không nổi giận mà còn cười. “Bố tôi chết rồi!”

Lâm Nhạc Lữ cứng họng “Anh ấy... anh ấy... haiz, dù sao ba cũng chỉ quan tâm con.”

Cầm tách trà đã bị vung ra phân nửa, Lận Lâm nhấp một hớp trà, “Tóm lại, bây giờ tôi đang thiếu tiền.”

“Mai bố đưa sổ tiết kiệm và thẻ đến cho con.” Lâm Nhạc Lữ bị cậu dọa, Lận Lâm nói một câu, ông đáp một câu.

“Không cần, tôi sẽ nói cho ba biết chỗ nhận.” Lận Lâm đứng lên, hai tay dứt túi “Tôi đi đây.”

“Lâm Lâm...”

“Đừng gọi tôi là Lâm Lâm nữa.” Anh đi tới cửa, lưng quay về phía Lâm Nhạc Lữ, chậm rãi xoay người nhìn ông, cái nhìn đó rất chậm, khiến Lâm Nhạc Lữ lạnh sâu vào tận xương tủy. “Đúng rồi, rất hoan nghênh đến bệnh viện thành phố thăm bạn gái tôi, tôi sẽ ở đó chờ.” Giọng nhẹ tênh, so với gió tháng 12 còn lạnh hơn. “Nếu ông không ngại, có thể đưa cả vợ tới, tôi sẽ càng vui.”

Lâm Lâm... lòng tơ toàn thân ông đều dựng đứng nhìn Lận Lâm ra khỏi cửa, đứa trẻ này...

Bản thân đứa trẻ này toát lên sự lạnh lẽo kì lạ khiến người ta phải sợ hãi mà nhường.

Tịnh Minh cảm thấy, mặc dù cô rất xui xẻo, nhưng mặt khác cũng là một người may mắn... ví dụ như, rất nhiều người có bệnh mắt sống chết đợi mãi không có giác mạc hiến tặng, nhưng cô xếp hàng đợi, vừa vặn có người tới bệnh viện thành phố hiến giác mạc, mắt cô có hy vọng phục hồi. Mắt trái dù không thấy rõ, nhưng qua chữa trị và kiểm tra, chẩn đoán tình hình hiện tại không có gì nghiêm trọng, chỉ cần đeo kính áp tròng là được. Thế giới trước mắt dù vẫn mơ hồ, nhưng tâm trạng cô thực sự rất tốt, chỉ cần chờ tới tuần sau là cô có thể làm phẫu thuật.

36. Chương 35

Lâm Tịnh Minh sống lại một lần nữa, bản thân cô tin tưởng mình nhất định không xui xẻo như vậy.

“Lận Lâm, tuần sau làm xong phẫu thuật, anh Hoa cho em nghỉ, chúng ta đi đâu chơi nha?” Tịnh Minh ngồi trên giường, híp mắt cười, nói.

Lận Lâm ngồi trước mặt cô kiên nhẫn khuấy đều cốc cacao nóng: “Em muốn đi đâu?”

“Chúng ta đi Nghi Sơn đi.” Cô tuyên bố.

“Nghỉ Sơn?” Anh cười cười “Không phải em muốn đi xem đoàn xiếc Thái Lan mới tới chứ?”

Tịnh Minh bé nhỏ bị anh làm nghen hòng một lát, “Khụ khụ, sao anh không đoán là em đi xem phong cảnh núi rừng tươi đẹp tự nhiên của Nghỉ Sơn chứ?”

“Em thích vậy sao?” Anh vỗ đầu cô: “Chỉ cần mắt em phục hồi tốt, cái gì cũng được, giờ nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa.”

“Tập trung nghĩ về anh à?” Cô hừ hừ, “Anh có gì tốt mà nghĩ chứ!”

“Tập trung nghĩ về vẻ đẹp trai của anh.”

“Em đá, em đập! Anh đẹp trai?” Cô kêu lên “Thư Yển đẹp trai hơn anh bao nhiêu, người ta còn đi tới đài truyền hình thi làm biên tập viên, anh đẹp trai cái gì? Anh rất yếu thì đúng hơn, ai thích anh đúng là xui xẻo.”

Sắc mặt anh hơi biến đổi, Tịnh Minh không nhìn thấy, “Lận Lận?”

“Có mặt.” Anh cười ngay tắp lự, “Tịnh Minh.”

“Ừ?” Cô nằm trên giường chậm chạp lên kế hoạch ăn chơi sau khi mắt khỏi, thấy anh không nói gì thì ngừng lại, cuối cùng Lận Lận vẫn phải cười, cũng không nói gì: “Không có gì.”

Hai tuần sau.

Tịnh Minh phẫu thuật rất thành công, nghe nói thị lực ở mắt phải cũng không bị tổn hại quá nhiều, cô rất vui vẻ, chuẩn bị sau này về nhà nói mẹ, cô ở thành phố Z rất dũng cảm, vô cùng xui xẻo nhưng cũng vô cùng may mắn.

Bên cạnh đó, cô tính mượn cơ hội này đưa Lận Lận gặp mẹ một chút, gần như là ra mắt phụ huynh. Lận Lận học xong là có thể đỗ tiến sĩ, bề ngoài đẹp trai lại có khí chất, nhìn thế nào cũng là người đáng hẹn hò, so với bạn trai năm cấp 2 của cô thì rực rỡ hơn nhiều, dù thế nào cô cũng sẽ tìm một dịp để đưa anh về nhà khoe. Còn virus quái lạ gì trong người anh thì cô không quan tâm lắm, sống chung lâu ngày, cô cảm thấy Lận Lận so với người khác chẳng có gì khác, mặc dù anh nói rất nhiều “chuyện cũ” bắt cô nghe, nhưng cô lại không được chính mắt thấy, muốn để tâm cũng không thể để tâm nổi.

“Từ từ mở mắt ra, chậm thôi... từ từ...” Bác sĩ kiên nhẫn hướng dẫn.

Cô không chậm dù chỉ là một chút mở to mắt ra, khiến bác sĩ sợ hết hồn, ông chưa từng thấy bệnh nhân nào tự nghĩ là mắt mình tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. May là cô vẫn nhìn thấy.

Lận Lận Tịnh Minh xác định mình có thể nhìn được, dù tầm mắt vẫn còn mơ hồ, cô hơi thất vọng, nhưng trên thực tế, điều cô quan tâm không phải là mắt. Ngẩng đầu nhìn bốn phía một lần, cô hơi ngẩn ngơ, quay lại hỏi bác sĩ: “Bạn trai cháu đâu rồi?”

Bác sĩ lắc đầu một cái: “Hôm nay anh ấy không tới.”

“Không tới?” Cô vô cùng kinh ngạc, Lận Lận luôn xứng đáng là người bạn trai tao nhã lịch sự, hôm nay cô tháo băng mắt, không nghe thấy giọng anh đã cảm thấy vô cùng kì lạ, tưởng rằng anh đứng im lặng bên cạnh, không lên tiếng, vậy mà anh không tới? “Sao có thể chứ! Tự cháu đi tìm.” Cô từ ghế nhảy xuống, định chạy ngay ra ngoài.

“Tịnh Minh.” Người hôm nay tới cô xem tháo băng vải là Hoa Tín, anh đưa tay ngăn cô lại “Chờ chút đã, đừng kích động, hôm nay tôi cũng không nhìn thấy anh ấy, cô gọi điện thoại hỏi anh ấy thử xem, đừng nóng ruột.”

Tịnh Minh dừng chân, trong phòng bắt ngờ vang lên tiếng chim hót, là chuông điện thoại của Lận Lận. Ngạc nhiên nhìn đồng rồi lại nhìn tây, Tịnh Minh thấy điện thoại của Lận Lận đặt ngay bên cạnh gối của mình, chạy tới nghe: “Alo?” Song trong lòng lại tự hỏi tại sao điện thoại của Lận Lận lại ở đây? Chẳng lẽ hôm nay anh đã tới?

Điện thoại vang lên giọng một người xa lạ, là giọng nam có vẻ nơm nớp lo sợ: “Lận Lận?”

Cô ngạc nhiên, tức giận trong lòng, “Cái gì mà Lận Lận? Chú là ai? Tìm anh ấy làm gì?”

Người trong điện thoại cũng ngần ngợ: “Cháu là?”

Cô thét lên đáp lại: “Tôi mới phải là người hỏi chú là ai, Lận Lận đâu rồi? Anh ấy ở đâu rồi?”

“Nó nói với chú hôm nay nó ở bệnh viện...”

“Tôi chưa gặp anh ấy ở bệnh viện, chú là ai? Tìm anh ấy có chuyện gì?” Cô nghi ngờ. Lúc này mà lộn xộn cái gì?

Đầu dây bên kia im lặng lúc lâu, mới lúng túng trả lời: “Lận Lận bảo chú hôm nay tới đưa tiền...”

“Đưa tiền? Tiền gì?” Tịnh Minh càng lúc càng cảm thấy khó hiểu “Anh ấy muốn chú tới đưa tiền?”

“Chú là bố của Lận Lận.” Cuối cùng đầu dây bên kia cũng nói ra, “Lận Lận bảo chú hôm nay tới đóng viện phí.”

Cô ngạc nhiên, sau đó ngây như phỗng: “Bố anh ấy, không phải đã mất rồi sao?”

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, dường như có âm thanh gì đó, song cuối cùng người kia cũng không nói gì thêm, cúp máy.

Tịnh Minh ngẩng đầu nhìn Hoa Tín, Hoa Tín hơi lúng túng đưa mắt ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, nghe thấy lời không nên nghe quả thực không tốt. Cô lại ngẩng đầu nhìn bác sĩ phụ trách mình, ông ấy cau mày. Cuối cùng cô hỏi “Lận Lận đang giữ trò gì vậy?”

Không ai có thể trả lời cô.

Cô đứng dậy một lần nữa, lần này Hoa Tín không cản cô nữa, cô chạy băng băng thẳng xuống dưới lầu, ngồi trước bàn thu phí. Cô không tin không đợi được người tới đóng tiền viện phí kia, thực ra tiền này Hoa Tín đã nộp hộ cô rồi, chẳng qua là chưa kịp nói với Lận Lận, ai bảo hôm nay anh không tới.

Chờ một hồi tới tận 3h35, một người đi tới gần.

Cô “Ồ” một tiếng rồi đứng lên, đi qua ngăn người kia lại. Cô nhận ra người này, là người đàn ông trung niên mà Lận Lận bảo là bạn của bố mẹ anh, “Chờ chút.” Cô chắn trước mặt Lâm Nhạc Lư: “Vừa rồi là chú gọi điện tới sao?”

Lâm Nhạc Lư bị cô dọa tới hết hồn, sững sờ nhìn cô, nhất thời không biết nói gì cho phải, lại sững sờ đứng đó.

“Lận Lận có quan hệ thế nào với chú...” Cô bất ngờ nhớ lại, lần đầu tiên cô tới nhà Lận Lận, có người gõ cửa, anh từng nói chú ấy đi nhầm nhà, người đó... chẳng phải là người trước mặt sao? Thở vào một luồng khí lạnh, cô cảm thấy có một luồng khí lạnh leo xồng thẳng từ sống lưng lên... rốt cuộc Lận Lận còn giấu cô bao nhiêu chuyện? Tại sao phải lừa cô rằng anh không quen người trước mặt, “Chú là ai?”

Lâm Nhạc Lư nhìn cô gái có ánh mắt rồi bờ trước mặt, trong lòng thoáng nhẹ đi đôi chút, loáng thoáng, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của cô gái nhỏ xinh đẹp lấp lánh của rất nhiều năm về trước, đôi mắt lúc ông nói muốn chia tay, giống như đang sợ mất đi, nhưng không biết tình cảm sâu đậm như vậy, cuối cùng chỉ để lại oán hận ngày càng sâu sắc. Không thấy bóng Lận Lận, có lẽ cả thế giới này ngoài bản thân anh ra thì không ai biết “Chú là bố của Lận Lận.” Ông thản nhiên nói rõ với Tịnh Minh.

“... Bố?” Cô ngỡ ngàng “Chú có ý gì?”

Lâm Nhạc Lư kéo cô ngồi xuống ghế chờ bên cạnh, “Lận Lận là do chú và mẹ nó sinh ra.” Ông đặt hai tay lên đầu gối, mắt cụp xuống nhìn sàn nhà, “Lúc chú ở chung với mẹ Lận Lận, bà ấy đã gả cho bố của Lận Lận, nhưng bà ấy không vui vẻ. Bố của Lận Lận rất có tiền, không có điểm chung với bà ấy, chúng ta làm việc cùng lúc đó đều biết...” Ông chậm rãi thở dài, “Chú làm việc cùng bà ấy ở viện bảo tàng thành phố. Sau này, chúng ta rất hạnh phúc. Sau đó sinh ra Lận Lận.”

Ngoại tình... Cô im lặng, anh là con riêng, chuyện này muốn giấu cô, cô có thể hiểu, chỉ là một người đàn ông 40 tuổi sao lại ngoại tình với một cô gái mới cưới? Ông nhắc tới chắc cũng không vui, cô có dự cảm chẳng lành, cảm giác không tốt chút nào, không, không phải là không tốt, mà là không lành.

“Chú bị viêm gan, mẹ Lận Lâm không bị lây, bố Lận Lâm cũng bình thường, nhưng Lận Lâm lại bị nhiễm.” Lâm Nhạc Lư chán nản, giọng thấp tới hầu như không nghe ra chút cảm xúc, bầu không khí khá bi thương. “Chính vì vậy mà chuyện chú với mẹ nó bị bố nó biết. Chú nói bố nó không thương vợ, yêu cầu người ta ly hôn, kết quả bị đánh một trận...” Nhắc tới chuyện đó, ông còn cười một tiếng, cô có thể hiểu sự đau lòng đó. “Sau đó, chú nói chuyện với bố nó mấy lần, người ta đồng ý đổi đãi với Lận Lâm như con trai ruột, chú nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần, cuối cùng quyết định chia tay với mẹ nó, làm như vậy có lẽ sẽ tốt hơn với Lận Lâm. Mẹ nó nói không hận chú, nhưng mấy năm sau, cô ấy lại hận chú hơn bất cứ ai khác, vì Lận Lâm mà cô ấy luôn lúng túng khi tiếp xúc với người khác, sống chung với bố của Lận Lâm cũng không thoải mái.”

“Sau đó?”

“Sau đó, chuyện chú biết khi đó đương nhiên không nhiều... chú cho rằng chuyện đó cứ như vậy mà kết thúc, chú cưới một cô gái rất yêu mình.” Giọng Lâm Nhạc Lư vô cùng thấp. “Giống như chú tin rằng kể cả bọn chú có tách ra, mẹ nó cũng vĩnh viễn yêu chú, chú tin rằng người vợ chú cưới về sẽ mãi yêu chú, cho dù chú bị viêm gan cô ấy cũng sẽ không quan tâm, có cái gì không được chứ?” Ông nhẹ giọng nói, “Trên thế giới, người bị viêm gan có đến mấy triệu người.”

“Sau đó vợ chú mang thai.” Ông nhẹ giọng nói “Cô ấy yêu chú, muốn có con, nhưng ngay từ đầu chú đã không đồng ý có con, cũng vì thế mà cô ấy thường xuyên tìm đồng nghiệp công ty đi uống rượu giải sầu, sau mấy lần như thế, cô ấy nói với chú, cô ấy mang thai, bản thân cô ấy vô cùng hối hận.”

Tĩnh Minh nghe xong vô cùng kinh ngạc, chẳng hiểu sao lại cảm thấy thương hại người đàn ông này “Chú không sao chứ.” Ông nói tiếp “Từ sau khi chú kết hôn, rất ít khi nghe được tin tức nhà Lận Lâm, mẹ Lận Lâm qua đời chú không thể đi viếng, bố của Lận Lâm mất ngay sau đó, chú mới biết vi khuẩn trên người nó không giống virus viêm gan B, chú đi tìm nó, nó không chịu nhận chú.”

“Anh ấy không nhận chú?” Tĩnh Minh kỳ lạ nhìn ông, “Tại sao anh ấy không chịu nhận chú?”

Theo ấn tượng của cô, Lận Lâm vốn là đứa trẻ ngoan, hoàn toàn không có lý do nào khiến anh âm ỉ khó chịu với bố ruột của mình, mặc dù người ba ruột này của anh chẳng ra sao, nhưng cũng không phải người xấu xa gì.

Lâm Nhạc Lư nhìn Tĩnh Minh một cách khác thường, giống như câu hỏi của cô rất kỳ lạ vậy, hồi lâu cô nói:

“Chú cũng không cố tình vứt bỏ anh ấy.” Cô càng nói giọng càng nhỏ, Lận Lâm suy nghĩ điều gì, bình thường cô cũng chẳng biết, nhưng mọi suy nghĩ của cô, Lận Lâm đều nắm rõ.

Lâm Nhạc Lư đột nhiên cảm thấy cô nữ sinh này rất đáng yêu, hơi buồn cười: “Cháu biết.”

Lỗi tai Tĩnh Minh dựng lên ngay lập tức “Biết gì ạ?” Cô thầm mắng trong lòng, chờ cô xuất viện sẽ dạy dỗ tên Lận Lâm vô lương tâm vô liêm sỉ kia thật tốt.

“Nó nói với chú, nó phải đi thành phố S làm thực nghiệm cho luận văn tốt nghiệp, mấy ngày nữa sẽ dọn khỏi thành phố Z.” Lâm Nhạc Lư nói, “Nó không nói với cháu, cũng chính vì sau này nó không trở lại nữa.”

Cô trờm mắt, chớp chớp mấy cái, “Chú nói gì?”

“Lận Lâm đi thành phố S, nó có thể sẽ phải chia tay với cháu, sẽ không trở lại.” Lâm Nhạc Lư áy náy nhìn cô, ông có thể tưởng tượng sự mất mát của cô. “Vốn nó nói với chú hôm nay nó ở bệnh viện, chỉ là, nếu nó không ở đây cả ngày hôm nay, thì có nghĩa là nó đã đi rồi.”

“Không thể nào?” Cô cân nhắc kĩ, sau đó bật cười “Tại sao anh ấy phải đi thành phố S làm thực nghiệm? Không phải anh ấy khẳng định nói làm ở thành phố Z cũng rất tốt sao?”

“Nó bảo đại học S là trường lớn, nhiều hạng mục nghiên cứu.” Lâm Nhạc Lư nhìn cô một cách lạ lùng. “Cháu không biết sao? Lí do nó muốn đi thành phố S làm luận văn tốt nghiệp, cũng là vì thầy hướng dẫn của nó ở trường bên đó.”

Cô im lặng ít nhất là mấy chục giây, rồi mới hỏi: “Cái gì cơ ạ?”

“Nó không nói cho cháu biết trường nó được cử đi học là trường lớn nhất thành phố S hả?”

37. Chương 36

“Không.” Cô chậm chạp lắc đầu, “Anh ấy nói với cháu, rõ ràng anh ấy nói với cháu anh ấy muốn ở thành phố Z.” Cô ngơ ngàng mở to hai mắt nhìn Lâm Nhạc Lữ, “Anh ấy lừa cháu, hay là lừa cháu đây?”

Lâm Nhạc Lữ trầm mặc, ông và Tịnh Minh đầu rơi vào bầu không khí tĩnh mịch tới kì lạ.

Qua một thời gian dài, ngón tay cô động đậy, cô cầm lấy di động ẩn một dây số, nhưng ẩn được một nửa thì không tiếp tục ẩn nữa... cô muốn gọi điện cho Lận Lâm, nhưng điện thoại của anh còn đang trên tay cô, cô còn gọi cái gì?

Lâm Nhạc Lữ cũng lấy di động ra, bấm một dây số, hồi lâu sau lại tắt điện thoại “Điện thoại bàn nhà nó cũng không có ai nghe.”

Cô lắc đầu: “Lận Lâm quả thật quá thông minh, điện thoại của anh ấy còn ở đây, đương nhiên là sẽ không có nhà rồi.”

Một lúc sau, cô mới nói: “Anh ấy đang làm trò quỷ gì vậy?” Ngữ điệu suy sụp, nhiều hơn là sự ngơ ngàng “Đây là ý gì? Bởi vì mất cháu bị thương, nên anh ấy không cần cháu ư?”

“Chú nghĩ nó chỉ muốn tránh né cháu thôi, muốn cháu tìm một người thật tốt làm lại từ đầu.” Lâm Nhạc Lữ không hề bất ngờ, “Lận Lâm là đứa nhỏ có tâm trạng rất nặng nề, không giống như biểu hiện nghe lời hằng ngày của nó.”

Cô gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Cháu biết, cháu nghĩ bản thân đã hiểu rất rõ anh ấy, cháu nghĩ anh ấy đã kể hết chuyện trước kia với mình, kết quả...” Cô bắt chéo hai tay đặt trước trán “Kết quả là anh ấy vẫn giấu cháu rất nhiều chuyện, nhưng cháu vẫn không hiểu, cho dù anh ấy có nói những chuyện này ra thì cháu sẽ coi thường, kì thị anh ấy sao? Cháu sẽ vứt bỏ anh ấy sao? Tại sao không nói cho cháu biết? Cho dù anh ấy bị viêm gan B hay là con riêng thì sao? Nói không chừng cháu sẽ nói với anh ấy rằng anh ấy rất khổ sở, bởi vì bố anh rất trăng hoa!” Cô nói lớn tiếng, rồi trợn mắt nhìn Lâm Nhạc Lữ, khổ sở, “Cháu thật sự... sẽ không như thế...”

“Đứa nhỏ này...” Lâm Nhạc Lữ chậm chạp nói “Thật sự rất đáng sợ.”

Tịnh Minh ngơ ngác nhìn Lâm Nhạc Lữ, không hiểu tự dưng ông nói Lận Lâm đáng sợ là có ý gì? Ông tiếp tục nói: “Cháu có biết lần đầu chú đi tìm nó, là muốn nói với nó chú là ba ruột của nó, biết nó nói cái gì không?”

“Nói gì ạ?”

“Câu đầu tiên nó nói với chú: hoá ra là ông.” Lâm Nhạc Lữ nói tiếp, không rét mà run, “Nó không giận dữ như trong dự tính của chú, giống như muốn tìm cái gì, tìm hoài tìm thật lâu, bỗng nhiên lại dùng giọng điệu đó nói: hoá ra là ông. Lúc đó chú không biết nó hận chú, chỉ cảm thấy nó thật kì lạ. Nó nói với chú, dạo này bố nó và mẹ nó thường xuyên cãi nhau vì nó, còn nói sau mỗi lần cãi nhau, mẹ nó rất buồn, vài lần muốn đưa nó đến viện phúc lợi, nhưng điều kiện không phù hợp, viện phúc lợi không nhận. Nó vừa cười vừa nói, giống như mọi chuyện đã trôi qua rồi, chú chỉ cảm thấy đứa nhỏ này thật sự rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, chú rất yên tâm... Nó cứ trong tình trạng ấy hơn hai năm” Ông dường như đang run lên. “Vậy mà hai năm đó, chú không biết nó hận chú, nó vô cùng hận chú, vậy mà chú không hề nhận ra.”

Cô ngơ ngác, Lận Lâm hận ai cơ? Cô chưa từng nhìn ra dù chỉ là một chút, cô chỉ biết đôi khi anh vô cùng đau đớn, mỏng manh, cô không biết anh có nhiều chuyện quá khứ như vậy, cô nghĩ, lúc anh cười khá vui vẻ, tương đối vui vẻ.

Lâm Nhạc Lữ thở một hơi thật sâu, giọng điệu giống như đang gào thét. “Cháu có biết tới lúc nào chú mới biết nó hận chú không?”

“Khi nào ạ?”

Ông nhìn cô một cái: “Lúc nó và cháu yêu nhau.”

Cô ngăn người.

“Nó nói: “Ông đừng tới chỗ tôi tìm tôi, đừng để bạn gái tôi biết được thì không tốt đâu.” Lâm Nhạc Lữ nói, “Những lời đó chú nhớ mãi không quên, trước đó chú từng nghĩ, đứa bé này dù có hơi kì quái, nhưng rất ngoan ngoãn. Chú không biết nó không thừa nhận chú, thật ra còn rất hận chú, hơn thế, nỗi hận này quá đáng sợ.”

Toàn thân cô thoáng chút run rẩy, Lận Lận... cô bối rối, người khác có thể không làm được, nhưng Lận Lận làm được, anh chính là loại người có thể giấu trái tim xuống rất sâu, cũng chính vì vậy, mà cô cố gắng bao nhiêu cũng không thể chạm đến “Cháu không biết gì cả.” Cô thấp giọng nói “Anh ấy ghét ai cháu không biết, có lẽ anh ấy yêu ai cháu cũng không biết.”

Lâm Nhạc Lữ cười khổ: “Nó hận chuyện chú và mẹ nó làm ra, hận chú sinh ra nó, hận chú di truyền bệnh viêm gan B cho nó. Cũng vì chú mà gia đình nó tan nát, virus trên người nó hại chết bố mẹ nó, cũng là do chú mà ra.”

Cô yên lặng lắng nghe, thấp giọng khẽ lầm bầm một câu: “Virus trên người anh ấy, có lẽ không chỉ hại chết ba mẹ anh ấy...”

Lâm Nhạc Lữ hít một hơi thật sâu, “Nói tóm lại, nó có rất nhiều lí do để hận chú, chú... hiểu rồi...” Ông nhẹ giọng nói “Chú không trách nó.”

“Anh ấy nói mình không tin tình yêu, cũng là do chú sao?” Cô thấp giọng “Vì chuyện tình cảm của chú cũng thất bại...”

Lâm Nhạc Lữ im lặng.

“Bởi vì chú là bố của anh ấy, dù anh ấy hận chú bao nhiêu, nhưng trên thế giới này chú lại là người duy nhất giống anh ấy.” Cô nhẹ nhàng nói “Chú bị viêm gan B, chú yêu hai người phụ nữ, họ yêu chú, nhưng rồi lại phản bội chú... chính vì thế, Lận Lận không tin tình yêu, anh ấy nghĩ tới tình yêu thì đương nhiên sẽ nghĩ mình giống chú, dù hiện tại yêu say đắm, cuối cùng cháu cũng sẽ phản bội anh ấy... Cho nên anh ấy chạy trốn... không phải vì anh ấy không yêu cháu, mà là vì anh ấy sợ mình sẽ yêu, phải không?” Mặt cô toả sáng, nhìn chăm chăm Lâm Nhạc Lữ, “Phải không ạ?”

Lâm Nhạc Lữ miễn cưỡng nở nụ cười “Cháu còn trẻ.”

Cô nhìn theo ông “Chú cũng cho rằng, cuối cùng cháu cũng sẽ bỏ anh ấy mà đi?”

Lâm Nhạc Lữ nói: “Người trẻ tuổi lúc yêu đương cuồng nhiệt thì rất tự tin, thật ra, sống chung hiện thật rất tàn khốc, cháu còn trẻ, khó mà nói trước được tương lai sau này thế nào.”

“Chú có biết, vì anh ấy mà cháu bỏ qua rất nhiều thứ không?” Tịnh Minh không kích động, giọng hơi trầm, bình tĩnh nói “Hiện tại cháu 50kg, hai năm trước cháu 44kg, từng rất hoàn hảo, nhưng ở bên anh ấy, cháu không để ý ngoại hình và da dẻ, anh ấy nói không quan trọng mà, cháu vốn có cơ hội trở thành tác giả nổi tiếng, anh ấy nói không thích hợp, cháu cũng bỏ, cháu vốn có rất nhiều người theo đuổi, cũng vì ở bên anh ấy, cháu bị người ta hiểu lầm nói xấu, tuy rằng sau rồi chuyện cũng qua, nhưng fans của cháu bị chuyện này mà mất đi không ít. Đến bây giờ cháu quá bình thường, thậm chí còn không cẩn thận bị hồng mắt, vĩnh viễn không khôi phục được thị lực lúc trước, bây giờ nhìn mọi thứ chỉ mù mờ.” Cô hít sâu một hơi “Cháu còn trẻ, cháu chưa từng trải, chưa bước ra xã hội, cháu không biết hiện thật mà chú nói là cái gì. Chẳng qua cháu cảm thấy rằng, tương lai cháu có thể mất gì đó vì anh ấy, nhưng không thể nhiều hơn hiện tại... Chính vì thế, cháu không sợ, lúc cháu ngẫm lại cũng thấy rất lạ, Lận Lận có cái gì tốt chứ? Vì sao cháu không để tâm chuyện vì anh ấy mất nhiều thứ như vậy, mất nhiều nhưng không cảm thấy tiếc nuối.”

Cô chậm rãi nói, hai tay vắt chéo, hai đầu ngón tay dè vào nhau “Nhưng cháu chưa từng nghĩ tới chuyện chia tay với anh ấy, chưa từng nghĩ tới...”

“Cháu sẽ có những thứ mới để lo lắng, vì dụ như có con.” Lâm Nhạc Lữ nói “Muốn sinh một đứa bé khoẻ mạnh với Lận Lận thì xác suất chỉ có 20% thôi, cháu có dám mạo hiểm không.”

“Sao không dám chứ ạ?” Cô nhìn Lâm Nhạc Lữ, “Từ đầu tới cuối, cháu không tin cháu sẽ xui xẻo như vậy, cháu tin người tốt sẽ có kết cục tốt đẹp, cháu tuyệt đối không tin vào mấy chuyện xui xẻo.”

Ông lại ngẩn ngơ.

“Hơn nữa, cho dù sinh một đứa bé mang bệnh kỳ kỳ giống Lận Lâm,” Cô nói “Thì cũng có sao đâu? Cũng là đứa trẻ bình thường mà, cháu tin Lận Lâm sẽ dạy nó làm như thế nào để tránh làm người khác bị lây, sao không được chứ?”

Lâm Nhạc Lữ nhìn Tịnh Minh, sau khi mắt cô bị thương, thân thể còn hơi yếu, chính vì thế mà sắc mặt tái nhợt.

Nhưng cô nói rất nghiêm túc.

Tuyệt đối không phải là giỡn chơi.

Ông bắt đầu hiểu, vì sao Lận Lâm không nói gì mà đi, ngay cả chia tay cũng không nói, cô gái như vậy... không phải có thể dùng từ chia tay là có thể chia tay, bất kể có nói gì cũng không quan trọng, muốn chia tay chỉ có thể dùng hành động, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Vì thế mà Lận Lâm đi, đi vội vàng trong im lặng.

Không phải nó không cần cô gái này, nó hiểu chuyện giữa bản thân và cô gái này: yêu đương như hai đứa nó, muốn chia tay, chỉ có thể mỗi người một nơi, cao chạy xa bay.

Nếu không chạy tới nơi xa, đối phương sẽ vĩnh viễn không tin.

“Anh ấy đi rồi, chứng minh anh ấy thật sự rất yêu cháu, phải không?” Tịnh Minh chậm rãi hỏi.

Lâm Nhạc Lữ không thể trả lời, Lận Lâm nghĩ gì, ông biết ư? Ông cầm phong bì đưa cho Tịnh Minh, “Lận Lâm muốn chú đưa cho cháu.”

Viện phí của cô. Cô nhận, bất ngờ hỏi: “Anh ấy đến tìm chú đòi tiền ư?”

Lâm Nhạc Lữ gật đầu: “Lúc đầu chú không biết nó cần nhiều tiền như vậy để làm gì, sau đó mới biết cháu xảy ra chuyện.”

Cô nở nụ cười “Anh ấy đúng là người kiêu ngạo.”

Lâm Nhạc Lữ gật gù, quay người bỏ đi.

Lận Lâm đúng là người kiêu ngạo, dù thế nào cũng sẽ không tìm người anh ấy hận để xin tiền, giờ anh ấy lại tới tìm Lâm Nhạc Lữ đòi tiền, chứng minh điều gì?

Tiền này cô nhận, tiếp đó phải giữ thật cẩn thận.

Cái tên kia, nói mười câu chắc chắn có một câu là lừa gạt người ta, cặp mắt ảm đạm không ánh sáng kia rồi cuộc giấu bao nhiêu điều? Ngoài anh ra không ai biết, nhưng mà... đúng là làm cho người ta khó chịu... anh làm việc... chưa bao giờ nói với người khác, nhưng lại làm cho người ta uất ức.

Chợt nhớ tới rất nhiều năm về trước, anh viết [Tôi từ chối].

Đúng rồi, lòng người này, nhiều năm qua rồi vẫn vậy, phòng bị người khác xâm nhập, từ chối người khác tìm hiểu, không cần người bầu bạn cũng chẳng cần ai quan tâm, một người mất hút từ phía xa.

Anh cho rằng như vậy chính là thể hiện cho sự kiêu ngạo, đồng thời cách sống lại có tôn nghiêm mà không làm thương tổn sâu sắc.

Người như vậy... đúng là làm cho người ta ghét... làm người ta nóng ruột nóng gan.

Cô cười khổ, nắm phong bì tiền kia, người như vậy... làm cho người ta không biết phải thế nào mới phải, làm thế nào mới có thể đối xử với anh thật tốt? Cô nói cho mình hai năm hạnh phúc, anh cho cô, sau đó bỏ đi.

Nhưng mà em thật sự không thể hận được anh.

Cho dù lòng anh sâu thẳm, nhuộm màu thâm trầm như vậy, nhưng em biết, sở dĩ anh thâm trầm, cũng vì anh rất đau, sở dĩ anh oán hận vì anh đã mất hết hi vọng, như vậy cũng là do anh quá tốt, không phải sao? Nếu hai năm vừa rồi, em không chân chính yêu anh, vậy có thể yêu lại từ lúc này chứ?

Em không sợ... bị anh cắn vào cổ(*)

(*) Giải thích cho chỗ này một chút, mng có thể hiểu nôm na như chuyện tình của con người x Vampire í, Tịnh Minh là con người nhưng vẫn bắt chấp yêu Lận Lâm là vampire, dù mình có thể bị cắn hút máu.

38. Chương 37

Lận Lâm dường như là dọn đi trong một đêm.

Anh sắp xếp để Lâm Nhạc Lư tới bệnh viện, còn để lại di động, như vậy Tịnh Minh sẽ nhanh chóng biết hết mọi chuyện, Lâm Nhạc Lư cũng sẽ giải thích rõ với cô, tại sao anh chia tay với cô, vậy là anh có thể bỏ đi một mình.

Mất cô không sao, khoảng thời gian nằm viện vừa đủ để anh dọn đi.

Trên lưng đeo balo hành lí đơn giản, đứng trước cổng lớn đại học S, anh giống như một sinh viên trẻ tuổi ngây ngô, nhìn cổng chính trường học.

“Bạn học ơi, bạn biết nhà 544 khu A đi đường nào không?”

Lận Lâm quay đầu lại, người hỏi đường là nhân viên tiệm bán hoa, tay ôm bó hoa đơn giản, sáng sớm đã tặng hoa, chắc là bạn trai ga lăng nào đó tặng cho bạn gái. Anh tuy còn chưa vào cổng trường đại học S, nhưng đã có thể mỉm cười nói: “Từ đây đi thẳng, rẽ trái, bên cạnh siêu thị là nhà 544.”

“Cám ơn bạn.” Nhân viên giao hoa đạp xe đi.

Sau đó anh mới đi theo vào trường.

Tuy chưa tới trường này bao giờ, nhưng anh đã xem bản đồ rất cẩn thận.

“Em là bạn học Lận Lâm?” Nữ sinh được khu nghiên cứu sinh gửi tới đón anh từ xa chạy tới, “Thầy bảo chị tới đón em, chị là đàn chị trong viện nghiên cứu của em.”

“Chào chị, đàn chị.” Lận Lâm cười cười.

“Chị nghe nói em hát rất hay.”

“Tạm được ạ...”

“Không cần khách khí, tối nay chúng ta đi ăn cơm với thầy, sau đó đi hát karaoke được không?”

“Vâng...”

Tịnh Minh xuất viện, trên mắt đeo kính. Cô đi khắp nơi hỏi địa chỉ và số điện thoại của Lận Lâm ở đại học S, nhưng đầu tiên là do thành phố S cách thành phố Z quá xa, thứ hai Lận Lâm làm việc luôn cẩn thận, mãi cho tới hai tháng sau khi anh rời khỏi thành phố S, cô năm lần bảy lượt mới hỏi được tình hình gần đây của Lận Lâm qua con gái thầy hướng dẫn của anh... vừa hay cô ấy từng là fans của cô, hơn nữa nhiều năm qua vẫn chưa quên cô.

Nghe nói thí nghiệm gần đây của anh làm không được thuận lợi, nhưng nhân duyên rất tốt, ở thành phố S rất được yêu quý.

Bấm số điện thoại của anh, nhưng tim cô lại đập liên hồi, giống y như lần đầu gọi điện thoại cho anh, loa vang “tút... TUT... TUT”

Không ai bắt máy.

Cô gọi lại một lần, vẫn không ai bắt máy. Ngỡ ngàng bỏ điện thoại ra, cô không biết mình nên làm thế nào cho phải, đột nhiên trong đầu chột loé lên... cô nghĩ ra vì sao điện thoại của mình không ai bắt, điện thoại

có hiện tên... cô lập tức bỏ điện thoại lại, chạy ra khỏi phòng, chạy xuống buồng điện thoại công cộng dưới đường gọi.

“Tút... tut... tut, alo, xin chào.”

Bên kia đầu giây truyền tới giọng nói trẻ trung bình tĩnh của Lận Lâm, trái tim cô kinh hoàng rơi “bịch” xuống đất, nhẹ nhàng thở hắt ra: anh còn ở đây, anh chưa biến thành tro bụi, chưa biến mất, nắm chặt lấy ống nghe, cô không biết nói thế nào, bản thân bất an không yên.

“Tĩnh Minh?” Lận Lâm vẫn vậy, ngay lập tức đoán được là cô.

“Lần này điện thoại không hiện tên.” Cô không suy nghĩ, thấp giọng nói.

Bên kia điện thoại rơi vào im lặng, sau đó giọng Lận Lâm nhẹ nhàng hơn, mỉm cười nói: “Tâm linh tương thông.”

Cô muốn cười, nhưng cười không nổi.

“Dao này khoẻ không?” Giọng cái người chạy trốn tới nơi xa kia như chưa từng thay đổi vang lên nơi đầu dây bên kia, vẫn quan tâm tới cô như vậy.

“Ừ.” Cô không bị sự dụ dỗ này làm u mê, “Sao anh chưa nói tiếng nào đã đi rồi?”

Bên kia điện thoại im lặng, lát sau nghe được tiếng Lận Lâm cười “Anh nghĩ ông ấy sẽ tới nói em nghe.”

“Ông ấy? Bố anh ư?” Sự căm hận bất bình trong lòng cô bị rút ra từng chút, từng chút, “Ông ấy nói với em, nói em tuổi còn trẻ, nói quan hệ chúng ta như vậy, không thể dựa vào hai chữ ”tình yêu” mà đi với nhau cả đời, anh cũng nghĩ như vậy ư?” Cô nắm ống nghe hét lên trong buồng điện thoại, người qua đường dòm vào, cô bắt giác giật mình.

“Tĩnh Minh, anh không nghĩ như vậy...”

“Vậy anh nghĩ gì?”

“Anh cảm thấy đủ rồi, nên đến lúc phải kết thúc.”

“Lận Lâm, em cảnh cáo anh, nói chuyện như vậy đến thần tiên cũng không hiểu. Cái gì mà đủ rồi? Cái gì đã kết thúc? Anh cảm thấy nên kết thúc nên anh đi, sau đó bỏ rơi em đang ù ù cạc cạc ở đây, đây là chuyện anh ”cảm thấy” mình phải làm? Nói không chừng anh còn nghĩ vậy là tốt cho em? Anh không nghĩ tới mặt mũi của em? Em phải giải thích thế nào với bạn bè mình? Nói bạn trai em đi mất, vì người ấy cảm thấy ”đủ rồi”? Đây là lí do gì, là lấy cớ! Em thà nghe anh nói anh thích Yêu Cơ trăm tuổi, còn hơn phải nghe anh nói ”anh cảm thấy đủ rồi!” Anh đi chết cho em!” Cô hét lên với điện thoại, “Anh dựa vào cái gì mà chia tay em? Em có gì không tốt?”

“Tĩnh Minh...” Người đầu dây bên kia ngay lập tức nói, nhưng lại ngừng, không nói gì hết.

“Anh không nói được phải không? Em nói cho anh biết, em không tính chia tay với anh, không có chuyện đó. Nói thật với em sao anh lại bỏ đi? Sợ em biết được chân tướng sau đó sợ hãi anh? Sợ em cảm thấy anh đáng sợ rồi vứt bỏ anh? Hay vì sợ quá thích em nên bỏ trốn?” Cô nắm chặt ống nghe, buồng điện thoại dưới tán cây bàng của trường đại học Z, những chiếc xe gắn loa đi qua trường học phát ra tiếng lao nhao, đèn xe không ngừng nhấp nháy.

“Tĩnh Minh, hai năm là đủ rồi, thời gian tiếp theo, em phải làm việc, anh phải nghiên cứu, em ở thành phố Z, anh ở thành phố S, em có đối tác của em, anh có bạn bè của anh, em cảm thấy hai chúng ta cách xa, còn được như lúc đầu sao? Sau này em sẽ gặp người đàn ông tốt hơn anh.”

“Em biết có rất nhiều người vì ở xa mà chia tay nhau, nhưng ít nhất cũng là do họ đồng ý, chúng ta không có mâu thuẫn sao lại phải chia tay? Anh không thể chờ em tìm được người con trai tốt gấp trăm lần anh rồi chia tay hay sao? Hay anh nói với em anh đang thích một cô gái nào khác đi?” Cô hét lên với ống nghe, lùi từng bước bắt đầu khoa chân múa tay, “Vì sao nhất định phải chia tay? Ai nói với anh chúng ta nhất định sẽ chia tay? Vì sao anh không thể tin rằng em sẽ không thay lòng? Em đã làm gì khiến anh cảm thấy không an toàn?”

“Em không thấy... người nào ở bên anh cũng gặp điều bất hạnh ư?” Đầu bên kia truyền tới giọng trầm trầm của Lận Lâm, “Anh yêu Lý Sâm, cô ấy chết rồi, anh hẹn hò với Cạnh Lan, cô ấy cũng suýt chết; mắt em bị thương... mẹ anh chết rồi, bố anh cũng chết rồi, Lý Sâm chết rồi, Cạnh Lan tự sát, em bị mù... anh...” Giọng anh đột ngột trở nên mạnh mẽ, rất áp lực, không thể bình tĩnh, “Tĩnh Minh, em tha cho anh đi, anh chịu không nổi, anh không nghĩ mình lại gặp phải chuyện này, dù em có thực sự vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ, thì anh cũng không thể chắc chắn một ngày nào đó không làm tổn thương em, nếu có ngày, em cũng bị bệnh, cũng phát sốt muốn đi nhảy lầu, em muốn anh... em muốn anh... phải làm sao đây...”

Cô ngậy người ngẩn ngơ, “Không đâu! Mắt em bị thương liên quan gì tới anh?”

“Em lấy gì đảm bảo là không có?” Giọng anh kích động tới mức khó có thể bình tĩnh, càng kích động càng giống bệnh nhân tâm thần, “Hai năm là đủ rồi, anh không quá quan tâm em, em không quá quan tâm anh, cứ vậy coi như kết thúc đi.”

“Cứ vậy kết thúc đi?” Cô nói như đinh đóng cột, “Em không đồng ý.”

“Vậy cuối cùng em muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn kết hôn?” Lận Lâm hét lên, “Dù có bàn lại ba năm năm năm, cái kết cuối cùng cũng là kết hôn đúng không? Đau khổ mà cứ mãi không buông tay, cuối cùng em muốn gì? Em muốn anh thế nào?”

Chẳng lẽ hai chúng ta lại kết hôn? Những lời này như sét đánh ngang tai, nhất thời ngờ nghệch: cô giận dữ bất bình không buông tay Lận Lâm, cuối cùng là vì cái gì? “Anh nghĩ em không dám sao?” Cô thét lên, “Kết hôn thì kết hôn, anh nghĩ rằng em sợ kết hôn với anh sao? Giống như ban đầu thôi, em đi làm, anh đi nghiên cứu, năm năm rưỡi sau, chúng ta kết hôn! Chúng ta mãi mãi mãi mãi không chia tay!”

Anh ngây ra như phỗng, nắm chặt lấy ống nghe, hồi lâu sau mới nói: “Tĩnh Minh, là do em đang tức giận thôi.”

“Em muốn kết hôn với anh!” Đầu kia truyền tới giọng điệu như chém đinh chặt sắt.

“Năm năm sau, em sẽ cười châm biếm, cảm thấy mình của hiện tại rất buồn cười.” Anh nói.

“Vậy anh dây dưa với em qua năm năm rưỡi đó đi!” Cô vẫn vậy, kiêu ngạo, ngạo mạn ép buộc người khác.

“Tĩnh Minh, năm năm rưỡi rất nguy hiểm...”

“Rất nguy hiểm cũng vì anh sợ anh tin tưởng lý lẽ của em, sợ em bị tổn thương, anh sợ anh sẽ không thể như bây giờ, nói đi là đi, anh thực sự yêu em đúng không?” Cô nói qua điện thoại, “Anh bỏ đi chứng minh rằng anh yêu em đúng không? Anh sợ anh sẽ yêu em.”

“Rụp” một tiếng, cô nghe ra ý muốn cúp điện thoại của anh, nhưng muốn cúp lại không cúp, cuối cùng vẫn cầm lấy mà nói: “Em không hiểu anh là loại người gì đâu...”

“Anh chẳng qua cho rằng cả thế giới này đều là người ngốc ngếch.” Cô nói, “Anh hận bố anh mẹ anh vì bọn họ không yêu anh, hận Lâm Nhạc Lữ vì chú ấy sinh ra anh, hận giám đốc công ty kì thị anh, hận ông trời không công bằng với anh, khiến anh hại chết Lý Sâm, hận Cạnh Lan... vì cô ấy đè nặng lên đau khổ trên người anh, anh hận cả xã hội... chính vì thế anh viết [Tôi từ chối], tâm trạng này có phải là quá biến thái rồi không? Anh cảm thấy mình độc ác, dù anh có hận bao nhiêu người, những người vô cùng đáng hận, những người thân người yêu đều do anh hại chết! Anh hận cả thế giới cũng hận chính mình, anh không hề tốt như bề ngoài... không sao, có em yêu anh...” Cô nắm ống nghe, chuyên chú, kích động khoa tay múa chân, “Kệ người khác đối xử với anh thế nào, kệ anh nghĩ thế nào, kệ anh ghét ai, ghét cái gì, em cũng sẽ bên anh, nghe anh kể mọi chuyện, em sẽ bất công mặc kệ tất cả, em mãi mãi cho rằng anh đúng, vì em yêu anh. Đúng không? Lâm Tĩnh Minh chưa bao giờ nói đạo lý, em kể chuyện người sinh ra anh như thế nào, cũng không muốn biết rốt cục là ai sai ai đúng, em chỉ biết, em yêu anh...”

Lận Lâm bất ngờ nghẹt thở, giống như bị sặc hơi.

“... Chính vì vậy, anh đừng cảm thấy không an toàn, đừng cho rằng mình rất đáng sợ... anh cảm thấy mình rất đáng sợ vì anh vốn lương thiện, anh không muốn làm tổn thương người khác. Đừng tưởng cả thế giới chỉ có một người như anh, đừng nghĩ hẹn hò với em thời đại học chỉ là một trò chơi, em biết anh chưa từng yêu em thật lòng, nhưng em yêu anh, tình cảm hai năm của em không phải nói đùa, thiếu gia à.” Cô nói xong,

đã lùi tới ven đường, lui tới đầu mũi một chiếc xe loé sáng, cô vẫn hồn nhiên như vậy, “Em từng muốn nói, rất nhiều lần, em yêu anh, ngỏ lời một chút thì sao? Lận Lận thiếu gia!”

Lận Lận chưa bao giờ giảng đạo lý... Lận Lận ở bên này có chút cười khở, sao anh lại biết một cô gái không phân trắng đen thị phi, bắt công không thêm nói lý lẽ “Anh...” Điện thoại chợt vọng tới tiếng “Xoẹt - kít kít phịch” một chuỗi âm thanh va chạm khiến anh sợ hãi, kinh ngạc.

“Tĩnh Minh? Tĩnh Minh?”

39. Chương 38

Nhưng đầu dây bên kia giống như đập vào đất, ngoài tiếng va chạm thì là tiếng một đám người tụ lại xì xào, cuối cùng không nghe thấy tiếng cô trả lời.

Đã xảy ra chuyện gì? Lận Lận chợt cảm thấy không khí cả phòng như lạnh đi, anh cũng không tin bản thân mình là người đem tới bất hạnh, nhưng mỗi chuyện xảy ra với anh, mỗi người quan tâm đến anh giống như Tĩnh Minh đều không thoát khỏi cái chết ngoài ý muốn... rốt cuộc là đã có chuyện gì? Run rẩy lấy di động ra bấm số bạn học ở thành phố Z, nghe tiếng điện thoại kêu “tút... TUT... TUT” trong lòng anh lo lắng như bị lửa thiêu, khiến anh điên lên, chuông kêu bốn hồi không ai bắt máy, “rầm” anh nện điện thoại xuống mặt bàn, cuối cùng đang lúc không kiên nhẫn có người bắt máy: “Alo?”

“Thư Yên, cậu đi xem dưới buồng điện thoại công cộng Tĩnh Minh có xảy ra chuyện gì không?” Đường như Thư Yên vừa alo thì anh đã mở miệng nói rồi.

Thư Yên chưa bao giờ thấy Lận Lận nói nhanh như vậy, ngây người ngẩn ngơ, “Được...” Một lát sau có tiếng bước chân vội vàng quay về vọng tới, giọng điệu cũng thay đổi: “Tai nạn giao thông! Chỗ Tĩnh Minh xảy ra tai nạn? Cậu chắc chắn là...”

“Cách, cách” tiếng điện thoại di động của Lận Lận rơi xuống đất, một tay anh che bên phải mặt, “rầm” một tiếng đập đầu vào tường, tay phải đầm từng đầm vào tường, lại đập đầu, lại đầm tường... trên tường nhanh chóng xuất hiện máu tươi, anh vẫn tiếp tục đập, tiếp tục đầm...

5 phút sau, anh mới ôm đồm mặc quần áo, ném khăn mặt bàn chải tiền bạc vương vãi vào túi, đóng sầm cửa kiên định bước đi. Giờ đã là 9h khuya, ngày mai còn thí nghiệm, nhưng vậy thì sao? Mắt cô vừa khỏi, lại bị tai nạn...

Chạy như điên ra khỏi vườn trường, tới thẳng sân bay, anh nghĩ nếu Tĩnh Minh có mệnh hệ gì, anh chết cùng cô.

Không phải giận dữ.

Nếu cô có làm sao, anh cũng từ sân thượng tầng thứ hai mươi của bệnh viện nhảy xuống. Nếu không có gái mười phần tự tin kia sẽ chết mà không nhắm mắt.

Vừa rồi, lúc Tĩnh Minh nói đến đoạn “Lận Lận thiếu gia”, trên đường có một chiếc xe máy phóng vội, năm lần bảy lượt tăng tốc về phía trước, một chiếc xe con tránh không kịp đánh tay lái về phía Tĩnh Minh, cô lại không cẩn thận đi chệch ra khỏi vỉa hè, “Rầm” xe con văng ra ba năm mét, lộn mấy vòng, trên vết ma sát với mặt đất còn có một vệt máu dài.

Xe cứu thương được huy động rất nhanh, người bị thương bị đưa lên xe, việc trước nhất là thông báo với người nhà.

Chính vì thế mà Lận Lận bay suốt đêm tới thành phố Z, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Tĩnh Minh, là ngay trước phòng cấp cứu.

Đó là một người phụ nữ ung dung bình thản, tuy vừa mới khóc, nước mắt còn chưa khô nhưng sống lưng thẳng tắp, có vẻ là người vị tha, tuy rằng không biết Lận Lâm là ai nhưng vẫn ngẩng cao đầu, gật đầu với anh.

Anh đi thẳng tới trước mặt bà: “Chào cô.”

Bà hỏi: “Cậu là.. ai vậy?”

Anh mỉm cười, “Cháu là bạn trai của Tịnh Minh.”

Bà không hề bất ngờ, lại gật đầu, “Sao lại gặp chuyện như vậy? Nó có di động, sao lại còn ra buồng điện thoại gọi điện lúc 9h? Nếu không cũng sẽ không bị ô tô đụng phải...”

Anh thở mạnh một hơi, nói: “Cô ấy gọi điện cho cháu.”

Mẹ Tịnh Minh rất đổi kinh ngạc nhìn anh, “Gọi điện thoại cho cháu?”

Anh suy sụp gật đầu: “Cháu mới từ thành phố S bay tới.”

Sự kinh ngạc của mẹ Tịnh Minh với anh tạm lắng xuống, bà còn có chút ấn tượng tốt về anh: vì con gái mà bay suốt đêm về, coi như có lương tâm. “Sao nó không gọi di động?”

“Điện thoại di động và điện thoại ở ký túc xá cô ấy gọi tới cháu đều nhận được. sợ cháu nhận ra là cô ấy gọi không nhận nên cô ấy mới xuống dưới đó gọi.” Lận Lâm nhẹ giọng nói, sau đó mỉm cười.

Mẹ Tịnh Minh lại ngơ ngác, “Hai đứa cãi nhau?”

Anh gật đầu: “Cháu muốn chia tay với cô ấy.”

“Tịnh Minh đối xử với cháu không tốt?”

Anh chậm rãi lắc đầu, “Tịnh Minh đối xử với cháu rất tốt, cháu chỉ sợ...”

“Sợ cái gì?”

“Sợ...” Lận Lâm thấp giọng, khoe miệng cười cười mang theo vẻ tự giễu, “Sợ mình quá yêu cô ấy.”

Mẹ Tịnh Minh càng kinh ngạc, nhưng Lận Lâm đã nhắm mắt dựa vào tường hành lang ngoài phòng giải phẫu của bệnh viện, đôi mày nhíu sâu xuống, không muốn nói thêm nữa. Bà nhìn kĩ, thấy trán và mu bàn tay anh đầy vết thương trầy da, giống như vừa đánh nhau với người khác. Người con gái bà yêu, rốt cuộc là người như thế nào? Bà cũng không mở miệng hỏi ngay, nhìn đèn đỏ của phòng giải phẫu, mong con gái bình an ra ngoài.

Thời gian trôi rất nhanh, qua nửa giờ sau. Đèn đỏ tắt, bác sĩ phẫu thuật đi ra, mẹ Tịnh Minh vội chạy qua hỏi, “Thế nào rồi? Con gái tôi không sao chứ?”

“May là trong trường học, tốc độ xe rất chậm, trừ xây sát bên ngoài thì không ảnh hưởng tới nội tạng, chỉ là... hai giác mạc mắt của cô bé lại bị tróc ra, lúc này bệnh viện không còn giác mạc hiến tặng, không thể làm phẫu thuật cấy ghép.” Bác sĩ nói “Nói cách khác...”

“Nói cách khác, Tịnh Minh sẽ mù?” Mẹ cô thất thanh “Lại bóc ra? Mắt nó từng chịu tổn thương sao?”

“Lần trước, Tịnh Minh ra ngoài dạo phố bị thương, chúng cháu không muốn cô lo lắng, vì thế...” Lận Lâm bắt ngờ mở miệng, mắt không nhìn mẹ Tịnh Minh, mà nhìn cửa sổ bên kia hành lang, “Vì thế chúng cháu giả mạo chữ kí của cô, đồng ý để Tịnh Minh cấy ghép giác mạc. Cô ấy nói... bao giờ mắt tốt mới nói với cô, cô ấy nói, cô ấy sẽ không hỏng mắt, cô ấy là người tốt, cô ấy sẽ không xui xẻo như vậy.” Anh cong khoe miệng cười “Cô ấy luôn rất tự tin.”

“Trời ạ, hai đứa rủ nhau làm trò quỷ gì vậy, chuyện hệ trọng như thế lại lừa cô!” Mẹ Tịnh Minh đi lên mấy bước, dừng ngay trước mặt Lận Lâm: “Rốt cuộc là nó làm sao? Cậu có chăm sóc tốt cho nó không thể?”

Anh có chăm sóc tốt cho cô không? Anh bị hỏi, cả người chấn động nhẹ, mở to hai mắt mờ mịt nhìn mẹ Tịnh Minh, anh không biết mình có chăm sóc tốt cho Tịnh Minh không, anh cảm thấy cái cô gái riu rít sôi nổi, sức sống mạnh mẽ như vậy gặp chuyện gì cũng không có vấn đề, dù bọn họ có chia tay cô vẫn có thể

tiếp tục sống tốt. Ai biết thực ra cô cũng rất yếu đuối, lúc nằm trên giường bệnh... giống như có thể chết bất cứ lúc nào.

Mắt cô, đã không thể nhìn thấy? Anh đưa tay mình lên, nhìn vào lòng bàn tay, hai tháng trước lúc mắt cô còn bị thương, cảm giác khi cô ôm chặt lấy tay anh vẫn còn lưu lại, sự sợ hãi rõ ràng như vậy, Tịnh Minh sợ không nhìn thấy, ai cũng sợ mình không thể nhìn thấy.

Sau này Tịnh Minh đã viết trong sách: Chim chỉ còn lại một cánh có thể bay hay không, có lẽ thời điểm nó đang từ trên cao rơi xuống, vẫn cho rằng mình đang bay. Cái gọi là tình yêu, lúc rơi xuống vực sâu, còn có thể tồn tại hay không, cũng giống như chim gãy cánh, số mệnh của nó cuối cùng vẫn chỉ là ngã trên mặt đất, vẫn là ngã xuống.

Lúc Lâm Tịnh Minh bị xe tông, điều nghĩ tới chỉ là: sao anh còn chưa trả lời?

Sau đó trong đầu là một khoảng trắng trống rỗng, giống như phiêu diêu đi vào vũ trụ mờ mịt, bồng bềnh trôi đi, không có nơi nào có cảm giác an toàn.

Lúc mở to mắt, lại là một mảng đen kịt, cũng không giống như lúc đi ngủ, tầm mắt vô cùng hẹp, chỉ thấy mặt một người, “Lâm...”

Người nọ nhẹ mỉm cười, dịu dàng sờ mặt cô, thấp giọng nói, “Ừ.”

Cô nhắm mắt rồi lại mở mắt, trước mắt vẫn là mảng đen kịt mơ hồ, mờ mịt mở to hai mắt: “Không phải anh đang ở thành phố S...”

“Anh đã về rồi.” Anh nói.

“Nói dối.” Cô nói, “Lâm Lâm sẽ không về nữa.” ”

“Lần đầu tiên anh ta hối hận.” Anh nói.

“Em không tin, chờ em tốt hơn thì anh ấy sẽ lại thu dọn đồ đạc, chạy mất dạng.” Cô nói.

“Không đâu.” Anh nhỏ giọng đảm bảo.

Cô quay đầu không nhìn anh, dù sao giờ có nhìn hay không nhìn cũng giống nhau, thấy mặt anh không rõ, “Nếu em không bị xe tông, anh sẽ không trở về, anh vội về dự tang thôi, không phải về vì lo cho em.”

Cô không kiêng kị chút nào, nói ra bốn chữ “vội về dự tang”, khiến lòng anh giật mạnh một cái, “Tịnh Minh!”

“Gì nào.” Cô nhắm mắt lại, chớp vài cái lại mở ra, “Mắt em lại xong rồi đúng không?”

Giọng điệu của cô nhẹ nhàng băng quơ, ngang tàng bướng bỉnh như không thêm quan tâm.

Tay anh nắm lấy tay cô, bị cô hất ra, “Không nặng lắm, giác mạc lại bị tróc ra, chỉ cần có thể ghép giác mạc một lần nữa là ổn, đừng lo, em chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt...”

“Em chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, tất cả mọi việc để anh làm, sau đó chờ em khỏi, anh sẽ bỏ của chạy lấy người.” Cô đập ngược lại, giọng điệu không mất hứng cũng không kích động. “Em biết anh nghĩ thế nào, không thấy em ổn thì lương tâm anh sẽ bất an, em bị đâm xe là lỗi của anh, anh lại đặt lỗi lên chính người mình, chờ em tốt lên anh lại thấy anh vẫn là một người tốt...”

Anh có chút cười khổ, đúng là suy nghĩ quen nếp của anh... có đôi lúc nghĩ như vậy, “Anh thề từ giây phút này tuyệt đối không bỏ trốn, năm năm rưỡi sau chúng ta kết hôn.” Anh kê má trên mặt cô, cô cảm nhận được sự lạnh lẽo dần dần trở nên nóng bừng của má anh, “Chúng ta kết hôn.”

Cô im lặng, đột nhiên nói: “Em không lấy anh.”

Anh vẫn dán mặt trên mặt cô, không đứng dậy, mắt nhắm lại.

“Gả cho người như anh, hôm sau em rời giường, nói không chừng anh đã đóng gói lên núi sống cùng cây cỏ rồi, anh nói xem em sẽ đẹp mặt biết bao?” Cô nói, “Trừ khi em suốt đời nằm trên giường bệnh, còn không thì cũng không có cách nào cam đoan anh không bỏ đi, em cần loại chồng này làm gì? Em chết lòng rồi, em không cần anh.”

“Tịnh Minh, em nói thật, hay đang nóng giận.” Anh hỏi.

“Đang giận.” Cô nói thẳng, “Nhưng cũng là thật, em yêu anh, từ đầu tới cuối không thể cho anh cảm giác an toàn, anh không tin em, vô dụng thôi.”

“Tịnh Minh...” Anh ngẩng đầu, “Chúng ta không thể cho đối phương cảm giác an toàn, chỉ là anh không tin em, em cũng không tin anh, chúng ta sợ hãi đối phương rời bỏ, vì chúng ta đều biết mình quá độc lập, cũng vì thế mà cả hai người đều cho rằng mình phải bảo vệ người kia. Dù anh nói gì em cũng không tin, nhưng lần này anh sẽ ở lại không đi, dù em nói không yêu anh, anh cũng không tin tình cảm này có thể không đổi cả đời, nhưng ít nhất... phải chờ tới giây phút cả anh và em đều thất vọng, có lẽ rất nhiều năm sau thì hẳn chia tay được không, có lẽ kết quả của rất nhiều rất nhiều năm sau, không phải là kết quả quá tồi tệ.”

Cô mở to mắt, “Cuối cùng anh cũng nghĩ kết quả của rất nhiều rất nhiều năm sau không hẳn là một cái kết quả tồi tệ rồi?”

hơi mỉm cười, ba phần ảm đạm, ba phần tự giễu: “Hai năm không lâu, nhưng một số thói quen lại khiến người ta thực sự ghét, bỏ không được.”

“Bỏ không được cái gì?” Cô hỏi.

“Cứ bảy giờ mỗi tối, anh lại bắt đầu đối bụng.” Anh nói “Anh nghĩ không ra là vì cái gì. Thì ra là vì ký túc xá không có đồ ăn vặt, không có CD để xem.”

“Ngồi ở kí túc xá không chịu được, anh chạy tới rạp chiếu phim đêm khuya.” Anh nói, “Xem một nửa không có ai nói chuyện linh tinh với anh, anh một mình đi mua bỏng, chán quá đành phải về.”

“Sàn nhà ở kí túc xá không có thứ gì để dựa, bàn ghế đều rất cứng, gối trên giường cũng không đủ cao.” Anh nói.

“Này! Em mua thổ lưu manh cho anh, anh dùng nó làm gì đấy?” Cô kêu lên.

“Vậy mà anh lại thừa dịp em không có ở đó lấy nó ra gối đầu, còn cứ thế mà vứt nó trên đất làm đệm dựa.” Anh nở nụ cười, “Ký túc xá không có tủ lạnh, không có kem ăn.”

“Nói qua nói lại, em trong lòng anh chính là đồ ăn vặt, CD, thổ lưu manh với kem.”

Cô tiếp tục lầm bầm, “Không phải rất dễ sao, anh ra khỏi ký túc xá trường đại học S, mua đồ ăn vặt, CD, thổ lưu manh với kem là được rồi, tìm em làm gì?”

“Khuya khoắt muốn gọi điện, không biết gọi cho ai.” Anh nói.

“Gọi tổng đài Tình Yêu ấy, chỗ đó hoan nghênh anh.” Cô nặng nề hừ một tiếng.

“Thí nghiệm của anh làm không tốt, thầy hướng dẫn nói anh cả ngày nhìn điện thoại, hỏi anh nhìn cái gì, anh nói anh muốn xem có tin nhắn tới không.” Anh nói, “Nhưng lại là điện thoại mới.”

Cuối cùng cô không nhịn được bật cười, đập anh, “Giả mù sa mưa. Còn nói chuyện cũ để lừa em, đừng tưởng em không biết, anh đi thành phố S vui như cá gặp nước, không ít đàn chị đàn m đều cảm thấy Lận Lận trầm tính tao nhã, đáng tin cậy, anh còn hay giúp đỡ người khác. Anh có biết lúc em đi hát hay hát bài gì không?”

Anh vẫn dụ dằng “Bài gì?”

Cô nói. “Có một bài, có tên là Xách ba lô lên và đi”

Anh cười cười, “Em muốn nghe à?”

“Muốn.” Cô không do dự nói.

“Đã từng nghĩ muốn viện cớ rằng quá hạnh phúc để chia tay, nói hai năm, đáp ứng tất cả vì em; Từng nghĩ rằng có thể ở cùng em vài năm, nhưng có quá nhiều rủi ro, nói thêm chỉ làm đau thân thể. Xách balo lên và đi, tất cả phóng khoáng để gió cuốn đi, ai nói một người phải ở bên người khác mới có thể là chính mình?” Lận Lận cười cười hát, Tịnh Minh lắng lắng ngồi nghe, “Xách balo đi, tất thấy thời gian đều có thể phai mờ, huống chi là một người đã khóc vì không được ở bên người kia...” Anh hít sâu một hơi, tiếp tục hát...

“Có quá nhiều đạo lý, tuy lúc có thể trấn an bản thân, quá nhiều kỷ vật, mang theo hồi ức sợ hãi, một mình không phải là không tiếp tục, cũng chỉ vì anh không có thói quen ấy mà thôi.”

Cô nghe không chớp mắt, “Bài này do anh viết?”

Anh không trả lời khoé miệng cong thành nụ cười, cô lại nhìn không thấy.

“Đàn cho em nghe nhé?” Cô nói “Giọng anh rất dễ nghe, ca từ quá đẹp.”

“Ở đây không có dương cầm.”

“Em mặc kệ.”

“Tĩnh Minh ngoan, mai anh mang đàn tranh tới.”

“Đàn tranh khó nghe.”

“Không có dương cầm.”

“Kệ.”

“Anh hát cho em nghe.”

Im lặng hồi lâu, cô giống như vô cùng bất đắc dĩ đặc xá cho Lận Lâm, “Được rồi, quên đi, anh hát cho em nghe.”

“Đã từng nghĩ muốn viện cớ rằng quá hạnh phúc để chia tay, nói hai năm, đáp ứng tất cả vì em

Từng nghĩ rằng có thể ở cùng em vài năm, nhưng có quá nhiều rủi ro, nói thêm chỉ làm đau thân thể. Xách balo lên và đi, tất cả phóng khoáng để gió cuốn đi, ai nói một người phải ở bên người khác mới có thể là chính mình?” Lận Lâm ngồi đầu giường, tiếp tục hát, y tá qua lại ở ngoài cửa đều mỉm cười, giọng nam sinh này thật dễ nghe.

Mua vui giữa cảnh khổ.

Lận Lâm, Tĩnh Minh đều biết rõ, cô sắp sửa đối diện với nguy cơ bị mù cả đời, giờ phút này vui vẻ, chỉ là mua vui giữa cảnh khổ mà thôi.

Cô không muốn khóc, không muốn làm chuyện sẽ làm mình hối hận, “Này, em thật sự rất yêu anh.”

“Mỗi lần gặp anh đều lái nhai câu này, như bà già.” Anh nói.

Qua quá trình hỏi thăm cẩn thận, nghe nói người đang chờ giác mạc ở bệnh viện trước khi Tĩnh Minh đến có tận 7 người, gần đây có vụ hoả hoạn làm không ít người bị thương ở mắt, cho dù có nhiều người quyên tặng, thì phân nửa cũng không tới lượt cô. Mẹ Tĩnh Minh định đưa cô về nhà, nhưng cô không chịu, không còn cách nào khác phải để cô ở lại thành phố Z. Mấy ngày nay Lận Lâm vẫn ở cùng với cô, sau khi cô tra hỏi mãi, anh mới nói anh đã nói với thầy hướng dẫn từ bỏ luận án, dự tính tốt nghiệp chính quy xong thì tìm việc.

“Sao phải từ bỏ?” Hiện tại cô đang ở trong nhà trọ nhỏ của Lận Lâm, nghe chuyện anh từ bỏ thì kinh ngạc đến mức như trời sụp, “Anh từ bỏ, không sợ đám bạn học không giành được tư cách sẽ đuổi giết anh hả?”

“Bọn họ phải ăn mừng mới đúng,” Anh cười cười, “Anh buông tay, vị trí đó sẽ giao cho người tiếp theo.”

“Anh sao phải từ bỏ chứ?”

“Giám đốc Hoa cho em một khoản tiền, nói vì em đi mua đồ giúp anh ta mà xảy ra sự cố ngoài ý muốn, anh ta đền tiền cho em.” Lận Lâm cười cười, “Hợp đồng của em phải huỷ, anh nghĩ em nên thi lên nghiên cứu sinh.”

“Mất em nhìn không thấy thì đi thi thế nào?”

“Đến tháng 1 năm sau, nói không chừng mắt em đã tốt hơn rồi.” Anh rất kiên nhẫn, “Trước hết làm khâu chuẩn bị kiểm tra đi, để anh tìm việc, anh đi làm.”

Cô nghe cả nửa ngày mới hiểu, hoá ra anh lấy cớ để cô ở nhà, anh đi tìm việc, “Anh bị viêm gan B, tìm việc cũng bị thua thiệt, hiện tại việc tốt cũng khó tìm.”

Anh đắp lên trán cô một cái khăn ướt khử trùng, sau đó hôn nhẹ lên trán cô, “Anh có thể tiếp tục viết lách, sau đó tìm một công việc đơn giản, một việc không đủ thì làm hai việc, tuy không bằng lương của thành phần trí thức cao cấp một tháng 6000, nhưng ít nhất có thể nuôi em.”

“Mẹ em sẽ nuôi em.” Cô nói theo bản năng.

Anh từ chối cho ý kiến, “Anh không thể để mẹ không thể nuôi em cả đời được.”

“Em cũng sẽ kiếm tiền.” Cô nói.

Anh cười, “Em chỉ cần biết tiêu tiền là được rồi.” Sau đó anh tiện thể đi ra ngoài luôn.

Cô không chịu thua, ở nhà mò mẫm mở máy tính, vốn muốn lên mạng xem chút tin tức, thế nào lại không thấy rõ được, từng chút từng chút, rõ ràng chỉ thiếu chút nữa thôi là cô có thể thấy rõ, nhưng thiếu một chút kia khiến cô không nhìn thấy phím f, tức giận nửa ngày tới mức suýt khóc, sau một phen đập bàn phím, cô chợt nhớ ra: anh có thể viết tiểu thuyết, cô cũng có thể.

Mở ra file word, cô phóng to kích cỡ của chữ tăng tới vô cùng lớn, cuối cùng cô cũng có thể thấy chữ trên màn hình trắng như tuyết, đánh xuống một chữ “nhất”, cô trừng mắt nhìn khoảng trống kia, tim đập bình bịch, đánh tên [Mê Diệt] sau đó bắt đầu viết.

Cô viết: “Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô vì anh mà viết một câu: anh toả ra sự ưu thương hàm súc mà cao quý, trong cao quý lại có sự già dặn...”

“Tịnh Minh, con làm gì trong phòng vậy?” Mẹ Tịnh Minh nấu canh trong bếp, nghe được tiếng gõ chữ vô cùng rõ ràng của cô

“Con viết nhật kí.” Cô nói.

“Con có thể viết nhật kí hả? Cẩn thận mắt đấy.” Mẹ Tịnh Minh rửa tay đến xem, cả màn hình dường như chỉ có một chữ, ngăn ra, “Viết một lúc thôi, rồi nghỉ ngơi cho tốt, đừng mệt mỏi quá.”

“Vâng.” Cô không yên lòng đáp một câu, tiếp tục viết.

Trước kia Lận Lâm từng nói, viết tiểu thuyết là chuyện sau ba mươi tuổi, là lúc đã có nhiều trải nghiệm về cuộc đời. Tâm trạng cô lúc này thực sự rất bình tĩnh, ở cùng Lận Lâm hai năm, chuyện xảy ra quá nhiều, vậy mà lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nếu có hơn, thì cũng chỉ là hiểu đời hơn mà thôi.

Nửa tháng sau, Lận Lâm nhận được công việc đầu tiên, hiện tại anh đang làm nhân viên toàn thời gian cho một công ty mạng, tiền lương là 500. Tịnh Minh không biết lúc anh ký hợp đồng, rất nhiều người rất ngạc nhiên, nói anh anh là sinh viên tài năng của khoa hoá học cao phân tử đại học Z, giờ lại đi công ty mạng làm nhân viên quản lí mạng, nhưng Lận Lâm không nói gì. Lấy điều kiện của anh, tìm một công việc tốt rất khó khăn, anh biết rõ hơn người khác, một tháng sau, anh tìm được công việc thứ hai, đó là làm phục vụ cuối tuần cho nhà hàng pizza, cũng chính là người đứng ở cửa chào hỏi “Chào mừng quý khách.” Ở nhà hàng pizza, tiền lương 1 giờ là 12 đồng, đó là tính cả vốn ngoại ngữ lưu loát và vẻ ngoài xuất chúng của anh, cuối tuần anh phải làm ở nhà hàng pizza tám tiếng.

Lận Lâm làm hai việc một lúc khiến Tịnh Minh đau lòng, anh luôn cười nói không sao, chính điểm ấy khiến mẹ Tịnh Minh có một chút khen ngợi đứa nhỏ này. Tịnh Minh ở nhà nó, nó không đề cập tới chuyện bà phải đưa tiền nhà, hơn thế nữa, bà ở chỗ này lúc nào mở tủ lạnh cũng thấy một tủ đầy ắp rau quả thịt cá để nấu cho Tịnh Minh ăn, còn có cả đồ uống, hoa quả. Rau dưa thịt cá cả hoa quả anh mua cũng là loại tốt nhất, thậm chí bà có thể tìm thấy CD và báo số mới nhất ở ngay trên bàn, không cần phải leo xuống tám lầu để mua, đưa tiền cho nó nó không từ chối, nhưng lát sau nó sẽ lại đi mua sâm Hàn Quốc và các thứ khác đặt trong bếp.

Đứa nhỏ này đối xử với Tịnh Minh rất tốt, duy chỉ có một điều làm bà lo lắng chính là nó bị viêm gan B, Tịnh Minh sao có thể gả cho một người bị viêm gan B được? Nhưng hiện tại nếu con bé không gả cho Lận Lâm thì đâu ai muốn cưới một cô gái mù một mắt? Tuy bà đau lòng vì con gái, nhưng cuối cùng cũng chẳng biết làm sao.

Hôm nay là thứ 7.

Hai ngày cuối tuần của Lận Lâm gộp thành 1 ngày, vì sáng cuối tuần anh phải đi làm ở nhà hàng pizza... Tịnh Minh trêu việc anh đi làm, anh cũng không để ý. Hôm nay là cuối tuần, có mặt trời thời tiết không lạnh lắm, cũng đã tháng 3 rồi, anh kéo rèm cửa ra, “Muốn ra ngoài đi dạo chút không?”

[Mê Diệt] của Tịnh Minh đến bây giờ mới viết được 5000 chữ, có đôi lúc thực sự nhụt chí, nhưng khi Lận Lâm biết cô viết, cô phải kiên trì viết cho hết, không được tỏ ra yếu đuối trước mặt anh. Anh chưa từng xem qua cũng không hướng dẫn cô phải viết thế nào, cô viết thì anh đi tìm mẹ cô nói chuyện, đôi khi cô ghét thái độ này của anh, nhưng nhiều lúc, cô biết vì anh muốn tốt cho cô, không muốn quấy nhiễu cô viết, “Hôm nay em không viết, chúng ta đi đâu?”

“Anh đưa em tới công viên nhé?” Anh cười cười.

“Ý tưởng quá tồi.” Cô thở dài, “Không thể đi chỗ khác à? Ít ra cũng phải như Thư Yển đưa em tới đài truyền hình chỗ anh ấy thực tập lần trước chứ.”

“Cây cải dầu hoa ở công viên Nhân Dân nở hoa rồi.” Anh mỉm cười.

“Hoa cải dầu?” Cô hừ mũi nói, “Đâu có chuyện gì liên quan tới em?”

“Vậy em có đi không?”

“Chưa từng thấy đương nhiên phải đi xem chứ.”

“Anh lấy cớ đủ nghèo nàn đấy! Sao em lại muốn đi xem cây cải dầu hoa?” Cô nhin không được cười mắng, lấy bút trên bàn học ném anh, “Em muốn ngồi xe của anh.”

“Anh không có BMW đâu.”

“Anh đi chết đi, em muốn ngồi xe đạp của anh.”

“Anh không đi xe, chúng ta đi bộ cho khoẻ.”

“Thời tiết hôm nay rất đẹp.”

Ngày 18/3.

Thời tiết đúng là rất đẹp, rất ấm áp, nơi không có ánh mặt trời mơ hồ còn có chút khí lạnh nhẹ, làm người ta thêm vui vẻ khi đi bộ trên đường.

Cô nhìn không rõ cửa và cầu thang, Lận Lâm nắm tay cô bước chậm rãi từng bước một, trong mắt cô, trước mắt chỉ có ánh sáng vàng dịu dàng của mặt trời, mềm nhẹ rực rỡ, trời xanh mơ hồ, ngọn cây tất tả đều có hình dáng, bóng người qua lại nhìn không rõ lắm, tuy rằng không bị mù hắc, nhưng thứ cho cô cảm giác kiên định không phải mắt, mà là bàn tay đang nắm tay cô dắt đi.

Tay Lận Lâm trở nên thô ráp, cô biết anh đi làm, lúc đầu họ không cho anh làm công việc trên mạng, mà gọi anh đi chạy việc lật vặt, trên tay có nhiều vết chai do khiêng vác đủ thứ đồ để lại. Anh về nhà chưa bao giờ nói, cô gọi điện thoại hỏi Thư Yển, anh ta mới nói cho cô nghe. Còn có một lần suýt bị người ta sa thải, vợ ông chủ của công ty đến công ty, thấy một con thằn lằn, gọi người tới đập, Lận Lâm do dự không đập, suýt bị chỗ đó sa thải, thoát nạn về nhà, anh cũng không nói với cô một lời.

Gần đây có chuyển biến tốt, anh bắt đầu ngồi trước máy tính làm đúng công việc, những bộ lão trong công ty đối với con chim non như anh có ấn tượng rất tốt, thỉnh thoảng tìm anh ra ngoài uống rượu.

Thay đổi có lẽ là cô, trước kia, cô sẽ giận dữ hét to vì sao anh không cho em biết? Nhưng hiện tại cô biết, lắng lặng chờ đợi, đợi tới thời điểm nhất định, khi mọi thứ ổn định dần qua đi, anh tự nhiên sẽ nói với cô. Anh không nói, vì không muốn cô nghĩ nhiều, đó là tôn nghiêm đàn ông, muốn giữ sự bình an thư thả trong nhà.

Anh bảo vệ cô, cho nên anh sẽ không mang chuyện ngoài đường về nhà.

Sau khi học xong điểm này một cách chậm chạp, cô dần dần hiểu được thực ra lúc trước Lận Lâm không nói với cô, anh hận Lâm Nhạc Lữ tới mức nào, có lẽ cũng là một loại bảo vệ, không muốn đem mặt xấu xí của mình thể hiện trước mặt người mình coi trọng, đây cũng là một dạng quý trọng.

Một bước lại một bước đi tới chỗ thấp hơn, đi không thấy đường quả thực rất hao phí thể lực, cô đi chưa tới nửa tiếng đã cảm thấy mệt mỏi. Lận Lâm ngồi xuống ven đường cùng cô, cô nghe được tiếng nước chảy, Lận Lâm nói đó là một con sông nhỏ, theo hướng chảy ra của sông nhỏ sẽ tới công viên trung tâm, đi một chốc là tới.

“Có cá không?” Cô hỏi, tay bị Lận Lâm nắm chặt, không khí quanh người rất thanh tịnh, có gió thổi qua mang theo mùi cây cỏ thơm ngát, còn có vị của hơi nước.

“Có mấy con.” Lận Lâm ôm thắt lưng cô, đề phòng cô rơi từ trên cầu xuống, “Tất cả là cá chép.”

“Có màu gì?” Cô chậm rãi hỏi.

“Một con màu đỏ, một con màu vàng, một con màu trắng.”

“Nói kĩ hơn một chút.”

“Một con màu đỏ trên lưng có vẩy vàng, con màu trắng trên lưng có vẩy vàng, con màu trắng trên lưng có vẩy vàng...” Lận Lâm kéo Tịnh Minh đứng lên “Đi nào.”

Cô lười biếng để cho anh kéo, tóc bay qua mặt Lận Lâm, anh bắt được, kéo dây buộc tóc của cô xuống buộc lại một lần nữa.

Ánh mặt trời ấm áp, không gian bừng sáng.

Tất cả những người mới sa vào tình yêu, thường không cần nói quá nhiều, chỉ cần đầu ngón tay cùng độ ấm, còn có hơi thở là tốt rồi.

40. Chương 39: End

“Bụp... bụp... bụp...” Phía đối diện truyền đến tiếng đập bóng rổ, Lận Lâm nói nhỏ bên tai Tịnh Minh, “Là Cao Trọng Hi.”

Cô vuốt lọn tóc được Lận Lâm buộc gọn, “Muốn gọi cậu ta không?”

“Không cần đâu, cậu ta là người rất kỳ lạ.” Lận Lâm nhún nhún vai, “Em có muốn qua hỏi cậu ta xem, cây thép phơi quần áo nằm đó có đúng là do cậu ta đặt ở phía sau cửa không?”

“Không hề.” Cô cũng nhún nhún vai, “Em thà cho đó là điều ngoài ý muốn.”

“Anh nói thật, em đối xử với mọi người rất khoan dung.”

“Em đối xử với chính mình cũng rất khoan dung, đối với anh cũng rất khoan dung.”

“Thật ư?” Anh sờ sờ đầu cô, “Mất người quá dữ.”

Cô hừ một tiếng: “Vây cũng phải chờ em giận đã.”

Nói xong tiếng chụp bóng rổ kia đột ngột hướng về phía bọn họ, Cao Trọng Hi đứng trước mặt bọn họ, tay còn cầm bóng rổ.

“Trọng Hi, đã lâu không gặp.” Lận Lâm vẫn mỉm cười lễ phép, tao nhã.

“Có hứng thú 1 đấu 1 không?” Cậu ta hỏi.

“Được.” Lận Lâm cười, giống như hoàn toàn không bận lòng cách cư xử trước kia của cậu ta với Tịnh Minh.

“Vào đi.” Cậu ta làm như không nhận ra Tịnh Minh.

Ba người chậm rãi đi vào công viên Nhân Dân, tìm một sân bóng rổ công cộng. Tịnh Minh ngồi ngoài chờ kết quả, cô không nhìn thấy người, chỉ nhìn thấy bóng dáng chạy qua chạy lại, tiếng gió ma sát mạnh với giày, xung quanh rất nhiều bóng người mơ hồ vây quanh, tiếng trầm trồ khen ngợi không ngừng, cô chống cằm cười.

Kết quả mười trận, năm năm, ngang tài. Không biết Cao Trọng Hi làm sao, đứng trên sân bóng bị trật khớp chân, kêu ngừng không chơi nữa, hai người thở phò phò tới ngồi gần cô, chờ lúc thở ổn định hơn, Cao Trọng Hi ném trái bóng rổ trong tay đi, chợt nói: “Có tên ngốc sắp về rồi.”

Khải Ngai sẽ về đây? Lận Lâm liếc Tịnh Minh một cái, cười cười: “Cậu ấy ở Vienna thế nào?”

“Không biết.” Cao Trọng Hi trả lời đơn giản, một lát sau, cậu ta dùng tay xoay bóng rổ, không ném nữa: “Lận Tịnh Minh.”

“Ừ?” Cô ôm má cười, từ lúc gặp được Cao Trọng Hi, cô biết cậu ta vẫn nhìn về phía mình.

“Chuyện của Yêu Tinh,” Cậu ta nói “Là tớ sắp xếp.”

Cô chớp mắt mấy cái, “Ừ.”

“Tớ muốn xin lỗi cậu.” Anh nói.

“Bốp.” Lận Lâm cười, ở trước mắt bao nhiêu người đánh anh ta, Tịnh Minh vẫn ôm má, “Ừ, tớ nghe thấy rồi.”

Lau khoé miệng một chút, Cao Trọng Hi không phản kháng, xoa xoa đầu cô, đập bóng rổ đi mất.

“Anh chàng này thực sự quá ngoan cố.” Lận Lâm nói.

“Vừa rồi anh làm cái quỷ gì vậy?” Cô nghe được tiếng Cao Trọng Hi ngã một cái ở sân bóng, lòng đã hiểu rõ ba phần, tươi cười hỏi.

“Lúc cậu ấy bay lên để đập rổ, vừa đứng dưới chân có hòn đá.” Lận Lâm cười cười.

Cô xì một tiếng, bật cười, “Người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, thù dai.”

“Anh không phải người tốt.” Anh đột nhiên đánh cô một cái “Em biết không?”

“Biết, anh nhỏ mọn dù dai, em đã biết từ sớm rồi.” Cô cười một hồi, nói. “Anh còn rất nhát gan nữa.”

Anh không phủ nhận

“Nhưng mà em thích như thế.”

“Khải Ngai sắp về rồi,” Anh nói sang chuyện khác, “Muốn quay lại với cậu ấy hay ở bên anh.” Nói xong kéo tay cô tản bộ quanh hồ vệt trong công viên Nhân Dân.

“Anh ấy nói em chờ anh ấy một năm, giờ đã hai năm, hết hạn rồi.” Cô nói. “Đồ quá hạn thì nên để lại cho người khác xử lí.”

“Em nhìn thấy cây hai bên đường không?” Anh lại nói sang chuyện khác. “Anh nghĩ thành phố Z lớn thế này nhưng không có nhiều con đường có cây như vậy, cũng phải bảy, tám mươi năm tuổi.”

“Để em nhìn, có bóng râm, có chút màu xanh.”

Các nhân viên của công viên đang làm việc nhìn thấy một cô gái mặc áo màu xanh lam, váy trắng, mở to đôi mắt không có tiêu điểm, được một người con trai khí khái mạnh mẽ nắm tay, chậm rãi đi tới bên hồ vệt. Hai người đều còn rất trẻ nhưng trong không khí lại ngưng đọng cảm giác của những người đã ở bên nhau rất lâu, lâu đến mức có sự bình lặng khắc vào xương tủy. Nhìn hai người họ chậm rãi bước đi, có sự bình tĩnh của người già, người con trai đưa cô gái tới bên hồ, cầm tay cô gái chạm vào nước hồ, chạm vào nước xong thì lại lấy khăn ướt lau từng ngón tay cô gái, đưa chai nước cho cô uống.

“Anh nói xem, chúng ta có thể vĩnh viễn không già, vĩnh viễn như vậy không?” Uống trà nhân sâm Lận Lâm mang từ nhà đi, cô thở ra một hơi dài, cảm thấy rất mỹ mãn ngồi trên ghế đá công viên, đột nhiên có

chút buồn bã, “Em nghĩ tới lúc con người phải chết, thì cảm thấy rất đáng sợ, em sống rất vui vẻ, không muốn chết, nếu có thể bất tử thì hay biết bao.”

“Lần đầu tiên anh nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.” Anh mỉm cười. “Nghĩ như vậy chứng tỏ em sống rất hạnh phúc.”

“Ừm, em sống rất hạnh phúc.” Cô gật đầu. “Nhưng em sợ.”

“Em nên nghĩ rằng, ban đầu chúng ta đều không có gì, ngẫu nhiên mà hình thành tư tưởng, sau đó có cơ hội để sống một cuộc đời với nhiều điều hạnh phúc, thì cũng là một loại may mắn.”

“Ừm.”

“Em biết không? Anh từng nói chuyện với Lý Sâm về chủ đề già hay không già, chết hay không chết này.” Anh nhìn hồ vẹt ở phía xa. “Khi đó, anh viết [Thần oán], lĩnh tiền nhuận bút để sống, cô ấy hỏi anh có muốn làm nhà văn chuyên nghiệp không?”

“Anh nói sao?” Cô cảm thấy hứng thú, đây là lần đầu anh chủ động nói với cô về Lý Sâm.

“Anh nói muốn.” Anh cười cười “Khi đó cảm thấy viết sách dễ kiếm tiền hơn so với làm việc.”

“Thế ư? Nhưng anh chỉ viết đúng một quyển.”

Lận Lâm cười, không đáp lại câu hỏi của Tịnh Minh, tiếp tục nói: “Sau đó cô ấy hỏi anh tiền lương hưu thì phải làm sao?”

“Ừ, phải làm sao bây giờ?”

Anh nhìn hồ vẹt, cầm chai nước uống một ngụm, nhúu nhúu mảy, “Khi đó anh nói anh sẽ không sống quá 60 tuổi, anh không có cách nào để tưởng tượng bộ dạng của bản thân khi già.”

“Sau đó vì sao anh không viết nữa.”

“Bản thảo là thứ hao tổn tinh thần.” Anh nói “Vì nó mà hao tổn tinh thần, không đáng.”

Cô có chút đăm chiêu: “Ừm...”

Anh buông cái chai, vẫn nhìn hồ vẹt, “Nhưng giờ anh lại hay tưởng tượng bộ dạng khi mình tóc trắng.”

Cô nâng má mỉm cười, “Em cũng hay nghĩ, lúc anh và em tóc bạc trắng, anh sẽ vẫn nắm tay em đi tản bộ chứ.” Nhìn xuống dưới, cô mơ hồ nhìn thấy đôi giày chơi bóng màu trắng của mình, “Nắm tay tới già, nắm tay tới chết.”

Anh nhìn ánh mặt trời chiếu xuống hồ vẹt, trong hồ có một đàn vịt đang bơi, nước hồ tầng tầng gợn sóng, chợt nói, “Năm anh 16 tuổi, có viết một bài thơ.”

Cô quay đầu nhìn anh, tuy không thấy rõ biểu cảm, nhưng lại mơ hồ thấy cả người anh, “Viết cái gì?”

“Mộng Giang Nam thuở bé, chỉ muốn được hái sen. Trai mười hai để chỏm, bờ dương xanh mưa bụi. Thuyền trắng xuôi Giang Tô, trắng bạc nhuộm tà áo. Chợt nghe khúc ca cổ, Ngô Việt đà ngàn năm.” Anh nhìn hồ nước, rồi lại nhìn lên trên, ánh mắt Lận Lâm có vẻ buồn rầu sâu kín, nhưng đen trắng rõ ràng, rất bình tĩnh.

“Anh và em chính là mộng Giang Nam.” Cô cười.

Anh cười cười, nhẹ nhàng đặt đầu Tịnh Minh tựa vào vai anh.

“Đây là lần đầu tiên anh nói về Lý Sâm với em, cũng là lần đầu anh kể chuyện anh ngày trước với em.” Cô dựa vào người anh, nghe tiếng tim anh đập, người không thể cân nhắc này, vốn không thuộc bất cứ một loại người nào có thể làm bạn với cô. Cảm giác rất không hợp, hai người hoàn toàn trái ngược trải qua số mệnh, có thể bỏ hết những hoài nghi, cùng nhau sống chung... Không lâu trước kia, một năm rưỡi về trước, cô thậm chí chạm không tới suy nghĩ của Lận Lâm, anh còn vô cùng xa cách với cô, thậm chí còn không muốn nói chuyện với cô...

“Thật à?” Anh từ chối cho ý kiến.

“Anh nhớ cô ấy hả?”

“Ừ...”

“Em yêu anh.”

Anh nở nụ cười, kéo cô dậy, “Nào chúng ta đi chèo thuyền.”

Ngày hôm đó bọn họ đi chèo thuyền, đi nghịch cát, cuối cùng Tịnh Minh muốn đi tàu lượn siêu tốc, Lận Lâm không nói hai lời đưa cô về nhà luôn, nghe cô oán giận suốt đường về, nói anh nhất gạn.

Ngày hôm sau, Lận Lâm đi đến cửa hàng pizza như bình thường.

Mẹ Tịnh Minh bê canh thuốc ra, ép cô uống, cô vừa uống vừa than mình hiện tại đã 56kg, béo muốn chết, lại lùn, đáng người chẳng ra gì.

“Mẹ muốn nói chuyện nghiêm túc với con.” Mẹ cô nói, “Mất con hiện giờ cũng xem như ổn định, mẹ ở đây ba tháng, tiếp theo là muốn chờ con tốt nghiệp. Mẹ định về nhà một chuyến, xem bố con có an phận thủ thường không, con muốn ở đây hay muốn theo mẹ về nhà?”

“Con muốn ở đây.” Cô nói, “Lận Lâm sẽ chăm sóc con.”

“Nó chăm sóc con, mẹ rất yên tâm.” Mẹ Tịnh Minh nói. “Cuối tuần sau mẹ về nhà, chờ con tốt nghiệp rồi mẹ đưa con về.”

“Ày, không sao mà.” Cô gật đầu, “Lận Lâm đối xử với con rất tốt.”

“Trong thẻ con còn tiền không?” Mẹ cô hỏi.

Cô lè lưỡi, “Có, nhưng chắc không dùng đến.” Lận Lâm không thích cô tiêu tiền, anh có một sở thích kì quái, thứ gì cũng thích mình mua.

“Thiếu tiền thì gọi điện về nhà, dù thế nào, mẹ và bố đều đứng ở phía con.”

Mẹ cô nói, “Đúng rồi, lúc chiều có một bạn nam tới tìm con.”

“Bạn nam tìm con?” Cô có hơi sững sốt, “Thư Yển?”

“Không phải Thư Yển.” Mẹ Tịnh Minh ở đây ba tháng, đã quen mặt với bạn của cô, “Một đứa trẻ cao ráo, đẹp trai.”

“Trương Khải Ngai?” Cô kinh ngạc, “Anh ấy có nói tìm con làm gì không?” Nói xong thì lấy điện thoại ra, theo trí nhớ tìm số của Trương Khải Ngai.

“Cậu ta nói cậu ta về rồi.” Mẹ Tịnh Minh nói, sau đó híp mắt, “Ai vậy?”

Cô chần chừ, mẹ cô véo hai má cô, “Con gái mẹ sinh ra mẹ còn không biết? Bạn trai cũ?”

Cô đành phải gật, “Là bạn trai trước kia của con, đi Vienna, giờ mới về.” Nói xong ấn gọi cho Trương Khải Ngai, cô cầm điện thoại tới chỗ vắng nghe.

Điện thoại truyền tới giọng nói quen thuộc: “Tịnh Minh.”

Vẫn ngắn gọn tràn ngập sự chán chường như vậy, cô mỉm cười, “Anh về khi nào, sao không báo em?”

“Về từ tuần trước.” Anh nói.

“Về từ tuần trước? Anh cũng không nói cho em biết, Khải Ngai, anh hơi quá rồi đấy.” Cô kêu lên, “Không bảo em ra sân bay đón, anh đi chết đi!”

“Anh nghe nói, em bị tai nạn xe.” Trương Khải Ngai vẫn dùng những câu đơn giản, “Nghe nói em đang ở nhà Lận Lâm.”

“Đúng vậy.” Cô thản nhiên, “Em phải ở đây, nếu không một lúc nào đó anh ấy dọn hành lí chạy, em làm sao biết người ở chỗ nào để giết người chứ?” Nói xong cô cười rộ lên, “Anh thì sao? Dạo này thế nào?”

“Ồn.” Anh ta nói.

“Làm ơn... có bạn gái không?” Cô kêu lên, “Nói không có em không tin đâu.”

Anh không trả lời, đột ngột nói: “Tịnh Minh, mấy ngày nay anh gọi điện về, bệnh viện ở Vienna, bên đó còn giác mạc dự trữ.”

Nụ cười tươi rói của cô cứng đờ trong nháy mắt, lát sau mới nói, “Thật sao?”

“Em muốn sang Vienna với anh không?” anh hỏi.

“Không đi.” Cô không do dự nói.

“Em đừng hiểu lầm, anh không yêu cầu em sang Vienna nối lại tình cảm với anh...”

“Em biết, nhưng em không biết, nếu em đi Vienna, lúc trở về Lận Lâm đã ở nơi nào rồi.” Cô nói “Hay anh cho em thời gian suy nghĩ, em thảo luận với Lận Lâm đã?”

“Chờ em tính kĩ rồi nói chuyện với anh.”

“Ok, trước cứ như vậy, em tìm Lận Lâm nói chuyện đã.” Cô nói. “Gặp lại sau.”

“Gặp lại sau.”

Buổi tối Tịnh Minh nói với mẹ và Lận Lâm chuyện Khải Ngai muốn đưa cô sang Vienna điều trị mắt, mẹ cô nghĩ đi Vienna là chuyện tốt, nhưng như thế lại vô duyên vô cớ nợ ân tình của nhà họ Trương, nếu bệnh viện trong nước có hi vọng, thì không đi vẫn hơn, không phải không đi thì mắt không lành. Cô vốn đang liên hệ với bệnh viện ở Bắc Kinh. Lận Lâm im lặng, Tịnh Minh nhìn anh, “Anh nói đi em sẽ đi, anh nói không đi em sẽ không đi.”

Anh im lặng thật lâu, “Đi đi.”

Cô kinh ngạc một chút.

“Khải Ngai nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em.” Anh nhìn Tịnh Minh nói thẳng, “Nhà cậu ấy sẽ cho em điều kiện tốt nhất, Vienna ít người, nước ngoài lại có quan niệm hiến tặng trước khi chết, so ra thì khả năng lành rất lớn. Trong nước tuy cũng có, nhưng người Trung Quốc thật sự rất nhiều, chờ làm phẫu thuật ghép giác mạc không biết có bao nhiêu người, anh sợ đến lúc đó mắt em lại phát sinh tình huống xấu, chi bằng bây giờ có thể làm sớm một chút thì nên làm.”

Cô im lặng, “Em chỉ sợ nợ Khải Ngai quá nhiều, cả đời đều áy náy.”

“Mắt em quan trọng hơn.” Anh nhẹ giọng nói, “Nói chuyện mặt mũi và ân tình với Khải Ngai, chỉ khiến cậu ấy tức giận thôi.”

“Em đi, lúc về anh còn ở đây không?” Cô hỏi.

“Anh nhất định sẽ ở trong phòng này chờ em.” Anh mỉm cười.

“Không được gạt em.” Cô giơ tay lên, tay Lận Lâm đưa qua vỗ vào tay cô “Nhất định sẽ chờ em.”

Mẹ Tịnh Minh nhìn hai đứa trẻ trước mắt, nở nụ cười, “VẬY mẹ đi mua vé máy bay cho Tịnh Minh.”

Mấy tháng sau, Tịnh Minh lên máy bay đi Vienna.

Cô không nghĩ một chuyến bay qua Vienna phải ở lại những bốn năm.

Lận Lâm giúp cô nộp một hồ sơ và bằng điểm vào trường đại học Vienna, mắt cô vừa ổn thì nhận được thư báo trúng tuyển của đại học Vienna, ngạc nhiên đến chết khiếp. Gọi điện thoại về máng Lận Lâm một trận, anh vẫn cười cười, nói cô trúng tuyển rồi, cứ chuyên tâm ở lại Vienna học hành, anh sẽ ở chỗ cũ chờ cô. Cô hùng hục hồ hồ thì hùng hục hồ hồ, nhưng biết rõ tâm ý của anh khi vì cô mà suy nghĩ, mỗi một bước đều dóc lòng vì cô mà sắp xếp, cô mất việc, anh cố gắng giúp cô cứu vãn mặt mũi, cứu vãn tiền đồ. Huống chi Khải Ngai ở Vienna, cậu ấy nhất định sẽ chăm sóc Tịnh Minh thật tốt, điều này làm cho anh rất yên tâm. Đương nhiên, điểm mấu chốt là do hồ sơ của Tịnh Minh rất đẹp, có thể đỗ vào trường đại học ở nước ngoài.

Cứ như thế, bị anh đưa vào con đường đọc sách du học lúc trước. Lúc học ở Vienna, cô thường nghĩ sao Lận Lậm lại không nghi ngờ quan hệ giữa cô và Khải Ngai? Gọi điện thoại về hỏi, anh lại nói anh chưa bao giờ lo lắng chuyện này. Hỏi anh tại sao, anh nói bởi vì Khải Ngai không đẹp trai bằng anh, làm cô quay lưng khinh bỉ nửa ngày.

Hàng năm được nghỉ hè cô có về nước, ở thành phố Z nửa tháng. Mỗi năm trở về vẫn có anh ở đó, anh đã được thăng lên làm quản lý mạng lưới thông tin, so với lúc mới bắt đầu thì tiền lương đã tăng gấp đôi, vẫn ở trong phòng trọ cũ. Đã nghỉ việc ở tiệm pizza, đến làm việc ở sở nghiên cứu, hợp tác trong một dự án mới về vật liệu kỹ thuật.

Cô ở Vienna vẫn tiếp tục viết bản thảo [Mê Diệt] một cách chậm rãi, viết chính chuyện của cô và Lận Lậm lúc trước, chậm rãi viết từng chuyện xảy ra với Lận Lậm, tình tế viết cách anh vượt qua cái chết của cha mẹ, cái chết của Lý Sâm, Cảnh Lan tự sát, viết anh hận Lâm Nhạc Lư tới mức nào, viết anh thực sự không đồng ý lời hứa hẹn “hai năm” của cô như thế nào, hoài nghi cô một ngày sẽ bỏ rơi anh như thế nào, sợ hãi việc yêu cô quá nhiều, đến lúc buông tay đưa cô sang Vienna, cũng không nghi ngờ cô có gì với người khác.

Chuyện 3 năm trước rất dài, có hôm cô gọi điện tới chỗ Lận Lậm, Lâm Nhạc Lư lại nghe điện thoại, làm cô hoảng sợ, hỏi ông ở đây làm gì? Ông nói ông cùng Lận Lậm uống trà, càng khiến cô hoảng sợ hơn, sau hỏi Lận Lậm, anh hỏi lại: “Em yêu anh không?” Cô nói tất nhiên là yêu rồi, anh hỏi: “Yêu tới mức không sợ sinh ra một đứa trẻ bị viêm gan B?” Cô đỏ mặt nói anh bệnh à, anh ở bên kia mỉm cười, “Chính vì thế... anh nghĩ lúc mẹ sinh anh, tâm trạng đại khái cũng giống em lúc này.”

Cô ngơ ngác một lúc, thở dài. “Đương nhiên.” Anh không nói gì nhưng cô lại hiểu suy nghĩ của anh. Tâm trạng của Lâm Nhạc Lư năm đó cũng chính là tâm trạng của Lận Lậm hiện tại, dù biết sẽ sinh ra đứa trẻ mang bệnh, nhưng không oán không hối. Có lẽ Lận Lậm cho rằng lúc đó Lâm Nhạc Lư thân bất do kỷ, vì thế mới tha thứ?

Máy bay xẹt qua tầng mây, trời xanh mây trắng vô cùng rõ ràng, ánh sáng mặt trời xán lạn trên biển mây.

“Các vị khách quý, máy bay đã tới thành phố Z, hiện tại bắt đầu giảm độ cao, đề nghị các vị thắt chặt dây an toàn. Nhiệt độ hiện tại của thành phố Z là 20 độ...” Giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không vang lên.

Máy bay chậm rãi giảm độ cao, xẹt qua bãi cỏ được cắt tỉa ngắn gọn, chạm đất an toàn, nối liền với cửa máy bay.

Lúc Tịnh Minh kéo theo hành lý trở về, nhìn con đường trước mắt vô cùng rộng lớn, nhìn đám người tới lui vội vàng, trong lòng cảm khái vô hạn, nhân sinh trần ngập những cuộc gặp gỡ không tên, mỗi năm đều có thể gặp được vô vàn chuyện không tưởng, đi qua những con đường chưa từng nghĩ tới. Mắt cô chậm rãi đảo qua đám người tới đón, sau đó ngừng lại, mỉm cười với một người xa xa trong đám người kia.

Người đó mặc... màu xanh lam mang theo một chút âm đạm, đi giày thể thao, đôi mắt to đen thâm thúy, đầy linh tính, thấy Tịnh Minh đi về phía mình, giơ tay, ngón tay trên đỉnh đầu vẫy vẫy.

Cô đi giày cao gót bước về phía anh, anh nhìn cô, vẫn là tư thái trần ngập ngạo khí, pha chút vênh vào hung hăng.

Cô nhìn anh, anh vẫn trầm tĩnh như vậy, quý tộc như vậy, cho dù chỉ mặc quần áo bình thường.

Đi tới trước mặt anh, cô giơ ra một bản hợp đồng, nhướn mày: “Hậu cần quốc tế chi nhánh Trung Quốc, em làm trợ lý tổng giám đốc, lương 7000.”

Anh mỉm cười, mắt lướt từ trên như dưới đánh giá cô, “Lại giảm béo?”

“Bộp” một tiếng, cái hợp đồng kí đập vào đầu anh.

Anh cười to, tay nắm cái tay đang hành hung anh của cô, “Về nhà thôi.” Cô đưa hành lý cho anh: “Anh đẹp giai, cầm giúp em. Lúc chúng ta về nhà có gì chơi?”

“Có kem, khoai tây chiên, thổ lưu manh mới, vải, vải, trái cây nhật bản, bánh ngọt, dưa hấu, chocolate, còn nữa, chúng ta xem lại Bao Thanh Thiên và hồ sơ tuyệt mật một lần nữa đi.”

“Em đem bộ phim ma mới nhất về, anh xem không?”

“Pass”

“Anh là đồ nhát gan!”

Ở đoạn cuối của Mê Diệt Tịnh Minh có viết: Con chim gãy cánh kia cuối cùng không chết, trong vực sâu của Mê Diệt, có bối cảnh kì lạ có người con trai trong lòng chấp cánh, ôm cô vào lòng, nói với cô cô đã bị anh mê hoặc rồi, anh yêu cô.

Tối hôm đó.

“Thực sự muốn xem Hồ sơ tuyệt mật tới sáng.”

“Đương nhiên rồi, anh sợ ma hả?”

“Bậy, thứ anh sợ không phải là ma.”

“Em biết anh không sợ ma, mà sợ tiếng nhạc rừng rợn của bộ phim này.” Tịnh Minh nhăn mày.

“Nào” Lận Lâm giúp Tịnh Minh tắt đèn, nhìn ánh sáng lập loè của màn hình. “Ngồi gần đây một chút.”

“Em không cần.”

“Bên kia có ma.”

“Á...” Tịnh Minh bị anh dọa cho giật cả mình, nhảy dựng lên, đụng vào đầu Lận Lâm, suýt nữa làm anh cắn vào đầu lưỡi, “A!” Chờ tới lúc cô hiểu ra Lận Lâm đang lừa mình, hừ hai tiếng, “Cho chết!”

Lận Lâm nhẹ nhàng xoa cằm, nở nụ cười, khoe miệng cong lên, “Tịnh Minh...”

“Ừm?” Cô hết sức tập trung xem TV.

“Yêu em.”

“Hả? Anh nói cái gì em nghe không rõ.” Cô hỏi, chăm chú nhìn TV, ăn chocolate.

“Không có gì.” Anh cười cười.

“Thật sự không có gì?” Cô chia cho anh một thanh chocolate hạnh nhân, “Cho anh.”

“Thanks.” Anh nhận lấy rồi cắn vào miệng, tiếp tục xem TV.

Một gian nhà trọ nhỏ, nhỏ nhưng ấm áp.

Ấm áp.

Vô cùng.

Vô tận.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-diet>